

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผน "ผลาญนาย ชายพวก" (ตอน 151)

อ้วนเสี้ยวเห็นแสงเพลิงลุกโชติช่วงจับต้องฟ้ามามาแต่ด้านตำบลอ้วนเจาก็คาดการณ์ว่าโจโฉได้ยกทหารไปโจมตีเผาคลังเสบียงใหญ่แล้วก็เสียใจ ครั้นเรียกบรรดาแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าจะจัดการประการใด ความเห็นของฝ่ายทหารกับฝ่ายที่ปรึกษาก็ขัดแย้งกันอีก ฝ่ายทหารที่มีเดิวยคืบและโกล่าเป็นตัวแทนได้เสนอให้ยกทหารไปสกัดตีโจโฉซึ่งยกไปเผาคลังเสบียง เพราะเห็นว่ากำลังทหารที่ยกไปมีจำนวนน้อย จึงสามารถเล็ดลอดลวงไปถึงตำบลอ้วนเจาได้ คงจะจับโจโฉได้โดยง่าย ฝ่ายที่ปรึกษาซึ่งมีลิมโหยเป็นตัวหลักได้เสนอให้ยกทหารไปปล้นค่ายโจโฉเพราะเห็นว่าเมื่อโจโฉยกทหารไปเผาคลังเสบียงที่ตำบล อ้วนเจาแล้วกำลังทหารในค่ายคงจะเบาบาง และสามารถโจมตีให้แตก พายไปได้โดยง่าย

ความเห็นทั้งสองนี้เมื่อเปรียบเทียบกันแล้วทำให้เห็นได้ว่าลิมโหย เป็นที่ปรึกษาที่ขาดความรอบคอบ เพราะมองข้ามไปว่าตำบลอ้วนเจาอันเป็นคลังเสบียงใหญ่น้อยอยู่ในเขตแดนของอ้วนเสี้ยว โจโฉมีแต่ต้อง ยกทหารจำนวนน้อยจึงจะสามารถเล็ดลอดดลวงไปถึงตำบลอ้วนเจาได้ หากไปสกัดโจมตีคงจะได้ชัยชนะบ้าง แต่กลับเสนอให้ยกไปตีค่ายของโจโฉ อ้วนเสี้ยวเป็นผู้บัญชาการทัพที่ไร้สติปัญญา เชื่อฟังความเห็นของกัวเต๋า สั่งให้เดิวยคืบและโกล่ายกทหารห้าพันยกไปตีค่ายโจโฉ ในขณะที่เดียวกันก็ไม่สามารถฟังข้อเสนอของเดิวยคืบได้ จึงสั่งให้เจียวกีคุมทหารหมื่นหนึ่งยกไปตำบลอ้วนเจา การให้นำหนักการตีค่ายโจโฉและการสกัดตีกองทัพของโจโฉ ที่ตำบลอ้วนเจาต่างกันถึงเท่าตัว แสดงให้เห็นถึงความสับสนในการใช้กำลังทหาร ก็แลเมื่ออ้วนเสี้ยวฟังคำของลิมโหยเห็นว่าค่ายทหารโจโฉเบาบางก็เห็นว่าที่จะยกทหารจำนวนมากไปตีค่าย แต่กลับใช้ทหารเพียงห้าพัน ส่วนทางด้านตำบลอ้วนเจาใช้ทหารถึงหมื่นหนึ่งซึ่งคล้ายกับว่าเห็นชอบกับข้อเสนอของเดิวยคืบอยู่ เพราะความสับสนเช่นนี้จึงทำให้การบัญชาการครั้งนี้ขาดอานุภาพและไร้ทิศทาง

ทางด้านโจโฉเมื่อเผาคลังเสบียงและโจมตีกองทัพของอิเซงที่ตำบลอ้วนเจาแตกพ่ายไปแล้ว ได้เก็บอาวุธยุทธโธปกรณ์ของฝ่ายอ้วนเสี้ยวไว้ได้เป็นจำนวนมาก ตัวอิเซงนั้นโจโฉเห็นว่าเป็นทหารที่ไม่รับผิดชอบต่อหน้าที่ จึงสั่งให้ตัดนิ้ว ตัดจมูก ตัดหู แล้วให้ปล่อยตัวไปเพื่อประจานให้ได้ความอัปยศให้เป็นเยี่ยงอย่างสืบไป จากนั้นโจโฉให้ทหารยึดเครื่องแบบของทหารอิเซงตลอดจนธงทิวประจำกองทัพของอิเซงแล้วสั่งให้ทหารเปลี่ยนเครื่องแบบปลอมเป็นทหารของอิเซงยกกลับมาตามทางเดิมให้เคาฑูและเดิวยเลี้ยวเป็นกองหน้า วางอุบายว่าถ้าหากพบกองทัพของอ้วนเสี้ยวยกมาช่วยอิเซง ก็ให้ลวงไปว่าเป็นกองทัพของอิเซงเสียที่ซัดศึกกำลังจะกลับไปค่ายหลวง จัดแจงเสร็จแล้วโจโฉจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพกลับตามเส้นทางเดิม พอมาถึงซอกเขาแห่งหนึ่งพบกับกองทัพของเจียวกีซึ่งอ้วนเสี้ยวส่งให้ยกไปช่วยอิเซง เจียวกีเห็นกองทัพยกสวนมา แต่เครื่องแบบและธงทิวมีลักษณะเป็นพวกเดียวกันก็ร้องถามว่านั่นเป็นกองทัพของผู้ใด ทหารของเคาฑูและเดิวยเลี้ยวก็ร้องตอบไปว่าเป็นทหารของอิเซง แดกทัพมากำลังจะเดินทางกลับไปค่ายหลวง เจียวกีก็มิได้สงสัย ในเวลาที่กองทัพทั้งสองกำลังสวนทางกันนั้น เคาฑูและเดิวยเลี้ยวเห็นเจียวกีเคลื่อนมาอยู่ในท่ามกลางทหารของโจโฉแล้วจึงชักม้าตรงเข้าไปที่เจียวกีแล้วเอาทวนแทงเจียวกีตักม้าตาย

ทหารของโจโฉเห็นเป็นที่จึงพากันฆ่าฟันทหารของเจียวกีล้มตายลงเป็นอันมาก ส่วนที่เหลือก็แตกหนีไปในขณะนั้นเดิวยเลี้ยวได้สั่งให้ทหารม้ากองหน้ารีบตรงไปที่ค่ายของอ้วนเสี้ยว แล้วร้องบอกให้ได้ยินโดยทั่วกันว่าเจียวกียกไปสกัดตีโจโฉได้รับชัยชนะ ทหารโจโฉบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากและแตกพ่ายไปแล้ว ชาวชัยชนะของเจียวกีก็แพร่สะพัดไปทั่วทั้งค่ายของอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวทราบความก็มีใจยินดีและมีได้สงสัยว่าเป็นกลอุบาย และเห็นว่าเหตุการณ์ข้างตำบลอ้วนเจาโจโฉพ่ายแพ้แล้วจึงสั่งให้กองทัพอีกจำนวนหนึ่งยกหนุนไปช่วยเดิวยคืบและโกล่าซึ่งรับคำสั่งให้ไปตีค่ายโจโฉ ด้วยแผนการดังกล่าวโจโฉจึงนำกองทัพเดินทางกลับตามเส้นทางเดิม จนลวงพ้นจากเขตทหารของอ้วนเสี้ยวและโจมตีหน้าจะกลับไปค่ายของตัว

ฝ่ายอิเซงเมื่อถูกปล่อยตัวให้กลับไปค่ายหลวง อ้วนเสี้ยวทราบ ว่าอิเซงเสียที่เพราะมิได้ระมัดระวังรักษาคลังเสบียงก็โกรธจึงเอากระบี่ฟันอิเซงตัวขาดสองท่อน ฝ่ายเดิวยคืบและโกล่ารับคำสั่งอ้วนเสี้ยวแล้วนำทหารตรงเข้าตีค่ายโจโฉ โจโฉหวงได้ทราบจากทหารลาดตระเวนว่าทหารอ้วนเสี้ยวยกมา จึงยกทหารออกไปตั้งรับอยู่ที่หน้าค่าย พอกองทัพของโจโฉปะทะกับกองทัพของเดิวยคืบและโกล่า แสหัวตัน แสหัวเอียน โจหยินและลิเตียน นายทหารของโจโฉซึ่งคุมทหารเป็นกองข่มอยู่ทั้งสองข้างทางจึงสั่งการให้ทหารที่ข่มอยู่นั้นล้อมตีกระหนาบเข้ามาเป็นสองด้าน เดิวยคืบและโกล่าตกอยู่ในวงล้อมของทหารโจโฉถึงสามด้านก็ตกใจ ทหารที่ยกมาก็คแตกตื่นถูกทหารของฝ่ายโจโฉสังหารบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ในขณะที่ข่มม่นกันอยู่นั้นโจโฉก็ยกทหารกลับมาถึงและได้ล้อมตีกระหนาบเป็นด้านที่สี่ เดิวยคืบและโกล่าเห็นว่าสู้ข้าศึกไม่ได้จึงพาทหารตีฝ่าวงล้อมหนีออกไปได้

ฝ่ายกัวเตาที่ปรึกษาซึ่งเป็นต้นความคิดเสนอให้อ้วนเสี้ยวสั่งเดี่ยว คับและโกล่าไปตีค่ายโจโจ ครั้นได้ทราบข่าวจากทหารลาดตระเวนว่า บัดนี้เดี่ยวคับและโกล่าเสียที่แก่ทหารของโจโจก็หวั่นเกรงว่าอ้วนเสี้ยว จะพาลเอาผิดกับตัวที่เป็นผู้เสนอแผนการให้โจมตีค่ายของโจโจ จึงคิดหาหนทางเอาตัวรอดกัวเตาใครครวญแล้วตัดสินใจใช้แผน "ผลาญนาย ชายพวก" ว่าแล้วกัวเตาจึงเข้าไปหาอ้วนเสี้ยวแล้วรายงานว่าบัดนี้ทราบข่าวจากกองทหารของเดี่ยวคับและโกล่าว่าเดี่ยวคับและโกล่าได้ทราบข่าวท่านเสียคลังเสบียงที่อ้วนเจ้าแล้วต่างมีใจยินดีพูดแล้วก็ต่างไว้ อ้วนเสี้ยวได้ฟังดังนั้นก็สงสัยหลงเข้ามาในแผนการของกัวเตาแล้วถามว่าเหตุใดเดี่ยวคับและโกล่าจึงยินดีในความเสียหายของเราเล่า กัวเตาเห็นอ้วนเสี้ยวเดินเข้ามาในกลจึงว่าข้าพเจ้าได้ทราบมาแต่ก่อนแล้วว่าสองคนนี้ไม่มีใจรักดีในราชการ เพราะมีน้ำใจฝักใฝ่กับโจโจแต่ยังไม่ได้ที ครั้นบัดนี้ท่านสั่งให้ยกไปตีค่ายของโจโจจึงฉวยโอกาสเอาใจออกหาก ทำเป็นเสียที่พ่ายแพ้แก่ทหารที่รักษาค่ายของโจโจ อ้วนเสี้ยวได้ฟังก็เชื่อตามแล้วโกรธเดี่ยวคับและโกล่า สั่งทหารให้ไปเรียกตัวเดี่ยวคับและโกล่าจากแนวหน้าเพื่อจะเอามาปรึกษาโทษต่อไป กัวเตาเห็นการสำเร็จตามความคิดก็รีบลาอ้วนเสี้ยวออกมาที่ค่ายพัก แล้วสั่งให้ทหารคนสนิทรีบขึ้นม้าเร็วตามไปที่กองทหารของ เดี่ยวคับและโกล่า แจ้งแก่เดี่ยวคับและโกล่าว่าขณะนี้อ้วนเสี้ยวทราบ ว่าเดี่ยวคับและโกล่าเสียที่แก่ข้าศึก มีใจโกรธเป็นอันมาก คิดจะลงโทษประหารนายทัพทั้งสองเสีย กัวเตามีความห่วงใยในฐานะที่เป็น ข้าราชการด้วยกัน จึงส่งข่าวมาให้รู้ตัวจะได้คิดอ่านผ่อนผันแก้ไข

เดี่ยวคับได้ทราบความดังนั้นก็ตกใจเพราะรู้ใจอ้วนเสี้ยวเป็นอย่างดีว่าเป็นคนมุทะลุ ชีระแวง และโกรธง่าย ไม่มีน้ำใจรักทหาร หากพลาดพลั้งก็จะเอาโทษถึงตาย จึงปรึกษากันว่าทำอย่างไรเราจึงจะรอดตาย ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้นทหารที่อ้วนเสี้ยวใช้ให้มาเรียกตัวได้เดินทางมาถึงและแจ้งให้นายทหารทั้งสองรีบกลับไปพบอ้วนเสี้ยวในที่ เดี่ยวคับและโกล่าพอทราบความก็มั่นใจในความที่กัวเตาให้ทหารมาบอกโดยสนิทใจ จึงแสสร้งถามขึ้นว่ามีราชการเร่งด่วนประการใด อ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้เจ้ามาเรียกตัวพวกเขากลับไป ทหารนั้นแจ้งว่าอ้วนเสี้ยวสั่งให้มาเรียกตัวและให้รีบกลับไป แต่ไม่ทราบสาเหตุ โกล่าได้ฟังก็โกรธชกกระบี่ฟันทหารคนนั้นถึงแก่ความตาย เดี่ยวคับเห็นก็ตกใจ ถามขึ้นด้วยความไม่พอใจว่าเหตุใดท่านจึง ฆ่าทหารของอ้วนเสี้ยว โกล่าจึงว่า "อันน้ำใจอ้วนเสี้ยวมันได้เลี้ยงคนสัสดีชื่อโดยปรกติ มักเชื่อฟังคำคนชั่วยุยง ซึ่งให้มาหาเราทั้งสองไป บัดนี้ก็จะฆ่าเสียเหมือนคำคนใช้กัวเตามาบอก ถึงมารตราครั้งนี้จะรอดชีวิตอยู่ นานไปก็จะตายด้วยฝีมือทหารและความคิดโจโจ" ว่าแล้วก็ชวนเดี่ยวคับว่าเราทั้งสองเห็นจะอยู่กับอ้วนเสี้ยวต่อไป ไม่ได้แล้ว ขึ้นกลับไปก็ตาย อยู่ก็ตาย กระนั้นเลยควรจะไปสวามีภักดี เข้าด้วยโจโจก็จะมีสุขสืบไป

เดี่ยวคับไตรตรองแล้วเห็นจริง จึงพาทหารที่เหลือไปที่ค่ายของ โจโจ แจ้งความขอเข้าสวามีภักดีให้ทหารลาดตระเวนเข้าไปรายงานแก่โจโจ โจโจพอทราบความก็ยินดี ลูกขึ้นรำพึงว่ากองทัพของอ้วนเสี้ยวไร้เอกภาพคงจะพ่ายแพ้แก่กองทัพเราเป็นมั่นคงแฮหัวตันได้ยั้งตั้งนั้นจึงทักท้วงว่าบัดนี้ท่านกับอ้วนเสี้ยวกำลังขับเคี่ยวทำสงครามกันอยู่ในระยะวิกฤติ เดี่ยวคับและโกล่ามาครั้งนี้เห็นที่ว่าจะเป็นการอุบายของอ้วนเสี้ยว ขอท่านอย่าเพิ่งไวใจและโปรดไตรตรองให้จงหนัก โจโจได้ยั้งคำทัดทานก็หัวเราะแล้วว่าเราจะเกรงไปใยกับความคิดของอ้วนเสี้ยวเพียงเท่านี้ แม้หากเป็นกลอุบายเราก็คิดอ่านผ่อนผันแก้ไขได้ และถ้าหากนายทหารทั้งสองยกพวกมาสวามีภักดีโดยสุจริต อ้วนเสี้ยวคงจะเสียที่แก่เราโดยง่าย ว่าแล้วจึงสั่งทหารให้ไปนำตัวเดี่ยว คับและโกล่าเข้ามาพบ สองนายทหารของอ้วนเสี้ยวถูกนำเข้ามาในค่ายของโจโจ พอเห็นโจโจยืนอยู่ในค่าย นายทหารทั้งสองก็คุกเข่าลงคำนับแล้วเล่าความทั้งปวงให้โจโจทราบ แล้วว่าข้าพเจ้าทั้งสองและพวกตกลงพร้อมใจกันที่จะเข้าสวามีภักดีรับราชการอยู่ด้วยท่านสืบไป

โจโจจึงว่าอ้วนเสี้ยวไม่มีน้ำใจรักทหาร เอาแต่เชื่อฟังคำคนชั่วยุยง หากอ้วนเสี้ยวฟังคำของท่านกองทัพของเราคงจะลำบาก แต่เพราะบุญเราจึงรุ่งเรืองอยู่ในแผ่นดิน อ้วนเสี้ยวจึงมีอันเป็นไม่นับถือรับฟังคำของนายทหารที่ภักดี เราได้ท่านทั้งสองมาทำการด้วยครั้งนี้จะทำให้การศึกษาเสร็จสิ้นไปโดยเร็ว เพราะสติปัญญาและฝีมือของท่านทั้งสอง จงตั้งใจทำราชการอย่างเต็มที่ เราจะเลี้ยงดูมิให้อนาทร เดี่ยวคับและโกล่าจึงย้าว่าข้าพเจ้าทั้งสองและพวกที่ติดตามมา พร้อมที่จะรับใช้ท่านไม่ว่าสิ่งใดท่านมีข้อราชการสิ่งใดขอได้ช่วงใช้อย่าได้แคลงใจสืบไปเลย โจโจได้ฟังก็ยินดี ตั้งให้เดี่ยวคับและโกล่าเป็นนายทหารประจำกองทัพ นายทหารทั้งสองเห็นโจโจวางใจเลี้ยงดูเป็นปกติก็ขึ้นอาสาว่าหากโจโจยกไปรบกับอ้วนเสี้ยวเมื่อใดก็จะขออาสาเป็นกองหน้าโจโจจึงสั่งให้เดี่ยวคับและโกล่าให้สั่งทหารที่ติดตามมาให้ไปปล่อยข่าวกับทหารของอ้วนเสี้ยวว่าบัดนี้ อ้วนเสี้ยวหมดบุญแล้ว แม่ทัพนายกองต่างพากันเข้าด้วยโจโจ แม้เดี่ยวคับและโกล่าก็ได้เข้าสวามีภักดีกับโจโจแล้ว ทหารอ้วนเสี้ยวได้ทราบข่าวแพร่หลายดังนั้นก็เสียน้ำใจ ไม่เป็นอันสู้รบ คิดแต่จะหนีทัพ นี้คือผลที่เกิดขึ้นจากแผนการ "ผลาญนาย ชายพวก" ซึ่งใช้ได้ผลกับคนแบบอ้วนเสี้ยวดังนี้แล

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**อุบาย "แยกไฟออกจากกอง" (ตอน 152)**

หลังจากโจโจ้เผาคลังเสบียงใหญ่ของอ้วนเสี้ยวที่ตำบลอ้วนเจ้าราพณาสุรไปแล้ว การ "ผลาญนาย ขายเพื่อน" ที่เกิดขึ้นในกองทัพของอ้วนเสี้ยวได้ทำให้กองทัพของอ้วนเสี้ยวต้องเสียนายทหารสำคัญคือเตียวคับ และโกล่าแก่โจโจ้ และโจโจ้ได้ฉวยเอาโอกาสนี้สร้างข่าวลือขึ้นว่าอ้วนเสี้ยวหมดบุญแล้ว แม่ทัพ นายกองต่างดีตัวออกห่าง จึงทำให้ขวัญทหารของกองทัพอ้วนเสี้ยวเสื่อมทรุดลง เขาฮิวที่ปรึกษาใหม่กุมสภาพการณ์อยู่อย่างใกล้ชิด จึงเสนอแก่ โจโจ้ว่าในขณะที่กองทัพอ้วนเสี้ยวกำลังระส่ำระสายอยู่นี้เป็นโอกาสอันเหมาะสมที่จะยกกองทัพเข้าโจมตีกองทัพของอ้วนเสี้ยว โจโจ้เห็นเป็นโอกาสที่จะลงใจเตียวคับและโกล่าสองนายทหาร ของอ้วนเสี้ยวที่แปรพักตร์ และเห็นเป็นโอกาสที่จะลิดรอนกองทัพอ้วนเสี้ยวให้อ่อนแอลง จึงสั่งให้เตียวคับและโกล่าคุมทหารยกเข้าปล้น ค่ายอ้วนเสี้ยวในเวลาสองยาม

ครั้นถึงเวลาเตียวคับและโกล่าได้ยกทหารออกไปตีค่ายอ้วนเสี้ยวตามคำสั่ง ทหารของอ้วนเสี้ยวกำลังเสียขวัญไม่กล้ายกออกมารบได้แต่ป้องกันอยู่ภายในค่าย ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันในลักษณะเข้าตีและตั้งรับตลอดทั้งคืน ทหารอ้วนเสี้ยวบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ครั้นสว่างขึ้นเตียวคับและโกล่าจึงยกทหารกลับมาตั้งค่ายแล้วรายงาน ความศึกให้โจโจ้ทราบทุกประการ ในขณะที่ขุนศึกที่ปรึกษาซึ่งโจโจ้ได้แต่งตั้งให้รักษาราชการในเมืองหลวงได้เดินทางมาเยี่ยมกองทัพ พอได้ทราบความจึงได้เสนอแก่โจโจ้ว่าสถานการณ์ขณะนี้กองทัพของอ้วนเสี้ยวถูกลิดรอนลงทั้งด้านเสบียงอาหาร กำลังพล และขวัญกำลังใจ แต่กระนั้นกองกำลังทหารของอ้วนเสี้ยวยังคงมีจำนวนมากกว่กองทัพของฝ่ายเราอีกหลายเท่า แล้วว่าหากจะยกกองทัพเข้าตีซึ่งหน้าก็จะเป็นการใช้กำลังน้อยเข้าตีกำลังมาก แม้หากได้ชัยชนะก็ยอมสูญเสียมากตาม ดังนั้นข้าพเจ้าจึงขอเสนอแผนเผด็จศึกเพื่อตีทัพอ้วนเสี้ยวให้แตกพ่ายไปในครั้งนี้

โจโจ้ได้ฟังก็ดีใจ เร่งให้ขุนศึกเสนอรายละเอียดของแผนการ ขุนศึกจึงเสนอว่าจำเป็นต้องให้กองทัพของอ้วนเสี้ยวแบ่งแยกกำลังออกเสียก่อนแล้วจึงค่อยตีกองทัพหลวง ก็จะได้ชัยชนะโดยง่าย ข้าพเจ้าขอเสนอ "อุบายแยกไฟออกจากกอง" แล้วทำลายเสียทีละต้น โจโจ้จึงถามว่า "อุบายแยกไฟออกจากกอง" ของท่านเป็นประการใด ขุนศึกจึงว่าขอให้ท่านแต่งทหารออกไปปล่อยข่าวลวงให้ลวงรู้ไปถึงทหารของอ้วนเสี้ยวว่าท่านได้จัดทหารออกเป็นสองกอง กองหนึ่งให้ยกไปตีเมืองเจียบกุน ซึ่งเป็นคลังเสบียงใหญ่อีกแห่งหนึ่งของ กองทัพอ้วนเสี้ยว ส่วนอีกกองหนึ่งให้ยกไปตั้งอยู่ที่ตำบลลิหยงซึ่งเป็นต้นทางของเส้นทางที่กองทัพอ้วนเสี้ยวจะต้องถอยกลับเมืองกิว เป็นที่ให้รู้ว่าเมื่อกองทัพอ้วนเสี้ยวแตกแล้วก็ถูกตีสกัด แล้วว่าเมื่อข่าวนี้ลวงรู้ไปถึงอ้วนเสี้ยวก็จะเกิดความประหวั่นพรั่นพรึงขึ้นว่าจะสูญเสียคลังเสบียงและถูกปิดทางถอย อ้วนเสี้ยวยอมแบ่งกองทัพทหารออกไปรักษาเมืองเจียบกุน และอีกกองหนึ่งจะต้อง ยกไปตีกองทัพที่ไปตั้งสกัดอยู่ที่ตำบลลิหยง เมื่อเป็นเช่นนี้กองทัพหลวงของอ้วนเสี้ยวก็จะเหลือกำลังทหารน้อยลง ในโอกาสนั้นเราจะระดมกองทัพทั้งปวงเข้าตีกองทัพหลวงของอ้วนเสี้ยวให้แตกพ่ายไป เผด็จศึกในครั้งนี้ได้โดยสะดวก

โจโจ้ได้ฟังแผนการตลอดแล้วลุกขึ้นยืนหัวเราะ ประมอติตั้งสนั้นแล้วว่า ความคิดแผนการอุบายของท่านครั้งนี้ประจดังเทพยดาเข้าตลใจ กองทัพอ้วนเสี้ยวคงจะพินาศไปในไม่เกินสามวันนี้ ว่าแล้วก็เรียกปลัดทัพเข้ามาสั่งการตามแผนการของขุนศึกทุกประการ ฝ่ายทหารของอ้วนเสี้ยวเห็นมีการเคลื่อนไหวอีกก็ทักทางค่ายของโจโจ้ก็เที่ยวไล่จับชาวบ้านมาไต่สวนว่าเกิดเหตุการณ์ประการใดขึ้น ทหารของโจโจ้ซึ่งปลอมตัวเป็นชาวบ้านต่างบอกความตรงกันทุกสาย ว่าโจโจ้กำลังจัดเตรียมทหารเพื่อจะยกไปตีเมืองเจียบกุนและจะยกไปที่ตำบลลิหยงหน่วยลาดตระเวนทุกสายได้เข้าไปรายงานเหตุการณ์ดังกล่าว ต่ออ้วนเสี้ยวตรงกัน อ้วนเสี้ยวทราบความแล้วก็เชื่อโดยสนิทใจและตกใจ เพราะหากเป็นเช่นนั้นกองทัพของอ้วนเสี้ยวก็จะตกอยู่ในอันตรายอย่างยิ่ง ไม่ทันได้ปรึกษากับผู้ใดก็สั่งให้อ้วนซ่งผู้บุตรคุม ทหารห้าหมื่นให้รีบยกไปป้องกันเมืองเจียบกุน รักษาคลังเสบียงใหญ่อย่าให้เป็นอันตรายและให้ชินเบ้งนายทหารคนสำคัญคุมทหาร อีกห้าหมื่นยกไปที่ตำบลลิหยงเพื่อตีกองทัพของโจโจ้ที่จะยกมาตั้งสกัดนั้น อ้วนซ่งและชินเบ้งรับคำสั่งแล้วรีบยกทหารออกจากที่ตั้งตามคำสั่งของอ้วนเสี้ยว

ทางฝ่ายโจโจ้หลังจากปล่อยข่าวลวงแล้วให้ทหารลาดตระเวนคอยสดับรับฟังข่าวคราวความเคลื่อนไหวทางค่ายของอ้วนเสี้ยว ครั้นเห็นกองทัพสองกองยกออกไปตามทิศทางที่จะไปเมืองเจียบกุน และตำบลลิหยงจึงนำความเข้าไปรายงานให้โจโจ้ทราบ โจโจ้พอทราบรายงานข่าวก็ดีใจ เรียกประชุมแม่ทัพนายกองแล้ว สั่งให้ระดมกำลังทั้งสิ้นเข้าทำการเผด็จศึกในครั้ง นี้ โดยให้แบ่งทหารออกเป็นแปดกองยกเข้าตีค่ายอ้วนเสี้ยวพร้อมกันทั้งแปดทิศ แล้วสั่งทหารให้รีบหุงข้าวและกินข้าวให้เร็วขึ้นกำหนดให้เสร็จสิ้นก่อนตะวันพลบ พอตะวันใกล้พลบโจโจ้ได้สั่งให้เคลื่อนกำลังทุกหน่วยเข้าตีกองทัพอ้วนเสี้ยวพร้อมกันทั้งแปดทิศ ซึ่งเป็นเวลาที่กองทัพ

ของอ้วนเสียกำลังหุงข้าวและกินข้าวเย็นกันอยู่ เสียงทหารของกองทัพโจโจ้กองกระหึ่มพร้อมกันทั้งแปดทิศ ทหารอ้วนเสียรู้ว่าถูกกองทัพโจโจ้ยกมาโจมตีก็ตกใจแตกตื่น กองทัพโจโจ้ได้บุกเข้าฆ่าฟันทหารของอ้วนเสียในค่ายเล็กค่าย น้อยบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่าเลือด ทหารของอ้วนเสียไหลนองท่วมแผ่นดิน สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าการโจมตีค่ายหลวงของอ้วนเสียครั้งนี้ กองทัพของอ้วนเสียไม่ได้คาดคิดและไม่ทันระวังตัว แม้อ้วนเสียก็ยังไม่ทันสวมเกราะ เห็นค่ายต่างๆ แดกและทหารของโจโจ้บุกเข้ามาทุกด้านก็ตกใจ พาอ้วนถ้าผู้บตรอีกคนหนึ่งและทหารอีกแปดร้อยคนที่รักษาค่ายหลวงตีฝ่าหนีกองทัพโจโจ้เอาแต่ตัวรอดได้เท่านั้น ในขณะที่อ้วนเสียตีฝ่าหนีออกจากค่าย เดียวเดียว เคาทุ อิกิม และซีหลงสื่อนายทหารของโจโจ้เห็นเหตุการณ์จึงพาทหารไล่ตามตีไป จนถึงริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห ได้ฆ่าฟันทหารอ้วนเสียที่ติดตามไปล้มตาย ลงกว่าครึ่งตัวอ้วนเสีย อ้วนถ้าและทหารที่เหลือลงเรือข้ามแม่น้ำฮวงโหหนีรอดไปได้ ทหารของอ้วนเสียบาดเจ็บล้มตายและถูกจับเป็นเชลยเกือบครึ่ง กองทัพโจโจ้ได้ยึดเอาเสบียงและอาวุธยุทธโปกรณ์ที่ถูกทิ้งตกหล่นอยู่ได้เป็นจำนวนมาก

รุ่งขึ้นโจโจ้ได้สั่งให้เอาสินศึกจัดสรรแบ่งปันเป็นบำเหน็จแก่ทหารทุกกรมกองแผน "อุบายแยกไฟออกจากกอง" สลายกองทัพใหญ่ให้เหลือเล็ก แล้วเข้าโจมตีทำลายในครั้งนี้ได้กลายเป็นต้นแบบของยุทธวิธีทาง การทหารที่สำคัญในระยะหลัง กองทัพปลดแอกประชาชนจีนได้พัฒนายุทธวิธีนี้ไปใช้ ทั้งในสงครามแบบแผนคือ สงครามที่รบกันซึ่งหน้าด้วยกำลังทหารหลักและในสงครามจรยุทธ์หรือสงครามกองโจร และอาศัยยุทธวิธีนี้ทำลายล้างข้าศึกบนทอนศึกยะทางสงคราม ของข้าศึกที่เข้มแข็งเติบโตใหญ่ให้อ่อนแอและเล็กลงเป็นขั้นตอนอย่างต่อเนื่อง ครั้นพอตกลงกำลังทางทหารเปลี่ยนแปลงเป็นเหนือกว่าแล้วจึงโหมกำลังเข้าโจมตีทำลายล้างแบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาด แม้ในสงครามเวียดนามกองทัพเวียดมินต์และเวียดกงก็ได้สืบทอดยุทธวิธีดังกล่าวมาใช้ได้อย่างได้ผล ทำให้กองทัพอเมริกันและสมันบริวารตกเป็นฝ่ายถูกระทำ และพ่ายแพ้สงครามในที่สุด ในขณะที่กำลังจัดสรรแบ่งปันสินศึกอยู่นั้น ได้พบเอกสารกองทัพใหญ่ซึ่งเป็นแผนที่ทางการทหารบัญชีกำลังพลและเอกสารการบัญชาการเป็นจำนวนมาก และยังมียอดหมายอีกหลายร้อยฉบับ นายทหารที่คุมสินศึกได้รายงานว่าสิ่งของเหล่านี้ยึดได้จากค่ายหลวงของอ้วนเสีย

โจโจ้จึงสั่งให้แยกสรรพเอกสารดังกล่าวออกจากสินศึกแล้วให้นำเข้าไปในค่าย พอปูนบำเหน็จทหารเสร็จ โจโจ้พร้อมด้วยที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองได้เข้าไปตรวจดูเอกสารที่ยึดได้จากค่ายหลวงของอ้วนเสีย พอตรวจเอกสารมาถึงจดหมายหลายร้อยฉบับนั้นทุกคนก็ต้องตกตะลึงเพราะเป็นจดหมายของทหารในกองทัพโจโจ้มีไปถึงอ้วนเสีย มีเนื้อความเป็นทำนองเดียวกันว่าที่ต้องมาอยู่ในกองทัพของโจโจ้เพราะความจำใจ แต่ใจจริงนั้นต้องการจะเข้าด้วยอ้วนเสีย เพื่อผดุงคุณธรรม เชิดชูฮ่องเต้ จึงขอฝากเนื้อฝากตัวไว้ก่อน เมื่อใดมีโอกาสแล้วจะเข้าสวามิภักดิ์ด้วยอ้วนเสียบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเห็นโจโจ้ตรวจอ่านจดหมายเหล่านั้นแล้วมีสีหน้าเคร่งเครียด ลุกขึ้นเดินวนไปวนมาอยู่ในค่าย จึงเสนอว่าพวกทหารเหล่านี้มีใจออกหากขาดความภักดีต่อท่าน จึงขอให้ตั้งหน่วยงานขึ้นทำการสอบสวนแล้วลงโทษตามพระอัยการศึก โจโจ้ได้ฟังคำที่ปรึกษาแล้วยังไม่ตอบประการใด ยังคงเดินครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงว่าจดหมายเหล่านี้เป็นจดหมายปลอมที่ฝ่ายอ้วนเสียทำกลอุบายสร้างความแตกแยกขึ้นในกองทัพของเราให้เกิด ความระแวงแคลงใจกัน แล้วจะฉวยโอกาสที่เกิดความวุ่นวายขึ้นนั้นยกมาโจมตี ว่าแล้วสั่งให้ทหารเอาจดหมายทุกฉบับเผาไฟเสียในค่ายนั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้บรรยายความตอนนี้อ้วนเสียได้ตอบบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองที่เสนอให้พิจารณาโทษของทหารที่เขียนจดหมายไปถึงอ้วนเสียว่า "ซึ่งเราจะพิจารณานั้นไม่ควร ด้วยนายทหารทั้งนี้จะได้คิดร้ายต่อเรานั้นหาไม่ได้ หากเกรงว่าอ้วนเสียนั้นมีทหารมากกว่า เกลือกเราจะเปลืองพล่า จึงว่ากล่าวไปแก้อ้วนเสียหวังจะฝากตัวไว้ มาตราจะพิจารณาได้ตัวแล้ว ซึ่งจะลงโทษเขานั้นไม่ได้ ถึงตัวเราเมื่ออยู่หว่างศึกนั้นก็ปืมจะรักษา ตัวไม่รอด" และได้พรรณนาความคิดของโจโจ้ไว้ด้วยว่าในขณะที่เห็นจดหมายของทหารที่มีไปถึงอ้วนเสีย โจโจ้ได้คิดแต่ในใจว่า "ถ้าพิจารณา ตามหนังสือก็จะได้อยู่ แต่บรรดาผู้ผิดนั้นก็แกล้งซัดผู้ซึ่งมิได้รู้เห็น ทหารทั้งปวงก็จะพลอยเข้าขอขวนวายไป" การไม่เอาความแก่ทหารที่มีจดหมายไปขอสวามิภักดิ์ด้วยอ้วนเสียและการสั่งให้เผาจดหมายเสียทั้งสิ้นนั้น ดูประหนึ่งว่าเป็นการช่วยเหลือไม่เอาผิด ไม่เอาความแก่ทหารที่นอกใจเหล่านั้น แต่แท้จริงเป็นอุบายในการปกครองคนที่ล้าเลืด มุ่งหวังขจัดความกังวล ความคลางแคลงใจให้หมดสิ้นไปจากกองทัพ ทำให้บรรดาทหารที่มีจดหมายไปถึงอ้วนเสียต่างต้องสำนึกบุญคุณของ โจโจ้และไม่กล้ากระทำความผิดหรืออกใจอีกต่อไป ทั้งเป็นการขจัดปัญหาที่จะขยาย ตัวลุกลามขวนวายไปทั้งกองทัพให้สิ้นสุดยุติลง จึงกล่าวได้ว่าการเผาจดหมายครั้งนี้ก็คือการเผาความคลางแคลงระแวงสงสัยให้หมดสิ้นไปจากกองทัพ และครองใจกำลังพลทั้งกองทัพให้สวามิภักดิ์ด้วยใจภักดีแท้ นี้แลจึงเป็นอุบายในการครองใจคนที่ล้าเลืด

โจโจ้สั่งเผาจดหมายแล้วได้ยื่นดูการเผาจดหมายนั้นจนมอดไหม้ไปสิ้นและสั่งกำชับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองว่าเรื่องนี้ต้องยุติจบสิ้นลงแต่เพียงเท่านี้ จะไปตั้งความระแวงแคลงใจให้เกิดความ วุ่นวายใดๆ ขึ้นใน

กองทัพไม่ได้เป็นอันตราย บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองส่วนที่ไม่รู้เท่าทันความคิดของโจโจ เมื่อเห็นโจโจมีที่ท่าจริงจึงก็ยอมรับปฏิบัติตามคำโดยคุณนีย์ ส่วนพวกที่ทราบและเข้าใจความคิดของโจโจนั้นก็สรรเสริญความคิด และสติปัญญาของโจโจเป็นอันมาก โจโจได้แปรเอาสถานการณ์ที่ทหารจำนวนหนึ่งมีใจออกหากเอาตัวรอดให้เป็นคนแก่กองทัพทั้งในด้านการครองใจทหารและในด้านการขจัดความระแวงแคลงใจและความวุ่นวายภายในกองทัพได้โดยการเสียเพียงจดหมายที่ไร้ค่าไม่กี่ร้อยฉบับเท่านั้น ลองนึกดูเถิดหากเปลี่ยนเป็นการสอบสวนเอาผิดแล้ว ความวุ่นวายและเสียหายจะขยายผลไปสักเพียงไหน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คติในการเลือกนาย (ตอน 153)

จากการค้นค้ายหลวงของอ้วนเสี้ยว นอกจากพบสรรพเอกสารสำคัญเกี่ยวกับการสงครามและจดหมายที่ทหารของโจโจมีไปถึงอ้วนเสี้ยวขอสามีภักดีแล้ว ทหารของโจโจได้ตรวจพบจอสิวถูกล่ามโซ่ซึ่งอยู่ในค้ายนอกจึงคุมตัวเข้าไปหาโจโจ โจโจเห็นหน้าจอสิวถูกคุมเข้ามาพร้อมด้วยเครื่องจองจำก็จำได้เพราะเคยรู้จักกันมาก่อน และทราบว่าเป็นที่ปรึกษาคนสำคัญของอ้วนเสี้ยว จึงลুকออกมาแก้มัดจอสิวและสั่งทหารให้ถอดเครื่องจองจำออกจากตัวจอสิว แล้วว่าท่านเป็นผู้มีสติปัญญา เหตุใดจึงถูกจองจำไว้เช่นนี้ จอสิวเห็นกริยาอาการของโจโจก็รู้ว่าเป็นการเอาใจเพื่อจะเกลี้ยกล่อมให้สามีภักดีด้วย แต่น้ำใจจอสิวนั้นแม้จะไม่ได้ได้รับความเชื่อถือจากอ้วนเสี้ยวและยังถูกลงโทษจองจำถึงเพียงนี้แล้ว ยังคงมีน้ำใจสัตย์ซื่อต่ออ้วนเสี้ยวมั่นคงอยู่ จึงว่าท่านอย่าเสียเวลามาเกลี้ยกล่อมข้าพเจ้าเลย ไม่ว่าประการใดข้าพเจ้าก็ไม่มีวันที่จะแปรพักตร์เข้ากับท่าน เป็นอันตราย โจโจได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านถูกจองจำได้รับความทุกข์ทรมานจนพักผ่อนให้เป็นที่สบายก่อน เรื่องอื่นค่อยว่ากล่าวกันในภายหลัง ว่าแล้วสั่งทหารให้เอาเสื้อผ้ามาให้จอสิวเปลี่ยน

จอสิวยอมเปลี่ยนเสื้อผ้าแต่โดยดีเพราะเสื้อผ้าเก่าขาดวันไม่เป็นชิ้นดี และเหม็นสาบเหม็นโคลจนสุดแสนจะทนทาน พอจอสิวเปลี่ยนเสื้อผ้าเสร็จโจโจจึงว่า "อ้วนเสี้ยวนี้เป็นคนหาสติปัญญามีได้จึงไม่เลี้ยงท่านให้ถึงขนาด แม้เราได้ท่านมาไว้ด้วย เราจะคิดอ่านกำจัดอ้วนเสี้ยวเสียก็ได้โดยง่าย เหตุใดท่านยังคิดรักอ้วนเสี้ยวอยู่อีกเล่า?" จอสิวได้ฟังคำโจโจที่ตำหนิอ้วนเสี้ยวนายตัวและยกย่องสติปัญญาว่าจะสามารถคิดอ่านช่วยเหลือให้โจโจเอาชนะต่ออ้วนเสี้ยวได้โดยง่ายก็มีได้หัวเราะด้วยรู้มาแต่ต้นแล้วว่าการกระทำของโจโจทั้งปวงนั้นล้วนเป็นไปเพื่อเกลี้ยกล่อมให้เข้าสามีภักดี ครั้นจะต่อล้อต่อเถียงต่อไปก็ไม่เห็นประโยชน์อันใด จึงนิ่งเสียไม่ตอบคำ โจโจเห็นจอสิวไม่โต้ตอบประการใดก็เข้าใจว่าจอสิวเกิดความลังเลขึ้นในใจว่าจะอยู่กับอ้วนเสี้ยวต่อไปหรือว่าจะเอนเอียงมาในทางที่จะเปลี่ยนใจจึงสั่งทหารให้แต่งโต๊ะเลี้ยงจอสิวเลี้ยงโต๊ะเสร็จแล้ว โจโจสั่งทหารให้จัดที่พักแก่จอสิว และจัดทหารรับใช้ให้จอสิวใช้สอยประหนึ่งมีฐานะเป็นที่ปรึกษา

พอค่ำลงจอสิวออกมาเดินนอกค่าย เห็นพลอดคนจึงตรงเข้าไปที่โรงม้า ลักม้าได้ตัวหนึ่งแล้วรีบขึ้นม้าควมหนีออกจากค่ายตรงไป ทางริมแม่น้ำสวโฮเพื่อจะกลับไปหาอ้วนเสี้ยวที่เมืองก๊กจิ๋ว จอสิวขี่ม้าหนีออกจากค่ายโจโจได้ไม่ถึงร้อยเส้นก็ถูกทหารลาดตระเวนของโจโจจับตัวได้ และคุมตัวเข้ามาที่ค่ายของโจโจ โจโจได้ทราบรายงานจากทหารที่จับตัวจอสิวแล้วเห็นว่าจอสิวยังมีน้ำใจภักดีต่ออ้วนเสี้ยวไม่คลอนแคลนจะเลี้ยงดูต่อไปไม่ได้ จึงสั่งทหารให้เอาตัวจอสิวไปประหาร แต่พอประหารเสร็จโจโจกลับได้คิดว่าจอสิวผู้นี้มีน้ำใจสัตย์ซื่อภักดีต่อนายความจริงไม่ควรที่จะประหาร แต่เมื่อประหารไปแล้วทำประการใดก็ไม่อาจฟื้นกลับคืนมาได้ อยากระนั้นเลยควรอาศัยศพจอสิวนี้ เป็นบทเรียนให้ทหารในกองทัพถือเป็นแบบอย่างที่ต้องจงรักภักดีต่อเจ้านายดั่งที่ตั้งแล้วโจโจจึงให้ประกาศไปทั่วกองทัพว่าจอสิวนี้มีน้ำใจสัตย์ซื่อต่อนายสมควรเป็นแบบอย่างของเหล่าทหารทั้งปวง และเพื่อเป็นเกียรติจึงให้จัดการพิศพของจอสิวอย่างวิจิตร ให้นำศพไปฝังไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำสวโฮ ให้จารึกความไว้ในแผ่นศิลาหน้าหลุมศพว่า "จอสิวนี้มีความสัตย์สุจริต รักนายเป็นอันมาก ผู้ใดจะทำการไปภายหน้าจงดูเยี่ยงอย่างจอสิวนี้เถิด" ครั้นจัดการเกี่ยวกับสินศีกและการศพจอสิวเรียบร้อยแล้ว โจโจ จึงสั่งให้จัดทหารเตรียมยกกองทัพไล่ตามตีอ้วนเสี้ยวต่อไป

ฝ่ายอ้วนเสี้ยวเมื่อแตกทัพข้ามแม่น้ำสวโฮไปได้พร้อมกับทหาร ไม่กี่ร้อยคนก็เดินทางไปตามลลียงเจียวหวง ซึ่งเป็นผู้รักษาตำบลลลียงหวงครั้นทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวเสียที่แก่โจโจแตกมาถึงตำบลลลียงหวงก็พาทหารออกมาต้อนรับอ้วนเสี้ยวเชิญเข้าไปในค่ายแล้วตั้งมั่นอยู่ที่ตำบลลลียงหวงนั้น ฝ่ายทหารของอ้วนเสี้ยวที่แตกทัพกระจัดกระจาย พอคุมกันติดและทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวถอยไปตั้งอยู่ที่ตำบลลลียงหวงจึงพากันยกไปรวมพลอยู่ที่ตำบลลลียงหวง อ้วนเสี้ยวเห็นทหารที่แตกทัพมารวมพลกันเป็นจำนวนมาก สรรวแล้วสูญเสียวาทไปกว่าครึ่งหนึ่งก็เสียใจ ไม่คิดจะสู้รบกับโจโจอีกต่อไป ประกอบทั้งย่างเข้าฤดูหนาวจึงสั่งให้เคลื่อนทัพกลับไปเมืองก๊กจิ๋ว ในระหว่างเดินทางทัพกลับ พอค่ำถึงเนินเขาแห่งหนึ่งอ้วนเสี้ยวให้ปลงทัพไว้เพื่อเดินทางต่อในวันรุ่งขึ้น พยายามดันผ่านพ้นไป อ้วนเสี้ยวได้ยินเสียงคนร้องไห้อยู่ภายนอกค่ายก็สงสัย เดินออกไปลอบฟังความก็ได้ยินเสียง

ร้องไห้ของทหารคร่ำครวญว่าถ้าหากมันนายเราเชื่อฟังคำเตือนห้องแล้ว ไหนเลยพี่น้องของเราจะล้มตายเป็นจำนวนมาก และเสียที่แก่ข้าศึกถึงเพียงนี้

อ้วนเสี้ยวได้ฟังความที่ทหารร้องคร่ำครวญแล้วก็นึกขึ้นได้ว่าก่อนยกทัพมาครั้งนี้เตือนห้องซึ่งเป็นที่ปรึกษาได้ห้ามปรามอย่างแข็งขัน ทั้งยังยืนยันว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก หากคนทั้งปวงรู้ว่าคิดอ่านข้ามสติปัญญาเราไป ย่อมเสื่อมเสียเกียรติภูมิของตระกูล "อ้วน" ครั้นกลับถึงเมืองก็จึงจะคลายใจแก่เตือนห้อง อ้วนเสี้ยวครุ่นคิดกังวลอยู่กับเรื่องไม่เข้าท่าจนล่วงสองยามจึงมอยหลับไป พอรุ่งเช้าอ้วนเสี้ยวสั่งให้เคลื่อนทัพกลับเมืองก็จืดต่อไป พบกับสองก็ซึ่งเป็นที่ปรึกษาคมทหารมาสมทบจึงปรารถนาความที่หนักใจเกี่ยวกับเตือนห้องให้ฟังว่าเรายกมาทำศึกครั้งนี้โดยไม่ฟังคำเตือนห้องจึงเสียที่ ครั้นกลับไปเห็นหน้าเตือนห้องก็จะขายหน้าเตือนห้อง สองก็ได้ฟังคำปรารภของอ้วนเสี้ยวเห็นเป็นโอกาสที่จะผลาญเพื่อนร่วมงานให้หายวอดไปได้จึงกล่าวว่าตัวข้าพเจ้าก็หนักใจในเรื่องนี้ เพราะข้าพเจ้าทราบว่าคุณเตือนห้องแม้ถูกจำอยู่ในคุกก็ยังให้คนติดตาม ชาวคราวของกองทัพอยู่อย่างใกล้ชิด พอทราบข่าวว่าท่านเสียที่โจโจ เตือนห้องได้ปรบมือหัวเราะแล้วกล่าวเยาะเย้ยว่าที่ท่านเสียที่แก่ข้าศึก ก็เพราะดื้อรั้นไม่ฟังคำ อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำสองก็ก็เชื่อว่าเตือนห้องเยาะหยันตัว จึงโกรธเตือนห้องเป็นอันมาก จึงว่าไอ้เตือนห้องนี้ดีแต่คิดสับแข้งให้เราต้องเสียหายอัปยศ มีหน้าขำยังบังอาจมาตบมือหัวเราะเยาะเราอีกเล่า ว่าแล้วก็ชักกระบี่ประจำตัวส่งให้ทหารคนสนิทแล้วสั่งว่าเจ้าจงรีบเดินทางกลับไปเมืองก็จืด แล้วเอาระบี่นี้ประหารเตือนห้องเสีย อย่าให้เราได้เห็นพบหน้า

อ้วนเสี้ยวกระทำการดั่งนี้จะว่าหลงเชื่อสองก็ก็ไม่น่าแปลกใจ เพราะตลอดทั้งคืนนอนไม่หลับก็เพราะรู้สึกอัปอายไม่กล้าสู้หน้าเตือนห้อง แต่ยังไม่หาทางออกไม่ได้ ครั้นเห็นเป็นโอกาสที่สองก็รายงานว่าคุณเตือนห้องดูหมิ่นเยาะหยัน จึงถือโอกาสนั้นสั่งประหารเตือนห้องเสีย ผู้นำแบบอ้วนเสี้ยวนี้จึงเป็นผู้นำที่โหดชั่วคนหนึ่งในประวัติศาสตร์ ทำผิดแล้วไม่ยอมรับผิด คิดขัดทอความผิดให้กับคนอื่น เอาดีเข้าตัว เอาชั่วใส่เพื่อน แทนที่จะสำนึกผิด แล้วกลับตัวทำในสิ่งที่ถูกหรือแทนที่จะเห็นว่าเตือนห้องมีสติปัญญา ควรถือเป็นที่พึ่งพาอาศัยทางความคิดกลับวิปริตคิดผลาญผู้มีสติปัญญา เพียงเพื่อหน้าตาของตัวเอง ดั่งนั้นผู้นำชนิดนี้จึงมีแต่วิบัติและวินาศอยู่เบื้องหน้า ผู้ใดใครเข้าอยู่ด้วยก็มีแต่ต้องฉิบหายสถานเดียวเท่านั้น

ชาวคราวที่อ้วนเสี้ยวแตกทัพเสียที่แก่โจโจระจนถึงเมืองก็จืด ผู้คุมได้ยืมข้าวแล้วเข้าไปคำนับเตือนห้องถึงในคุกแล้วว่าข้าพเจ้ารับราชการเป็นผู้คุมมาช้านาน ไม่มีความก้าวหน้าในราชการเพราะไม่ได้ร่วมชบวนการค้าขายส่วยติดในคุกเหมือนกับคนอื่น และไม่ยอมสวมมิกัดกับเจ้านายซึ่งเป็นหัวหน้าชบวนการค้าขายส่วยติดของเรือนจำจึงตกต่ำอยู่ดั่งนี้ ดั่งนั้นข้าพเจ้าจึงขอฝากตัวไว้พึ่งในบุญท่านในวันหน้า เตือนห้องได้ฟังดั่งนั้นจึงว่าตัวเราเป็นคนโทษอยู่ในอำนาจของท่าน ไฉนจึงมาฝากตัวไว้กับเราแล้ว ผู้คุมจึงว่าก่อนออกเดินทัพท่านได้ทัดทานอ้วนเสี้ยวมิให้ยกกองทัพไปเพราะว่าจะเสียที่แก่ข้าศึก บัดนี้อ้วนเสี้ยวไม่ฟังคำท่านก็เสียที่แก่ข้าศึกแล้ว สมกับคำที่ท่านว่า ดั่งนั้นเมื่ออ้วนเสี้ยวกลับมาคงพินิจความสำคัญของท่าน นับถือเชื่อฟังยกย่องให้เป็นใหญ่ในราชการสืบไป เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงขอฝากตัวไว้กับท่าน เตือนห้องถูกจำอยู่ในคุกไม่สามารถติดต่อรับรู้ข้อมูลข่าวสารภายนอก พอได้ยินความจากผู้คุมว่าอ้วนเสี้ยวแตกทัพเสียที่แก่โจโจก็ตกใจ ตะลึงอยู่ครู่หนึ่งจึงหัวเราะแล้วว่าการที่ท่านปลงใจฝากตัวไว้กับเรานั้นขอบใจนัก แต่เห็นที่บุญเราจะสิ้นแล้ว เพราะอ้วนเสี้ยวเป็นคนเห็นแก่หน้าตาตัวยิ่งกว่าสิ่งไหน ผิดแล้วไม่ยอมรับผิด ดั่งนั้นอ้วนเสี้ยวกลับมาถึงเมืองก็จืดวันใด วันนั้นเราก็คงถูกถอดออกจากคุก แล้วไปยมโลกเป็นมันคง

ผู้คุมได้ฟังก็สงสัยจึงถามว่าแลเมื่ออ้วนเสี้ยวไม่ฟังคำท่าน ปรายชัยแก่ข้าศึกสมดังที่ท่านทัดทานแล้ว ไฉนจะมาประหารท่านเสีย เตือนห้องจึงว่า "ถ้าอ้วนเสี้ยวมีชัยชนะมาเห็นจะไว้ชีวิตเรา บัดนี้แตกมาต้องกับคำเราว่าเห็นจะมีความอัปยศแก่เรา จะให้ฆ่าเรา เสียเป็นมันคง ด้วยเหตุว่าน่าใจอ้วนเสี้ยวนั่นถือมานะอยู่ว่าตัวเป็นใหญ่ มิได้เอาความคิดผู้ใด ทำอาการประหนึ่งว่าตัวนั้นกล้าหาญมีสติ ปัญญาลึกซึ้งหาผู้ใดจะเสมอมิได้" ผู้คุมได้ฟังดั่งนั้นจึงว่าท่านอย่าเพิ่งเล็งการร้าย แต่ในขณะที่เดียวกันก็นึกถึงเลสงสัยอยู่ในใจว่าการอาจเป็นไปได้ที่เตือนห้อง ได้คาดการณ์ พอผู้คุมออกมาจากห้องซึ่งไม่ทันฟังประตูเรือนจำก็สวนกับทหารที่อ้วนเสี้ยวสั่งให้ถือกระบี่มาประหารเตือนห้อง ทหารของอ้วนเสี้ยวเห็นผู้คุมจึงแจ้งคำสั่งของอ้วนเสี้ยวให้ผู้คุมทราบ และเร่งให้เบิกตัวเตือนห้องไปที่ลานประหารเตือนห้องได้ฟังคำโต้ตอบของทหารที่รับคำสั่งอ้วนเสี้ยวกับผู้คุมจึงกล่าวขึ้นเป็นเชิงให้ผู้คุมได้ยินว่าบัดนี้คำเรากล่าวเป็นความจริงแล้วมิใช่หรือ ผู้คุมได้ยินก็ร้องไห้สงสารเตือนห้อง เตือนห้องจึงปลอบว่าท่านจะร้องไห้ไปใย "อันคำโบราณกล่าวไว้ว่ากรรมดาเกิดมาเป็นชายถ้าจะหาเจ้านายก็ให้พึ่งพิเคราะห์ดูหน้าใจซึ่งดีแลร้ายก่อนจึงให้เข้าอยู่ด้วย แลตัวเราทั้งคาโบราณเสียมิได้พิจารณาหน้าใจอ้วนเสี้ยวให้ปรากฏว่าดีแลร้าย เห็นแต่กับยศถาศักดิ์เข้ามาอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวเป็นคนหาสติปัญญามิได้จึงเกิดเหตุนี้ทั้งนี้เพราะกรรมของเรา" คำเตือนห้องอันประหนึ่งเป็นปัจฉิมวาจาจากอนาลาไปสู่มุมโลกนี้คือคติสอนใจชายชาติอาชิวไนย ทั้งปวงว่าในการเลือกนายให้พิจารณาน่าใจนายในสองประการ คือน่าใจดีถ้าน่าใจร้าย แล้วจึงคอยตัดสินใจ

อย่าได้คิดเห็นแก่ยศถาบรรดาศักดิ์หรืออำนาจวาสนา มิฉะนั้นอย่าว่าแต่อำนาจวาสนาเลย แม้แต่ศิระชนบ่า ก็ จะรักษาไว้ไม่ได้ เตียนห้องรับกรรมเพราะฝันคำโบราณนี้แต่กระนั้นคนในยุคหลังบางครั้งก็ลืมเลือน อุทาหรณ์นี้ หลงทำนบารุงอุ่มพูนคนชั่วช้าให้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน ย่อมทำการทุกสิ่งอย่างทั้งทางดำและทางขาวโดยไม่ คำนึงถึงบาปกรรมใดๆ ที่จะเป็นวิบากแก่ตัว ในที่สุดก็กลับต้องถูกประหารด้วยน้ำมือของนายตัวนั่นเอง ว่าแล้ว เตียนห้องก็ขอกระบี่จากทหารของอ้วนเสี้ยวแล้วเชือดคอตัวเองตาย สังเวศเคราะห์กรรมที่ฝันคำโบราณในการ เลื่อนนายผิดดังนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

คำพยากรณ์จากดวงดาว (ตอน 154)

อ้วนเสี้ยวหลังจากสังหารให้เอากระบี่สำหรับตัวไปประหารเตียนห้องแล้ว ได้เดินทัพกลับเมืองก๊กจิ๋ว ในขณะที่ เบื้องลึกของจิตใจกลับระทดท้อถอยและอดสูที่เสียที่แก่โจโฉมาในครั้งนี้ พอถึงเมืองก๊กจิ๋วก็ซุ่มตัวอยู่แต่ในจวน มิได้ออกกว่าราชการตามปกติ กลุ้มใจหนักเข้าก็เรียกหาสุรามาตี๋ม ยึดเอาสุราเป็นโอสถสำหรับปลดเปลื้องความ ทุกข์และความอัปยศ นานวันความคิดอ่านก็พินเพื่อนเปลี่ยนแปลงไปเป็นคนละคนจนกลายเป็นคนป่วย นอน ชมอยู่แต่ในจวน ในขณะที่อ้วนถำบุตรคนโตได้รับคำสั่งให้ไปอยู่รักษาเมืองเชียงจิว อ้วนสีผู้น้องไปรักษา เมืองอิวจิว คงเหลือแต่อ้วนซงซึ่งเป็นบุตรคนเล็ก ยังคงพำนักอยู่ที่เมืองก๊กจิ๋ว ฝ่ายนางเล่าซื่อผู้เป็นภรรยาคน โปรตของอ้วนเสี้ยว เห็นอ้วนเสี้ยว สุขภาพทรุดโทรมป่วยชมอยู่ในจวน ไม่ออกกว่าราชการตามปกติ เห็นเป็น โอกาสที่จะสนับสนุนอ้วนซงบุตรคนเล็กซึ่งเกิดแต่ครรภ์ของนางขึ้นครองอำนาจในเมืองก๊กจิ๋ว จึงเข้าไปว่ากล่าว กับอ้วนเสี้ยวว่าขณะนี้การ ศึกกับโจโฉยังติดพันคับขันอยู่ งานราชการเมืองก๊กจิ๋วก็ว่างเว้นไม่มีผู้ใดว่ากล่าวจะ เสียราชการไป แล้วว่าบุตรคนอื่นๆ ต่างแยกย้ายไปรักษาเมืองที่ขึ้นต่อเมืองก๊กจิ๋ว คงเหลือแต่อ้วนซงบุตรของ ข้าพเจ้าพอที่จะรับแบ่งเบาภาระในระยะที่ท่านป่วยไข้ให้ว่าราชการไปพลางก่อนจนกว่าท่านจะหายป่วย อ้วน เสี้ยวหลงนางเล่าซื่อเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ประกอบทั้งอ้วนซงเป็นเด็กที่มีสติปัญญายิ่งกว่าบุตรคนอื่น ครั้นได้ฟัง คำนางเล่าซื่อความคิดก็คล้อยตาม จึงให้หาที่ปรึกษาทั้งสี่คนคือลิ้มโพย สองก๊ก ชินเบ้ง และกัวเตามาปรึกษาว่า จะตั้งให้อ้วนซงเป็นผู้รักษาราชการเมืองก๊กจิ๋วแทนตัว ที่ปรึกษาทั้งสี่คนล้วนแต่เป็น "ที่ปรึกษาเสีย" เพราะ คิดเห็นแต่ประโยชน์ตัวยิ่งกว่าประโยชน์นาย ทั้งคอยกีดกันแย่งแย่งแก่งตีกันและกันจึงเสนอความเห็นไม่ลง รอยกัน

ลิ้มโพยและสองก๊กมีความสนิทสนมคุ้นเคยกับอ้วนซง และเห็นว่าอ้วนซงมีสติปัญญากว่าบุตรคนอื่นพอที่จะอาศัย ใบบัญญาฝากเนื้อฝากตัวในวันหน้าได้ จึงเห็นด้วยกับข้อปรึกษาของอ้วนเสี้ยวที่จะให้อ้วนซงว่าราชการเมืองก๊กจิ๋ว ในระหว่างอ้วนเสี้ยวป่วยไข้ ส่วนกัวเตากับชินเบ้งสนิทสนมคุ้นเคยอยู่กับอ้วนถำซึ่งเป็นบุตรคนโต เห็นว่าหาก อ้วนถำได้ครองอำนาจประโยชน์โภคผลและอำนาจของตัวก็จะมีมากขึ้นกว่าเดิม จึงมีความเห็นคัดค้านและเห็น ว่าสมควรให้อ้วนถำผู้พี่ว่าราชการแทนตามธรรมเนียม อ้วนเสี้ยวเห็นที่ปรึกษาทั้งสี่คนปรึกษาไม่ลงรอยกัน แบ่งออกเป็นสองฝ่ายและต่างยืนยงในความเห็นของตัวเอง จึงปรารถนาด้วยความท้อแท้ใจว่า "ครั้งนี้ศึกภายนอก ก็ติดพันอยู่ยังไม่ปรกติ ตัวเราก็คหาความสบายมิได้ ภายในเมืองนี้เราคิดจะตั้งแต่งบุตรเราไว้ให้เป็นหลักเมืองจะ ได้ป้องกันรักษาอาณาประชาราษฎร์สืบไปแลบุตรเราทั้งสามคนนี้อ้วนถำน่าใจหายบ่ช่า มักพาพินผู้คนเสีย อ้วนสีนั้นเล่า เป็นคนใจเย็นเอาการเร็วไม่ได้ แต่อ้วนซงบุตรนางเล่าซื่อนั้นมีสติปัญญา ทั้งน่าใจก็โอบอ้อมอารี รักทหารแลไพร่บ้านพลเมือง ควรที่เราจะตั้งอ้วนซงให้เป็นใหญ่ในเมืองก๊กจิ๋วนี้" คำอ้วนเสี้ยวหากฟังผิวเผินก็จะ เห็นว่าเข้าท่า เพราะเป็นเหตุผลที่ตั้งอยู่บนผลประโยชน์ของบ้านเมือง และประชาชนชาวเมืองก๊กจิ๋ว แต่แท้จริง ยิ่งคงเป็นความเห็นที่อยู่ภายใต้การครอบงำของความหลงสตรีคือนางเล่าซื่อ จึงตั้งต้นที่จะตั้งอ้วนซงบุตรคน เล็กให้เป็นผู้รักษาราชการเมืองก๊กจิ๋ว

กัวเตาที่ปรึกษาที่มีจุดยืนอยู่ข้างฝ่ายอ้วนถำเห็นท่าที่อ้วนเสี้ยวไม่สมข้างตัวก็หาหนทางออกในทางประวิงไว้ ก่อนว่า "อ้วนถำเป็นบุตรใหญ่ ท่านให้ไปรักษาเมืองเชียงจิว ซึ่งขึ้นแก่เมืองก๊กจิ๋ว บัดนี้ท่าน จะให้อ้วนซงซึ่งเป็น บุตรน้อยเป็นใหญ่ในเมืองก๊กจิ๋ว บังคับบัญชาอ้วนถำผู้พี่นั้นจะมีเสียขนบธรรมเนียมไปหรือ" แล้วว่าบุตรคนอื่นๆ ของท่านซึ่งเป็นพี่น้อง หากทราบความนี้แล้วก็จะเสียหน้าใจ ความปรองดองระหว่างพี่น้องก็จะถูกทำลายลง เพราะการที่ไม่เป็นไปตามธรรมเนียมนี้ ทั้งบัดนี้ความศึกระหว่างท่านกับโจโฉอันเป็นความภายนอกยังคุมเขิง กันอยู่ ไม่สมควรที่จะให้การข้างในเกิดปัญหาขึ้น ดังนั้นทางออกที่ดีที่สุดขอให้ท่านงดการแต่งตั้งผู้รักษาร าชการไว้ก่อน ไว้เมื่อเสร็จการศึกข้างโจโฉแล้วค่อยคิดอ่านสืบไป

ข้างบุตรของอ้วนเสี้ยวสองคนที่ออกไปอยู่รักษาหัวเมืองและโกลันผู้หลานซึ่งรับคำสั่งให้ไปรักษาเมืองเป็งจิว ครั้นได้ข่าวว่าอ้วนเสี้ยวป่วยไม่ออกกว่าราชการเป็นเวลาหลายวัน ต่างเกรงว่าหากอ้วนเสี้ยวมีอันเป็นแล้วอำนาจ จะหลุดไปจากมือตัว จึงพากันยกทหารเข้ามาที่เมืองก๊กจิ๋ว โดยอ้วนถำยกทหารมาจากเมืองเชียงจิวถึงห้าหมื่น

อ้วนฮียกทหารมาจากเมืองอิวจิวทกหมื่น และโกกัณยกทหารมาจากเมืองเบ็งจิวอีกห้าหมื่น ต่างก็อ้างว่าจะยกมาช่วยอ้วนเสี้ยวรบกับโจโจ๋ บุตรหลานของอ้วนเสี้ยวต่างเป็นพวกที่เห็นแก่อำนาจ แทนที่จะห่วงใยอ้วนเสี้ยวซึ่งป่วยอยู่กลับห่วงใยประโยชน์ของตัวเองที่จะได้มีอำนาจในเมืองกิวจิว ดังนั้นการยกทหารของแต่ละคนเข้ามาเมืองกิวจิวภายใต้ข้ออ้างที่ว่าช่วยยกมาช่วยอ้วนเสี้ยวรบกับโจโจ๋นั้น จึงเป็นแต่เพียงเรื่องบังหน้า โดยแฝงไว้ด้วยการช่วงชิงอำนาจในเมืองกิวจิว ซึ่งเป็นสมมุติฐานของการล้างผลาญระหว่างญาติพี่น้องตระกูล "อ้วน" ในวันหน้า อ้วนเสี้ยวพอทราบข่าวว่าลูกหลานยกทหารเข้ามา ก็เชื่อว่าข้ออ้างที่จะมาช่วยรบโจโจ๋เป็นความจริง เกิดกำลังใจคิดจะรบกับโจโจ๋ต่อไป ไขใจที่ครองอยู่จึงพลันสร้างลั่น สั่งให้จัดทหารเมืองกิวจิวอีกสิบกว่าหมื่นยกออกมาสมทบกับกองทัพของลูกหลานรวมเป็นกำลังเกือบสามสิบหมื่น แล้วยกไปที่ชายแดน ให้ตั้งค่ายมั่นไว้ที่ตำบลของเต่ง

ทางฝ่ายโจโจ๋หลังจากตีทัพอ้วนเสี้ยวแตกข้ามน้ำสวงโหไปแล้วได้อาศัยเสมียงกั๋งที่ยึดได้จากกองทัพอ้วนเสี้ยวเลี้ยงกองทัพ จึงยังทัพรอท่าอยู่ที่ริมแม่น้ำสวงโหนั้น ทั้งๆ ที่ย่างเข้าฤดูหนาวแล้ว เพราะเห็นเป็นโอกาสที่จะเอาชัยชนะอ้วนเสี้ยวให้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดได้ โจโจ๋ตั้งทัพอยู่ที่ริมแม่น้ำสวงโหแล้วคิดผูกใจราษฎรจึงสั่งทหารทั้งปวงมิให้ชมเชยแสร้งแกล้งราษฎร ช่วยเป็นหูเป็นตาแก่ราษฎรในการ ป้องกันโจรผู้ร้ายและซ่อมแซมบ้านเรือน ป้องกันลมหนาว ทำให้เกิดดีศัพทของความเอื้ออาทรราษฎรแพร่กระจายไปอย่างรวดเร็ว เป็นวิสัยของคนบ้านนอกที่เป็นคนซื่อ หลงเชื่อผู้คนง่าย ขอเพียงพูดจาเข้าท่าก็ว่าดี โดยมีได้คำนึงว่าธาตุแท้ของคนทีพูดนั้นเป็นคนชั่วช้าเลวทราม หรือว่าเป็นทรราชหรือว่าชายชาติ แม้กระทั่งเป็น ต้นตอที่ทำให้ชาวชนบทต้องยากจนข้นแค้นแต่ประการใด

เมื่อหลงเชื่อในกิตติศัพท์ของความเอื้ออาทรต่อราษฎรแล้ว ชาวบ้านก็พากันรักใคร่กองทัพของโจโจ๋เป็นอันมาก บ้างก็มีข้าวปลาอาหารเหลือเฟือก็นำมาบริจาคนำมาฝากกองทัพ อยู่มาวันหนึ่งโจโจ๋นั่งคิดอ่านการสงครามอยู่ในค่ายก็ได้รับรายงานจากทหารรักษาการว่ามีชายชราสี่คนลักษณะประหลาดนักมาขอพบเพื่อนำของขวัญมามอบโจโจ๋ได้ฟังรายงานเห็นเป็นเรื่องแปลกจึงสั่งให้ทหารเชิญตัวชายชราทั้งสี่คนมาพบ เห็นแต่ละคนมีผมเผ้าขาวโพลน แต่ท่าทางแข็งแรง ดวงตามีประกายสดใสราวกับเด็กหนุ่มก็สงสัยจึงกล่าวขึ้นก่อนว่า ข้าพเจ้ามาแต่เมืองหลวงเพื่อปราบศัตรูราชสมบัติ มาตกระกำลำบากอยู่ที่ชายแม่น้ำสวงโหนี้นานวันแล้ว ตลอดเวลาที่ผ่านมามีความห่วงใยอาณาประชาราษฎรจะได้รับความเดือดร้อนจากการสงคราม จึงได้กำชับเหล่าทหารมิให้เบียดเบียนชมเชยแสร้งแกล้งและให้ช่วย เหลือราษฎรตามมีตามได้ ทำให้ได้รับความเมตตาและช่วยเหลือดูแลจากชาวบ้านเป็นอย่างดี ก็รู้สึกเป็นคุณนัก วันนี้ได้พบท่านทั้งสี่ก็มีความยินดี แล้วถามว่าท่านทั้งสี่มีอายุอาณามเท่าใดแล้ว ชายชราทั้งสี่ตอบตรงกันว่าพวกข้าพเจ้านี้แต่ละคนมีอายุเกินกว่าเก้าสิบปีแล้วการที่กองทัพของเมืองหลวงมาตั้งอยู่ย้านนี้แม้จะเกิด ความไม่สะดวกในการทามาหากินอยู่บ้างก็เป็นไรมิ ดีเสียอีกที่โจรผู้ร้ายจะได้ไม่กล้าชมเชยแสร้งแกล้งบ้านอีกต่อไปเพราะได้บารมีทหารหลวงคอยคุ้มกันปกป้อง ชายชราอีกคนหนึ่งจึงว่าเมื่อครั้งแผ่นดินพระเจ้าฮั่นเต๋นั้นมีชินแสคนหนึ่งชื่ออิกยู่เป็นชาวเมืองเสียวตั้ง ได้มาขออาศัยในหมู่บ้านของพวกข้าพเจ้า ครั้นเวลากลางคืนในขณะที่ดื่มน้ำชาสนทนากันที่ลานบ้าน ได้ปรากฏดาวดวงหนึ่งขึ้นทางทิศอุดร มีรัศมีสีเหลืองดงามนัก ผู้ร่วมสนทนาในวงน้ำชาต่างเห็นทั่วกัน พวกข้าพเจ้าสงสัยว่าปรากฏการณ์นั้นจะตีรายประการใดจึงได้สอบถามชินแสอิกยู่ก็ได้รับคำพยากรณ์ว่า ดาวดวงนี้มีรัศมีสีเหลืองส่องใสประหลาดนัก อันสีเหลืองนี้เป็นสีประจำธาตุดิน ปรากฏประกายเจิดจ้าเหนือฟ้าฟากอุดร หมายความว่าผู้มีบุญซึ่งเกิดในปฐมธาตุธาตุดินจะครองอำนาจเป็นใหญ่ในดินแดนตงจ้วน ณ เมืองอันเป็นปฐมธาตุธาตุดิน คือเมืองสุโต และผู้มีบุญนั้นจะยกทหารมาปราบศัตรูแผ่นดิน ณ ริมแม่น้ำ สวงโหนี้ พวกข้าพเจ้าสนใจจึงสอบถามต่อไปว่าผู้มีบุญจะยกทหารมาปราบศัตรูแผ่นดิน ณ ย้านนี้เมื่อใด ชินแสอิกยู่ได้คำนวณระยะเวลาอยู่ครู่หนึ่งแล้วตอบว่านับแต่ตอนนี้ไปอีกห้าสิบปีนับแต่บัดนั้นพวกข้าพเจ้าได้ตั้งตารอคอยอยู่ ณ ย้านนี้ ไม่ยอมโยกย้ายอพยพหลบหนีไปไหนไม่ว่าจะมีภัยธรรมชาติหรือภัยสงครามประการใด ด้วยตั้งใจคอยชมบารมีของท่านผู้มีบุญนั้น บัดนี้นับแต่เวลาที่ชินแสอิกยู่พยากรณ์ครบห้าสิบปีพอดี กองทัพของท่านก็ยกมาทำศึกกับอ้วนเสี้ยว ณ ตำบลนี้ พวกข้าพเจ้าจึงเห็นว่าคำพยากรณ์ของชินแสอิกยู่ปรากฏเป็นจริงแล้ว และตัวท่านคือผู้มีบุญตามคำทำนายของอิกยู่แล้วว่าในขณะที่การศึกขุลมุนอยู่นั้น พวกข้าพเจ้าไม่สามารถเข้ามาในเขตสู้รบได้ แต่ก็ได้สดับรับฟังข่าวตลอดมาก็ทราบว่าการทัพของท่านมีกำลังน้อยกว่าอ้วนเสี้ยวถึงสิบเท่า แต่ผลการสงครามก็ได้ประจักษ์แล้วว่าอ้วนเสี้ยว นั้นไร้ซึ่งสติปัญญา แม้ว่ามีกำลังพลมากกว่าท่าน แต่กลับถูกกองทัพของท่านตีแตกพ่ายยับเยินไป ดังนั้นเมื่อการศึกเบาบางลง พวกข้าพเจ้าจึงถือโอกาสนี้มาขอพบชมบุญท่าน ขอท่านได้รับมอบของขวัญเล็กน้อยจากคนชราทั้งสี่ที่มีอยู่ตามมีตามเกิดด้วยเถิด

โจโจ๋ได้ฟังเรื่องราวของชินแสอิกยู่ก็สนใจ เพราะเนื้อความอันเป็นคำพยากรณ์ที่ว่าผู้มีบุญนั้นเป็นคนที่เกิดในธาตุธาตุดิน อันเป็นปฐมเกิดของตัวเอง แล้วมีอำนาจขึ้นในแผ่นดินตงจ้วนอันเป็นปฐมธาตุธาตุดินเช่นเดียวกัน ตรงกับคำพยากรณ์ของอองหลิบและซุนฮกเมื่อครั้งที่โจโจ๋ได้ริจะให้ย้ายเมืองหลวงจากเมืองลกเอี้ยงไปอยู่เมืองสุโต จึงนั่งฟังอย่างใจจดใจจ่อจนลั่นความก็มีความยินดี ลูกขึ้นหัวเราะแล้วกล่าวถ่อมตัวว่าตัวข้าพเจ้าเป็นขุนนางได้รับ

ความไว้วางพระราชหฤทัยเพียงเท่านี้ก็พอใจแล้ว หาใช่ผู้มีบุญดั่งที่ท่านเข้าใจไม่ว่าแล้วก็สั่งทหารให้เบิกทองคำและเสื้อผ้าจากคลังมอบแก่ผู้เฒ่าทั้งสี่ค่าของผู้เฒ่าทั้งสี่จะเป็นเรื่องจริงจึ่งหรือเป็นเรื่องเสกสรรปั้นแต่งขึ้นย้อมยากที่จะตัดสินเพราะสามก๊กทุกฉบับล้วนระบุความเป็น อย่างเดียวกันทั้งสิ้น แต่ไม่ว่าจะเป็นประการใดโจโจซึ่งแม้จะมีอำนาจ ยิ่งใหญ่ในบ้านเมืองก็ยังคงเป็นปฤชนที่พึงใจในคำสรรเสริญเยินยอว่าเป็นผู้มีบุญจึงได้สั่งให้ขุนบำเหน็จปากของผู้เฒ่าเป็นพิเศษ

อาการที่สามก๊กระบุว่าโจโจกล่าวถ่อมตัวนั้นมีความหมายอยู่ในตัวเองว่าตัวโจโจมีความหมายมันไฝสูงถึงบัลลังก์มังกรทอง แต่ภายใต้แผนยุทธศาสตร์ที่ร่วมกำหนดกับบรรดาที่ปรึกษาไว้แต่ต้น ก็คือจะไม่ล้มล้างสถาบันกษัตริย์ แต่จะครองอำนาจเผด็จการพระราชภายใต้บัลลังก์มังกรนั้น ดังนั้นปฏิบัติการตลอดจนคำพูดใดๆ ของโจโจแม้ว่าน้ำใจลึกจะไฝสูงถึงเพียงไหนแต่ยังคงยึดมั่นอยู่กับการตัดสินใจทางยุทธศาสตร์ดังกล่าวนั่นเอง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

ยุทธวิธีแยกส่วนแล้วทำลายล้าง (ตอน 155)

บุตรหลานของอ้วนเสี้ยวต่างช่วงชิงระมัดระวังผลประโยชน์ของตัวเอง ยกกองทัพเข้ามาที่เมืองกิจวแต่อ้างว่ายกมาช่วยอ้วนเสี้ยวรบด้วยโจโจ อ้วนเสี้ยวสำคัญผิดว่าเป็นเรื่องจริง อาการที่เป็นไขใจก็หายดังปลิดทิ้ง ยกทหารจากเมืองกิจวมาสมทบกับกองทัพของบุตรหลานเป็นกำลังร่วมสามสิบหมื่นแล้วยกไปจะรบด้วยโจโจ ทางฝ่ายโจโจพอทราบข่าวว่าอ้วนเสี้ยวเคลื่อนทัพจากเมืองกิจว และมีกำลังน้อยกว่าคราวก่อนถึงครึ่งหนึ่งก็มีน้ำใจฮึกเหิมสังเคลี้น กำลังข้ามแม่น้ำสวงโหเข้าไปในเขตแดนของอ้วนเสี้ยว ตั้งค่ายประชิดกับค่ายของอ้วนเสี้ยวเตรียมทำศึกแตกหักต่อไป

ทางฝ่ายอ้วนเสี้ยวเมื่อเห็นกองทัพของโจโจยกมาตั้งค่ายประชิด ก็พาบุตรทั้งสามคนคืออ้วนถ่า อ้วนฮี อ้วนชง และหลานคือโกกัน พร้อมด้วยทหารทั้งปวงออกมาทำรบกับโจโจ โจโจเห็นอ้วนเสี้ยวออกมาทำรบก็คุมทหารออกไปเผชิญหน้า ทั้งโจโจและอ้วนเสี้ยวต่างยืนม้าอยู่หน้ากองทหารตั้งขบวนเป็นลักษณะเตรียมรบกันด้วยกำลังทหารเอก โจโจเห็นอ้วนเสี้ยวยืนม้าอยู่หน้าทหารก็เอาแส้มาชี้หน้าอ้วนเสี้ยวด้วยความเคยชินแล้วเยาะเย้ยว่าคราวก่อนท่านยกกองทัพถึงเจ็ดสิบหมื่นก็พ่ายแพ้แก่เรา คราวนี้เหลือทหารอยู่เพียงครึ่งเดียวคงจะต้องพ่ายแพ้แก่น้ำมือเราอีก ควรจะยอมสวามิภักดิ์เสียโดยดื้อจะได้ ไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่เหล่าทหารทั้งปวง อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำเยาะก็โกรธ ถามบรรดานายทหารเอกว่าจะมีผู้ใดอาสาออกรบบ้าง อ้วนชงได้ฟังดังนั้นจึงชักม้าออกไปหน้าทหาร ร่ากระปีคู่ตรงไปข้างหน้าโจโจ โจโจเห็นอ้วนชงเป็นคนแปลกหน้าเพราะไม่เคยได้ยักคิดติดพันมาแต่ก่อน จึงถามบรรดานายทหารเอกว่าผู้ใดรู้จักทหารของอ้วนเสี้ยวผู้นี้บ้าง นายทหารที่รู้จักอ้วนชงจึงรายงานว่าเป็นอ้วนชงเป็นบุตรชายของอ้วนเสี้ยว ในขณะที่รายงานยังไม่ทันสิ้นคำสุชวนซึ่งเป็นนายทหารในสังกัดของชิวหลงได้ขับม้ารายทวนออกไปรบด้วยอ้วนชง ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้สามเพลง อ้วนชงทำเป็นสู้ไม่ได้แล้วชักม้าหนี สุชวนไม่รู้กลจึงขับม้าไล่ตามไป อ้วนชงทำที่หนีแต่เก็บกระปีคู่แล้วเอาเกาทัณฑ์มาพาดสาย ในขณะที่หูฟังเสียงม้าที่ไล่ตามมา พอได้ระยะหวังผลแล้วอ้วนชงจึงหันกลับมาเอาเกาทัณฑ์ยิงไปที่สุชวน ลูกเกาทัณฑ์แล่นไปเสียบลูกตาของสุชวนราวจับวาง ด้วยกำลังแรงเกาทัณฑ์ที่ยิงมาบวกกับความแรงเร็วของม้าที่สุชวนขี่ไล่ตามเป็นสองแรงทวีคูณ สุชวนพลัดตกลงจากหลังม้าเสียชีวิตในทันทีนั้น อ้วนเสี้ยวเห็นได้ทีจึงสั่งทหารให้ระดมกำลังเข้าตีกองทัพของโจโจ

ด้วยกองกำลังที่มากกว่า กองทหารของอ้วนเสี้ยวได้รุกรบโจมตีกองทัพของโจโจหนุเนื่องประจดังคลื่นในพระมหาสมุทร ทหารของทั้งสองฝ่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โจโจเห็นเหลือกำลังจึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าค่าย อ้วนเสี้ยวเห็นได้ชัยชนะในเบื้องต้นก็สั่งให้ตีระฆังสัญญาณให้ทหารถอยกลับเข้าค่ายเช่นเดียวกัน คำลึงโจโจได้เรียกประชุมบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวง แล้วปรึกษาว่าการศึกครั้งนี้ทหารอ้วนเสี้ยวมีกำลังพลน้อยกว่าคราวก่อนถึงครึ่งหนึ่ง แต่กระนั้นก็ยังคงมีจำนวนมากกว่ากองทัพฝ่ายเราเกือบห้าเท่าตัว ทำไฉนจะเอาชัยชนะกองทัพอ้วนเสี้ยวได้ เทียหยกจึงว่าท่านจะปรารมภ์ไปยกกับกองทัพอ้วนเสี้ยวเพียงเท่านี้ เพราะแม้ว่าจะมีกำลังมากแต่มิได้เชี่ยวชาญการศึกษา ขอให้ท่านแบ่งกองทัพออกเป็นสิบเอ็ดกอง แล้วจัดกำลังสิบกองออกไปซุ่มเรียงรายสองข้างทางข้างละห้ากอง แต่ละกองห่างกันยี่สิบเส้น ส่วนอีกกองหนึ่งทำหน้าที่เป็นกองล่อยกไปทำรบอ้วนเสี้ยว แล้วทำที่ถอยมายังจุดซุ่ม เมื่อกองทัพอ้วนเสี้ยวไล่ตามมาจนตกอยู่ในท่ามกลางแนวจุดซุ่มแล้ว ให้กองล่อแปรขบวนหันกลับเข้าตีและให้สัญญาณกองซุ่มทุกกองให้ตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกัน กองทหารของอ้วนเสี้ยวถูกตีตัดขาดออกเป็นสวนๆ ถึงมากก็จะเหมือนน้อยคงจะเสียทีแก่ท่านเป็นมั่นคง

ยุทธวิธีดังกล่าวนี้กองทัพปลดแอกประชาชนจีนได้นำมาใช้อย่างพลิกแพลงตลอดสงครามปลดแอก เรียกว่า "ยุทธวิธีแยกส่วนแล้วทำลายล้าง" โจโจเห็นชอบด้วยแผนการของเทียหยก สั่งการให้จัดกองกำลังทหารเป็น

สิบเอ็ดคองตามความคิดของเทียหยกแล้วออกคำสั่งว่าเมื่อพ่ายามแรกของคืนนี้ให้กองทหารทั้งสิบคองยกออกไปตั้งขุมอยู่สองข้างทางโดยให้โจหอง เตียวคับ ชิหลง อิกิมและโกล่าแต่ละคน คมทหารกองหนึ่งยกไปขุมทางด้านขวาทาง ส่วนแสบหัวตัน เตียวเลี้ยว ลิเตียน งักจิ้น และแสบหัวเอียนคมทหารคนละคองยกไปตั้งขุมทางซ้ายทาง ให้เคาทุคมทหารอีกกองหนึ่งทำหน้าที่เป็นกองล้อม ส่งการเสร็จให้ทหารกองขุมทั้งสิบคองเคลื่อนกำลังไปตั้งขุมอยู่ ณ จุดหมายรอฟังสัญญาณเข้าตีคองทัพอ้วนเสี้ยว

ครั้นล่วงยามสามโจโจจึงสั่งให้เคาทุนักกองล้อมยกไปที่ค่ายของอ้วนเสี้ยวทำที่จะปล้นค่ายทหารของกองล้อมให้ ร้องก้องกระหึ่ม ตีฆ้องฆ้องกลองดังสนั่นเป็นสัญญาณรบ ฝ่ายกองทัพของอ้วนเสี้ยวเคยเพลิงพล้ำเสียที แก่โจโจ ดังนั้นศึกครั้งนี้จึงเข้มงวดกวดขันการระมัดระวังเวรยามและให้ทหารทั้งกองทัพเตรียมพร้อมระวังศึก มิได้ประมาท พอได้ยินเสียงฆ้องกลองและทหารโจโจโห่ร้อง ทหารของอ้วนเสี้ยวก็พร้อมรบทั้งสิบคองทัพ อ้วนเสี้ยวจึงมีคำสั่งให้ทหารทั้งสิบคองทัพเคลื่อนกำลังเข้าตีคองทัพของเคาทุที่ท่าที่จะปล้นค่ายนั้น โจโจเห็น อ้วนเสี้ยวหลงกลยกทหารออกมารบก็ยกกำลังหนุนเคาทุเป็นที่ว่าเป็นการรบอย่างจริงจัง ทหารทั้งสองฝ่ายได้ปะทะกันอย่างประปราย จนกระทั่งใกล้รุ่งโจโจจึงสั่งให้กองล้อมทำที่ถอยทัพและเคลื่อนไปทางฝั่งแม่น้ำฮวงโห ซึ่งได้วางจุดขุมทั้งสิบคองไว้ อ้วนเสี้ยวไม่รู้กลก็ยกทหารไล่ตามตีแสงอาทิตย์ยามอรุณเบิกฟ้า ทั้งสองฝ่ายเห็นหน้ากันถนัด ทหารอ้วนเสี้ยวยังคงรุกไล่กองทัพของโจโจอย่างคึกคัก พอใกล้ถึงริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห โจโจก็ให้จุดประทัดและสั่งกลองรบเป็นสัญญาณให้กองล้อมแปรขบวนกลับหลังเข้าตีคองทหารของอ้วนเสี้ยวที่รุกไล่ ตามมา กองขุมทั้งสิบคองได้ยินเสียงประทัดสัญญาณก็ยกกำลังเข้าตีคองทหารของอ้วนเสี้ยวตลอดแนวทาง พร้อมกัน ทหารของอ้วนเสี้ยวกำลังรุกไล่ด้วยความประมาท พอถูกขุมโจมตีก็ตกตื่นอลหม่านขึ้น กองหน้าตี อ้วนเสี้ยวพาทหารรุกไล่ปะทะกับเคาทุ สู้ฝีมือเคาทุและทหารของโจโจไม่ได้จึงถูกตรึงอยู่กับที่ ยอดทัพของอ้วนเสี้ยวไม่ให้รุกรบต่อไปได้ จากนั้นกองทหารของเคาทุได้รุกตีกลับ อ้วนเสี้ยว เห็นเสียทีแก่ข้าศึกก็พาบุตรทั้ง สามและหลานถอยกลับตามเส้นทางเดิม กองทหารของเคาทุได้ฆ่าฟันกองทหารของอ้วนเสี้ยวบาดเจ็บล้มตาย ลงเป็นอันมาก

อ้วนเสี้ยวแตกหนีมาตามเส้นทางเดิมไม่ทันไรก็ถูกกองทหารของโกล่าและแสบหัวเอียนตีกระหนาบ แต่ตีฝ่าถอย กลับไปได้ พอหนีไปได้เกือบยี่สิบเส้นก็ถูกอิกิมและงักจิ้นตีสกัดไว้อีก อ้วนเสี้ยวตกใจที่ถูกขุมตีถึงสองระลอก ไม่มีใจที่จะต่อสู้ รีบพาทหารหนีฝ่าต่อไป พอไปได้อีกสามสิบเส้นก็ถูกชิหลงและลิเตียนยกทหารตีสกัดไว้ อีก ครั้งหนึ่ง แต่ก็ยังคงหนีรอดกลับไปถึงค่ายได้ อ้วนเสี้ยวและทหารอดโรยจากการสู้รบต่อเนื่องหลายชั่วโมง ติดต่อกัน จึงให้ทหารหุงข้าวเตรียมตัวที่จะกินอาหารมื้อแรกของวัน พอข้าวใกล้สุกเสียงโห่ร้องดังอึงคะนึง ปรากฏเตียวคับและเตียวเลี้ยว ทหารของโจโจคมทหารตบเข้ามาในค่าย กองทหารของอ้วนเสี้ยวไม่ทันระวัง ตัวจึงพากันแตกตื่น อ้วนเสี้ยวรีบคุมทหารหนีออกจากค่ายไปอย่างฉุกฉลิว ครั้นยกมาถึงเนินเขาแห่งหนึ่ง กำลังของอ้วนเสี้ยวและทหารที่ติดตามมาก็อ่อนเปลี้ยเพลียแรงด้วยอดโรยจากการถูกไล่ตามตีตลอด ทางก็ได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารโจโจไล่ตามมาอีก ปรากฏว่าเป็นกองทหารของโจหองและแสบหัวตัน

อ้วนเสี้ยวเมื่อถึงคราวคับขันก็มีใจมานะ ออกคำสั่งให้ทหารสู้รบกับทหารของโจโจเป็นสามารคาคัดค้านว่าหาก ผู้ใดไม่เป็นใจสู้รบก็จะตัดศีรษะเสีย ทหารของอ้วนเสี้ยวแม้อดโรยเต็มที่แต่ก็เกรงอาญามากกว่าจึงพากันเข้ารบ ฟุ้งกับกองทหารของโจโจ ทั้งสองฝ่ายได้สู้รบกันเป็นสามารค อ้วนเสี้ยวและโกกันซึ่งเป็นบุตรและหลานของอ้วน เสี้ยวถูกเกาทัณฑ์ของทหารโจโจหลายแห่งได้รับบาดเจ็บสาหัส อ้วนเสี้ยวเห็นจะด้านรับกองทหารของโจโจ ไม่ได้จึงพาทหารหนีไปอีกครั้งหนึ่ง ในการศึกครั้งนี้ทหารโจโจได้ฆ่าฟันทหารอ้วนเสี้ยวบาดเจ็บล้มตายเป็น อันมาก ตัวอ้วนเสี้ยวแม้พาบุตรหลานหนีรอดไปได้ แต่บุตรหลานก็ได้รับบาดเจ็บสาหัส แม้ทหารที่เหลือ ติดตามมาก็น้อยตัวเต็มที พอหนีพ้นจากการติดตามของทหารโจโจ และปลงทัพหยุดพักที่เนินเขาสูงหนึ่ง อ้วน เสี้ยวเห็นบุตรหลานได้รับบาดเจ็บสาหัสก็เสียใจ กอดบุตรและหลานแล้วร้องไห้จนสลบไปกับที่ ทหารที่ติดตาม เห็นเช่นนั้นจึงช่วยกันแก้ไขพยาบาลจนฟื้นคืนสติ แต่พอฟื้นได้สติอ้วนเสี้ยวมีความรู้สึกอัปยศเป็นอันมาก ร้อง ขึ้นได้คำหนึ่งคืออาเจียนเป็นโลหิต จนทรุดลงกับที่การอาเจียนเป็นโลหิตครั้งนี้อ้วนเสี้ยวรู้สึกตัวว่ามีความ ผิดปกตเกิดขึ้นภายในตัว ให้รู้สึกตัวเบาหวิวราวกับจะล่องลอยไปในอากาศ การหายใจก็ติดขัด และหน้าอกก็ แน่นตุงตั้งมีขนเขาตั้งอยู่ภายในที่ทอดถอนใจใหญ่ แล้วว่า "แต่เราเกิดมาจะได้มีความทุกข์แลความแค้น เหมือนครั้งนี้หาไม่ได้ อันชีวิตเรานี้เห็นจะไม่รอดแล้ว บุตรเราแลหลานกับทหารทั้งปวงจงพากันกลับไปเมือง แล้วเร่งคิดอ่านซ่อมสมุทธาร ยกไปกำจัดโจโจเสียให้หายความแค้นของเรา จงได้" ก็จริงดังคำของอ้วนเสี้ยว เพราะตั้งแต่เกิดมาเป็นบุตรของขุนนางผู้ใหญ่ที่เปี่ยมด้วยอำนาจวาสนา ประสงค์สิ่งใดก็จะได้ดังใจจง ชีวิตของ อ้วนเสี้ยวแต่น้อยจึงเป็นชีวิตที่ได้ทุกสิ่งทุกอย่างสมดังใจ แต่สวรรค์นั้นทรงความยุติธรรม เมื่อประธานอำนาจ วาสนาให้เต็มทีถึงขนาดแล้ว ก็ประทานความอัปโชคไว้ควบคู่กัน เพราะเหตุที่ถูกหลอหลอมมาจากอำนาจ วาสนาดังนี้ อ้วนเสี้ยวจึงแวดล้อมไปด้วยผู้คนติดตามใจ และตบอบสนองความต้องการทุกอย่างโดยไม่คำนึงถึง ความผิดถูก ผู้คนของอ้วนเสี้ยวที่แวดล้อมอยู่จึงเป็นผู้แวดล้อมที่หวังเอาแต่ประโยชน์จากอ้วนเสี้ยวเท่านั้น หา ไขแวดล้อมอ้วนเสี้ยวเพราะหมายมุ่งจะส่งเสริมให้อ้วนเสี้ยวได้ครองอำนาจเป็นใหญ่ในแผ่นดินแต่ประการใดไม่

คนที่แวดล้อมอ้วนเสี้ยวเป็นคนประเภทที่ทำการได้เพียงสามอย่างเท่านั้น คือแบมือขอเงินอย่างหนึ่ง ยกมือในสภากลางหนึ่งและพูดประจบสอพลออีกอย่างหนึ่ง ส่วนคนมีสติปัญญา และจงรักภักดีที่แท้จริงนั้น มีวิสัย ไม่ชอบเฝ้าเข้าเฝ้าเย็น ไม่ชอบเพ็ดทูล ไม่อาจกล่าววาจาอันระรื่นหู จึงถูกกีดกันไปอยู่ในที่ห่างดั่งนั้นแม้อ้วนเสี้ยวจะมีผู้คนแวดล้อมเป็นอันมากจึงเหมือนไม่มีมีหน้าข้ายิ่งแกลงแกลงแข่งดีทำการผลาญนายชายพวกอยู่เป็นเนืองนิจ ทำให้กองทัพของอ้วนเสี้ยวขาดความเข้มแข็งและอ่อนแอลงโดยลำดับ ไม่อาจประมือสู้รบเอาชนะแค้นแค้นกองทหารของโจโฉซึ่งมีกำลังน้อยกว่าถึงสิบเท่า แต่พอพลาดท่าเสียทีแทนที่จะคิดอ่านหาสาเหตุของความพ่ายแพ้เพื่อแก้เป็นชนะ กลับอับจนสติปัญญา ราฟึงถึงความตายราวกับว่าจะเป็นทางแก้ความอัปยศ การเอาเจียนเป็นโลหิตจึงเป็นโทษทัณฑ์ที่เกิดแต่ความยุติธรรมของสวรรค์ดั่งนี้แล

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กำเนิดยุทธการบัวบาน (ตอน 156)

อ้วนเสี้ยวกระเสือกกระสนกลับไปเมืองกิจัวแล้วความแค้นยังสมอยู่ในอก คิดเตรียมกำลังที่จะยกไปแก้แค้นโจโฉอีกครั้งหนึ่ง ในขณะที่เดียวกันก็ถือเป็นการเตรียมรับมือกับกองทัพโจโฉหากว่าจะเปลี่ยนสถานะสงครามจากรับสู้รุก ดั่งนั้นอ้วนเสี้ยวจึงสั่งให้อ้วนถ่า กัวเต่าและชินเบ้งยกไปรักษาเมืองเซียงจิว ให้อ้วนฮี้กลับไปรักษาเมืองอิวจิว ให้โกกั้นกลับไปเมืองเป็งจิว ให้ทั้งสามเมืองนี้ระดมพลเตรียมกำลังไว้ให้พร้อมสวนทางเมืองกิจัวนั้นอ้วนเสี้ยวตั้งให้อ้วนซงผู้บุตรของนางเล่าซื่อเป็นผู้รักษาราชการในระหว่างที่ป่วยโดยให้ลิ้มโพบยและสองก็เป็นผู้ช่วยว่าราชการ ในขณะที่เดียวกันนั้นโจโฉได้ตั้งกองทัพอยู่ ณ ที่เดิม ปรับปรุงกำลังทหารโดยให้ทหารอ้วนเสี้ยวที่ยอมเข้าสวามิภักดิ์เข้าสังกัดในกองทัพ ปรับปรุงระเบียบวินัยของกองทัพใหม่ และช่องสมเสียบียงอาหารเพื่อเตรียมทำศึกครั้งใหม่แบบเบ็ดเสร็จเด็ดขาดกำจัดอ้วนเสี้ยวให้จงได้

ล่วงถึงเจียนอันศกปีที่เจ็ด เดือนสิบ ในขณะที่โจโฉเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองกิจัวนั้น ขุนสกได้ให้ทหารถือหนังสือมาจากเมืองหลวงแจ้งแก่โจโฉว่าบัดนี้เล่าปี่ซึ่งยึดเมืองยี่หล่าไว้ได้ทราบข่าวโจโฉยกกองทัพมาทำศึกกับอ้วนเสี้ยว จึงยกทหารห้าหมื่นเศษจะไปตีเมืองฮูโต โดยให้เล่าเพ็ยกองรักษาเมืองยี่หล่าจึงขอให้โจโฉรีบยกทัพกลับไปป้องกันเมืองหลวงไว้ โจโฉได้ทราบรายงานก็ตกใจเพราะเมืองหลวงคือฐานแห่งอำนาจรัฐและเป็นฐานแห่งอำนาจของโจโฉ จะยอมให้ตกอยู่ในความเสี่ยงภัยที่จะถูกเล่าปี่ยึดไปไม่ได้ ดั่งนั้นโจโฉจึงจัดแจงกำลังยกทัพกลับไปเมืองหลวง พอเคลื่อนทัพข้ามฝั่งแม่น้ำฮวงโหเข้ามาถึงเขตแดนของฝ่ายเมืองหลวงแล้ว โจโฉจึงตั้งให้โจทองเป็นแม่ทัพใหญ่ คุมทหารสิบห้าหมื่นตั้งขัดตาทัพอ้วนเสี้ยวไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำฮวงโหนั้น ส่วนโจโฉเองคุมทหารสิบหมื่นเคลื่อนทัพกลับไปเมืองหลวง ปลงทัพตั้งค่ายสกัดกองทัพเล่าปี่อยู่ที่ตำบลเขาของสัน

ฝ่ายเล่าปี่พร้อมด้วยกวนอู เตียวหุย จูล่ง ได้ยกทหารห้าหมื่นเศษจะเข้าตีเมืองหลวง ครั้นมาถึงตำบลเขาของสันได้ทราบข่าวโจโฉตั้งกองทัพสกัดอยู่จึงให้ตั้งค่ายประชิดไว้กับค่ายของโจโฉ เล่าปี่ให้ตั้งค่ายเป็นสามกลุ่มคือกลุ่มค่ายซ้าย ขวาและค่ายกลาง กลุ่มค่ายซ้ายอยู่ทางด้านตะวันออก ให้กวนอูเป็นผู้บังคับบัญชา กลุ่มค่ายขวาอยู่ทางด้านตะวันตก ให้เตียวหุยเป็นผู้บังคับบัญชา ส่วน กลุ่มค่ายกลางเป็นค่ายหลวง เล่าปี่เป็นผู้บัญชาการใหญ่มีจูล่งเป็นผู้ช่วย วันรุ่งขึ้นโจโฉจึงยกทหารไปที่หน้าค่ายของเล่าปี่ แล้วร้องเรียกให้เล่าปี่ออกมาเจรจากรึ เล่าปี่เห็นโจโฉยกมาจึงพาทหารยกออกไปเผชิญหน้ากับโจโฉ เล่าปี่และโจโฉต่างยืนม้าอยู่หน้าทหารซึ่งเรียงรายเป็นหน้ากระดานอยู่ด้านหลัง ตั้งขบวนเป็นลักษณะที่จะรบกันด้วยกำลังทหารเอก โจโฉเห็นเล่าปี่ออกมายืนม้าอยู่หน้าทหารจึงเอาแส้มาชี้หน้าเล่าปี่ แล้วดำวว่า "ตัวกูมีคุณได้เลี้ยงดูมาถึงขนาด เหตุใดมาทรยศคิดร้ายต่อกูเป็นหลายครั้ง" เล่าปี่โต้กลับไปว่า "ซึ่งมีเลี้ยงดูนั้นก็เพราะพระเจ้าเหี้ยนเต้โปรดทุกวันนี้มีงเป็นมหาอุปราชก็แต่ชื่อ แลน้ำใจนั้นเป็นศัตรูราชสมบัติ ตัวกูเป็นเชื้อพระวงศ์ตั้งใจก่อกบฏต่อพระมหาจักรี ซึ่งก่อกบฏต่อมิ่งนั้นเพราะพระเจ้าเหี้ยนเต้ได้ความเดือดร้อนพระทัย จึงทรงพระอักษรด้วยพระโลหิตมาให้กำจัดมิ่งเสีย กูจึงคิดทำร้ายมิ่งเพราะเหตุฉะนั้น" ทั้งสองฝ่ายได้ดาตอบโต้กันตามธรรมเนียมการรบแบบจีน เนื้อความที่ตอบโต้กันนั้นล้วนช่วงชิงความชอบธรรมอยู่ข้างฝ่ายตัว โจโฉอ้างเอาความก่อกบฏกล่าวหาว่าเล่าปี่ไม่รู้จักตัวที่ท่านบำรุงอย่างถึงขนาดแล้วยิ่งคิดร้าย แต่เล่าปี่นั้นอ้างเอาความก่อกบฏคุณต่อแผ่นดินและพระมหาจักรีที่ตรอมพระทัยถึงขนาดทรงพระอักษรโลหิตให้กำจัดโจโฉเสีย ต่างฝ่ายต่างอ้างความชอบธรรมกันดั่งนี้ แต่ทว่าความที่เล่าปี่ยกขึ้นอ้างนั้น กระทบแกนใจตาของโจโฉถนัดนัก โจโฉได้ฟังก็โกรธสั่งให้เคาทูออกไปจับตัวเล่าปี่เล่าปี่เห็นดั่งนั้นจึงสั่งให้จูล่งออกรบด้วยเคาทู กลองศึกของทั้งสองฝ่ายบรรเลงเพลงรบดั่งกระหิมทั้งท้องทุ่ง จูล่งและเคาทูรบกันได้สามสิบเพลงยังไม่เห็นแพ้ชนะกัน ได้ยินเสียงทหารให้ร้องก้องมาแต่ข้างทิศตะวันออก ปรากฏเป็นกวนอูคุมทหารยกมาแต่ค่ายตะวันออก ตรงเข้าตีกองทัพของโจโฉอย่างดุเดือด พร้อมกับเสียงให้ร้องของทหารตั้งมาจากด้านตะวันตกสนั่นหวั่นไหว ปรากฏเป็นเตียวหุยคุมทหารยกมาแต่ค่ายตะวันตก ตรงเข้าตีกองทัพของโจโฉอย่างรวดเร็วเช่นเดียวกัน

ทหารของโจโฉถูกตีกระหนาบเข้ามาพร้อมกันโดยไม่ทันระวังตัวก็แตกตื่นตกใจ ถูกทหารของกวนอู เดียวหุย ซาพันบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก โจโฉเห็นจะด้านทานฝีมือทหารเอกของเล่าปี่และการถูกรุมตีกระหนาบไม่ได้ จึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าค่าย พอค่ำลงเล่าปี่จึงให้ส่งกองทหารออกไปทำรบที่หน้าค่ายของโจโฉอีกครั้งหนึ่ง แต่โจโฉสั่งทหารให้ตั้งสงบอยู่ในค่ายไม่ให้ออกรบ ใน ขณะเดียวกันได้เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพ นายกอง ปรึกษาว่าจะกำหนดแผนการรบประการใดจึงจะเอาชนะชงชงต่อกองทัพเล่าปี่ได้ ในขณะนั้นทหารลาดตระเวนได้เข้ามารายงานว่าได้ทราบข่าวว่า กองเต้าทหารฝ่ายเล่าปี่คู่เกลอของเล่าเฟ็กได้ล่อลวงเสบียงอาหารจากเมืองยี่หล่าลงมาส่งกองทัพ เขาฮิวได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมืองแรกจำเป็นจะต้องทำลายกองทัพเสบียงอาหารที่กองเต้ากำลังล่อลวงมาอย่าให้ส่งถึงเล่าปี่ได้ เมื่อขาดแคลนเสบียงอาหาร กองทัพเล่าปี่ก็ต้องเสียที่เราเป็นมั่นคง ยังไม่ทันที่โจโฉจะว่าประการใด เทียหยกได้เสนอว่าเล่าปี่ยกทหารมาจากเมืองยี่หล่า ทั้งขณะนั้นกองเต้าก็พาทหารล่อลวงเสบียงอาหารมาส่งแก่กองทัพเล่าปี่อีก ดังนั้นเมืองยี่หล่าจึงเหลือทหารอยู่ไม่มากนัก ขอให้ท่านแบ่งทหารยกไปตีเมืองยี่หล่าก็จะได้โดยง่าย

กุกแกอยู่在那นั้นด้วยจึงเสนอว่า ความเห็นของเขาฮิวและเทียหยกนั้นชอบแล้ว แต่ทว่าการศึกษาครั้งนี้โอกาสได้เปิดช่องให้ฝ่ายเราสามารถทำศึกได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาดในคราวเดียว โจโฉสงสัยจึงถามว่าแผนการของท่านเป็นประการใด กุกแกจึงว่าแผนการครั้งนี้เรียกว่า "ยุทธการบัวบาน" ข้าพเจ้า ขอเสนอแผนยุทธการแยกกำลังออกตีฝ่ายเล่าปี่ทุกด้านพร้อมกัน แล้วทำลายข้าศึกเสียให้สิ้นซากในคราวเดียว โจโฉและบรรดาที่ปรึกษาได้ยินชื่อแผนยุทธการบัวบานก็สนใจและแปลกใจ จึงเร่งให้กุกแกรีบเฉลยรายละเอียดของแผนการ กุกแกจึงว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยที่จะให้ท่านจัดกำลังทหารกองหนึ่งออกไปตีกองทัพเสบียงที่กองเต้ากำลังล่อลวงมาส่งแก่เล่าปี่ตามความคิด ของเขาฮิว และเห็นด้วยที่จะจัดกำลังทหารอีกกองหนึ่งไปตีเมืองยี่ หล่าตามความคิดของเทียหยก ในขณะเดียวกันให้ปล่อยข่าวไปถึงเล่าปี่ว่าท่านแต่งทหารยกไปทำการทั้งสองทาง เล่าปี่ได้ข่าวนี้แล้วก็จะแต่งทหารออกไปป้องกันเสบียงและช่วยรักษาเมืองยี่หล่า กำลังทหารของเล่าปี่ที่ซบเคียวอยู่กับฝ่ายเราก็จะลดน้อยลง จากนั้นจึงให้แต่งกองทัพออกรบด้วยเล่าปี่ เล่าปี่กำลังน้อยคงจะคิดหนีอย่างหนึ่ง หรือมิฉะนั้นก็ต้องคิดที่จะยกไปช่วยเมืองยี่หล่าและไม่ว่าประการใดเล่าปี่จะต้องถอยไปทางเมืองยี่หล่าเป็นมั่นคง ขอให้ท่านแต่งทหารอีกกองหนึ่งไปซุ่มสกัดโจมตีเล่าปี่ในขณะที่จะถอยกลับไปเมืองยี่หล่า และอีกกองหนึ่งให้ยกไปตั้งสกัดห่างจากจุดเดิมประมาณร้อยเส้นเผื่อ เหลือเผื่อขาดว่าเล่าปี่จะหนีรอดไปได้ ก็จะสามารถกำจัดเล่าปี่ได้สำเร็จ ส่วนทหารที่ยกไปตีกองทัพเสบียงและตีเมืองยี่หล่านั้น เมื่อเสร็จภารกิจแล้วให้ยกกำลังมาสมทบพร้อมกันในเส้นทางที่เล่าปี่จะถอยกลับไปเมืองยี่หล่า ด้วยยุทธการบัวบานนี้กองทัพเล่าปี่ก็จะอยู่ภายใต้ชายกำลังทหารของท่านอย่างแน่นอน ต่อให้มีปีกบินก็จะหนีไม่รอด

บรรดาแม่ทัพนายกองและที่ปรึกษาทั้งปวงได้ฟังแผนยุทธการบัวบานแล้วต่างตกตะลึงในความคิดอ่านอันฉกาจฉกรรจ์ของกุกแก ตัวโจโฉโลกซันยืนปรบมือหัวเราะดังสนั่น แล้วปรารภขึ้นว่าความคิดของกุกแกท่านล้ำเลิศราวกับเทพดาเข้าดลใจ เล่าปี่จะถึงตายครั้งนี้ด้วยความคิดกุกแกท่านเป็นแท้ แผนยุทธการบัวบานในครั้งนี้ นับเป็นการกำหนดแผนยุทธการที่ใช้กำลังทหารและแผนกลยุทธ์อย่างลึกซึ้งซับซ้อนและแยบยล บังคับให้ฝ่ายเล่าปี่ต้องแบ่งกำลังออกจากที่ตั้งทำให้แต่ละหน่วยเหลือทหารแต่น้อย จากนั้นกระจายกำลังออกจากฐานที่ตั้งเดิมเข้าทำลายล้างข้าศึกพร้อมกัน นับเป็นการใช้แผนยุทธการบัวบานเป็นครั้งแรกในสามก๊ก หลังจากนั้นเกือบสองพันปีเมื่อครั้งที่กองทัพเวียดนามเหนือยึดเวียดนามใต้ได้สำเร็จแล้ว นายพลเทียนวันดงผู้บัญชาการใหญ่ภาคตะวันตกของเวียดนามเหนือได้ใช้แผนยุทธการบัวบานกรีธาทัพใหญ่รุกเข้ายึดพนมเปญอย่างรวดเร็ว แล้วกระจายกำลังออกยึดจุดยุทธศาสตร์ต่างๆ ในกัมพูชาอย่างรวดเร็วประดุจสายฟ้าแลบ เพียงไม่ถึงเจ็ดวันก็สามารถยึดกัมพูชาไว้ได้เบ็ดเสร็จเด็ดขาด จากนั้นได้เคลื่อนกองกำลังหลักที่มีกำลังพลเกือบสองแสนคนมาจ่ออยู่ที่ชายแดนไทยถึงสามจุด

นายพลเทียนวันดงเตรียมใช้แผนยุทธการบัวบานอีกครั้งหนึ่งในการเข้ายึดประเทศไทยด้วยกำลังพลที่เจนศึกและอาวุธที่ทันสมัยร่วมสองแสนคน ในขณะนั้นทางการเวียดนามมีความมั่นใจอย่างสูงว่าจะสามารถยึดประเทศไทยได้สำเร็จ ถึงขนาดที่นายเหียนโกทัก รัฐมนตรีต่างประเทศของเวียดนามได้โอ้อวดอย่างมั่นใจว่า "กรุงเทพฯ นะหรือ แค่อสองชั่วโมงเวียดนามก็รุกถึงแล้ว" ข้อมูลทางการทหารปรากฏว่าแผนยุทธการบัวบานที่เตรียมปฏิบัติการต่อประเทศไทยคือการเคลื่อนกำลังสายหนึ่งรุกตรงเข้าทางภาคอีสาน ทำลายล้างกองทัพภาคที่สองอย่างเบ็ดเสร็จ อีกสายหนึ่งรุกขึ้นทางภาคอีสานด้านเหนือ และตั้งสกัดกองทัพภาคที่สามไม่ให้กระดิกกระเดี้ย อีกสายหนึ่งรุกเข้าทางภาคอีสานด้านใต้ ยึดภาคตะวันออกและสกัดกองทัพภาคที่หนึ่ง ในขณะเดียวกันก็เตรียมกองเรือเพื่อสกัดตีกำลังทหารเรือและการเคลื่อนไหวประสานงานระหว่างกองทัพภาคที่หนึ่งและภาคที่สี่ นอกจากนี้ยังได้ยื่นข้อเสนอต่อพรรคคอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทยให้เข้าร่วมปฏิบัติการด้วย แต่ได้รับการปฏิเสธอย่างแข็งขัน และยืนยันว่าถ้าเวียดนามบุกประเทศไทย กองกำลังของกองทัพปลดแอกประชาชนแห่งประเทศไทยจะต้องเข้าร่วมกับกองทัพไทยต่อต้านเวียดนาม ในขณะที่ยังสงครามกำลังคุกคามประเทศ

ไทยอย่างหนักโดยที่ประชาชนไทยมิได้ทราบข่าวศึก ยังคงพูดจាកันอย่างสนุกสนาน ว่าเวียดนามไม่สามารถยึดกรุงเทพฯ ได้ เพราะกองทัพรถถังของเวียดนามจะต้องมาติดไฟแดงอยู่แถวบางนาเสียก่อน ในขณะที่กองทัพไทยได้ตัดสินใจส่งให้พันเอก ขวลิขิต ยงใจยุทธ และ พันเอก พัฒน์ อัคนิบุตร เดินทางกลับไปเจรจาความเมืองครั้งสำคัญกับพรรค คอมมิวนิสต์แห่งประเทศไทย โดยตั้งเสี่ยวผิงผู้นำพรรคและรองประธานคณะกรรมการทหารของกองทัพปลดแอกประชาชนจีนได้ออกนั้เจรจากับความเมืองด้วยตัวเอง ความสำเร็จทางประวัติศาสตร์ที่ผู้คนไม่ล่วงรู้ในครั้งนั้นคือ ความสำเร็จที่ปกป้องเอกราชอธิปไตยของชาติไว้ได้อย่างงดงามที่สุด ทั้งสองฝ่ายตกลงกันใช้ "แผนการตีเว่ยช่วยเหลือ" โดยกองทัพปลด แอกประชาชนจีนได้ตัดสินใจทำสงครามสังคมนิยมเวียดนาม เคลื่อนกำลังพลห้าแสนคนพร้อมเครื่องบิน รถถัง และอาวุธยุทโธปกรณ์เต็มอัตราศึกรุกข้ามพรมแดนด้านเหนือของเวียดนามทำให้เวียดนามต้องถอนทหารจากภาคใต้และจากชายแดนไทย-กัมพูชากลับไปยันศึกทางด้านเหนือ จึงทำให้ประเทศไทยรอดพ้นจากการถูกยึดครองในครั้งนั้น

แผนยุทธการบัวบานที่จะกระทำต่อประเทศไทยได้ถูกฝ่าปากของสองพันเอกแห่งกองทัพไทยทำลายลง โดยการช่วยเหลือของกองทัพปลดแอกประชาชนจีน ใช้ "แผนยุทธการตีเว่ยช่วยเหลือ" ทำลายแผนยุทธการบัวบานของนายพลเทียนวันดุง อย่างไรก็ดีผลเป็นชัยชนะที่ได้มาโดยไม่ต้องรบ ซึ่งพิชัยสงครามถือว่าเป็นชัยชนะที่ยอดเยี่ยมที่สุด

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ฝ่าช่วยยุทธการบัวบาน (ตอน 157)

โจโฉฟังรายละเอียดของแผนยุทธการบัวบานแล้วมั่นใจว่าแผนยุทธการนี้จะเป็นตาข่ายเหล็กกล้าที่สามารถคลุมครอบกองทัพเล่าปี่ไว้ได้อย่างแน่นอน สามารถจับตัวเล่าปี่ได้ในคราวนี้ แม้ถึงว่าจะมีปีกบินก็ไม่สามารถหลุดรอดไปได้ได้อย่างเด็ดขาด จึงตัดสินใจดำเนินการตามแผนนี้ สามก๊กทุกฉบับไม่ปรากฏรายละเอียดของคำสั่งทางยุทธการว่าโจโฉบัญชาการกองทัพตามแผนการนี้อย่างไร คงพรรณนาความเฉพาะเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามแผนการเท่านั้น ทั้งๆ ที่เรื่องนี้เป็นสาระสำคัญของสงครามครั้งนี้ นี่อาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่หม่อมราชวงศ์ศึกฤทธิ์ ปราโมช ใช้เป็นเหตุกล่าวหาว่าคนเขียนหนังสือสามก๊กเป็นพวกของเล่าปี่จากการประมวลผลการสู้รบของทั้งสองฝ่ายตลอดระยะเวลาสงครามครั้งนี้ สามารถประเมินสถานการณ์ย้อนกลับไปสู่เหตุการณ์ในการบัญชาการสงครามของโจโฉและอาจสรุปคำสั่งทางยุทธการที่โจโฉบัญชาการตามแผนยุทธการบัวบานได้ดังต่อไปนี้

1. ให้จัดกองกำลังเป็นสามสาย สายที่ 1 ให้แสร้งเหยื่อนำกำลังยกไปตีกองเสบียง ซึ่งกองเต้ากำลังล่าเสียงมาส่งแก่กองทัพของเล่าปี่ สายที่ 2 ให้แสร้งหัวหน้านำกำลังยกไปตีเมืองยี่หล่าซึ่งเล่าปี่ได้มอบหมายให้เล่าเพ็กเป็นผู้รักษาเมือง ทั้งสองสายนี้ให้รีบยกไปตั้งแต่คืนนี้ เสร็จภารกิจแล้วให้ยกกำลังกลับมาตามเส้นทางเชื่อมเขาของสันกับเมืองยี่หล่าเตรียมตีซ้ำเติมกองทัพเล่าปี่ ส่วนสายที่ 3 ให้เคาฑูเตรียมกำลังไว้ให้พร้อม เมื่อใดที่กองทัพเล่าปี่ยกกำลังไปช่วยกองเต้าและเมืองยี่หล่าจึงค่อยยกไปทำรบเล่าปี่ที่ค่ายกลาง และเมื่อเล่าปี่ยกทัพให้ไล่ตามตี
2. ให้จัดกำลังกองซุ่มสี่กอง กองแรกให้ลิเตียนเป็นผู้บังคับบัญชา กองที่สองให้อีกิมเป็นผู้บังคับบัญชา ให้ทั้งสองกองนี้ยกกำลังไปตั้งซุ่มในเส้นทางเชื่อมเขาของสันกับเมืองยี่หล่าวางกำลังสองข้างทางข้างละกอง โดยให้วางจุดซุ่มห่างด้านหลังค่ายเล่าปี่ 50 เส้น กองที่สามให้เตียวคับเป็นผู้บังคับบัญชา กองที่สี่ให้โกล่าเป็นบังคับบัญชา ให้กองที่สามและที่สี่ยกไปพร้อมกับสองกองแรก วางจุดซุ่มห่างจากสองกองแรกออกไปอีก 50 เส้น
3. ให้จัดกำลังกองล่อหนึ่งกอง กระจายกำลังไปปล่อยข่าวให้รู้ไปถึงทหารเล่าปี่ว่าโจโฉแต่งกองทัพไปตีกองเสบียงที่กองเต้ากำลังล่าเสียงมาและอีกสายหนึ่งยกไปตีเมืองยี่หล่า
4. ให้กองลาดตระเวนติดตามความเคลื่อนไหวของกองทัพเล่าปี่และเพิ่มกำลังลาดตระเวนทางด้านข้างกองทัพเล่าปี่ เพื่อว่าเล่าปี่คิดหนีจะได้หนีไปทางด้านหลังค่ายซึ่งวางจุดซุ่มไว้โจโฉออกคำสั่งทางยุทธการแล้วกำชับให้ทุกหน่วยดำเนินการตามแผนการอย่างเคร่งครัดโดยตัวโจโฉเป็นผู้บัญชาการใหญ่กำกับแผนยุทธการด้วยตนเอง และให้กัจฉินคุมกองกำลังหนุนอยู่ใน ค่ายคอยสนับสนุนหน่วยอื่นๆ ตามความจำเป็น

หลังจากนั้นกองทหารของโจโฉทุกหน่วยได้ดำเนินการตามคำสั่งทางด้านเล่าปี่หลังจากได้รับชัยชนะในการศึกยกแรกแล้วได้ให้จูล่งยกทหารออกไปทำรบที่หน้าค่ายของโจโฉติดต่อกันถึงสามวัน แต่ฝ่ายโจโฉตั้งมั่นสงบอยู่แต่ในค่าย เล่าปี่เห็นโจโฉไม่ยกออกมารบถึงสามวันก็ครึ่งใจว่าโจโฉกำลังดำเนินกลอุบายอย่างใดอย่างหนึ่งแต่ยังคงให้เตียวหุยยกทหารออกไปทำรบอีกหลายหนหลายวัน โจโฉก็ไม่ยกออกมารบด้วย เล่าปี่ก็ยิ่งร้อนใจ

ไม่รู้ที่จะทำประการใด พอดีทหารลาดตระเวนได้เข้ามารายงานว่ากองเต้าคุมเสบียงจะมาสังกองทัพ ขณะนี้ถูกกองทหารของโจโฉยกไปสกัดไว้ เล่าปี่ฟังรายงาน ก็ตกใจได้คิดว่าที่โจโฉไม่ยกออกมารบเพราะคิดกลอุบายจะเข้าตีกองเสบียงนี้เอง จึงสั่งให้เตียวหุยรีบพาทหารไปช่วยกองเต้า พอเตียวหุยยกทหารไปไม่ทันไรทหารลาดตระเวนอีกหน่วยหนึ่งได้เข้ามารายงานอีกว่าบัดนี้แสหัวตันได้ยกทหารไปตีเมืองยี่หล่า เล่าปี่ได้ฟังก็ยิ่งตกใจเพราะเมืองยี่หล่าเป็นฐานกำลังสำคัญแต่เพียงแห่งเดียวของตัวเอง ทั้งเป็นห่วงครอบครัวที่อยู่ในเมืองนั้นว่าจะได้รับอันตรายจากทหารของโจโฉ จึงสั่งกวนอูให้รีบยกทหารไปช่วยเล่าเพ็กป้องกันเมืองยี่หล่า กวนอูรับคำสั่งแล้วรีบยกทหารไปแต่เพลานั้นหลังจากนั้นอีกสองวันทหารลาดตระเวนได้เข้ามารายงานอีกว่าแสหัวตันยึดเมืองยี่หล่าได้แล้ว กองทหารของกวนอูกำลังสู้รบอยู่กับทหารของแสหัวตัน ส่วนทางด้านเตียวหุยซึ่งยกไปช่วยกองเต้าก็กำลังสู้รบอยู่กับทหารของโจโฉเช่นเดียวกัน

เล่าปี่ได้ฟังรายงานก็ร้อนใจคิดไม่ตกว่าจะตั้งยันกับโจโฉต่อไป หรือว่าจะยกไปช่วยทางใดดี ขณะนั้นเสียงสัญญาณเตรียมรบดังขึ้นจากหอคอยในค่ายหลวง ทหารเข้ามารายงานว่าเคาฑูได้ยกทหารมาทำรบที่หน้าค่ายหลวง เล่าปี่เกรงว่าจะเป็นกลอุบายของโจโฉจึงสั่งให้ทหารตั้งมั่นอยู่ในค่ายสถานการณ์ในขณะนี้กองทัพของเล่าปี่กำลังตกอยู่ภายใต้ตาข่ายเหล็กกล้าของแผนยุทธการบัวบานของโจโฉเกือบจะเต็มรูปแบบ และกำลังตกเป็นฝ่ายถูกกระทำในสงครามครั้งนี้เกือบจะสมบูรณ์แล้ว ประจักษ์ชัดว่าในกองทัพเล่าปี่และความคิดอ่านการสงครามของเล่าปี่นั้นเทียบไม่ได้กับฝ่ายโจโฉ เพราะถ้าหากกองทัพเล่าปี่มีผู้ชาญพิชัยสงครามร่วมอยู่แล้วย่อมพลิกสถานการณ์สงครามกลับเป็นฝ่ายชนะได้โดยง่าย และดีร้ายอาจจับตัวโจโฉได้ในศึกครั้งนี้ เพราะผู้ชาญเชิงพิชัยสงครามย่อมประเมินสถานการณ์ได้ว่าเมื่อกองทัพโจโฉแบ่งแยกออกไปทำการถึงสองทางพร้อมกันก็ย่อมเหลือทหารอยู่ไม่มากนัก หากรวมศูนย์กำลังทั้งหมดของกองทัพโหมเข้าตีค่ายหลวงของโจโฉแล้ว ด้วยฝีมือการรบที่ยิ่งกว่าทหารเสือของกวนอู เตียวหุย จูล่ง ย่อมทำลายล้างค่ายหลวงของโจโฉได้ราบคาบและจับตัวโจโฉได้โดยสะดวก ประเสริฐยิ่งกว่าการห้วยมืองกันรักษาเสบียงที่กองเต้าล่าเสียมามากนัก และถ้าจับโจโฉได้แล้ว กองทัพของแสหัวตันก็ไร้ค่ามีแต่ต้องถอนทัพหนีจากเมืองยี่หล่าเท่านั้นโอกาสอันยิ่งใหญ่ของเล่าปี่ที่จะกำจัดโจโฉจึงสูญเสียไปเพราะเหตุที่ไร้ผู้มีปัญญาคิดอ่านการสงครามด้วยประการฉะนี้

พอคำลงเล่าปี่จึงตัดสินใจถอนทัพจะยกไปยึดเมืองยี่หล่ากลับคืนแต่เกรงว่ากองทัพโจโฉจะไล่ตามตีเพราะหน่วยลาดตระเวนได้รายงานว่าทหารโจโฉลาดตระเวนทางข้างค่ายทั้งสองด้านแน่นหนา เล่าปี่จึงคอยที่อยู่ครั้นถึงยามสองความหนาวเย็นได้แผ่ปกคลุมทั่วทั้งพื้นที่เขาของสัน ท้องฟ้ามืดมิด ทหารลาดตระเวนของโจโฉเบาบางลง ทางด้านหลังค่ายยิ่งไร้เงาใดๆ ของทหารลาดตระเวนฝ่ายโจโฉ เล่าปี่จึงสั่งให้ทหารราบเดินเท้าเคลื่อนกำลังถอยออกไปทางด้านหลังค่ายก่อนแล้ว เล่าปี่และจูล่งคุมทหารม้ายกตามไป เล่าปี่และจูล่งนำทหารม้าพ้นจากเขตค่ายแล้วพากำลังทหารม้ารุกไปข้างหน้ากองทหารราบ พอเคลื่อนทัพถอยพ้นเขตค่ายได้ห้าสิบเส้น เห็นแสงคบเพลิงจำนวนมากสว่างพรึบขึ้นเบื้องหน้าทั้งสองข้างทาง พร้อมกับเสียงร้องตะโกนกองทำลายความเจียบของราตรีว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีให้พวกเรามาคอยท่าอยู่หลายวันแล้ว ให้ช่วยกันจับตัวเล่าปี่ให้ได้ ในขณะเดียวกันทางด้านหลังก็มีเสียงทหารโห่ร้องไล่ตามมาโดยมีเคาฑูขี่ม้าหน้าหน้ามีทหารติดตามมาเป็นจำนวนมาก เล่าปี่เห็นดังนั้นก็ตกใจตั้งบังเหียนม้าให้หยุดอยู่กับที่ จูล่งรีบขี่ม้าขึ้นมาเทียบม้าเล่าปี่แล้วว่าท่านอย่าได้วิตกข้าพเจ้าจะนำตีฝ่าพาท่านออกไปจงได้ ว่าแล้วกระซิบโกลนม้าโผนออกไปข้างหน้า ร่ายทวนฝ่าเข้าไปในท่ามกลางทหารของโจโฉ เล่าปี่จึงขี่ม้านำทหารตามจูล่งไป

ฝ่ายอิ๊กิมและลิเตียนผู้บังคับบัญชากองทัพที่ 1 และที่ 2 เห็นจูล่งตีฝ่าเข้ามาจึงขี่ม้าออกมาสกัดไว้ จูล่งและทหารของเล่าปี่ได้ต่อสู้ตะลุมบอนกับทหารโจโฉอย่างดุเดือด เล่าปี่ฉวยโอกาสนั้นตีทะลวงออกไปพ้นแนวสกัดได้ เห็นทางข้างหน้าเป็นชอกเขามืดมิดไม่รู้ดีร้ายประการใด แต่เห็นว่าปลอดภัยกว่าที่จะหยุดตั้งรออยู่ที่เดิม เล่าปี่จึงขี่ม้าลัดเลาะไปตามแนวทางเล่าปี่ขี่ม้าลัดเลาะชอกเขาไปอย่างวิ้งเวง ข้างหน้าก็มีมดมน ข้างหลังก็มีมดมิด สายลมหนาวยามใกล้รุ่งโรยต้องยอดไม้ตามแนวเขาตงหวิว หิว วู แต่เล่าปี่ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากดันดันรูดไปข้างหน้าสุดแต่ชะตาฟ้าดินจะกำหนด พอแสงสีทองนารัศมีพระสุริยันทอหาบยอดเขาเป็นสัญญาณแห่งอรุณ ความวิเวกวิ้งเวงแห่งราตรีได้หลีกหนีไปสิ้น เล่าปี่แม้อึดโรยก็เข้มขึ้นขึ้นมาประจักษ์ว่าเสียงม้าที่ได้ยินตลอดราตรีคือเสียงสะท้อนของฝีเท้าม้าที่ขี่มา เพราะแลเห็นลือรอบตัวไม่เห็นทหารติดตามแม้แต่คนเดียว จูล่งเล่าก็ไม่รู้พลัดกันแต่เวลาใด ทันใดนั้นได้ยินเสียงฝีเท้าม้าก็กองชอกเขาเบื้องหน้าเข้าใจว่าเป็น กองทหารโจโฉยกมาตั้งสกัดอยู่ เล่าปี่ก็ตกใจหนักคิดว่าครั้งนี้ชีวิตเรคงตกอยู่ในกำมือโจโฉเป็นแน่แท้ พอเสียงนั้นใกล้เข้ามาเห็นชายธงพื้นเหลืองขอบแสดโผล่พ้นแนวโค้งของชอกเขาก็คลายใจเพราะนั่นคือสีธงของฝ่ายตัว เห็นเล่าเพ็ก ชุนเชียน บิดก บิฮอง คุมรถครอบครัวมาพร้อมกับทหารร่วมสามพันเล่าปี่เร่งฝีเท้าเข้ามาเข้าไปหาเล่าเพ็กขี่ม้าสวนออกมาแล้วรายงาน ว่าแสหัวตันยกทหารจำนวนมากเข้าตีเมืองยี่หล่า พวกข้าพเจ้าเห็นว่าจจะรักษาเมืองไว้ไม่ได้เกรงว่าครอบครัวของท่านจะเป็นอันตราย จึงพากันหนีออกจากเมือง แสหัวตันได้ยกทหารไล่ตามตี โชคดีที่กวนอูยกทหารไปช่วยไว้ได้ทัน พวกข้าพเจ้าจึงหนีรอดมาได้ ส่วนกวนอูยังคงรบสกัดแสหัวตันไว้และเร่งให้ข้าพเจ้ายกล่องหน้ามาหาท่านก่อนแล้วจะรีบติดตามมา

เล่าปีจะไปเมืองยี่หล่าตามความคิดเดิมไม่ได้ จึงพาครอบครัวแลหาหารทั้งปวงยกไปทางทิศใต้ พอยกไปได้ห้าสิบลี้นได้ยินเสียงทหารจำนวนมากโห่ร้องพร้อมกันว่าเร่งจับเล่าปีให้ได้ ปรากฏเป็นเดี๋ยวดับผู้บังคับบัญชาของขุมที่ 3 คุมทหารตั้งสกัดอยู่ ทันใดนั้นเสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมากดังขึ้นทางด้านหลัง เล่าปีเหลียวไปดู เห็น โกล่าผู้บังคับบัญชาของขุมที่ 4 ยกทหารไล่ตามมา เล่าปีเห็นจวนตัวถูกกองทหารของโจโจเป็นอันมาก สกัดหน้าประภพหลังสิ้นทางหนีห้วงครอบครัวจะเป็นอันตรายก็ท้อแท้เสียน้ำใจแห่งหน้ามองท้องฟ้าแล้วว่า สวรรค์ให้เราเกิดมาแล้วใจจึงไม่ทำนบารุงอัฐมเหมือนผู้อื่น แกล้งลงทัณฑ์ให้ได้ความลำบากตลอดมาจนบัดนี้ เมื่อสวรรค์ท่านไม่ปรานีจะนี้แล้วมีชีวิตต่อไปก็ไร้ค่า ไม่สามารถรับใช้แผ่นดินได้สมแก่ความคิด ว่าแล้วเล่าปีก็ชักกระบี่ออกจะเขียดคอยตายตามแบบของฉ้อปาอ่องที่ไม่ยอมตายด้วยน้ำมือของข้าศึก บรรดาที่ปรึกษาและทหารทั้งปวงเห็นดังนั้นก็ตกใจพากันวิ่งเข้าไปที่เล่าปีแล้วชิงกระบี่ออกจากมือ ขุนเขียนและบิติกได้เข้ากอดเล่าปีไว้แล้วร้องไห้ เล่าปีเองก็ท้อแท้จนคอดก เล่าปีเพ็ทจึงว่าแก่เล่าปีว่า ท่านจะปรารมภ์ไปโยกกับข้าศึก ข้าพเจ้า ขออาสาตีฝ่านำท่านออกไปให้พ้นจากวงล้อมจงได้ ไม่ทันสิ้นคำโกล่าขี้ม้าเข้ามาใกล้ เล่าปีก็ชักม้ากรายทวนเข้าไปปรบด้วยโกล่า แต่ไม่ทันไรโกล่าก็เอาทวนแทงเล่าปีตมกมาตาย เล่าปีเห็นเช่นนั้นเลือดซัดดิยมาเนก็ฉืดพล่าน เพราะเห็นเล่าปีเพ็ทแสดงความกล้าหาญชาญและความภักดีพลีชีวิตเพื่อตัว จึงคิดจะสั้ตาย แต่ยังไม่ทันจะทำประการใดพลันได้ยินเสียงโห่ร้องของ ทหารตั้งสนันมาจากทางด้านหลังของโกล่า เห็นธงประจำกองทหารก็รู้ว่าเป็นขศึกแห่งเสียงสาน เดียวจูล่งนำทหารรุดหน้าตรงมาที่โกล่าอย่างรวดเร็ว เพียงชั่วพริบตาทหารของโกล่าตามทางผ่านของม้าจูล่งล้มตายลงเป็นทาง จูล่งขี้ม้าปรีเข้าถึงตัวโกล่าแล้วเอาทวนแทงโกล่าตมกมาตาย ทหารของโกล่าเห็นตัวนายถึงขาดก็ตกใจแตกตื่นพากันวิ่งหนี ตาชายเหล็กกล้าของยุทธการบัวบานที่โจโจมั่นใจว่าถึงเล่าปีจะมีปีกบินก็จะไม่มีวันหนีรอดไปได้ นั้น กำลังถูกฝีมือของเสือก้อยอย่างเดียวจูล่ง และกวนอุเล็กตาชายเหล็กกล้านั้น เพื่อจะพาเล่าปีหนีรอดออกจากตาชายมัจจุราชนี่

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แดนแห่งเงามังกร (ตอน 158)

เล่าปีเห็นจูล่งนำทหารตามมาช่วยได้ทันท่วงที และสังหารโกล่า ผู้บังคับบัญชาของกำลังของโจโจได้ในพริบตาจนทหารของกองรบหน่วยนี้ของโจโจแตกพ่ายไปก็ตั้งใจ จูล่งขี้ม้าตรงมาถึงแล้วคำนับเล่าปี แต่ไม่ทันได้พูดจาลูล่งได้กระดกบังเหียนมาตรงไปข้างหน้า เข้าปะทะกับเดี๋ยวดับ จูล่งต่อสู้กับเดี๋ยวดับได้สามสิบเพลง เดี๋ยวดับสู้ไม่ได้จึงขี้ม้าหนีทหารของจูล่งได้ไล่ฆ่าฟันทหารของเดี๋ยวดับบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เดี๋ยวดับพาทหารถอยกลับไปตามเส้นทางเดิมแล้วตั้งสกัดอยู่ที่ซอกเขาปลายทาง เล่าปีกำลังลี้เลอยู่ว่าจะนำทหารตีฝ่าเดี๋ยวดับออกไป หรือว่าจะเปลี่ยนเส้นทาง ในทันใดนั้นได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมาก ดังสนันมาแต่ข้างหลังของกองทหารเดี๋ยวดับ เห็นกองทหารของ เดี๋ยวดับแตกตื่นอลหม่าน ครู่หนึ่งก็เห็นธงพื้นเหลืองขอบแสด จารึกอักษรสีดาชื่อกวนอุอยู่ในผืนธง เล่าปีก็ตั้งใจ กวนอุ จิวจง กวนเป้ง รับคำสั่งเล่าปียกไปช่วยเมืองยี่หล่าไม่ทัน เพราะเล่าปีก็ได้พาครอบครัวของเล่าปีหนีออกจากเมืองไปก่อน แสหัวตันจึงยึดเมืองยี่หล่าได้โดยสะดวก กองทัพของกวนอุพบกับขบวนของเล่าปีเพ็ทที่พาครอบครัวของเล่าปีหนีออกจากเมืองและกำลังถูกทหารของแสหัวตันไล่ตามมา จึงเร่งให้เล่าปีเพ็ทพาครอบครัวของเล่าปีไปทางเขาของสนัน แล้วเข้ารับด้วยกองทัพของแสหัวตัน แสหัวตันสู้กวนอุไม่ได้จึงแตกหนีไป หลังจากกองทัพแสหัวตันแตกหนีไปแล้ว กวนอุจึงรีบคุมทหารยกตามขบวนของเล่าปีเพ็ทมา เห็นกองทัพเดี๋ยวดับซึ่งเสียทีแก่จูล่งถอย มาตั้งสกัดอยู่ที่ซอกเขาปากทาง จึงสั่งทหารให้เข้าตีกองทัพของเดี๋ยวดับในทันที ในขณะที่ฝ่ายเดี๋ยวดับมัวสนใจอยู่กับเล่าปีทางด้านหน้า กองทัพของกวนอุตีฝ่าเข้ามากลางกองทัพของเดี๋ยวดับ ทหารของ เดี๋ยวดับบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก กวนอุขี้ม้าเช็กเร้าวิ่งไปข้างหน้าจนเผชิญกับเดี๋ยวดับ กวนอุและเดี๋ยวดับต่อสู้กันได้ห้าเพลง เดี๋ยวดับเห็นทหารแตกตื่นวิ่งหนี และถูกฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากก็ตกใจ และเห็นจะสู้ฝีมือกวนอุไม่ได้ จึงพาทหารที่เหลือหนีไป

กวนอุตรงเข้ามาคำนับเล่าปีแล้วเล่าความที่เกิดขึ้นให้เล่าปีทราบทุกประการ เล่าปีเห็นกองกำลังมาสมทบกันพร้อมหน้า ขาดก็แต่เดี๋ยวดับ จึงสั่งให้ปลงทัพอยู่ที่ชายเขานั้น และให้กวนอุนำทหารออกไปเสาะหาข่าวของเดี๋ยวดับ ทางด้านเดี๋ยวดับรับคำสั่งจากเล่าปียกไปช่วยงงเต่าซึ่งล่าเสียง เสียงมาส่งกองทัพ แต่ป้องกันกองเสียงไว้ไม่ทันเพราะแสหัวเอียน ได้ยกกองทัพเข้าตีกองเสียงของงงเต่าเสียก่อน และสังหารงงเต่า ตายในที่รบ เดี๋ยวดับยกทหารไปถึงในขณะที่ยกกำลังของงงเต่ากำลังถูกทำลายล้าง จึงชักม้าตรงเข้ารับด้วยแสหัวเอียน ทหารของแสหัวเอียนถูกกองทัพของเดี๋ยวดับรุกเข้าตีโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวก็แตกตื่นตกใจ เข้าใจว่าต้องกลตีกระหนาบของเล่าปี พากันวิ่งหนีอลหม่าน ถูกทหารของเดี๋ยวดับฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เดี๋ยวดับเข้ารับด้วยแสหัวเอียนได้สิบเพลง แสหัวเอียนเห็นทหารแตกตื่นวิ่งหนีและทานกำลังเดี๋ยวดับไม่ได้จึงพาทหารแตกหนีไป แสหัวเอียนหนีไปได้ระยะหนึ่งพบกับงักจิ้นซึ่งรับคำสั่งจากโจโจให้ยกทหารจำนวนมากมา

เป็นกำลังหนุนเพิ่มเติม จึงชวนจ๊กจิ้นยกยอนกลับมาที่กองทัพของเตียวหุย แล้วให้ทหารล้อมกองทัพของเตียวหุยไว้ถึงสามชั้น แต่ทหารของเตียวหุยจำนวนหนึ่งหนีออกจาก วงล้อมไปได้และพบกับกองทัพของกวนอู ซึ่งรับคำสั่งของเล่าปี่ให้ติดตามหาเตียวหุย พอกวนอูทราบความก็รีบยกกำลังมาที่กองทัพของ เตียวหุย เตียวหุยแม้จะอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารข้าศึกเป็นจำนวน มากแต่มิได้ท้อถอย กลับมีจิตใจฮึกเหิม กรายทวนฝาดอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของทหารโจโฉ เตียวหุยชักม้าไปทางไหน ทางนั้นทหารของโจโฉก็ถูกคมทวนของเตียวหุยล้มตายลงดจใบไม้ร่วง เลือดของทหารโจโฉสาดกระเด็นต้องเสื่อเกราะของเตียวหุยจนแดงกำ เตียวหุย ในขณะที่ประจูดั่งเสื่อที่มีเลือดสมันติดเต็มทั้งปาก จึงยิ่งฮึกห้าวเหิมหาญ พลະกำลังเพิ่มพูนขึ้นกว่าเดิมหลายเท่า

ทหารของเตียวคับและจ๊กจิ้นเห็นฝีมือเตียวหุยรวดเร็วรุนแรง ต่างพากันหวาดกลัว จำนวนมากยังคงจำได้ถึงคำสั่งของโจโฉที่ว่า เตียวหุยผู้นี้มีฝีมือรบเข้มแข็งกล้าหาญนัก ผู้ใดพบกับเตียวหุยแล้วอย่าเพิ่งสู้รบ ดังนั้นต่างคนต่างพากันถอยห่างจากระยะทวนของเตียวหุย จึงทำให้เตียวหุยเบาแรงลงเป็นอันมาก ในขณะที่เตียวหุยกำลังกรายทวนเข่นฆ่าทหารโจโฉอย่างมันมือนั้น เสียงโห่ร้องของทหารตั้งมาข้างนอกวงล้อมด้านหลังสุดเตียว หุยเหลือวไปดูเห็นเป็นธงประจำทัพของกวนอูก็ยิ่งคิดคะนอง กวนอูยกกองทัพมาเห็นเตียวหุยกำลังถูกล้อมอยู่จึงสั่งทหารเข้าตีทำลายวงล้อม กวนอูเองขี่ม้าเข้าไปข้างหน้า ฆ่าฟันทหารของโจโฉบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก ทหารของโจโฉที่ล้อมเตียวหุยอยู่ได้ยินเสียงโห่ร้องฮึกทิก เห็นตัวนายที่นำหน้ามีหนวดยาวหน้าแดงสวมเกราะเต็มเครื่องรบ ขี่ม้าเช็กเขาวัวนำหน้าทหารรุดมาอย่างเร็วรี่ ผ้าโพกศีรษะยาวอ่อนที่อยู่นอกหมวกเกราะปะทะแรงลมพลิวไสวจำได้ว่า เป็นกวนอูขุนศึกผู้พิฆาตจันเหลียง บุหนิว สองทหารเอกของอ้วนเสี้ยว ก็ตกใจแตกหนีอลหม่าน กวนอูชักม้าเข้าปะทะกับจ๊กจิ้น แสหัวเอียนเห็นดังนั้นจึงขับม้า เข้าช่วยจ๊กจิ้นรบด้วยกวนอู สามทหารเสือสู้รบกันอย่างชุลมุน เตียวหุย เห็นพร้อมถูกสองทหารเอกของอ้วนเสี้ยวรวมกระหนาบจึงชักม้าปรีเข้า มาร่วมวงรบด้วย สองทหารเอกของโจโฉทานกำลังฝีมือของกวนอู เตียวหุยไม่ได้ จึงพากันหนีตามทหารที่แตกตื่นกลับไปตามเส้นทางเดิม พอทหารโจโฉแตกกลับไปแล้ว กวนอูและเตียวหุยจึงพาทหารกลับมาที่เล่าปี่เล่าความทั้งปวงให้เล่าปี่ฟัง เล่าปี่เห็นน้องร่วมสาบานตลอดจนบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองพร้อมทั้งครอบครัวมาพร้อมหน้ากันแล้ว จึงให้ขุนเขียนคมขบวนของครอบครัวลวงไปข้างหน้ามุ่งสู่ทางใต้ จากนั้นจึงนำทหารทั้งปวงติดตามไป

ทหารของโจโฉที่แตกกลับไปได้เข้าไปรายงานให้โจโฉทราบความศึกทุกประการ โจโฉได้ฟังก็เสียใจที่เล่าปี่หนีรอดจากเงื้อมดาบชายเหล็กกล้าของแผนยุทธการบัวบานไปราวกับปาฏิหาริย์ แต่ไม่ละความพยายาม จัดแจงทหารยกตามเล่าปี่ไป แต่พอไปถึงซอก เขาที่เล่าปี่เคยปลงทัพพลอยู่ไม่เห็นกองทัพเล่าปี่อยู่ในที่นั้นแล้วและเห็นว่า จะตามไปก็ไม่ทันจึงพากันยกทัพกลับเล่าปี่นำขบวนทัพรดลงทางใต้จนถึงริมแม่น้ำแห่งหนึ่งแต่ไม่ทราบว่าเป็นแห่งหนตำบลใด สอบถามจากชาวบ้านจึงได้ความว่าเป็นคือแม่น้ำฮั่นกั๋ง ตรงข้างหน้าเป็นเมืองเกงจิ๋ว ซึ่งเล่าเปียวเป็นเจ้าของ เล่าปี่เห็นวามมาถึงชายแดนเมืองเกงจิ๋วแล้วก็คอยรู้สึกว่ปลอดภัยจากการติดตามขององทัพโจโฉ จึงสั่งให้ปลงทัพไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำนั้น บรรดาชาวบ้านพอได้ทราบข่าวว่าเล่าปี่ผู้มีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่ออาณาประชาราษฎร์ ทั้งเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหี้ยนเต้แตกทัพมาตั้งมั่นอยู่ที่ริมแม่น้ำฮั่นกั๋งก็พากันสงสารช่วยกันระดมเสบียงอาหารจากชาวบ้านในย่านนั้นมามอบให้แก่กองทัพของเล่าปี่เลี้ยงดูทหารทั้งปวง

ค้ำลงเล่าปี่พากวนอู เตียวหุย จูล่ง และบรรดาที่ปรึกษาออกมาเดินดูภูมิประเทศริมฝั่งของแม่น้ำฮั่นกั๋งท่ามกลางความมืดมิดของราตรียามแรม สายลมเย็นจากแม่น้ำฮั่นกั๋งพลิวพัดมาแต่แผ่วเบาพอเป็นที่สบาย เล่าปี่เดินมาพักหนึ่งก็หยุดอยู่กับที่ แหงนหน้ามอง ฟ้าอันมืดมิดแล้วปรารภว่าสวรรค์ไม่ปรานีเราจึงอับโชค ทางข้างหน้ามืดมิดดจดังท้องฟ้าในยามแรมของวันนี้ แล้วว่าท่านทั้งปวงล้วนมีสติปัญญาและฝีมือเป็นอันมาก มาเสียเวลาติดตามข้าพเจ้าซึ่งเป็นคนไร้วิชาเช่นนี้ จะมีประโยชน์สิ่งใดแก่ชีวิต จะมีสิ่งใดอุทิศแก่แผ่นดินได้เล่าเพียงเท่านี้ข้าพเจ้าก็เป็นหนี้พระคุณท่านแม่สักก็ชาติก็ไม่อาจทดแทนได้หมดสิ้น ข้าพเจ้าเห็นว่าอย่าให้ความมืดมิดแห่งวสานาของข้าพเจ้านี้ตัดรอนอนาคตอันสดใสของท่านทั้งปวง จงปลีกตัวไปจากข้าพเจ้าเสีย อย่าได้ยากลำบากกับข้าพเจ้าอีกต่อไปเลย หากวันหน้าพบเจ้านายคนใดมีสติปัญญา มีใจสุจริตรักดีต่อแผ่นดินแลร์กอาณาประชาราษฎร์แล้ว จงฝากชีวิตร่วมทำการด้วยเจ้านายผู้นั้นเถิด จะได้มีความสุขสืบไป

เล่าปี่กล่าวความสิ้นแล้วก็ทอดตาไปตามลำน้ำฮั่นกั๋งด้วยอาการ อันสุดแสนร้อนใจ บรรดานายทหารและที่ปรึกษาที่ติดตามมาเห็นดังนั้นก็พากันร้องไห้ รุกและสงสารเล่าปี่เป็นอันมาก กวนอูเห็นผู้เป็นพี่ใหญ่เศร้าสลดหดหู่ก็ปลอบใจว่าพี่ใหญ่เสียที่มาก็เพียงเท่านี้จะท้อแท้ไปใยกัน แต่ครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจก่อนที่จะตั้งตัวขึ้นเป็นปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นนั้นได้ทำสงครามกับฉือป้าอ่องและพ่ายแพ้ย่อยยับถึงเจ็ดครั้ง แต่วีรกษัตริย์พระองค์นั้นมีไดย้อท้อ กลับเพิ่มความมานะพยายามตั้งหน้าทำสงครามจนถึงที่สุด ได้แสวงหาคนดีมีฝีมือเข้ามา ร่วมการเป็นอันมาก จนกระทั่งถึงการยุทธ ณ เขากิวลิ้น พระเจ้าฮั่นโกโจได้รับชัยชนะฉือป้าอ่องเพียงครั้งเดียวก็สามารถตั้งตนขึ้นเป็นใหญ่สถาปนาราชวงศ์ฮั่นครองแผ่นดินมาถึงสี่ร้อยปีจนทุกวันนี้ พี่ใหญ่เสียที่แก่โจ

โศครุครั้งนี้ยังเทียบไม่ได้กับความปราชัยของพระเจ้าฮันโกโจ จึงไม่ควรด่วนท้อแท้สิ้นความคิด พวกข้าพเจ้าทั้งนี้พร้อมร่วมพลชีวิตเพื่ออุทิศให้แก่แผ่นดิน เต็มใจติดตามท่านไปทุกหนแห่ง อย่าได้ปรารถนารบเลย ของงมาตั้งหน้าคิดอ่านการใหญ่สืบไปจะดีกว่า

ขุนเขียนได้ฟังกวนอูดังนั้นจึงเสริมขึ้นว่า คำอันกวนอูได้กล่าวนี้ชอบด้วยวิสัยชายชาติอาษาไนยแท้ เป็นธรรมดาของการสงครามแต่อดีตมา หามิผู้ใดที่ได้ชัยชนะแต่ถอยเดียวโดยไม่เคยพ่ายแพ้ และหามิผู้ใดที่พ่ายแพ้แต่ถอยเดียวโดยไม่ได้รับชัยชนะ เพราะแพ้ชนะนั้นเป็นวิสัยธรรมดาของสงครามที่ต้องเกิดขึ้นแก่คู่สงครามขอเพียงแต่ไม่ท้อแท้สิ้นหวัง ก็จะสามารถตั้งหลักปักตัวกอบกู้ชัยชนะได้สักวันหนึ่ง ดังตัวอย่างของพระเจ้าฮันโกโจนั้นแล้วตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ ชอบที่จะสืบสานอชฌมาลัยแห่งพระเจ้าฮันโกโจ ตั้งหน้าคิดอ่านการสงครามสืบไปจนกว่าจะสำเร็จ แล้วว่าบัดนี้กองทัพเรามาถึงเขตแดนเมืองเกงจิวแล้ว ตัวเล่าเปียวซึ่งเป็นเจ้าเมืองก็เป็นเชื้อพระวงศ์ชั้นและแซ่เดียวกับท่าน เมืองเกงจิวนี้เป็นหัวเมืองใหญ่ มีเมืองขึ้นถึงเก้าหัวเมือง เป็นชัยภูมิอันเหมาะจึงเสนอให้ท่านขออาศัยเล่าเปียวอยู่ในเมืองนี้เพื่อคิดอ่านสืบไป

เล่าปีได้ฟังกวนอูและขุนเขียนก็ได้สติยังคิดแล้วว่าความคิดของท่านทั้งนี้ก็ชอบอยู่ แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าเล่าเปียวจะเกรงภัยไม่ยอมให้เราได้อาศัยในเมืองเกงจิวนี้ ขุนเขียนจึงว่าปัญหาไว้เป็นธุระของข้าพเจ้า แล้วเสนอว่าข้าพเจ้าขออาสาเข้าไปหาว่ากล่าวกับเล่าเปียว มันใจว่าเล่าเปียวคงรักษาไมตรีไว้ไม่ตัดรอน อนึ่งนั้น เล่าเปียวก็ตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์อยู่กับโจโจ การที่ได้ท่านมาอยู่ด้วยมีแต่จะเป็นประโยชน์กับฝ่ายเกงจิว สถานเดียวเท่านั้นเล่าปีฟังเหตุผลของขุนเขียนแล้วจึงอนุญาต จากนั้นเล่าปีจึงพาคณะที่ติดตามไปนั้นกลับเข้าที่พัก พอรุ่งขึ้นเช้าขุนเขียนจึงเดินทางเข้าไปในเมืองเล่าปีเดินเข้าไปอยู่ภายใต้ร่มเงาแห่งมังกรโดยไม่รู้ตัวจึงรำพึงรำพันว่าสวรรค์ไว้ความยุติธรรม ทั้งๆ ที่สวรรค์นั้นทรงความยุติธรรม ยิ่งนักจึงชักนำเล่าปีมาที่แดนเกงจิว ซึ่งมีอาณาเขตครอบคลุมถึงเทือก เขาโง่ลังกั้ง หรือเทือกเขามังกรกลับ อันเป็นที่สิงสถิตของพญามังกร ผู้แจ้งฟ้าจบดิน "ฮกหลงจู กัดเหล็ก ขงเบ้ง"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ใบนุญของความภักดีต่อแผ่นดิน (ตอน 159)

เล่าปีเสียที่แก่งกองทัพโจโฉสิ้นเนื้อประดาตัว ร้อนเรพเนจรมา ถึงฝั่งแม่น้ำฮันกั้งแดนเมืองเกงจิวอย่างท้อแท้ รันทด โดยไม่รู้ตัวว่าดินแดนแห่งนี้เป็นที่สิงสถิตของมหาบัณฑิตผู้ยิ่งใหญ่ที่มีภูมิปัญญาครอบคลุมดิน และเพราะไม่รู้ชะตาแห่งฟ้าดังนั้น เล่าปีจึงเต็มไปด้วยใจทุกซอรอน ตั้งตาคอยฟังข่าวคราวการเดินทางเข้าเกงจิว ของขุนเขียนที่ปรึกษาอยู่ ณ ฝั่งแม่น้ำฮันกั้งนั้น การข้างในเมืองเกงจิว พอขุนเขียนเดินทางเข้าไปในเมืองได้ไปที่จวนของเล่าเปียว ครั้นเจ้าเมืองทราบความก็ออกมาต้อนรับคารวะกันตามธรรมเนียมแล้วจึงถามว่าตัวท่านรับราชการอยู่กับเล่าปี มีเรื่องทุกข์ร้อนประการใดจึงได้เดินทางมาถึงเมืองเกงจิว ขุนเขียนจึงว่าข้าพเจ้ารับราชการอยู่กับเล่าปี ซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ แซ่เดียวกับท่าน เล่าปีเป็นผู้ภักดีต่อราชวงศ์ฮั่น มีสติปัญญาโอบอ้อมอารีและอุทิศตนเพื่อแผ่นดินแลราษฎร ได้ร่วมกับขบวนการของดั่งสิน ที่จะกำจัดโจโฉศัตรูราชสมบัติตามพระบรมราชโองการเสียดของพระเจ้าเหียนเต๋ หวังจะทำนุบำรุงแผ่นดินและพระมหากษัตริย์ให้เป็น สุขจึงต้องเป็นปรปักษ์กับโจโฉศัตรูราชสมบัติถึงทุกวันนี้ ต่อมากงเต๋า และเล่าเพ็กซึ่งอยู่เมืองยี่หล่าได้เข้าร่วมกับเล่าปีแล้วทำศึกกับโจโฉจนตัวตาย เล่าปีเสียที่โจโฉแล้วยกมาตั้งอยู่ฝั่งแม่น้ำฮันกั้ง ตั้งใจจะไปขออาศัยขุนกวนที่เมืองกั้งตั้ง

เล่าเปียวฟังความจากขุนเขียนถึงตรงนี้ว่าเล่าปีจะไปขออาศัยเมืองกั้งตั้งคู่ปรปักษ์ก็พรั่นใจ สะอึกนั่งอยู่กับที่ ขุนเขียนเห็นอาการดังนั้นจึงว่าต่อไปว่า ข้าพเจ้าได้ทัดทานว่าขุนกวนนั้นแม้จะเป็นเจ้าเมืองหัวเมืองใหญ่ ตั้งอยู่ในปฐมชัยอันมีแม่น้ำเป็นปราการขวางกั้นกองทัพโจโฉไม่ให้ทำอันตรายได้ก็จริงอยู่ แต่ขุนกวนนั้นยังถือว่าเป็นคนต่างสี มิใช่เชื้อวงศ์พระมหากษัตริย์ การที่จะคิดไปอาศัยอยู่กับขุนกวนจึงไม่ชอบเพราะเสื่อมเสียเกียรติศักดิ์แห่งเชื้อพระวงศ์ฮั่น ข้าพเจ้าจึงขอให้เล่าปีเปลี่ยนใจมาขออาศัยอยู่กับท่าน และอาสาเล่าปีมาแจ้งความแก่ท่านขอจงพิจารณาโดยควรเถิด เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นความประหวั่นพรั่นใจก็สร้างสัน มีน้ำใจยินดีขึ้นมาแทนแล้วว่าเล่าปีกับเรานั่นแม้ไม่เคยรู้จักพบหน้าคำดาแต่ต่างก็เป็นเชื้อพระวงศ์ฮั่น และแซ่ "เล่า" เหมือนกัน จึงจดตั้งพี่น้อง เราได้กิดดิศพบมาก่อนว่าเล่าปีนั้นมามีสติปัญญาและมีความภักดีต่อ พระมหากษัตริย์ ซึ่งตรงกับอชฌมาลัยแห่งเรา บัดนี้เมื่อเล่าปีมีทุกข์จึงเหมือนเรามีทุกข์ด้วย เหตุนี้เราจึงยินดีให้เล่าปียกมาอยู่ที่เมืองเกงจิวจะได้เป็นกำลังกำจัดศัตรูราชสมบัติต่อไป

ขั้วมอนายทหารเอกของเมืองเกงจิวซึ่งมีศักดิ์เป็นน้องของนางขั้วสุหยินผู้เป็นภรรยาของเล่าเปียวอยู่ ณ ที่นั้นด้วย ได้ฟังความทั้งสิ้นแล้วเกรงว่าหากเล่าปียกมาอยู่ในเมืองเกงจิว อาศัยความเป็นเชื้อพระวงศ์และแซ่

เดียวกับเล่าเปียวก็จะมีฐานะและความสำคัญมากขึ้น จะทำให้ฐานะและความสำคัญของตัวลดน้อยถอยลงจึงไม่พอใจ คัดค้านขึ้นว่าเล่าปี่นี้เป็นคนไร้กตัญญู "อันเล่าปี่นั้นเดิมอยู่กับลิโป้แล้วหนีไปอยู่ด้วยโจโฉ โจโฉก็ได้เลี้ยงดูถึงขนาด เล่าปี่คิดร้ายแก่โจโฉจนได้ทำศึกกัน แล้วแตกหนีโจโฉไปอยู่ด้วยอ้วนเสี้ยว อ้วนเสี้ยวก็เลี้ยงไว้เล่าปี่เอาใจออกหากจากอ้วนเสี้ยวแล้วรื้อตั้งตัวขึ้นทำศึกแก่โจโฉจนแตกมาอีก ซึ่งจะมาอาศัยอยู่ด้วยท่านขอให้ท่านดำริดูให้ ต้องค่าโบราณ แม้ท่านจะขึ้นรับเล่าปี่ไว้โจโฉก็จะยกมาตีเอาเมืองเรา อาณาประชาราษฎร์จะได้ความเดือดร้อน ถ้าท่านจะใคร่เป็นสุขสืบ ไปจงตัดศีรษะขุนเขียนไปให้แก่โจโฉให้เป็นความชอบไว้"

ขุนเขียนได้ฟังคำข่มขู่ซึ่งทำหน้าที่เป็นฝ่ายค้านต่อหน้าเล่าเปียว ดังนั้นจึงว่าตัวข้าพเจ้านี้มิได้เสียตายแก่ชีวิตที่ตั้งหน้ารับใช้แลอาสาเล่าปี่ก็เพราะแลเห็นว่าเล่าปี่นี้มีน้ำใจสัตย์ซื่อ ถือความภักดีต่อพระราชาวงศ์ชั้นเป็นสำคัญกว่าสิ่งใด มีน้ำใจโอบอ้อมอารีรักษาอาณาประชาราษฎร์ หวังจะท่านบำรุงให้เป็นสุข การที่เล่าปี่ไปอยู่กับลิโป้โจโฉ และอ้วนเสี้ยว นั้น ด้วยความจำใจและจำเป็นทั้งๆ ที่รู้อยู่แก่ใจว่าคน เหล่านี้มีน้ำใจหยาบช้า คิดแย่งชิงราชสมบัติ แต่กระนั้นเล่าปี่ก็ยังคงขออาศัยชั่วคราวมิได้ยอมตัวเป็นข้าช่วงใช้ของลิโป้ อ้วนเสี้ยว หรือโจโฉ ยังคงดำรงตนเป็นไทสมเกียรติศักดิ์แห่งเชื้อพระวงศ์ชั้นทุกประการ ผิดกับนักขายชาติทั้งๆ ที่มีฐานะ อำนาจวาสนาอยู่ในแผ่นดิน กลับทรยศต่อพระมหากษัตริย์และบ้านเกิดเมืองนอนยอมเป็นข้าของต่างชาติ ขายชาติขายแผ่นดินจนประเทศสิ้นซึ่งเอกราช ประชาชาติต้องตก เป็นข้าเขา แล้วว่าการที่เล่าปี่ผัดใจกับโจโฉหาใช่เรื่องผลประโยชน์ส่วนตัวใดของเล่าปี่ไม่ แต่เป็นการผัดใจเพราะเล่าปี่ยึดมั่นกตัญญูในพระมหากษัตริย์ ทำการตามพระบรมราชโองการ ซึ่งพระเจ้าเหี้ยนเต้ทรงเป็นพระอัครด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง ดังนั้นเล่าปี่ไ้ไร้ความกตัญญูได้ไฉน อันตัวท่านก็เป็นข้าในพระเจ้าเหี้ยนเต้ไม่ชอบที่จะยกย่องศัตรูราชสมบัติว่าเป็นเจ้านายนายคุณของเล่าปี่ ข้าพเจ้ากล่าวความทั้งนี้แต่ความจริง ขอท่านจงพิจารณา

เล่าเปียวฟังความทั้งสองฝ่ายแล้วเห็นความข้างขุนเขียนเป็นความจงรักภักดี สัตย์ซื่อต่อพระมหากษัตริย์ต้องด้วยใจตัว แต่ความข้างข่มขู่อันเอนเอียงไปในทางยกย่องศัตรูราชสมบัติ ชัดอัยาศัยนักก็โกรธข่มขู่ ขับข่มขู่ออกไปจากห้องรับรอง และสาบตามหลังว่าไฉนเจ้าจึงว่ากล่าวยกย่องศัตรูราชสมบัติว่าเป็นเจ้านายนายคุณ ของเล่าปี่ อย่านมากล่าวความห้ามเราอีกต่อไปเลย ขุนเขียนจึงได้อาศัยใบนุญของความภักดีต่อแผ่นดินของเล่าปี่ทำให้ได้ชัยชนะในศึกการทูตครั้งนี้ ข่มขู่ถูกเล่าเปียวขับไล่ออกจากห้องรับรองก็ได้อัปยศนัก ผูกใจเจ็บทั้งเล่าปี่และขุนเขียน กลายเป็นความพยายบาทที่จงล้างจงผลาญกันต่อไปในวันหน้า

เล่าเปียวแล้วข่มขู่ออกจากห้องไปแล้วจึงว่าท่านจงกลับไปแจ้งแก่ เล่าปี่ว่าเรามีความยินดีและขอเชิญเล่าปี่มาอยู่ที่เมืองเกงจิวนี้ ว่าแล้วสั่งทหารให้จัดแจงทหารเตรียมที่จะยกออกไปต้อนรับเล่าปี่ที่นอกเมืองขุนเขียน คำนับลาเล่าเปียวแล้วรีบกลับไปแจ้งแก่เล่าปี่ เล่าปี่ได้ทราบความจากขุนเขียนก็ยินดี สั่งให้เคลื่อนขบวนไปเมืองเกงจิว พอมาถึงระยะห่างตัวเมืองสามร้อยเส้น เห็นเล่าเปียวยกทหารออกมาต้อนรับอย่างสมเกียรติยศ เล่าปี่ก็มีน้ำใจยินดีรับขับม้าติดตามไปด้วย กวนอู เดียวหุย จูล่ง ขุนเขียน บิดก บิสอง นำขบวนเข้าไปหาเล่าเปียวเล่าปี่ตรงเข้าไปคำนับเล่าเปียว คารวะทักทายกันตามอย่างธรรมเนียมแล้ว เล่าเปียวจึงนำขบวนของเล่าปี่เข้าไปในเมือง จัดแจงที่อยู่ ให้เล่าปี่และไพร่พล แล้วเชิญเล่าปี่ กวนอู เดียวหุย จูล่ง มากินโต๊ะ เป็นการต้อนรับเล่าปี่ที่เข้ามาอยู่อาศัยในเมืองเกงจิว

ทางด้านโจโฉยังคงตั้งทัพอยู่ที่เขาของสัน ให้ติดตามหาข่าวคราวความเคลื่อนไหวของเล่าปี่อยู่มิได้ขาด พอทราบข่าวเล่าปี่ยกไปอาศัยอยู่กับเล่าเปียวที่เมืองเกงจิวก็ยิ่งแค้นเล่าเปียว และเล่าปี่ เรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเตรียมจะยกกองทัพไปตีเมืองเกงจิว เทียบหยกฟังปรารภของโจโฉแล้วทักท้วงว่ากองทัพของเราเพิ่งทำศึกมาอย่างต่อเนื่อง จำเป็นต้องอาศัยระยะเวลาอีกช่วงหนึ่งเพื่อฟื้นฟูกองทัพและจัดเตรียมเสบียงอาหาร ทั้งขณะนี้การศึกษาข้างอ้วน เสี้ยวก็ยังไม่แล้วเสร็จเด็ดขาด ต่างฝ่ายต่างคุมเชิงพร้อมจะหน้ากันอยู่ หากท่านยกกองทัพลงไปตีเมืองเกงจิว ความทราบถึงอ้วนเสี้ยวแล้วคงจะยกกองทัพมาตีเมืองหลวง เราก็จะเสียที่แก่ข้าศึก แล้วว่าการนี้สมควรงดการทำ ไว้ก่อนถึงถดถอยแล้วค่อยคิดอ่านยกไปตีเมืองกิวหรือเมืองเกงจิวต่อไป อันเล่าปี่บัดนี้ขัดสนแล้วจึงไปพึ่งเล่าเปียว จึงไม่มีสิ่งใดที่จะเป็นภัยต่อท่าน ในที่สุดทั้งเล่าเปียวและเล่าปี่ก็คงไม่พินเจ็บมือของท่าน โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบ สั่งให้ถอนทัพจากตำบลเขาของสันยกกลับเมืองหลวงแล้วปรับปรุงกองทัพสั่งสมเสบียงเตรียมทำสงครามต่อไป

รุ่งปีเจี้ยนอันศกปีที่แปด เดือนสาม ข้างขึ้น ตรงกับ พ.ศ. 746 โจโฉได้เรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ปรึกษาศึกษาว่า จะยกไปตีเมืองเกงจิว หรือเมืองกิวก่อนกัน สภากลาใหม่ของเมืองหลวงเห็นพ้องต้องกันว่าจะต้องยกกองทัพไปกำจัดอ้วนเสี้ยว ปราบภาคเหนือให้สงบราบคาบก่อน แล้วค่อยยกกองทัพลงไปปราบภาคใต้ให้สงบราบคาบต่อไป แต่ในระหว่างที่กรีธาทัพขึ้นเหนือตีเมืองกิวนั้น จำต้องป้องกันมิให้เล่าเปียว กรีธาทัพจากเกงจิวรุกเข้าตีเมืองหลวงได้ โจโฉจึงสั่งการให้แฮหัวตุ้นและหมื่นทองคุมทหารไปรักษา

เมืองยี่หล่า ทำหน้าที่ซัดดาทัพกองทัพเมืองเกงจีมีให้ยกมารุกรานเมืองหลวงได้ ให้ขุนศึกและโจหยินอยู่รักษาเมืองหลวง ตัวโจโจคุมทัพใหญ่ยกออกจากเมืองสู่โตจะไปตีเมืองกิวของอ้วนเสี้ยว

ครั้นยกมาถึงชายแม่น้ำฮวงโหจึงให้ตั้งค่ายมั่นไว้ และให้ทหารออกไปลาดตระเวนสอดแนมหาข่าวคราวจากฝ่ายอ้วนเสี้ยวว่าจะมีความเคลื่อนไหวประการใด ที่เป็นดังนั้นก็เพราะว่าเมื่อเกือบสองพันปีก่อนนั้น แผ่นดินจีนยังไม่มีผู้ใดได้รับสัมปทานโทรศัพท์ ไม่ว่าโทรศัพท์แบบมีสายหรือไร้สาย ไม่มีแม้กระทั่งวิทยุหรือโทรเลขที่จะใช้ในการสื่อสาร ดังนั้นจึงมีแต่ต้องปลงทัพไว้ที่ปลายเขตแดนแล้วสอดแนมข่าวศึก แม้ว่าการศึกสงครามจะยากลำบากถึงเพียงนี้ แต่ผู้คนในยุคนั้นก็หาได้ประหวั่นพรั่นใจไม่ คงตั้งหน้าตั้งตาติดอ่านการศึก ทำลายล้างกันอย่างไม่หยุดยั้ง รวมทั้งได้พัฒนาวิทยาการในการล้างผลาญเพื่อนมนุษย์ด้วยกันจนสุขันสูงสุด กลายเป็นตำราพิชัยสงครามหลายฉบับและเป็นที่น่าแปลกกว่าการศึกสงครามในโลกนี้แต่ครั้งประวัติศาสตร์นั้นไม่เคยมีชาติใดที่พัฒนาวิทยาการล้างผลาญกันเองจนถึงขั้นสูงสุด เป็นตำราพิชัยสงครามอย่างกับของจีน เพราะในยุคเดียวกันนั้นในยุโรปและทวีปอื่นๆ ยังคงรบกันซึ่งหน้า ใช้กำลังมากตีกำลังน้อย บ้างก็ยังไม่ใช้ไม้ ใช้ก้อนหินอยู่แต่ในแผ่นดินจีนได้พัฒนาวิทยาการเกี่ยวกับการล้างผลาญผู้คนจนก้าวหน้ามากที่สุดในโลก สิ่งที่ยังคงเหมือนกันในยุคนั้นมีเพียงประการเดียวเท่านั้นคือปัญหาระบบสื่อสารโทรคมนาคม ที่ต้องอาศัยคนไปสอดแนมฟังข่าวศึก

ทางฝ่ายเมืองกิวพลถึงปีใหม่อ้วนเสี้ยวก็หายป่วย สั่งให้จัดแจงเตรียมกองทัพจะยกไปตีเมืองหลวง ลิมโหยที่ปรึกษาได้ทัดทานว่าท่านเสียที่แก่กองทัพของโจโจที่ตำบลกัวตอครั้งหนึ่ง และที่ตำบลของเตงอีกครั้งหนึ่ง สูญเสียไพร่พลไปเป็นอันมาก กองทัพของเรายิ่งอดโรยทั้งเสบียงอาหารยังไม่บริบูรณ์ ไม่ชอบที่จะยกไปทำศึกด้วยโจโจ หากควรระวัง บำรุงกองทัพให้บริบูรณ์ก่อนแล้วค่อยคิดการต่อไป อ้วนเสี้ยวได้ฟังคำลิมโหยน้ำใจก็เรรวน แต่ยังไม่ทันตัดสินใจประการใด ทหารกองทัพก็ได้เข้ามารายงานว่าบัดนี้โจโจได้กรีธาทัพมาตั้งมั่นอยู่ริมฝั่งแม่น้ำ ฮวงโห เตรียมจะเคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำฮวงโหลงมาตีเมืองกิว

อ้วนเสี้ยวได้ฟังรายงานแล้ว น้ำใจมานะของเขือส่ายขุนนางเก่าจึงพลุ่งขึ้น แล้วว่าลิมโหยท่านอย่าได้ห้ามปรามเราเลย เพราะแม้เราจะตั้งมั่นอยู่ในเมือง โจโจก็คงยกกองทัพลงมาตีเมืองเรา พลลาดปลั่งก็จะเสียที่แก่ข้าศึก ฉะนั้นเราจะยกกองทัพไปตีเมืองสู่โต กำจัดศัตรูราชสมบัติเสียให้จงได้ อ้วนซงบุตรและเป็นผู้ว่าราชการเมืองกิวแทนอ้วนเสี้ยวในระหว่างป่วย นับว่าเป็นบุตรกตัญญูอยู่ในที่นั้นด้วย เห็นอ้วนเสี้ยวเพ่งหายจากป่วยใช้จึงเป็นห่วงสุขภาพว่าจะทรุดหนักลง จึงอาสาอ้วนเสี้ยว ขอนำกองทัพยกไปรบกับโจโจ อ้วนเสี้ยวเห็นชอบกับการขึ้นอาสาของอ้วนซง จึงสั่งให้เกณฑ์ทหารจากเมืองเชียงจี เมืองอิวจีและเมืองเป็งจี ให้ทั้งสามเมืองยกกองทัพมาบรรจบกับกองทัพของอ้วนซงแล้วยกไปพร้อมกัน อ้วนซงได้รับคำอนุญาตจากบิดาแล้วจึงรีบค่านับลาออกมาจัดแจงกองทัพ แต่ด้วยความล้าพองใจที่ได้ชัยชนะเมื่อครั้งที่รบกับสุฮวน จึงไม่คอยทำให้กองทัพจากทั้งสามเมืองยกมาสมทบ รีบยกทหารห้าหมื่นเศษออกจากเมืองกิวไปตั้งค่ายประชิดอยู่กับค่ายของโจโจ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

เปิดศึกสายเลือดตระกูล "อ้วน" (ตอน 160)

อ้วนเสี้ยวมิได้รู้การหนักเบา สั่งการให้อ้วนซงบุตรผู้เยาว์ซึ่งไร้เดียงสาทางการสงครามนำทัพยกไปรบด้วยกองทัพของโจโจ เข้าทำนองคาโบริกที่ว่า "คนเด็กสร้างบ้าน คนหัวล้านสร้างเมือง" จึงมีอนาคตที่จะต้องประสบกับหายนะอยู่เบื้องหน้า ครั้นสั่งการแล้วก็มิได้ติดตามกำกับ ดังนั้นหนุมอ้วนซงซึ่งล่าพงตัวตามสายเลือดพ่อ จึงไม่รอคอยทำกองทัพทั้งสามที่จะยกมาสมทบ รีบรุดยกกองทัพไปเผชิญหน้ากับกองทัพของโจโจ จึงประจูดตั้งสมันน้อยวิ่งเข้าสูปากเสือจะนั้น

โจโจเห็นกองทัพเมืองกิวยกมาตั้งค่ายประชิด จึงให้เดี่ยวเสี่ยวคุมทหารยกไปทำรบกับทหารของอ้วนเสี้ยว อ้วนซงเห็นทหารโจโจยกมาทำรบมิได้คิดหน้าคิดหลังว่ามีมือนายทหารผู้นำทัพของโจโจเป็นประการใด รีบยกทหารออกไปรบกับเดี่ยวเสี้ยว อ้วนซงซบมือออกไปรบกับเดี่ยวเสี้ยวได้เพียงสามเพลง เห็นกำลังฝีมือเดี่ยวเสี้ยวหนักหน่วงเด็ดขาดนักก็ตกใจ เพราะเคยเชื่อมั่นตัวเองมาแต่ก่อนว่ามีฝีมือล้ำเลิศในเมืองกิว ไม่คาดคิดว่าจะมีนายทหารที่มีฝีมือรบพุ่งกล้าแข็งกว่าตัวอยู่ในโลกก็เกิดความคิดกลัวตาย จ้องหาโอกาสจะซึกฆ่าหนี ครั้นพอได้โอกาสที่มาของเดี่ยวเสี้ยวออกไปห่างตัว จึงรีบกระทับโกลนมาแล้วซบมือหนีออกจากลานรบ เดี่ยวเสี้ยวเห็นได้ทีจึง สั่งทหารให้รุกเข้าโจมตีกองทัพของอ้วนซง ทหารของเดี่ยวเสี้ยวได้รุกเข้าตีกองทัพของอ้วนซงอย่างรวดเร็ว และดุเดือด ทหารของอ้วนซงเห็นตัวนายหนีและทหารของโจโจรวม กระหน้าเข้าตีก็แตกหนีตามทั้งอ้วนซงตัวนายและไพร่พลทั้งปวงเสียที่แก่เดี่ยวเสี้ยวแล้วพา กันหนีกลับไปเมืองกิว

ฝ่ายอ้วนเสียหลังจากสั่งให้อ้วนชงนำทัพยกไปรบกับโจโจแล้ว ยังคงพักฟื้นอยู่ในจวนมิได้ออกว่าราชการตามปกติ ครั้นทราบข่าวว่าอ้วนชงเสียที่แกโจโจแตกทัพถอยกลับมา อาการซึ่งป่วยไข้อยู่นั้นก็กำเริบขึ้นโดยฉับพลัน อ้วนเสียร้องขึ้นว่า "ตระกูลอ้วนคงจบสิ้นแล้วครั้งนี้" สิ้นคำอ้วนเสียก็อาเจียนเป็นเลือด สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่า "โรคซึ่งป่วยนั้นก็กำเริบขึ้น อาเจียนโลหิตไหลออกม้างหนึ่ง ล้มลงสลบอยู่กับที่" นางเล่าซือเป็นผู้เป็นภรรยาเห็นอ้วนเสียกระอักเลือดล้มสลบลงก็ตกใจรีบระดมหญิงรับใช้และผู้คนที่ในจวนให้ช่วยกันอุ้มอ้วนเสียไปที่เตียงนอนแล้วนวดเฟ้นพยาบาลจนอ้วนเสียฟื้นคืนสติ แต่กระนั้นอ้วนเสียได้แต่เพียงลืมตาเท่านั้น ไม่สามารถพูดจาได้อีกต่อไป

นางเล่าซือเห็นดังนั้นแทนที่จะคิดห้วงผู้ว่า กลับคิดจะยกลูกตัวให้ครองอำนาจในเมืองก๊กจิ๋ว จึงให้ทหารไปเชิญลิมโหย และสองก็ สองที่ปรึกษาผู้ใหญ่ซึ่งเป็นพวกเข้ามาที่ในจวนโดยด่วน แล้วปรึกษาถึงการจะยกอ้วนชงขึ้นเป็นเจ้าเมืองก๊กจิ๋วแทนอ้วนเสีย อ้วนเสียรู้สึกดีอยู่ได้ยินคำปรึกษาของผู้เป็นเมียที่คิดอ่านจะยก อ้วนชงขึ้นเป็นเจ้าเมืองก็ร้องไห้ เงามือชี้ที่หน้าอกของตัวอาการของอ้วนเสียครั้งนี้เป็นอาการของคนกำลังใกล้ตายแม้ไม่ได้ยินคำจากปากอ้วนเสียเอง แต่คาดหมายได้ว่าคงมุ่งหมายที่จะทัดทานว่าตัวกูยังไม่ทันตาย พวกมึงกลับคิดจะตั้งเจ้าเมืองแทนกูเสียแล้ว โฉนจึงไม่คิดดูแลรักษาพยาบาลให้กูพ้นจากทุกข์ทรมานเล่า นางเล่าซือเห็นอาการอ้วนเสียครั้งนี้ก็สำคัญเอาความหมายตาม ความต้องการของตัวว่าอ้วนเสียเห็นชอบที่จะให้อ้วนชงเป็นเจ้าเมือง และเพื่อให้คนทั้งปวงได้รู้เห็นเป็นประจักษ์พยาน จึงแกล้งถามขึ้นว่า พี่ท่านเต็มใจที่จะตั้งให้อ้วนชงเป็นเจ้าเมืองก๊กจิ๋วหรือ อ้วนเสียพูดไม่ได้และอาการขณะนั้นอยู่ในช่วงที่หัดถั่งแห่งมัจจุราชกำลังกระชากวิญญาณอ้วนเสียออกจากร่าง ลมแน่นขึ้นในอก อ้วนเสียจึงผงกหัวขึ้น นางเล่าซือเห็นเป็นที่จึงว่าพวกเราพร้อมที่จะทำตามความประสงค์ของท่านพี่ลมในอกดันให้อ้วนเสียผงกหัวขึ้นแล้วหวนกลับลงร่าง ออกเวย ของอ้วนเสียแดงขึ้นหัวที่ผงกอยู่ก็ล้มลงบนหมอนอีกครั้งหนึ่ง อ้วนเสียร้องขึ้นด้วยเสียงอันดังอีกครั้งหนึ่งแล้วสิ้นใจตาย ณ บัดนั้น

ขณะนั้นเป็นปีเจี้ยนอันศกที่แปด เดือนหก อ้วนสุดและอ้วนเสียสองพี่น้องตระกูล "อ้วน" ตายด้วยอาการ อย่างเดียวกัน คืออาเจียนเป็นโลหิต ร้องขึ้นสุดเสียงเป็นครั้งสุดท้าย จึงสิ้นใจ ลักษณะการดังนี้ทางการแพทย์แผนปัจจุบันอาจเห็นว่าเป็นโรคเส้นเลือดแตกหรือมีฉะนั้นก็เป็นโรคหัวใจวาย แต่ความเป็นไปในแง่ของธรรมชาตินั้นคือผลจากความคับแค้นใจในระดับสูงสุด ประสมด้วยแรงมานะและแรงหลงตัวเอง คิดอ่านทำการไม่สมความคิด ความผิดหวังก็ประดังให้เหตุแห่งโรคระเบิดขึ้นจนตัวตาย ซึ่งไม่เพียงแต่สองพี่น้องตระกูล "อ้วน" นี้เท่านั้นที่ตายด้วยลักษณะนี้ แต่ยังมีคนอื่นๆ อีกหลายคนที่มีอันเป็นด้วยลักษณะอย่างเดียวกัน ลิมโหยกับสองก็เป็นขุนนางผู้ใหญ่ของเมืองก๊กจิ๋ว ภูการธรรมนิยมและมีความสุขตามประสาของผู้สูงวัย ครั้นเห็นอ้วนเสียตายก็ยังคงมีสติมั่น สั่งการให้จัดแจงการศพของอ้วนเสียตามอย่างธรรมเนียมของเจ้าเมือง

แต่ทางฝ่ายนางเล่าซือนั้นไม่สนใจในเรื่องการศพ กลับคิดอ่านแต่เรื่องการสถาปนาอำนาจของอ้วนชงให้ครองเมืองก๊กจิ๋วแทนอ้วนเสีย และคิดถึงแต่ประโยชน์ของตัวที่จะพึงมีพึงได้จากตายของอ้วนเสีย นั้น ระหว่างเรื่องอำนาจของลูกในอกกับประโยชน์ของตัวสองเรื่องนี้ นางเล่าซือถือเอาประโยชน์ของตัวเป็นใหญ่ ดังนั้นด้วยใจริษยาอาฆาต ภริยาน้อยของอ้วนเสียที่เพิ่งรับมาใหม่อีกห้าคนและอ้วนเสียลุ่มหลงภริยาน้อยทั้งห้าคนนี้เป็นอันมาก จึงสั่งให้ทหารไปจับตัวภริยาน้อย ของอ้วนเสียทั้งห้าคนนี้เอาไปประหารเสียทั้งสิ้น พอประหารเสร็จผู้ควบคุมการประหารก็เข้ามารายงานให้ทราบ นางเล่าซือฟังรายงานแล้วยังเกรงว่าภริยาน้อยทั้งห้าคนของอ้วนเสียตายแล้ว ดวงวิญญาณคงจะล่องลอยไปพบกันในสัมปรายภพอีก อ้วนเสียลุ่มหลงนางทั้งห้าในชาตินี้ เมื่อพบหน้ากันในยมโลกแล้วคงจะลุ่มหลงต่อไป กระนั้นเลยจำจะทำให้อ้วนเสียวิ่งเกยวิญญาณของนางทั้งห้าหรือมีฉะนั้นแม้เห็นหน้ากันในยมโลกก็ไม่ให้จำกันได้ คิดดังนี้แล้วอาศัยความโง่เขลาที่เกิดแต่ความหลงและความริษยาผิดมนุษย์นางเล่าซือจึงสั่งให้ผู้ควบคุมการประหารพาพรรคพวกไปตัดแขน ตัดขา และโกนผมของศพทั้งห้า แล้วเอามิดกริดใบหน้าไม่ให้เหลือเค้าหน้าเดิม ป้องกันมิให้วิญญาณของอ้วนเสียจำภาพวิญญาณของภริยาน้อยทั้งห้าคน แม้หากว่าจำได้ก็คงวิ่งเกยวิญญาณทั้งห้าที่มีใบหน้าที่อัปลักษณ์ ผู้ควบคุมการประหารเกรงอำนาจนางเล่าซือจึงพาพวกไปทำการตามคำสั่งนั้น

นี่แหละความโง่ที่เกิดจากความหลงและความริษยาของสตรี จึงทำให้มีจิตใจแกร่งกล้า กล้าที่จะกระทำการที่ผิดปกติวิสัยของ มนุษย์ โบราณจึงต้องเตือนคนรุ่นหลังให้ระมัดระวังความคิดของสตรีว่าจะประมาทมิได้เป็นอันขาด และตั้งเป็นคำพังเพยไว้ว่าสิ่งที่เหลือพันการคาดคิดของผู้คนมีอยู่สามอย่างคือ "แรงเหมือนมด อดเหมือนกา กล้าเหมือนหญิง" ตั้งนี้อ้วนเสียตายศพยังไม่ทันหายอุ่น วิญญาณของภริยาน้อยทั้งห้าคนก็ล่องลอยออกจากร่าง แต่ไม่ยุติลงเพียงเท่านี้เพราะเมื่ออ้วนชงเห็นนางเล่าซือผู้เป็นมารดา ผลาญชีวิตคนถึงห้าคนโดยไม่มีความคิดก็เกรงว่าผู้เป็นภริยาน้อยทั้งห้าคนของอ้วนเสียนั้นล้วนมีญาติ มิตรอยู่เป็นจำนวนมาก บ้างก็เป็นขุน

นาง บ้างก็เป็นข้าราชการ บ้างก็เป็นพ่อค้าวานิชและชาวไร่ชาวนา คนเหล่านี้ย่อมผูกพยาบาทแล้วหา โอกาสล้างผลาญตอบแทนในวันหนึ่ง

อ้วนซงเกรงภัยในวันหน้าตั้งนี้แล้วจึงสั่งให้ทหารไปจับตัวญาติ พี่น้องของภริยาน้อยอ้วนเสียว้ทั้งห้าคนจนหมดสิ้น ทหารจับตัวผู้คนเหล่านั้นได้กว่าสามร้อยคน อ้วนซงจึงสั่งให้เอาตัวไปประหารเสียทั้งสิ้น สิมโพลและสองก็เห็นเหตุการณ์วุ่นวายจึงเร่งพิธีการศพของอ้วนเสียให้รวบรัดลงแล้วจัดการฝังตามธรรมเนียมและฐานะของเจ้าเมือง จากนั้นจึงตกลงกันที่จะสถาปนาอ้วนซงขึ้นสืบทอดอำนาจแทนอ้วนเสีย เพื่อจะได้อาศัยใบบัญของอ้วนซงอำนาจอำนาจวาสนา แก่ตัวเองต่อไป สิมโพลได้สั่งการให้เจ้าพนักงานจัดการพิธีสถาปนาอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมือง เชิญขุนนาง ข้าราชการ และแม่ทัพนายกองทั้งปวง ของเมืองกัจฉมาประชุม ณ ศาลว่าการเมืองกัจฉแล้วอ่านประกาศ ในนามของทนายทและขุนนางข้าราชการทั้งปวงยกอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมืองกัจฉตั้งแต่นั้นบรรดาคนทั้งปวงในที่นั้นอยู่ในเมืองตาหลิวไม่เห็นประโยชน์ใดที่จะตัดทอนขัดขวางจึงเออออห่อหมกตามไปด้วย อ้วนซงจึงครอง ตำแหน่งเจ้าเมืองกัจฉด้วยลักษณะการตั้งนี้

จากนั้นสิมโพลจึงแต่งหนังสือให้ทหารถือไปแจ้งแก่อ้วนถ่า อ้วนฮี้ และโกกันผู้หลานของอ้วนเสียว่าบัดนี้อ้วนเสียตายแล้ว บรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของเมืองกัจฉได้พร้อมใจกันยกอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมืองกัจฉสืบอำนาจแทน ในขณะที่นั้นอ้วนถ่ากำลังยกกองทัพมาเมืองกัจฉตามคำสั่งของอ้วนเสียที่ให้เกณฑ์กำลังทหารจากเมืองเชียงจิว เมืองฉิวจิวและเมืองเป็งจิวยกมาบรรจบกับกองทัพของอ้วนซงแล้วยกไปรบกับโจโจ จึงได้รับหนังสือจากทหารในระหว่างทาง อ้วนถ่าทราบความว่าบิดาถึงแก่ความตายแล้วจึงปรึกษากับกัวเต่าและชินเบ้งว่าจะมีความคิดอ่านประการใด กัวเต่าได้ทราบความก็อ่านเหตุการณ์ข้างในเมืองกระจำงจึงว่า ตัวท่านแม่จะเป็นบุตรผู้ใหญ่ มีสิทธิ์ที่จะได้เป็นเจ้าเมืองต่อจากบิดา แต่ตัวท่านมิได้อยู่ภายในเมือง เวลาล่วงมาถึงเพียงนี้ สิมโพลและสองก็คงจะคิดอ่านสถาปนาอำนาจของอ้วนซงเสร็จสิ้นไปแล้ว ดังนั้นท่านจึงควรรีบยกเข้าไปในเมืองยึดอำนาจกลับคืน

ชินเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงท้วงติงว่าบัดนี้สิมโพลและสองก็ได้คิดอ่านตั้งอ้วนซงขึ้นเป็นเจ้าเมืองแล้ว ซึ่งจะให้อ้วนถ่ารีบยกเข้าไปในเมืองนั้นเห็นจะไม่ได้ เพราะข้างในเมืองจะกลัวว่าอ้วนถ่ายกเข้าไปเพื่อยึดอำนาจก็จะคิดกลอุบายป้องกันและคิดอ่านกำจัดอ้วนถ่าเสีย หากเข้าไปในเมืองคงจะได้รับอันตรายเป็นมั่นคง กัวเต่าฟังคำท้วงของชินเบ้งก็ได้คิด จึงว่าคำของชินเบ้งนั้นชอบอยู่ ดังนั้นจึงควรปลงทัพไว้นอกเมืองก่อน ตัวข้าพเจ้าขออาสาเข้าไปในเมืองเพื่อฟังเหตุการณ์ให้เห็นประจักษ์ว่าการข้างในเมืองเป็นประการใดแล้วค่อยคิดอ่านต่อไป

อ้วนถ่าและชินเบ้งเห็นชอบกับความคิดของกัวเต่า ดังนั้นกัวเต่าจึงค่านับลาอ้วนถ่าและชินเบ้งเดินทางเข้าไปในเมืองแล้วขอพบอ้วนซง อ้วนซงทราบว่กัวเต่ามาแต่กองทัพของอ้วนถ่าจึงเชิญสิมโพลและสองก็มาที่จวนและให้ทหารเชิญกัวเต่าเข้ามาพบ คารวะกันตามธรรมเนียมแล้วอ้วนซงจึงถามกัวเต่าว่าอ้วนถ่าที่เราเใจนไม่เข้ามาคารวะ ศพบิดา จึงให้ท่านมาแต่ผู้เดียว กัวเต่าจึงว่าอ้วนถ่าได้ทราบความจากหนังสือของอ้วนเสียที่ให้เกณฑ์ทัพยกมา สมทบกับท่านเพื่อจะไปรบกับโจโจ อ้วนถ่านำทัพรอนแรมมาอย่างรีบเร่งจึงเป็นไข้ พักอยู่ในค่ายครั้นทราบว่บิดาถึงแก่ความตายก็ร้อนใจจึงให้ข้าพเจ้าล่วงหน้าเข้ามาคารวะศพก่อน และสอบถามข่าวคราวว่าท่านจะยกกองทัพไปรบด้วยโจโจเมื่อใด

อ้วนซงจึงว่าก่อนที่บิดาเราจะถึงแก่ความตายนั้น ได้สั่งความไว้ให้เราเป็นเจ้าเมืองกัจฉสืบแทน และให้อ้วนถ่าที่เราเป็นเจ้าเมืองเชียงจิว บัดนี้ได้แต่งการศพของบิดาเสร็จสิ้นแล้ว งานสำคัญแต่นี้ไปคือการกำจัดโจโจตามปณิธานของบิดา แล้วว่าขณะนี้โจโจยกกองทัพมาตั้งมั่นอยู่ริมฝั่งแม่น้ำฮวงโห หากเน้นเข้าไปโจโจก็อาจเคลื่อนทัพข้ามแม่น้ำเข้ามาในแดนของเมืองเรา จึงให้อ้วนถ่าเป็นกองหน้ายกไปรบกับโจโจ ส่วนตัวเราจะยกกองทัพหลวงตามไป

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรืองวิทย์าคม

อุบาย "แยกหัวออกจากร่าง" (ตอนที่ 161)

สิมโพลและสองก็สองขุนนางเมืองกัจฉคิดอ่านยกอ้วนซงบุตรคนเล็กของอ้วนเสีย ซึ่งเกิดแต่ภริยาน้อยคนหนึ่งขึ้นเป็นเจ้าเมืองแทนอ้วนเสีย กัดกันอ้วนถ่าบุตรผู้ใหญ่ไม่ให้ครองอำนาจ ในขณะที่เดียวกันยังคิดผลักใส่ไล่ส่งให้อ้วนถ่ายกไปรบกับโจโจก่อน หากพลาดพลั้งเสียทีก็เท่ากับว่าได้อาศัยมือโจโจกำจัดคู่แข่งไปในตัว

แต่พอก้าวเต่าได้ฟังว่าอ้วนซงจะให้อ้วนถ้ำเป็นกองทัพหน้ายกไปรบกับโจโจก่อนแล้วอ้วนซงจะยกกองทัพหลวงตามไปภายหลังก็แจ้งความคิดของอ้วนซงว่าเป็นแผนความคิดอ่านของลิมโหยงและสองก๊วที่จะยึดมือโจโจ ผลาญอ้วนถ้ำและกองทัพเสีย โดยอ้วนซงคงจะไม่ยกกองทัพหลวงตามไป ดังนั้นจึงว่าก่อนเดินทางเข้ามาในเมืองอ้วนถ้ำได้สั่งการให้ข้าพเจ้าแจ้งแก่ท่านว่าในกองทัพของอ้วนถ้ำซึ่งจะยกไปทำศึกกับโจโจนั้นยังขาดที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญาเป็นที่ปรึกษากองทัพ จึงขอลิมโหยงกับสองก๊วไปในกองทัพด้วยจะได้ช่วยกันคิดอ่านการสงครามกับโจโจความที่ก้าวเต่าได้อ้างว่าอ้วนถ้ำจะขอลิมโหยงและสองก๊วไปช่วยคิดอ่านการศึกนั้นเป็นเรื่องที่ก้าวเต่าแต่งขึ้นเองเพื่อแก้ไขสถานการณ์เฉพาะหน้า และแก้กลของลิมโหยงและสองก๊วไปในตัว เพราะก้าวเต่านั้นเป็นขุนนางเมืองกิวมาแต่ก่อน รู้ดีว่าอ้วนซงเป็นเด็กหนุ่ม ขาดความรู้ ความเข้าใจในความเมืองและการสงครามที่ถูกยกขึ้นเป็นเจ้าเมืองและที่คิดอ่านให้อ้วนถ้ำยกไปรบกับโจโจก่อน หาใช่สติปัญญาความคิดของอ้วนซงไม่ หากเป็นความคิดของลิมโหยงและสองก๊ว ดังนั้นหากแยกลิมโหยงและสองก๊วซึ่งประจักษ์ดั่งมันสมองที่บัญชาการงานเมืองกิวโดยอาศัยร่างทรงของอ้วนซงออกไปอยู่กับอ้วนถ้ำเสียได้แล้ว อ้วนซงก็เท่ากับศีรษะอันเป็นที่ตั้งแห่งความคิดอ่านหลุดออกจากร่างและไร้ค่าอีกต่อไป ทั้งหากอ้วนถ้ำได้ลิมโหยงและสองก๊วไว้เป็นกำลังแล้ว การที่จะกลับครองอำนาจเมืองกิวก็เป็น เรื่องง่ายด่ายประจักษ์ดั่งพลิกฝ่ามือเท่านั้น

นี่คือแผนอุบาย "แยกศีรษะออกจากร่าง" ที่ร้ายกาจอุบายหนึ่งในบรรดาแผนอุบายทั้งปวงที่มีมาแต่ประวัติศาสตร์มีผู้สรุปเคล็ดลับของแผนอุบายนี้เป็นถ้อยคำไม่กี่คำว่า "จับโจร ตองจับหัวหน้าโจรก่อน ทำศึกต้องทำลายสมองของกองทัพข้าศึกก่อน" อ้วนซงไม่แจ้งความคิดของก้าวเต่า ยังคงตอบก้าวเต่าตามประสาเด็กหนุ่มว่า "ซึ่งเราจะยกเป็นกองทัพหลวงไปนี้ก็จะได้อาศัยแต่ความคิดลิมโหยง สองก๊ว เมื่ออ้วนถ้ำให้มาขอไปแล้วเราจะได้อาศัยผู้ใดเป็นที่ปรึกษาเล่า" ข้างเป็นคำตอบที่ไร้เดียงสาเหมือนกับหัวหน้าพรรคการเมืองบางพรรคที่ได้อาศัยในบุญของญาติผู้ใหญ่จนได้มีอำนาจวาสนาเป็นหัวหน้าพรรคแล้วหลงคะนองว่าอำนาจวาสนาที่ได้มานั้นล้วนเกิดจาก ความคิดอ่านแลสติปัญญาตัว จึงประพฤติปฏิบัติเข้าทำนองที่โบราณเรียกว่า "คนตัวใหญ่กว่าเสือ" ก้าวเต่าฟังคำของอ้วนซงแล้วรู้สึกสมเพชอยู่ในใจและคาดหมายได้ว่าหากจะขอที่ปรึกษาไปทั้งสองคนอ้วนซงคงจะไม่ให้ เพราะต้องอาศัยความคิดอ่านของที่ปรึกษาเป็นสติปัญญานำทางเหมือนกับคนตาบอดที่ขาดไม้เท้าไม่ได้ฉะนั้น แต่ถึงแม้ว่าจะไม่ได้ไป ทั้งสองคนก็จะต้องหาทางลัดรอนกำลังความคิดของอ้วนซงลงไปให้จงได้ คิดดังนั้นจึงว่าแม้ท่านมีความจำเป็นต้องอาศัยที่ปรึกษา แต่ทางด้านอ้วนถ้ำก็จำเป็นต้องอาศัยที่ปรึกษาเช่นเดียวกัน ดังนั้นขอท่านจง แบ่งปันที่ปรึกษาคนใดคนหนึ่งให้ไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำเถิด

อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็อับจนต่อถ้อยคำ โดยลิมคิดไปว่าตัวก้าวเต่าเองนั้นก็เป็นที่ปรึกษาผู้ใหญ่ และอยู่ในกองทัพของอ้วนถ้ำอยู่แล้ว ประกอบทั้งมีความเกรงอ้วนถ้ำผู้ว่าถูกใช้ให้ไปทำการศึกแล้วยังแล้งน้ำใจไม่ยอมให้แม้กระทั่งที่ปรึกษาเพียงคนเดียว แต่อ้วนซงตัดสินใจ ไม่ถูกว่าจะให้ลิมโหยงหรือสองก๊วไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำ ดังนั้นอ้วนซงจึงตัดสินใจใช้วิธีการเสี่ยงทายเพื่อคัดเลือกที่ปรึกษาคนหนึ่งให้ไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำ โดยสั่งให้ทหารนำกระดาษสองแผ่นเขียนชื่อลิมโหยงไว้ในแผ่นหนึ่ง เขียนชื่อสองก๊วไว้ในอีกแผ่นหนึ่ง ใส่ลงในโถเขย่าแล้วเสี่ยงทายว่าจับได้ชื่อผู้ใดก็จะให้ผู้นั้นไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำ

อ้วนซงจับได้กระดาษแผ่นที่เขียนชื่อสองก๊วจึงบังคับให้สองก๊วไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำ ครั้นได้ตัวที่ปรึกษาที่จะไปกับกองทัพของอ้วนถ้ำแล้ว จึงทำหนังสือถึงอ้วนถ้ำว่าข้าพเจ้าอ้วนซงผู้น้องขอภวานาให้อ้วนถ้ำที่ท่านประสพชัยชนะในการศึก กำจัดโจโจศัตรูราชสมบัติให้สำเร็จสมดังปณิธานของผู้บิดา เพื่อการนี้ข้าพเจ้าได้ให้สองก๊วที่ปรึกษาผู้ใหญ่ไปในกองทัพของท่านด้วย ขอให้พี่ท่านรีบเคลื่อนทัพพรุดหน้าไปยื่นกองทัพโจโจไว้อย่าให้ล่วงเข้ามาในแดนเมืองกิวได้ ตัวข้าพเจ้าจะยกกองทัพหลวงตามไปโดยไว ก้าวเต่ารับหนังสือจากอ้วนซงแล้วพาสองก๊วออกจากเมืองกิวไปที่ค่ายของอ้วนถ้ำแล้วรายงานความทั้งปวงให้อ้วนถ้ำทราบ สองก๊วคารวะอ้วนถ้ำตามธรรมเนียมแล้วเห็นอ้วนถ้ำไม่ได้ป่วยเหมือนกับที่ก้าวเต่าได้แจ้งแก่อ้วนซงก็ตกใจ รู้ว่าเป็นอุบายที่พราดตัวเอามาจากอ้วนซงไม่รู้ขนาดว่าจะดีร้ายประการใด ก็มีความวิตกจนใบหน้าเศร้าหมองลง อ้วนถ้ำอ่านหนังสือของอ้วนซงแล้วก็แจ้งในแผนอุบายของอ้วนซงที่คิดยึดมือโจโจทำร้ายตัว คาดการณ์ได้ว่าแผนอุบายนี้เกิดแต่ความคิดของลิมโหยงและสองก๊ว แต่เมื่อเห็นสองก๊วอยู่ที่เบื้องหน้าก็พาลโกรธ คิดจะฆ่าสองก๊วเสีย จึงสั่งทหารให้จับตัวสองก๊วไว้ก้าวเต่าเห็นดังนั้นจึงห้ามทหารว่าอย่าเพิ่งคุมตัวสองก๊วออกไป จากนั้นจึงกระซิบบอกอ้วนถ้ำว่าการทั้งนี้ท่านอย่าเพิ่งวู่วาม สองก๊วอยู่ในเงื้อมมือเราแล้วจะฆ่าเสียเมื่อใดก็ได้ แต่ขณะนี้ยังเป็นหน้าศึกยังสามารถอาศัยใช้ประโยชน์จากสองก๊วได้อยู่ ข้าพเจ้าเห็นว่าควรทำที่เป็นไม่รู้อารมณ์ของอ้วนซงแล้วยกไปกำจัดโจโจเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยยึดเอาเมืองกิว

อ้วนถ้ำเห็นด้วยกับความคิดของก้าวเต่า จึงสั่งให้ทหารปล่อยตัวสองก๊วและให้เคลื่อนกองทัพยกไปรบด้วยโจโจ อ้วนถ้ำนำทัพมาใกล้เขตแดนต่อแดนระหว่างเขตแดนเมืองกิวกับเขตแดนเมืองหลวงจึงให้ตั้งค่ายมั่นลงไว้ที่ตำบลลิหยง ทางด้านกองทัพโจโจซึ่งตั้งค่ายอยู่ที่ริมแม่น้ำสวงโห รอฟังข่าวศึกจากทหารที่ส่งไปสอดแนม ครั้นได้ทราบข่าวอ้วนถ้ำนำทัพยกมาตั้งอยู่ที่ตำบลลิหยง โจโจจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพออกจากที่ตั้งเดิม ยกไป

ตั้งค่ายประชิดกับค่ายของอ้วนถ้ำ ครั้นรุ่งขึ้นทั้งสองฝ่ายต่างคุมทหารยกออกมาเผชิญหน้ากัน ตั้งขบวนเป็นแถวหน้ากระดานอยู่คนละฟาก เว้นพื้นที่เป็นลานรบไว้ตรงกลาง เตรียมการรบด้วยกำลังฝีมือของทหารเอก อ้วนถ้ำได้สั่งให้อั้งเจียวออกไปรบ ในขณะที่โจโจ้สั่งให้ซิวหลงออกรบ พอสองนายทหารของทั้งสองฝ่ายออกไปในลานรบ กลองศึกของทั้งสองฝ่ายลั่นเพลงรบดังสนั่นเป็นสัญญาณให้นายทหารทั้งสองเข้ารบกัน ต่างฝ่ายต่างซึกม้าปรีเข้าหาแล้วประอาวุธกันอย่างรวดเร็ว ซิวหลง รบกับอั้งเจียวได้ห้าเพลงก็เอาทวนแทงอั้งเจียวตกม้าตาย

โจโจ้เห็นได้ทีจึงสั่งให้ทหารเคลื่อนกำลังเข้าตีกองทัพของอ้วนถ้ำ ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้ตะลุมบอนกันเป็นสามรบตายเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนตะวันพลบค่ำทั้งโจโจ้และอ้วนถ้ำต่างสั่งให้ตีระฆังเป็นสัญญาณให้ทหารของตัวถอยกลับเข้าค่าย อ้วนถ้ำเผชิญหน้ากับโจโจ้เป็นครั้งแรกก็ตระหนักว่าด้วยกำลังทหารที่ยกมานั้นไม่เพียงพอต่อการเอาชนะชนะ ดังนั้นจึงให้ทหารรีบถือหนังสือกลับไปเมืองก๊กจิ๋วขอให้อ้วนซ่งรีบส่งกองทัพมาช่วย วันรุ่งขึ้นโจโจ้ยกทหารออกไปทำรบที่หน้าค่ายของอ้วนถ้ำ แต่อ้วนถ้ำตั้งมั่นอยู่ในค่ายไม่ให้ทหารออกไปรบ โจโจ้เห็นอาการดังนั้นจึงคิดว่าเหตุที่อ้วนถ้ำไม่ยกทหารออกมารบคงเนื่องจากรอให้ทหารเมืองก๊กจิ๋วมาสมทบ ดังนั้นจึงให้ทหารออกลาดตระเวนตามเส้นทางระหว่างเมืองก๊กจิ๋วและตำบลลิหยงอย่างเข้มงวด

ฝ่ายอ้วนซ่งครั้งนี้ได้รับหนังสือขอความช่วยเหลือจากอ้วนถ้ำแล้ว แทนที่จะเคลื่อนทัพหลวงยกไปช่วยอ้วนถ้ำ กลับปรึกษาคิดอ่านกับลิหมิโหยว่าหากยกทัพหลวงไปแต่เพลานี้กองทัพอ้วนถ้ำได้ชัยชนะแล้วก็จะกำเริบและแข็งข้อเอาทั้งอ้วนซ่ง แต่ถ้าหากไม่ยกไปช่วย กองทัพอ้วนถ้ำเสียทีแล้วโจโจ้ก็จะยกพลเข้ามาตีเมืองก๊กจิ๋ว ดังนั้นจึงจัดทหารเพียงห้าพันให้รีบยกไปช่วยอ้วนถ้ำพอทหารห้าพันเริ่มเคลื่อนออกจากเมืองก๊กจิ๋ว ทางฝ่ายกองทัพก็ทราบข่าว โจโจ้เห็นเหตุการณ์สมดังที่คาดคะเนจึงสั่งให้ลิเตียนและจ๊กจิ้นคุมทหารหมื่นหนึ่งยกอ้อมค่ายของอ้วนถ้ำไปตีสกัดกองทัพที่จะยกมาจากเมืองก๊กจิ๋วไม่ให้ยกมาสมทบกับกองทัพของอ้วนถ้ำได้ สองทหารเอกรับคำสั่งของโจโจ้แล้วรีบยกไปตามแผนยุทธการที่กำหนด ในขณะที่กองทัพเมืองก๊กจิ๋วกำลังเคลื่อนมาตามปกติโดยไม่ทันระมัดระวังตัว ลิเตียนและจ๊กจิ้นได้สั่งให้กองทัพแยกออกเป็นสองกองรุมตีกระหนาบทำลายล้างกองทัพ ห้าพันที่ยกมาจากเมืองก๊กจิ๋วนั้นจนเกือบหมดสิ้น เหลือไม่กี่คนที่หนีเล็ดลอดกลับไปได้ อ้วนถ้ำเมื่อทราบข่าวทางเมืองก๊กจิ๋วไม่ได้ยกกองทัพหลวงมาช่วย แต่ให้ทหารมาช่วยเพียงห้าพันและถูกโจโจ้ทำลายล้างไปแล้วก็โกรธอ้วนซ่งที่ไม่ยกทัพหลวงมาตามที่ตั้งตกลงกันไว้จึงพาลโกรธอ้วนซ่งและด่าว่าอ้วนซ่งอย่างรุนแรง อ้วนซ่งก็เห็นอ้วนถ้ำโกรธเกรงว่าจะเป็นอันตรายจึงว่าขอท่านจงดูเอาความโกรธเอาไว้อ่อน เพราะบัดนี้การศึกกำลังซบเซาอยู่แล้วจะแตกหักแล้ว หากอ้วนซ่งยกกองทัพมาช่วยคงจะได้ชัยชนะแก่โจโจ้ ดังนั้นข้าพเจ้าจะมีหนังสือไปถึงอ้วนซ่งให้รีบยกกองทัพมาช่วยท่านจงได้ อ้วนถ้ำได้ฟังก็ยินดี แจ้งให้สองก๊กรีบดำเนินการตามทีเสนออ้วนซ่งก็แต่งหนังสือเสร็จแล้วส่งให้อ้วนถ้ำดูเพื่อแสดงให้เห็นว่ามีความจริงใจที่จะเร่งรัดให้อ้วนซ่งยกกองทัพมาช่วย อ้วนถ้ำรับหนังสือมาดูแล้วพอใจ ให้คนถือหนังสือนั้นแล้วให้ทหารรีบนำไปที่เมืองก๊กจิ๋ว

ทางเมืองก๊กจิ๋วเมื่ออ้วนซ่งได้รับหนังสือของอ้วนถ้ำแล้วจึงเชิญลิหมิโหยมาปรึกษาว่าจะทำประการใดต่อไป ลิหมิโหยรับหนังสือจากอ้วนซ่งมาอ่าน ไตรตรองแล้วก็แจ้งถึงเหตุการณ์ทางด้านกองทัพของอ้วนถ้ำว่าอ้วนถ้ำมีหนังสือมาทั้งนี้เนื่องเพราะเกรงอาญาของอ้วนถ้ำจึงคิดอ่านทำหนังสือเพื่อเอาชีวิตรอด จึงว่าการที่ท่านให้อ้วนถ้ำเป็นกองทัพหน้ายกไปรบกับโจโจ้ครั้งนี้ ก้าวเต๋ามีสติปัญญาคงจะแจ้งความคิดของท่าน จึงวางอุบายขอตัวที่ปรึกษาไปช่วย อ้วนถ้ำมีหนังสือมาทั้งนี้หาใช่ความประสงค์ที่แท้จริงของอ้วนถ้ำไม่ เป็นแต่เพียงต้องการแสดงให้อ้วนถ้ำวางใจไม่เอาผิดเท่านั้น ท่านอย่ายกกองทัพไปเลย ปล่อยให้อ้วนถ้ำรบกับโจโจ้จนฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเพลี่ยงพล้ำไปก่อน แล้วว่าหากโจโจ้เสียที ผลดีก็จะเกิดแก่เมืองก๊กจิ๋ว หรือแม้หากอ้วนถ้ำเสียทีท่านก็จะสิ้นความกังวลที่อ้วนถ้ำจะคิดอ่านแย่งชิงเอาเมืองก๊กจิ๋วอีกต่อไป ข้าพเจ้าคะเนการณ์ข้างหน้าแล้วเห็นว่าอ้วนถ้ำคงจะเสียทีแก่โจโจ้เป็นมั่นคง หากมีอันเป็นไปความครหาที่จะไม่เกิดแก่ท่าน

อ้วนซ่งได้ฟังก็มีใจยินดี เพราะบัดนี้น้ำใจอ้วนซ่งนั้นไม่ได้แลเห็น อ้วนถ้ำว่าเป็นพี่สับสนเสียแล้วอีกต่อไปแล้ว กลับเห็นว่าเป็นศัตรูที่จะแย่งชิงอำนาจครองเมืองก๊กจิ๋ว หากถูกโจโจ้ล้างผลาญเสียได้ ก็เท่ากับว่าได้อาศัยน้ำมือโจโจ้กำจัดคู่แข่งโดยที่ตัวเองไม่ต้องลงแรง ความคิดครั้งนี้ช่างสั้นนัก เพราะแทนที่จะเกรงกลัวโจโจ้ซึ่งเป็นภัยที่ร้ายแรงประดุจเสือ กลับมาเกรงกลัวอ้วนถ้ำซึ่งเป็นเพียงเนื้อสมันตัวหนึ่งเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ความแค้นของตันถั่ว (ตอนที่ 162)

อ้วนซ่งและลิหมิโหยคิดอ่านยืมมือโจโจ้ล้างผลาญกองทัพของอ้วนถ้ำ เพราะคิดว่าอ้วนถ้ำผู้พี่ตัวคือศัตรูที่ร้ายกาจที่สุดที่จะแย่งชิงอำนาจในเมืองก๊กจิ๋ว ดังนั้นจึงปลงใจไม่ยกกองทัพหลวงไปช่วยอ้วนถ้ำรบกับโจโจ้ตามที่

ตกลงไว้เดิม อ้วนซงจึงให้แต่งหนังสือถึงอ้วนถ่าว่าเมืองกัจฉีนั้นเป็นฐานที่มั่นอันสำคัญของตระกูล "อ้วน" หาก
ละทิ้งเมืองกัจฉีเสียยกกองทัพไปรบด้วยโจโจแล้ว เกลือกโจโจจะแต่งตั้งพลอยยกมาตีเมืองกัจฉีก็จะเสียที่
แก่โจโจ ดังนั้นอ้วนซงจึงจำเป็นต้องตั้งมั่นรักษาเมืองกัจฉีไว้ ให้ปลอดภัย

ครั้นอ้วนถ่าได้รับหนังสือของอ้วนซงแล้วก็แจ้งในความคิดอ่านของอ้วนซงที่คิดยึดมือโจโจทำร้ายตัว จึงโกรธ
อ้วนซงเป็นอันมาก ความโกรธนั้นพาลท่วมลงที่สมองก็ซึ่งเป็นที่ปรึกษาคนสนิทของอ้วนซง ดังนั้นอ้วนถ่าจึงสั่งให้
เอาสองก็ไปประหาร จากนั้นอ้วนถ่าจึงเรียกกัวเต๋าและชินเบ้งเข้ามาปรึกษาว่าบัดนี้กองทัพของเราอยู่หน้าศึก
แต่มีกำลังน้อยไม่เพียงพอที่จะเอาชนะกองทัพของโจโจได้ หวังได้อาศัยกำลังกองทัพหลวงจากเมืองกัจฉีมา
ช่วย อ้วนซงลึกลับตัดไม้ตรีไม่คิดถึงความเป็นพี่น้อง เราจะตั้งรับโจโจป้องกันเมืองกัจฉีไว้เพื่อประโยชน์อันใด
อีกต่อไปเล่า กระนั้นเลยควรจะคิดอ่านเข้าเป็นพวกกับโจโจจะได้มีความสุขสืบไป

กัวเต๋าและชินเบ้งฟังคำปรึกษาของอ้วนถ่าแล้วจึงว่า การเปลี่ยนจุดยืนทางการเมือง เปลี่ยนข้างเปลี่ยนฝ่ายครั้ง
นี้เป็นการใหญ่ หาใช่เรื่องที่จะคิดอ่านตามอารมณ์หรือความแค้นไม่ เพราะพลัดพลังประการใดแล้วยากที่จะ
กลับตัวได้อีก ข้อสำคัญก็คือโจโจนั้นมีที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเป็นอันมาก ไหนเลยจะวางใจเลี้ยงดูท่าน
เป็นปกติ ดังนั้นจึงควรรอดูท่าทีไปสักระยะหนึ่งก่อน กัวเต๋าและชินเบ้งทัดทานอ้วนถ่าไว้ทั้งนี้แม้ดูประหนึ่งว่าจะ
เต็มใจไปด้วยความจงรักภักดีต่อตระกูล "อ้วน" แต่ก็มีนัยให้เห็นได้ว่าเกิดจากความกลัวว่าจะสูญเสียอำนาจ
วาสนาและฐานะความสำคัญที่มีอยู่แต่เดิม เพราะหากเข้าด้วยโจโจแล้วความสำคัญของพวกตัวก็จะลดลง
เนื่องจากโจโจมีที่ปรึกษาและนายทหารอยู่เป็นอันมาก สู่ฐานะที่มีอยู่ในปัจจุบันไม่ได้ ดังนั้นจึงถ่วงเวลาการ
ตัดสินใจไว้เพื่อดูท่าทีว่าจะมีเหตุการณ์เปลี่ยนแปลงประการใดเกิดขึ้นสักกระยะหนึ่งก่อน

ความที่อ้วนถ่าได้ปรึกษาหารือกับกัวเต๋าและชินเบ้งนี้เป็นความใหญ่และมีผลกระทบต่อเมืองกัจฉีมาก ดังนั้น
ทหารรับใช้คนหนึ่งซึ่งอยู่ในค่ายของอ้วนถ่าจึงกังวลว่าหากอ้วนถ่าเข้าด้วยโจโจแล้วจะเกิดภัยแก่เมืองกัจฉีและ
ครอบครัวตน จึงบอกพรรคพวกให้รีบแจ้งความให้อ้วนซงทราบ อ้วนซงพอทราบความก็ตกใจ รีบเรียกลิมโหย
มาปรึกษาว่าหาก อ้วนถ่าไปเข้าด้วยโจโจแล้วเมืองกัจฉีคงจะเป็นอันตราย การที่อ้วนถ่ามีความคิดดังนี้เพราะ
เห็นว่าฝ่ายเราทอดทิ้งไม่ยกกองทัพหลวงไปช่วย ดังนั้นจึงขอที่จะยับยั้งความคิดของอ้วนถ่าไม่ให้เข้าด้วยโจ
โจ ลิมโหยได้ฟังความก็ตกใจเพราะหากอ้วนถ่าเข้าด้วยโจโจจริงแล้วเท่ากับแผนการที่จะอาศัยมือโจโจ
ทำลายล้างอ้วนถ่าถูกทำลายไปด้วย ดังนั้น ทั้งลิมโหยและอ้วนซงจึงตกลงใจพร้อมกันที่จะยกกองทัพหลวงไป
ช่วยอ้วนถ่า ตัดสินใจดังนั้นแล้วอ้วนซงจึงสั่งให้ลิมโหยกับโชฮิวอยู่รักษาเมืองกัจฉี แล้วให้ลิกงกับลิเซียงสองพี่
น้องคุมทหารสามหมื่นเป็นกองทัพหน้า อ้วนซงคุมทหารสิบหมื่นเป็นกองทัพหลวง ยกจากเมืองกัจฉีไปที่ตำบล
ลิหยง ตั้งค่ายอยู่ใกล้กับค่ายของอ้วนถ่า

ทางฝ่ายอ้วนฮี้และโกกันได้รับคำสั่งจากอ้วนเสี้ยวก่อนตายให้ยกมาสมทบกับกองทัพเมืองกัจฉีไปรบกับโจโจ
แต่รุ่งรอทัพอยู่เพื่อดูท่าทีว่าทางเมืองกัจฉีจะคิดอ่านประการใด ครั้นทราบข่าวกองทัพเมือง กัจฉียกไปช่วย
อ้วนถ่าจึงให้เคลื่อนกองทัพออกจากทั้งสองเมืองยกไป ที่ตำบลลิหยง ตั้งค่ายต่อเนื่องมาจากค่ายของอ้วนซง
ฝ่ายอ้วนถ่าเมื่อทราบข่าวกองทัพหลวงจากเมืองกัจฉีและกองทัพหนุนอีกสองเมืองยกมาช่วยก็ยินดี เลิกความคิด
ที่จะขอเข้าเป็นพวกกับโจโจ กองทัพโจโจและกองทัพฝ่ายเมืองกัจฉีได้ยกออกมารบกันทุกวัน ต่างฝ่ายต่าง
บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก จนเวลาผ่านไปจนถึงสิบเจ็ดสิบแปดวันแล้วต่างฝ่ายต่างยังไม่สามารถทำลาย
ล้างอีกฝ่ายหนึ่งให้พ่ายแพ้ไปได้ โจโจจึงเรียกประชุมปรึกษาแม่ทัพนายกองว่าหากการศึกยังรบพุ่งกัน
ประปรายดังนี้ก็จะเสียเวลายืดเยื้อไปไม่มีที่สิ้นสุด หากชาวศึกล่วงรู้ไปถึงเล่าเปียว เล่าปี่ ก็อาจฉวยโอกาสยก
กองทัพเมืองเกงจี้รุกเข้าตีเมืองหลวงเราก็จะขัดสน ดังนั้นจะคิดอ่านประการใดจึงจะทำลายกองทัพเมืองกัจฉี
ให้แตกพ่ายไปได้

สภาสงครามปรึกษากันแล้วตกลงให้จัดกำลังกองทัพโจโจออก เป็นสี่กอง แบ่งหน้าที่แยกกันเข้าตีค่ายของ
อ้วนถ่า อ้วนฮี้ อ้วนซง และโกกันพร้อมกัน หวังจะเอาความเชี่ยวชาญการศึกษาและความเจนสนามรบที่เหนือกว่า
การรบศึกครั้งนี้ ครั้นได้เวลากำหนดเป็นเวลาใกล้ค่ำในขณะที่กองทหารของเมืองกัจฉี ทุกค่ายกำลังหุงข้าว
กองทัพโจโจทั้งสี่กองได้ยกออกโจมตีกองทัพเมืองกัจฉีทั้งสี่ค่ายพร้อมกัน ทหารฝ่ายเมืองกัจฉีขาดความ
ชำนาญในการศึก ประกอบทั้งขวัญกำลังใจในการสู้รบไม่กล้าเกรง และต่างกองทัพต่างระแวงแก่งแย่งแข่งดี
กัน ดังนั้นพอถูกกองทัพของโจโจรุกเข้าตีพร้อมกันทุกค่าย จึงพากันแตกตื่นตกใจ ทหารของโจโจบุกเข้าไป
ในค่ายของฝ่ายเมือง กัจฉีได้ทุกค่าย แล้วฆ่าฟันทหารของฝ่ายเมืองกัจฉีบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

อ้วนถ่า อ้วนซง อ้วนฮี้ และโกกันเห็นสภาพการที่เป็นรองและ ทหารของตัวแตกตื่นไม่เป็นอันสู้รบ ทั้งบาดเจ็บ
ล้มตายลงเป็นอันมาก ต่างคนต่างอาศัยความมืดหนีออกจากค่ายกลับไปเมืองกัจฉี โจโจเห็น ได้ทีก็ให้ทหาร
ตามตีไปตลอดทั้งคืน อ้วนถ่าและอ้วนซงพาทหารของตัวที่หนีตายมาได้เข้าไปตั้งอยู่ในเมืองกัจฉีแล้วสั่งทหาร

ให้ขึ้นรักษาเชิงเทินไว้อย่างแน่นหนา เหลือแต่อ้วนฮีและโกกันเข้าเมืองไม่ทันจึงให้ทหารตั้งค่ายไว้ข้างนอกเมือง ทางฝ่ายโจโจไล่ตามตีทหารของเมืองกิลีมาทั้งคืน พอสว่างขึ้นก็ให้ทหารตั้งค่ายประชิดเมืองกิลีไว้แต่ละวันโจโจได้ให้ทหารยกออกไปรบกับอ้วนฮีและโกกัน ต่างฝ่ายต่างรบกันเป็นสามารจนถึงเวลาค่ำก็ยกกลับเข้าค่าย เป็นเช่นนี้ทุกวัน เหตุที่เป็นดังนี้เพราะว่าโจโจไม่กล้าที่จะโหมกำลังทั้งหมดเข้าตีค่ายของอ้วนฮีและโกกันเนื่องจากเกรงว่ากองทัพในเมืองกิลีจะฉวยโอกาสยกออกมาโจมตีกระหนาบก็จะเสียที่แก่ฝ่ายเมืองกิลี ดังนั้นต่างฝ่ายต่างคุมเชิงกันในลักษณะการดังนี้

กุกแก่ที่ปรึกษาของโจโจเห็นว่าหากการศึกยังเป็นไปในลักษณะ นี้กองทัพโจโจเคลื่อนมาจากทางไกลในขณะที่อีกฝ่ายหนึ่งตั้งอยู่ในเมือง สถานการณ์จะเสียเปรียบแก่ฝ่ายเมืองกิลี ประกอบทั้งเสบียง อาหารของกองทัพโจโจใกล้จะหมดลงจึงเสนอแก่โจโจว่าการศึกครั้งนี้ในที่สุดแล้วคงจะต้องตั้งมั่นกันอยู่ในลักษณะนี้ หากเป็นที่ต้องการไม่ แล้วว่าอ้วนถ่า อ้วนชง อ้วนฮีและโกกันปรองดองแก่กัน รวมมือกันทำสงครามครั้งนี้ก็เพราะกลัวภัยจากกองทัพของเรา เมื่อใดที่เห็นว่าปลอดภัย จากฝ่ายเราแล้ว คนพวกนี้ก็จะแก่งแย่งแข่งดีทำลายล้างกันเอง ดังนั้นการที่กองทัพเรายกมาตั้งอยู่ดังนี้จึงเท่ากันเป็น การส่งเสริมให้คนพวกนี้ผินก่าสกันต่อสู้ แต่ถ้าหากเราถอยทัพกลับไปคนพวกนี้ก็จะฆ่าฟันกันเอง เมื่อใดที่กำลังอ่อนแอลงแล้วเรา ค่อยยกมาทำการก็จะได้ที่โดยง่าย ทั้งบัดนี้สิ้นอ้วนเสี้ยวแล้ว หากท่านยกกองทัพลงไปกำจัดเล่าเปียว เล่าเปีเสี้ยวก่อน วางเว้นเวลาไว้ให้ลูกหลานอ้วนเสี้ยวฆ่าฟันกันเองก่อนท่านก็จะได้รับชัยชนะทั้งสองด้าน

โจโจกำลังหนักใจอยู่ด้วยปัญหาเสบียงที่กำลังจะหมดลง และยังไม่เห็นทางที่จะได้ชัยชนะฝ่ายเมืองกิลี พอได้ฟังแผนการของกุกแก่ ก็ดีใจ จึงสั่งให้เลิกทัพถอยกลับมาตั้งอยู่ที่ตำบลลิหยง หลังจากปลงทัพไว้ที่เมืองลิหยงสัปดาห์หนึ่ง โจโจจึงตั้งให้กาเซียงเป็นผู้รักษาตำบลลิหยง ทำหน้าที่ขัดตาทัพกองทัพเมืองกิลีไว้ และให้โจทองคุมทหารตั้งขัดตาทัพไว้ที่ริมแม่น้ำสวงโหมไม่ไห้กองทัพเมืองกิลียกรุกข้ามแม่น้ำสวงโหมมาได้ สั่งการเสร็จสิ้นแล้วโจโจจึงให้เคลื่อนทัพหลวงลงภาคใต้ ทางฝ่ายเมืองกิลีเห็นโจโจเลิกทัพกลับไปก็มีใจยินดี อ้วนฮีและโกกันซึ่งตั้งค่ายอยู่นอกเมืองต่างเห็นว่าไร้ประโยชน์ที่จะยกกองทัพเข้าไปในเมืองกิลี เพราะอ้วนถ่าและอ้วนชงต่างก็อยู่ในเมืองคงจะแย่งชิงอำนาจกัน ดังนั้นการถอยทัพกลับไปจะประเสริฐกว่าจึงพากันยกกองทัพกลับไปเมือง

ทางด้านในเมืองกิลีซึ่งเดิมอ้วนชงครองอำนาจเป็นใหญ่อยู่ผู้เดียว แต่บัดนี้อ้วนถ่าได้พาทหารยกเข้ามาอยู่ในเมืองกิลีด้วยแล้ว จึงต่างฝ่ายต่างระแวงระวังเพราะเกรงว่าอีกฝ่ายหนึ่งจะคิดอ่านทำร้ายตัว ฝ่ายอ้วนถ่าได้ปรึกษากับกัวเต๋าและซันเบ้งว่าตัวเราเป็นบุตรผู้ใหญ่ เกิดแต่ภรรยาหลวงของผู้บิดา แต่เพียงเพราะเหตุที่ไม่ได้อยู่ในเมืองกิลีจึงถูกอ้วนชงผู้น้องซึ่งเกิดแต่ภรรยาหน้ายแยะยึดอำนาจไป ทำฉันใดเราจึงจะได้อำนาจในเมืองกิลีกลับคืนมา กัวเต๋าจึงว่าตัวท่านและทหารของฝ่ายเรามีฐานกำลังอยู่ต่างเมือง ในขณะที่อ้วนชงมีฐานกำลังอยู่ในเมือง และตั้งตัวเป็นเจ้าของมาชั่วระยะหนึ่งแล้ว หากตั้งกันอยู่ในเมืองต่อไปตั้งนี้ข้างท่านจะเสียเปรียบ และข้างฝ่ายอ้วนชงจะค่อยๆ เพิ่มความได้เปรียบ ดังนั้นจึงขอให้ท่านยกทหารออกไปตั้งไว้ที่นอกเมืองเพื่อป้องกันตัวมิให้เป็นอันตรายเสียก่อน จากนั้นจึงค่อยคิดอ่านวางแผนเชิญอ้วนชงและสิมโหยออกมากินโต๊ะ เป็นที่แล้วค่อยจับทั้งสองคนฆ่าเสีย อำนาจเมืองกิลีก็จะตก เป็นสิทธิแก่ท่าน

อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบจึงสั่งให้ยกทหารออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมืองกิลี เตรียมการที่จะเชิญอ้วนชงและสิมโหยมากินโต๊ะตามความเห็นของกัวเต๋า ขณะนั้นเองลิวที่ปรึกษาของอ้วนถ่าเดินทางมาแต่เมืองเซียงจิวเพื่อมาเยี่ยมอ้วนถ่าและกองทัพ อ้วนถ่าเห็นที่ปรึกษามาเยี่ยมก็มีความยินดีเล่าแผนการที่ได้ปรึกษากับกัวเต๋าให้อองลิวฟังอองลิวได้ฟังแล้วก็ตกใจจึงว่า "อันธรรมดาพี่น้องกันนั้นอุปมาเหมือนหนึ่งแขนซ้ายแขนขวา เหตุใดท่านจะมาคิดใจเบียดเบียนซ้ายขวาเสียนั้นไม่ควร เมื่อท่านทำร้ายแลตัดพี่น้องเสียได้นั้นข้าพเจ้าเห็นจะไม่มี ความสบาย แลท่านจะเอาผู้อื่นมาเป็นพี่น้อง เขายังจะมีใจเจ็บร้อนด้วยท่านหรือ ซึ่งท่านจะฟังคำคนสอพลออยู่นั้นไม่ควร ด้วยเขาเป็นคนคิดสั้น จะเอาปากแต่ครู่หนึ่งยามหนึ่งเท่านั้น" อองลิวแม้ว่าจะเป็นที่ปรึกษาของอ้วนถ่า แต่ก็ยังเป็นข้าในตระกูล "อ้วน" มาแต่ก่อน มีความจงรักภักดีต่อตระกูล "อ้วน" และอ้วนเสี้ยว มั่นคงนัก แต่เดิมมารับราชการใกล้ชิดกับอ้วนเสี้ยว แต่พออ้วนถ่าเติบโตขึ้นอ้วนเสี้ยวเกรงว่าอ้วนถ่าเป็นคน มุทะลุวามเอาแต่ใจจึงสั่งให้อองลิวไปอยู่กับอ้วนถ่าเพื่อช่วยคิดอ่านเป็นที่ปรึกษา ดังนั้นจุดยืนของอองลิวจึงยังคงเป็นจุดยืนที่อยู่กับผลประโยชน์ของตระกูล "อ้วน" เป็นส่วนรวม ไม่ได้คิดแบ่งฝักแบ่งฝ่ายเหมือนกับความคิดของ สิมโหยกับกัวเต๋า ซึ่งคิดอ่านแบ่งฝักแบ่งฝ่ายเพียงเพื่อผลประโยชน์ของตัวเองแล้ววางแผนให้พี่น้องต้องล้างผลาญกันเอง

อ้วนถ่าถล่ลือกไปกับความคิดเห็นของกัวเต๋าเหมือนกับที่อ้วนชง ถล่ลือกไปกับความคิดเห็นของสิมโหยจนยากจะกลับคืน ฟังความคิดลือกอยู่ในใจว่าพี่น้องเป็นศัตรู ได้ฟังคำอองลิวดังนั้นก็โกรธจึงไล่อองลิวออกจากค่าย และให้ทหารไปเชิญอ้วนชงและสิมโหยมากินโต๊ะตามความคิดของกัวเต๋า คำพิงเพยของจีนแต่โบราณบทหนึ่งว่า

ไว้ว่า "ความแค้นยิ่งใหญ่ของต้นถั่วคือการเอาเถาถั่วไปต้มถั่ว" บัดนี้สิมโทยและกัวเต่าสอง ที่ปรึกษาซึ่งแบ่งฝักแบ่งฝ่ายถือทางอ้วนซงและอ้วนถ่า เสียมสอนจนพี่น้องต้องคิดล้างผลาญกันเอง ซึ่งก็คือล้างผลาญตระกูล "อ้วน" ให้อวายนั่นเอง เป็นการใช้เถาถั่วต้มถั่วตามคำพังเพยนี้ หากวิญญาณอ้วนเสียวมีจริงคงแสนแค้นใจสองที่ปรึกษาถ้อยจต้องรากลือตในยมโลกอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนขายชาดิ: เรื่องวิหยาคม

แผนเชิญนกระสามาช่วยปลา (ตอนที่ 163)

อ้วนถ่าเชื่อความคิดของกัวเต่า วางแผนเชิญอ้วนซงและสิมโทยมากินโต๊ะที่ค่ายนอกเมืองกิวแล้วจะฉวยโอกาสนั้นสังหารทั้งอ้วนซงและสิมโทยเสียเพื่อแย่งชิงอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองกิว ทางฝ่ายอ้วนซงครั้งนี้ได้รับคำเชิญของอ้วนถ่าจึงปรึกษากับสิมโทยว่าการที่อ้วนถ่าเชิญเราท่านออกไปกินโต๊ะครั้งนี้ท่านจะมีความเห็นประการใด สิมโทยได้ฟังดังนั้นก็แจ้งในแผนการของกัวเต่า จึงว่าอ้วนถ่านั้นคิดชิงอำนาจเป็นใหญ่ในเมืองกิวมาแต่ต้น เสียทีแก่โจโฉแล้วยกมาตั้งอยู่ในเมือง ไม่นานไรก็รีบยกออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมือง การทั้งนี้เพราะกัวเต่าระแวงว่าท่านจะคิดอ่านทำร้าย แล้วว่าการเชิญไปกินโต๊ะครั้งนี้เป็นแผนการของกัวเต่าเป็นแน่แท้ เป็นแผนการลวงท่านและข้าพเจ้าออกไปสังหาร ทั้งอ้วนถ่าและกัวเต่าคิดอ่านทำร้ายท่านในครั้งนี้หากละนิ่งเฉยไว้ก็จะคิดอ่านแผนการอื่นสืบไป วันหนึ่งท่านก็อาจจะพลีชีพพล่าได้ บัดนี้โจโฉได้เลิกทัพกลับไปแล้ว จึงควรถือโอกาสนี้กำจัดอ้วนถ่าเสีย ท่านจะได้สิ้นกังวลสืบไป

อ้วนซงได้ฟังก็เห็นชอบกับความคิดของสิมโทย จึงปรึกษาว่าท่านจะคิดอ่านประการใด สิมโทยจึงว่าขณะนี้ อ้วนถ่าคงเตรียมการคุมทหารไว้ด้านหลังค่าย หวังว่าเมื่อท่านและข้าพเจ้าออกไปกินโต๊ะก็จะทำการได้สมความคิด อ้วนถ่าทำการทั้งนี้จึงไม่ระแวงระวังว่าท่านจะยกกองทัพไปโจมตี ดังนั้นจึงให้ท่านจัดกองทัพยกไปกำจัดอ้วนถ่าเสียในครั้งนี้ก็จะได้รับชัยชนะโดยง่าย อ้วนซงฟังแผนการของสิมโทยก็เห็นชอบด้วย สั่งให้จัดแจงทหารเตรียมที่จะยกไปกำจัดอ้วนถ่าโดยไม่ให้ทันรู้ตัว ทางด้านกัวเต่านั้นหลังจากอ้วนถ่าให้คนไปเชิญอ้วนซงออกมา กินโต๊ะแล้วก็มิได้ประมาท เกรงความคิดของสิมโทยว่าจะรู้เท่าทันแล้วซ่อนแผนยกกองทัพมาโจมตีมิให้ทันรู้ตัว จึงแต่งทหารคอยลาดตระเวนฟังข่าวคราวความเคลื่อนไหวในเมืองกิว

ดังนั้นพออ้วนซงเคลื่อนทัพออกจากเมืองกิว กัวเต่าก็ได้รับทราบข่าวจากหน่วยสอดแนม จึงรายงานให้อ้วนถ่าทราบ อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นก็ตกใจรีบแต่งตัวใส่เสื้อเกราะและให้ทหารเตรียมพร้อม ในขณะที่อ้วนถ่าให้ทหารเตรียมพร้อมอยู่นั้น กองทัพของอ้วนซงก็เคลื่อนเข้ามาใกล้ อ้วนถ่าเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ยกทหารออกไปเผชิญหน้ากับกองทัพของอ้วนซง อ้วนถ่าขี่ม้าหน้าทหาร ยืนมาอยู่ตรงข้ามกับอ้วนซงแล้วดาอ้วนซงว่าเป็นคนเนรคุณ วางยาพิษอ้วนเสียวจนถึงแก่ความตาย แล้วยึดอำนาจครองเมืองกิว แล้วว่าตัวเราเป็นพี่มีสิทธิและความชอบธรรมที่จะครองเมืองกิวตามอย่างธรรมเนียม ตัวจงคืนอำนาจปกครองเมืองกิวแก่เราเสียโดยดี จะได้ไม่เป็นที่เดือดร้อนแก่ไพร่พลทั้งปวง อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็โกรธ ชักม้าตรงเข้าไปรบกับอ้วนถ่า ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันเป็นสามาร แต่พอล่วงเพลงที่ยี่สิบอ้วนถ่าก็ทานกำลังฝีมือของอ้วนซงไม่ได้ กระตักน้ำหนีออกจากลานรบ ทหารของอ้วนถ่าเห็นดังนั้นก็พากันแตกหนีตามอ้วนถ่าไป อ้วนซงเห็นได้ทีจึงสั่งทหารไล่ตามตี ทหารของอ้วนซงได้ฆ่าฟันทหารของอ้วนถ่าบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก อ้วนซงนำทหารไล่ตามตีอ้วนถ่าไปเป็นระยะทางสามสิบเส้นเห็นว่าไล่ตามไม่ทันแล้วจึงยกกองทัพกลับเมืองกิว

อ้วนถ่าพาทหารหนีอ้วนซงมาเป็นระยะทางสองร้อยเส้นเห็นอ้วนซงไม่ติดตามมาจึงให้ปลงทัพไว้แล้วรวบรวมทหารที่แตกมานั้นคุมกันเข้าเป็นกองทัพอีกครั้งหนึ่ง จากนั้นจึงให้เจียมเพ็กเป็นกองหน้า ตัวอ้วนถ่าเป็นกองทัพล่วง ยกกลับไปเมืองกิว อ้วนซงทราบข่าวอ้วนถ่ายกกองทัพกลับมาอีกครั้งหนึ่งจึงจัดแจงทหารยกออกไปนอกเมือง เจียมเพ็กกองหน้าของอ้วนถ่า เห็นอ้วนซงยกทหารออกมาจึงขี่ม้าเข้ารบด้วยอ้วนซง ลิกองนายทหารของอ้วนซงเห็นดังนั้นจึงห้ามอ้วนซงว่าตัวเจียมเพ็กเป็นแต่เพียงเม็ดยี่สิบห้า ไม่ชอบที่ท่านซึ่งเป็นประหนึ่งขุนจะออกไปรบด้วยตนเอง ปล่อยให้เป็นที่ข้าพเจ้าออกไปตัดศีรษะเจียมเพ็กเถิด ว่าแล้วลิกองจึงขี่ม้าแข่งหน้าอ้วนซงออกไปรบกับเจียมเพ็ก

กลองรบของทั้งสองฝ่ายลั่นขึ้นได้ห้าเพลง ลิกองก็เอาทวนแทงเจียมเพ็กตกม้าตาย อ้วนซงเห็นได้ทีจึงสั่งให้ทหารตะลุยเข้าโจมตีกองทหารของอ้วนถ่า ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันอย่างขุละมุน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก อ้วนถ่าเห็นว่าต่อไปสู้รบมือกองทัพของอ้วนซงไม่ได้จึงชักม้าหนี บรรดาทหารของอ้วนถ่าเห็นดังนั้นจึงพากันแตกหนีตามตัวนายไป อ้วนซงเห็นอ้วนถ่าหนีไปแต่โดยง่ายเกรงว่าจะเป็นกลศึกจึงไม่ได้ยกตามตี อ้วนถ่าพาทหารหนีไปตั้งหลักอยู่ที่เมืองเพงจวนก้วน ซึ่งเป็นหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกิวแล้วให้ทหารรักษาค่ายคูหอรบเชิง

เทินไว้ ทางด้านอ้วนขงพอทราบข่าวอ้วนถ่านี่ไปจริงโดยไม่มีกลอุบายข่ม ขอนทหารไว้โจมตีจึงสั่งให้เคลื่อนทัพตามไปที่เมืองเพงจ้วนก้วน ตั้งค่ายล้อมเมืองเพงจ้วนก้วนไว้สามด้าน

อ้วนถ่านี่เห็นดังนั้นจึงปรึกษากับกัวเต๋าว่าเมืองเพงจ้วนก้วนนี้เป็นเมืองเล็ก จะตั้งรับกองทัพเมืองกัจจิวได้ไม่นาน ท่านจะคิดอ่านประการใด กัวเต๋าก็ว่าสถานการณ์สงครามขณะนี้จริงดังคำท่าน ขอให้ท่านมีหนังสือขอเข้าสวามิภักดิ์ด้วยโจโฉ และขอให้โจโฉยกกองทัพยกไปตีเมืองกัจจิว อ้วนขงทราบข่าวศึกคงจะถอนทัพกลับไปป้องกันเมือง กัจจิวเป็นมั่นคง ในขณะที่อ้วนขงถอยทัพนั้นย่อมเป็นโอกาสที่เราจะยกกองทัพไล่ตามตีทำลายกองทัพอ้วนขงเสีย แล้ววกกองทัพโจโฉเพ็งเล็กทัพกลับไป เสรียบอาหารคงยังไม่บริบูรณ์ เมื่อรีบยกมาตีเมืองกัจจิวครั้งนี้ทหารก็ยิ่งอดโรยอยู่ ฝ่ายเราได้ชัยชนะต่ออ้วนขงแล้ว ก็จะสามารถทำลายทัพโจโฉได้โดยง่ายเช่นเดียวกัน ดังนี้เท่ากับทำศึกครั้งเดียวได้ชัยชนะถึงสองทาง ทั้งเมืองกัจจิวก็จะตกเป็นสิทธิแก่ท่าน

แผนการและความคิดของกัวเต๋าคั้งนี้เป็นผลจากทัศนคติความคิดแบบอัตวิสัย ที่คิดเองเออเองโดยหาได้ประมาณการศึกอย่างรอบคอบไม่ เพราะมองข้ามสติปัญญาความคิดอ่านของโจโฉว่าจะหลวมตัวหลงกลแบบคนไร้สติปัญญา และเพราะคิดเองเออเองแบบ ความคิดของฝูงปลาที่อยู่ในบึงน้ำแห่งขอด แล้วคิดอ่านเชิญกกระสาให้มาช่วยพาไปที่บึงน้ำอื่น ในที่สุดนกกระสาที่พาปลาไปกินเสียทีละตัวจนหมดทั้งฝูงจะนั้น แต่อ้วนถ่านี่ฟังความคิดของกัวเต๋าก็กลับเห็นดีเห็นงาม เห็นความสำเร็จรอคอยอยู่เบื้องหน้าก็ดีใจ ปรึกษากัวเต๋าท่านเห็นผู้ใด มีสติปัญญาสมควรที่จะเป็นทูตไปเจรจากับเมืองกัจจิวได้บ้าง กัวเต๋าก็ว่าซินผีซึ่งเป็นเจ้าเมืองเพงจ้วนก้วนเป็นน้องของซินเบ้งมีไหวพริบเฉลียวฉลาด สมควรมอบหมายหน้าที่ให้ไปทำการครั้งนี้ได้ อ้วนถ่านี่ได้ฟังดังนั้นก็เชื่อตามข้อเสนอของกัวเต๋าก็แต่งตั้งหนังสือขอสวามิภักดิ์ด้วยโจโฉ และขอให้โจโฉยกกองทัพไปตีเมือง กัจจิว แล้วให้ซินผีเป็นทูตนำหนังสือไปเจรจากับโจโฉต่อไป

ฝ่ายโจโฉหลังจากเห็นชอบตามแผนการความคิดของกัวเต๋าก็ เลิกทัพกลับไปจากเมืองกัจจิวแล้วได้กรีธาทัพลงได้พอยกลงเข้าเขตแดนเมืองเกงจิวจึงให้ตั้งค่ายลงไว้ที่เมืองเซเปงก้วน ณ ชายแดนเมืองเกงจิวนั้น ทางฝ่ายเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิว พอทราบข่าวศึกจึงสั่งให้เล่าเปียวทหารเมืองเกงจิวออกไปตั้งขัดตาทัพโจโฉไว้ ทั้งสองฝ่ายต่างคุมเชิงกันอยู่ ซินผีทูตของอ้วนถ่านี่ได้เดินทางมาถึงค่ายของโจโฉ โจโฉทราบข่าวซินผีเป็นทูตมาแต่ อ้วนถ่านี่จึงออกมาต้อนรับ คารวะทักทายกันตามอย่างธรรมเนียมแล้วซินผีจึงแจ้งความตามที่รับหน้าที่มาจากอ้วนถ่านี่แล้วมอบหนังสือให้แก่โจโฉ โจโฉรับหนังสือมาอ่านทราบความแล้วสั่งทหารให้นำซินผีไปพักผ่อนที่ค่ายนอก แล้วเชิญบรรดาแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าอ้วนถ่านี่มีหนังสือมาขอเข้าเป็นพวก และขอให้ยกกองทัพไปตีเมืองกัจจิว ท่านทั้งปวงจะมีความคิดอ่านประการใด เทียหยกฟังปรารภของโจโฉแล้วจึงว่า อ้วนถ่านี่มีหนังสือมาอ่อนน้อมครั้งนี้เกิดจากอ้วนถ่านี่ทำศึกแล้วเสียทีแก่อ้วนขง ดังนั้นจะถือเป็นจริงเป็นจังว่าอ้วนถ่านี่จะเข้าสวามิภักดิ์ไม่ได้

ลियोยกกับหมันทองได้สนับสนุนข้อเสนอของเทียหยกและเสนอ ว่าให้ทำศึกทางด้านเมืองเกงจิวให้เสร็จสิ้นก่อนแล้วค่อยคิดอ่านยกไปปราบภาคเหนือต่อไป แต่ขุนฮิวที่ปรึกษาคนสำคัญได้คัดค้านว่าความคิดของทั้งสามท่านนี้ดูเหมือนว่าจะมีเหตุผล แต่ข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วยเพราะทุกวันนี้แผ่นดินเป็นจลาจล ขุนศึกต่างๆ ล้วนคิดตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ อันเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิวนั้นโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง ครองเมือง เกงจิวมาเป็นเวลานานเป็นหัวเมืองใหญ่ มีเมืองขึ้นหลายหัวเมือง แต่ตัวเล่าเปียวกลับมิได้คิดอ่านขยายอาณาเขตหรือตั้งตนขึ้นเป็นเจ้าเหมือนกับขุนศึกคนอื่นๆ คงประพืดปฏิบัติตนเพียงฐานะเจ้าเมืองหนึ่งแห่งราชสำนักอื่น ต่างกับอ้วนเสี้ยวซึ่งครองอำนาจในภาคเหนือแม้ว่าตัวตายแล้วแต่ดวงศวันครือและไพร่พลยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก นับเป็นเสี้ยนหนามใหญ่ของเมืองหลวง ถ้าหากลูกหลานตระกูล "อ้วน" สามัคคีปรองดองกันแล้ว ใครใดในแผ่นดินนี้คงย้ายไม่ได้ บัดนี้เป็นโอกาสอันงามยิ่งที่ลูกหลานตระกูล "อ้วน" วิวาทบาดหมางล้างผลาญกันเอง แล้วว่าการที่อ้วนถ่านี่มีหนังสือมาอ่อนน้อมครั้งนี้แม้ว่าจะเป็นการกลอุบายประการใดก็ตาม แต่ผลดีย่อมตกอยู่กับกองทัพเราสถานเดียว เพราะโอกาสนี้แล้วที่จะขยายผลความขัดแย้งต่อกลุ่มให้ตระกูล "อ้วน" พังพินาศไป เป็นโอกาสสำคัญที่จะปราบภาคเหนือให้สำเร็จราบคาบ จึงขอให้ท่านอัครมหาเสนาบดียกกองทัพทำที่ว่าจะช่วยอ้วนถ่านี่กำจัดอ้วนขงเสียในครั้งนั้น จากนั้นจึงกำจัดอ้วนถ่านี่เป็นลำดับถัดไป

โจโฉฟังความจากที่ปรึกษาและแม่ทัพเสนอความเห็นเป็นสองฝ่ายดังนี้แล้ว เห็นว่าความคิดของขุนฮิวแยบยลเป็นหนทางแห่งชัยชนะและเห็นเป็นโอกาสที่จะปราบภาคเหนือให้ราบคาบได้จึงตัดสินใจดำเนินการตามความคิดของขุนฮิว โจโฉสั่งเลิกประชุมแล้วให้ทหารไปเชิญซินผีมากินโต๊ะ แล้วสรรงถามว่าที่อ้วนถ่านี่มีหนังสือมาอ่อนน้อมต่อเรานี้เป็นการอ่อนน้อมโดยสุจริตจริงใจ หรือว่าเป็นเพียงกลอุบายหลอกใช้เราเท่านั้น ซินผีได้ฟังคำโจโฉก็ตกใจ นึกแต่ในใจว่าคนผู้ที่มีสติปัญญา มองการณ์ไกลปรองดองนี้ในฝ่ามือ ตัวเราเป็นข้าพวกแซ่ "อ้วน" มาช้านาน ก็เป็นได้แค่เจ้าเมืองเพงจ้วนก้วนอันเป็นหัวเมืองเล็กเท่านั้น บัดนี้ตระกูล "อ้วน" สิ้นอ้วนเสี้ยวแล้ว ลูกหลานล้างผลาญกันเอง จึงถึงคราวดับสูญเป็นแน่แท้ จ้าจะผูกมิตรไว้กับโจโฉเสียก่อนจะได้มี

ความสุขสืบไป คิดดังนี้แล้วซินผีจึงตัดสินใจแปรพักตร์จะเข้า ด้วยโจโจ แต่เพื่อไม่ให้เกิดการขายตัวเป็นการต่ำ ด้อยไร้ราคา จึงแสวงว่าข้าพเจ้าเดินทางมาครั้งนี้มีฐานะเป็นบุตรของอ้วนถ้ำ จะตอบความตามคำถาม ท่านทาง ไตทางหนึ่งนั้นไม่สมควร โจโจเห็นท่าทีของซินผีก็รู้ว่าคนผู้นี้กำลังคิดอ่านแปรพักตร์ เพียงแต่ตั้งท่าเกี้ยวราคา ค่าตัวให้สูงขึ้นเท่านั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบาย "รั้งทัพเพื่อกินรวบ" (ตอนที่ 164)

อ้วนถ้ำและอ้วนซงสองพี่น้องซึ่งเป็นบุตรของอ้วนเสี้ยว ทำศึกขับเคี่ยวแย่งชิงอำนาจกันโดยไม่คิดถึงภัยพิบัติที่จะเกิดแก่เมืองก๊กจิ๋ว และผู้คนในครอบครัวสกุลอ้วน ครั้นอ้วนถ้ำเสียทีก็คิดอ่านขอเข้าสวามิภักดิ์กับโจโจ แล้วเชิญโจโจลงมาตีเมืองก๊กจิ๋ว แต่พอโจโจได้สนทนากับบุตรของอ้วนถ้ำก็ยังไม่ทำที่ไว้ว่าบุตรของอ้วนถ้ำก็ยังไม่ยอมแพ้ โจโจเห็นท่าทีที่ดังนั้นก็คิดว่าอ้วนเสี้ยวเป็นศัตรูราชสมบัติ พระเจ้าเหียนเต๋จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เรายกกองทัพมาปราบปราม อ้วนเสี้ยวเสียทีแก่เราถึงแก่ความตายแล้ว แต่วิบากกรรมที่อ้วนเสี้ยวกระทำต่อแผ่นดินยังไม่สิ้น ลูกหลานจึงล้างผลาญกันเอง ตระกูล "อ้วน" จึงถึงคราวดับสูญแล้ว ข้าเก่าทั้งหลายของอ้วนเสี้ยวที่ภักดีต่อ แผ่นดินต่างได้เปลี่ยนใจกลับตัวเข้าสวามิภักดิ์ด้วยเมืองหลวงเป็นอันมากแล้วว่าแม้หากเราจะไม่รับสวามิภักดิ์ อ้วนถ้ำ อ้วนซงคงจะล้าง ผลาญจนวอดวายไปทั้งสองฝ่าย แต่เราหวังใยอาณาประชาราษฎร์ แลทหารทั้งปวงจะได้รับความสะดวกเพราะการแย่งชิงอำนาจของ อ้วนถ้ำ อ้วนซงจึงขอให้ท่านช่วยชี้แนะเพื่อให้แผ่นดินเป็นสุขเสียโดยไว

โจโจทอดสะพานให้ซินผีเป็นผู้เป็นเหตุเดินอย่างสะดวกใจ ซินผีได้ฟังดังนั้นจึงว่า "อันอ้วนเสี้ยวท่านทำสงครามก็พ่ายแพ้แก่ท่านเป็นหลายครั้ง แล้วอ้วนเสี้ยวมิได้เชื่อที่ปรึกษากับเอาโทษถึงตายบ้าง ถอด ออกเสียจากที่บ้าง ที่ปรึกษาแลทหารทั้งปวงอดโรยย่อท้อ การศึกจึงเสียไปจนตัวอ้วนเสี้ยวก็ถึงแก่ความตาย บัดนี้อ้วนถ้ำกับอ้วนซงชิงกันเป็นใหญ่ บรรดาคนทั้งปวงก็แจ้งอยู่ว่าแซ่ "อ้วน" จะสาบสูญแล้ว จึงบังเกิดให้เป็นดังนี้ ขอให้อย่าไปตีเอาเมืองก๊กจิ๋ว อ้วนซงกังวลหลังก็จะยกมารบพุ่งกับท่าน อ้วนถ้ำก็จะตีกระหนาบมา" แล้วว่าต่อไปว่า "แซ่อ้วนครั้งนี้อุปมาเหมือนใบไม้แห้งอันหล่นเมื่อเทศกาลแล้ง ตัวท่านตั้งเพลิงป่าอันต้องลมก็จะไหม้ใบไม้ทั้งนั้นเป็นจุดไป ซึ่งท่านจะตั้งรบเมืองเกงจิ๋วอยู่ขณะนี้เห็นไม่ควร ด้วยเล่าเปียวท่านบำรุงอาณาประชาราษฎร์มีความสุขอยู่ อันหัวเมืองฝ่ายเหนืออันก๊กฉะเชิงียงก็หัวเมืองทั้งปวง แม้ท่านปราบปรามหัวเมือง ฝ่ายเหนือราบคาบแล้ว การทั้งปวงก็จะเป็นสิทธิแก่ท่าน"

ซินผีเป็นขุนนางเมืองก๊กจิ๋วที่เฉลียวฉลาด พอได้เห็นโจโจทอด สะพานเอื้ออ้อมก็ก้าวเดินอย่างเต็มภาคภูมิ อธิบายสถานการณ์ข้างฝ่าย อ้วนถ้ำ อ้วนซง จนหมดสิ้น มีหน้าซำยังเสนอแผนการให้โจโจยกไป ตีเมืองก๊กจิ๋ว ขุนนางที่เฉลียวฉลาดแต่ซัดซัดและขายนายชนิดนี้มีมาทุกสมัย จนเสด็จในกรมพระบิดาแห่งกฎหมายไทย กรมหลวงราชบุรี ดิเรกฤทธิ์ ถึงกับต้องทรงย่ำให้ตระหนักในการคัดเลือกคนเข้ารับราชการเป็นขุนนางว่าจะต้องคัดเลือกเอาคนฉลาดเพราะถ้าคัดเลือกคนโง่ก็จะไม่รู้เท่าทันคนอื่น แต่จะมุ่งเอาความฉลาดอย่างเดียวยอมไม่พอแก่การ เพราะฉลาดแล้วโกงภัยพิบัติและผลร้ายจะยิ่งมากกว่าปกติ เนื่องจากสามารถโกงได้อย่างแยบยลกว่าผู้คนที่ทั้งปวงจะจับได้ไล่ทันก็โกงบ้านผลาญเมืองจนวอดอด ดังนั้นจึงต้องเลือกให้ได้คนที่ทั้งฉลาดและไม่โกง

โจโจได้ฟังคำซินผีก็ดีใจ แกล้งสรรเสริญว่าเสียตายนักรที่เราได้พบท่านเข้าไป การศึกจึงยึดเยื้ออยู่จนถึงทุกวันนี้ หากเราได้พบท่านเสียแต่นานแล้ว บัดนี้แผ่นดินคงสงบราบคาบด้วยความคิดของท่าน เป็นแน่แท้ และว่าความคิดของท่านทั้งนี้เป็นคุณแก่แผ่นดินนัก ราษฎรทั้งปวงจะได้ความสุขก็เพราะท่าน โจโจแกล้งสรรเสริญผู้กล้าใจซินผีดังนี้แล้ว จึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง สั่งให้จัดแจงกองทัพเตรียมยกกลับไปตีเมืองก๊กจิ๋ว ครั้นจัดแจงกองทัพทั้งปวงพร้อมแล้วจึงให้เลิกทัพ แล้วเคลื่อนตรงไปที่เมืองก๊กจิ๋ว ฝ่ายเล่าปี่ตั้งค่าย ยันทัพโจโจอยู่ แต่อยู่ๆ เห็นโจโจเลิกทัพกลับ ไปก็เกรงว่าโจโจวางกลอุบายลวงให้ไล่ตามตี ประหวั่นอยู่ดังนี้แล้วจึง ให้ทหารตั้งมั่นอยู่แต่ในค่าย มิได้ติดตามไล่โจโจตามกระบวนศึก หลังจากนั้นอีกสองวันเล่าปี่จึงสั่งให้เลิกทัพกลับเข้าเมืองเกงจิ๋ว

ทางฝ่ายอ้วนซงตั้งค่ายล้อมเมืองเพงจ้วนก่วนอยู่ ในขณะที่อ้วนถ้ำตั้งรับอยู่แต่ในเมือง อ้วนซงเห็นสถานการณ์เช่นนั้นก็เห็นว่าอ้วนถ้ำน่าจะระงับกองทัพเมืองอู๋ยกมาช่วย จึงกำชับให้ทหารลาดตระเวนและสอดแนมข่าวคราวความเคลื่อนไหวอย่างกวัดข้น พอกองทัพโจโจเคลื่อนมาถึงริมแม่น้ำสวางโห อ้วนซงก็ได้ข่าวดีกว่าโจโจยกทัพจะข้ามแม่น้ำสวางโหไปตีเมืองก๊กจิ๋วก็ตกใจ ดังนั้นอ้วนซงจึงสั่งให้เลิกกองทัพและลิเชียง สองนายทหารทำหน้าที่เป็นกองระวังหลัง ปกป้องกองทัพของอ้วนถ้ำ ตัวอ้วนซงเองคุมทหาร เลิกทัพยกกลับไปเมืองก๊กจิ๋ว

ทางฝ่ายอ้วนถ่าหลังจากสงขินผีไปเป็นทูตแล้ว มันใจว่าโจโฉจะยกกองทัพไปตีเมืองกิวี้ ดังนั้นในขณะที่สั่งทหารให้ตั้งมั่นอยู่ในเมือง แต่ก็ให้จัดแจงกำลังเตรียมไล่ตามตีในกรณีที่ว่าอ้วนชงจะต้องเลิกทัพกลับไปป้องกันเมือง พอทราบข่าวว่าอ้วนชงเลิกทัพจึงนำทหารยกออกจากเมือง ไล่ตามตีกองทัพของอ้วนชง อ้วนถ่านำทหารไล่ตามกองทัพของอ้วนชงมาได้สักร้อยเส้นก็ถูก ลิกอง ลิเชียงซึ่งเป็นกองระวังหลังของอ้วนชงสกัดไว้ อ้วนถ่านำทหารออกไปเผชิญหน้ากับนายทหารของอ้วนชงเห็นเป็นลิกองและลิเชียงก็จำได้ว่าเป็นลูกน้องเก่าของบิดา จึงออกไปว่ากับลิกองและลิเชียงว่าพบหน้าท่านทั้งสองก็ดีแล้ว จะได้ไม่ต้องเดือดร้อนแก่ทหารทั้งปวง ตัวท่านทั้งสองนี้เป็นข้าเก่าของบิดาเรา ที่บิดาเรา วางใจท่านบำรุงเป็นอย่างดีมาแต่ก่อน บัดนี้บิดาเราตายแล้ว ท่านก็ยอมรัฐธรรมเนียมว่าเราเป็นบุตรผู้ใหญ่ มีสิทธิ์ที่จะสืบอำนาจของบิดาเรา อ้วนชงเป็นผู้น้อย ยึดอำนาจเมืองกิวี้ไว้ให้ผิดประเพณี ท่านทั้งสองจะไม่คิดถึงคุณบิดาเราและคิดจะทำร้ายเราระนั้นหรือ

ลิกองและลิเชียงได้ฟังคำอ้วนถ่าเข้าความล่าเลียบญาคณะที่อ้วนเสี้ยวท่านบำรุงมาแต่เดิมก็ละอายแก่ใจ มิรู้ที่จะว่าประการใด ยินม้มาตะลึงอยู่ครู่หนึ่งก็ได้คิดจึงรีบลงจากหลังม้า วางอาวุธแล้วเข้าไปคำนับอ้วนถ่าแล้วว่า ข้าพเจ้าทั้งสองตกอยู่ในสถานการณ์ที่ไม่อาจทำประการอื่นได้ เมื่อได้ฟังคำท่านว่ากล่าวก็ระลึกถึงคุณของอ้วนเสี้ยว บิดาท่าน ข้าพเจ้าทั้งสองไม่หาญกล้าที่จะคิดหรือทำร้ายต่อท่าน และพร้อมจะทำการสนองคุณตระกูลอ้วนสืบไป อ้วนถ่าเห็นดังนั้นก็ดีใจ จึงว่าท่านทั้งสองคิดถึงคุณบิดาเราและลูกพี่ลูกน้องนี้ จักเป็นที่สรรเสริญของคนทั้งปวง ราษฎรในเมืองกิวี้ คงจะเป็นสุขสืบไป ว่าแล้วอ้วนถ่าจึงสั่งให้ลิกองและลิเชียงติดตามขบวนทัพยกไปทางกองทัพของโจโฉ ครั้นพอเข้าไปใกล้เขตเคลื่อนไหวของกองทัพโจโฉจึงให้ทหารคนสนิทหลวงไปข้างหน้า แจ้งความให้โจโฉทราบข่าวอ้วนถ่าจะมาขอสมรสมิก็คิด โจโฉได้ทราบก็มีความยินดี ให้เชิญอ้วนถ่าเข้ามาพบอ้วนถ่าคารวะโจโฉตามธรรมเนียมแล้ว โจโฉจึงว่าท่านเห็นแก่ความสงบสุขของบ้านเมือง คิดอ่านอ่อนน้อมต่อกองทัพของ พระเจ้าอยู่หัวทั้งนี้เป็นการชอบด้วยธรรมเนียมประเพณีดีนัก เสร็จ ราชการสงครามแล้วเราจะท่านบำรุงท่านให้ถึงขนาด ทั้งจะยกบุตรของเราให้เป็นภรรยาของท่าน สำหรับลิกอง ลิเชียงนั้น เราจะเลี้ยงดูให้เป็นทหารหลวง

โจโฉไปรยอำนาจวาสนาล่อใจอ้วนถ่าและไพร่พลเพื่อไม่ให้เป็นพิษภัยแก่ตัวตั้งนั้นแล้ว จึงนั่งเพื่อจะฟังความคิดเห็นของอ้วนถ่า อ้วนถ่าเห็นดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าและนายทหารทั้งปวงสำนักในพระคุณของท่านอัศจรรย์แสนบดที่มิได้เอาโทษ แล้วยังจะท่านบำรุง ส่งเสริมต่อไปในเบื้องหน้าอีก ดังนั้นจึงขอท่านได้เร่งยกกองทัพเข้าตีเอาเมืองกิวี้เถิด โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าตัวเรายกกองทัพมาทำศึกภาคเหนือเป็นเวลาหลายเดือนแล้วเสบียงอาหารก็ขาดแคลนไม่อุดมสมบูรณ์ เพราะการล่าเสียงล่าบากขัดสนนัก เราคิดอ่านที่จะแก้ไขปัญหาค่าเสียงเสบียงอาหารให้ตกไปให้จงได้ โดยจะขุดคลองเป็นทางตรงตั้งแต่แม่น้ำกียูตรงมายังแม่น้ำเปกตกแล้วอาศัยเรือล่าเสียงเสบียงอาหารมาตามคลองที่ขุดขึ้นนี้ ก็จะล่าเสียงเสบียงอาหารได้ทุกฤดูกาล และใช้เวลาในการล่าเสียงน้อยกว่าการล่าเสียงเสบียงทางบกซึ่งเป็นทางอ้อมและทุรกันดารมากนัก อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นจึงว่าความคิดของท่านประเสริฐแท้ มีภารกิจใดที่ข้าพเจ้าจะรับใช้ท่านได้ขอจงบัญชาามาเถิด โจโฉจึงว่าเมื่อขุดคลองสำหรับล่าเสียงเสบียงเสร็จแล้วเราจึงจะเคลื่อนทัพยกไปตีเมืองกิวี้ แต่ในระหว่างขุดคลองอยู่นี้ยังไม่มีภารกิจใด ให้ท่านยกไปรักษาเมืองเพงจ้วนก้วนให้ปลอดภัยก่อน เอาแต่ตัวลิกองและลิเชียงไว้ช่วยราชการในกองทัพของเราที่พอแก่การ อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นก็รับคำของโจโฉเพราะไม่รู้ที่จะขัดประการใดได้ จากนั้นจึงคำนับลาโจโฉยกทหารกลับไปเมืองเพงจ้วนก้วน

โจโฉคิดอ่านการทั้งนี้โดยที่ไม่รีบร้อนเคลื่อนทัพยกไปตีเมืองกิวี้ในทันที ก็เพราะเล็งการว่ายังคงต้องใช้เวลาทำศึกภาคเหนืออีกระยะหนึ่ง จึงคิดเตรียมการทางด้านเสบียงให้พร้อมก่อน ในช่วงนี้จึงคิดแผนการแยกตัวลิเชียงและลิกองสองนายทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวไว้ในกองทัพ แล้วให้อ้วนถ่ายกกลับไปก่อน วาดหวังว่าเมื่อเตรียมการทั้งปวงพร้อมแล้วจะทำศึกทำลายล้างทั้งอ้วนชงและอ้วนถ่า ปราบภาคเหนือเสียให้ราบคาบแต่ครั้งนี้พออ้วนถ่ายกกลับไปถึงเมืองเพงจ้วนก้วน ก้าวเต๋าซึ่งอยู่รักษาเมืองเพงจ้วนก้วนทราบความแล้วก็แจ้งแผนการความคิดของโจโฉว่า เป็นแผนการกินรวบจะกวาดภาคเหนือให้ราบคาบเสียทีเดียว จึงว่ากับอ้วนถ่าว่าการที่โจโจร้องรอกองทัพไม่ยกเข้าตีเมืองกิวี้แล้วให้ท่าน กลับมาเมืองเพงจ้วนก้วนโดยจะยกบุตรสาวให้แก่ท่านนั้น ข้าพเจ้าได้ พิศุระห์แล้วเห็นว่านี่คืออุบายของโจโฉ คิดจะกวาดล้างตระกูล "อ้วน" แล้วยึดภาคเหนือไว้อย่างเบ็ดเสร็จ การที่โจโฉดึงเอาลิกองและลิเชียง ไว้ใช้ในราชการนั้นคือแผนการตัดกำลังท่านให้อ่อนลง แล้วจะใช้ลิกอง และลิเชียงทำร้ายท่านต่อภายหลัง แล้วว่า "ซึ่งโจโฉทำทั้งนี้อุปมาเหมือนตอนปลาเข้าไซ ถ้าท่านเชื่อฟังโจโฉแล้ว ข้าพเจ้าเห็นตัวท่านแลหัวเมืองฝ่ายเหนือจะมีอันตรายต่างๆ ด้วยความคิดโจโฉเป็นมันคง"

อ้วนถ่าได้ฟังคำชี้แจงอธิบายความจากก้าวเต๋าแล้วก็เข้าใจถึงแผน การของโจโฉ ดังนั้นจึงตกใจแล้วละล่าละลักถามก้าวเต๋าว่าเมื่อเป็นเช่น นี้จะคิดอ่านผันผ่อนประการใดจึงจะปลอดภัย ก้าวเต๋าจึงว่าจำเป็นที่ท่านจะต้องผูกใจลิกองและลิเชียงไว้ไม่ให้เอนเอียงเข้าด้วยโจโฉ โดยการแต่งตั้งให้ทั้งลิกองและลิเชียงเป็นนายทหารเอก เสร็จสงครามแล้วจะให้เป็นเจ้าของที่ขึ้นต่อเมืองกิวี้ ดังนั้นก็จะผูกใจลิกอง ลิเชียงไว้ได้ อ้วนถ่าได้ฟังดังนั้นก็เห็น

ด้วยจึงให้ทำตราสำคัญประจำตำแหน่งนายทหารเอกและว่าที่เจ้าเมืองส่งไปให้กับลิกองและลิเซียง และส่งความไปกับผู้ถือตราว่าเมื่อใดที่โจโฉยกกองทัพเข้าตีเมืองก็วิ่งให้ สองนายทหารทำหน้าที่เป็นไส้ศึกประสานกับกองทัพเมืองเพงจ้วนกวน เมื่อนั้นกองทัพเมืองเพงจ้วนกวนก็จะยกไปตีกระหนาบกองทัพโจโฉ คงจะได้ชัยชนะโดยง่าย

ลิกองและลิเซียงได้รับตราสำหรับที่และทราบความที่อ้วนถ้ำสั่ง ความมาแล้ว ประวิงกันว่าภายในกองทัพของโจโฉเข้มงวดกวดขันนัก หากทำตามคำสั่งของอ้วนถ้ำหรือแม้หากปิดความไว้ไม่มิด อันตรายถึงชีวิตก็จะเกิดกับตัว แม้การศึกษาในวันหน้าก็ใช่ว่าอ้วนถ้ำ อ้วนซงจะเอาชนะแก่โจโฉได้เพราะโจโฉนั้นชำนาญการสงครามในที่สุดคงจะปราบภาคเหนือได้สำเร็จ igrะไรเลยควรจะหาทางเอาชีวิตรอดจะดีกว่า ประวิงกันดังนี้แล้ว ทั้งลิกองและลิเซียงจึงขอเข้าพบโจโฉเอาตราสำหรับที่ซึ่งอ้วนถ้ำส่งมานั้นให้โจโฉดูเพื่อแสดงความบริสุทธิ์ของตัว แต่ข้อความที่อ้วนถ้ำสั่งกำชับมานั้นคงปิดไว้ไม่บอกให้โจโฉทราบ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ทำลายยุทธวิธีชุดอุโมงค์ (ตอนที่ 165)

ลิกองและลิเซียงสองนายทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวรักตัวกลัวตายเกรงว่าจะปิดความที่อ้วนถ้ำคิดผูกใจและให้ทำการเป็นไส้ศึกในกองทัพโจโฉไม่ตลอด จึงเอาตราสำหรับที่นายทหารเอกซึ่งอ้วนถ้ำส่งมาไปให้โจโฉดูหวังจะแสดงความบริสุทธิ์ของตัวแต่ยังคงปิดความลับที่อ้วนถ้ำส่งการมาให้ทำหน้าที่เป็นไส้ศึกในกองทัพของโจโฉไว้ แต่โจโฉนั้นชำนาญกลอุบาย พอเห็นตราสำหรับที่นายทหารเอก ซึ่งลิกองและลิเซียงนำออกมาให้ดูก็อ่านความคิดและเหตุการณ์ได้ทะลุปรุโปร่งว่าอ้วนถ้ำคงจะไม่มอบแต่ตราเท่านั้น คงมีความประการใดสั่งการกำกับตราด้วยเป็นมันคง และความทั้งนี้คงจะไม่ใช่เรื่องดีสำหรับกองทัพโจโฉเป็นแน่แท้ โจโฉพิเคราะห์ความกระจ่างแล้วจึงกล่าวความส่าหับกับลิกองและลิเซียงว่า "ซึ่งอ้วนถ้ำให้ตราสำหรับที่มาแก่ท่านทั้งสองนี้ เพราะอ้วนถ้ำคิดจะทำร้ายต่อเรา หวังจะให้ท่านทั้งสองเป็นไส้ศึก ท่านจงรับเอาตรานี้ไว้ ข้อที่อ้วนถ้ำส่งมาดีแลรายนั้นท่านจงรับเอาว่าจะทำตาม แม้เรายกกองทัพไปกำจัดอ้วนซงเสียแล้ว เราจึงจะยกไปฆ่าอ้วนถ้ำเสีย"

โจโฉกล่าวความเกทับไฟที่อ้วนถ้ำทั้งลงมาที่ลิกองและลิเซียง โดยที่ไม่ต้องเห็นหน้าไฟก็อ่านความหมายสำคัญของไฟที่คว่าอยู่ได้ว่า อ้วนถ้ำสั่งความให้สองนายทหารทำตัวเป็นไส้ศึก จึงตีไฟเกทับกลับไป ว่าให้สองนายทหารทำที่รับค่าตามที่อ้วนถ้ำส่งมา แล้วยังบอกด้วยว่า เมื่อใดที่ยกกองทัพไปตีเมืองก็วิ่งแล้วก็จะยกทัพไปจับตัวอ้วนถ้ำฆ่าเสีย โจโฉหงายหน้าไฟให้สองนายทหารดูในครั้งนี้ด้วยลีลาเขียนเหนือเขียน และด้วยความมั่นใจว่าเมื่อสองนายทหารเห็นหน้าไฟทั้งสิ้นแล้ว มีแต่ต้องยืนอยู่กับโจโฉและโดยไม่หวั่นเกรงว่าสองนายทหารจะกล้าเปลี่ยนสีแปรธาตุกลับไปช่วยอ้วนถ้ำอีกต่อไป การทั้งนี้ประวิงชัดว่าโจโฉอ่านใจของสองนายทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวกระจ่าง และเปิดความนัยให้รู้เสียเลยว่าเหตุการณ์เบื้องหน้า จะเป็นประการใด ลิกองและลิเซียงได้ฟังคำโจโฉดังนั้นก็ตกใจที่โจโฉอ่านแผนการความคิดของอ้วนถ้ำทั้งๆ ที่ตัวได้ปกปิดไว้จนกระจ่างแจ้งจึงคำนับโจโฉแล้วว่าข้าพเจ้าทั้งสองน้อมรับคำสั่งของท่านอัศจรรย์หาเสนาบดี

ฝ่ายข้างในเมืองก็วิ่ง เมื่ออ้วนซงทราบข่าวว่าโจโฉกำลังให้ทหารชุดคลองเพื่อเตรียมใช้เป็นทางล่าเสียงเสบียงอาหารจึงเรียกลิมโหยมาปรึกษาว่าจะคิดอ่านแก้ไขประการใด ลิมโหยจึงว่าการสงครามที่ผ่านมากองทัพโจโฉประสบปัญหาเรื่องเสบียงอาหารและแก้ไขไม่ตก ดังนั้นจึงคิดชุดคลองเพื่อล่าเสียง เสบียงอาหาร สถานการณ์บ่งบอกว่าขณะนี้โจโฉยังไม่พร้อมที่จะยกกองทัพเข้าตีเมืองก็วิ่ง รอจนแก้ไขปัญหาเสบียงอาหารเสร็จแล้วคงจะยกเข้าตีและคงให้อ้วนถ้ำตีกระหนาบเข้ามาอีกทางหนึ่ง ดังนั้นในขณะนี้จึงควรจะได้เมืองเพงจ้วนกวนตัดกำลังโจโฉเสียก่อนจะได้รับมือกับกองทัพโจโฉแต่เพียงด้านเดียว อ้วนซงจึงท้วงว่าถ้าเรายกกองทัพไปตีเมืองเพงจ้วนกวน โจโฉก็จะยกกองทัพมาตีเมืองก็วิ่ง กองทัพของเราจะขัดสนเพราะข้างหน้า ก็ต้องระวังอ้วนถ้ำข้างหลังก็ต้องระวังเมืองก็วิ่ง ลิมโหยจึงว่าความข้อนี้ท่านอย่าได้ปรามก ขอให้ท่านมีหนังสือสั่งการให้มิไ่ก่เจ้าเมืองบูนอันซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นต่อเมืองก็วิ่งให้ยกกองทัพมาคุมเชิงกองทัพของโจโฉไว้ที่ชายแดนเมืองมอเสย และให้กองทัพที่คุมเชิงอยู่ที่เมืองเซียงตงให้ยกกองทัพมาตั้งคุมเชิงกองทัพโจโฉไว้ที่ชายแดนเมืองฮันตันอีกกองหนึ่ง เมื่อกองทัพของทั้งสองเมืองนี้มาตั้งคุมเชิงอยู่ดังนี้แล้ว กองทัพโจโฉก็จะขยับตัวไม่ได้ เพราะถ้าหากกองทัพโจโฉขยับตัวจะยกเข้าตีเมืองก็วิ่ง กองทัพที่คุมเชิงอยู่ทั้งสองกองก็จะเข้าตีกระหนาบข้าพเจ้ามั่นใจว่าเมื่อตั้งทัพคุมเชิงไว้ดังนี้แล้วโจโฉก็จะไม่กล้าที่จะยกทัพหลวงมาตีเมืองก็วิ่ง แล้วลิมโหยจึงอธิบายต่อไปว่า เมื่อท่านตีได้เมืองเพงจ้วนกวนแล้วก็ให้ระดมกองทัพทั้งจากเมืองเพงจ้วนกวน เมืองก็วิ่ง และกองทัพที่คุมเชิงอยู่ทั้งสองกองเข้าตีกองทัพโจโฉพร้อมกัน คงจะได้ชัยชนะแก่กองทัพโจโฉเป็นมันคง อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบกับความคิดของลิมโหย จึงสั่งให้ดำเนินการตามแผนการของลิมโหยทุกประการ จากนั้นจึงสั่งให้ต้นหลิมและลิมโหยอยู่รักษาเมืองก็วิ่ง ส่วนอ้วนซงยกทัพออกจากเมืองก็วิ่งจะไปตีเมืองเพงจ้วนกวน

โดยให้ม้าเอียนและเตียวคิมทหาร เป็นสองกองทำหน้าที่เป็นกองหน้าพอกองทัพของเมืองกิวเคลื่อนออกจากเมือง ฝ่ายอ้วนถ้ำซึ่งสอดแนมอยู่ที่ทราบข่าวศึกจึงรายงานให้อ้วนถ้ำทราบ อ้วนถ้ำทราบความดังนั้นก็แจ้งแต่งหนังสือให้ทหารถือไปบอกชาวศึกแก่โจโฉ ขอให้ยกกองทัพเข้าตีเมืองกิวและให้ยกกองทัพมาช่วยเมืองเพงจวนกวน

โจโฉได้ทราบหนังสือของอ้วนถ้ำแล้วจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง แจ้งความตามหนังสือของอ้วนถ้ำให้ที่ประชุมทราบแล้วว่าอ้วนถ้ำ อ้วนซง ทำศึกกันในครั้งนี้เมืองกิวคงจะได้แก่เราเป็นมั่นคง ในขณะที่นั้นเขาฮิวเดินทางมาแต่เมืองหลวง ได้ฟังความแล้วจึงว่า "เหตุใดท่านมาตั้งนั่งอยู่ดังนี้ จะคอยให้ฟ้าผ่าอ้วนถ้ำกับอ้วนซงตายเองหรือ" โจโฉได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าเพราะเหตุที่เราตั้งนั่งอยู่ดังนี้ อ้วนถ้ำและอ้วนซงคงจะถูกฟ้าผ่าตายและเราจะได้เมืองกิวในครั้งนี้ แล้วท่านอย่ากังวลเลย เราได้คิดอ่านการทั้งปวงไว้พร้อมแล้ว ว่าแล้วโจโฉจึงออกคำสั่งให้โจหลงคุมทหารยกไปตีเมืองกิว แต่ตัวโจโฉเองนั้นคุมทหารยกไปตีกองทัพของอิมไ้ซึ่งตั้งคุมเชิงอยู่ที่แดนเมืองมอเสี่ย ให้กองทัพทั้งสองหุงข้าวกินให้เสร็จเรียบร้อยตั้งแต่ตอนใกล้สว่าง แล้วรีบยกไปทำการ

โจโฉแทนที่จะยกเข้าตีเมืองกิวแต่กองทัพเดียว กลับแยกกองทัพออกเป็นสองกอง กองหนึ่งยกไปตีเมืองกิวอีกกองหนึ่งยกไปตีกองทัพซึ่งตั้งคุมเชิงอยู่ที่ ก็เพราะแจ้งในกลศึกของสิมโหยว่าหากยกกองทัพไปตีแต่ทางด้านเมืองกิวก็จะถูกกองทัพซึ่งตั้งคุมเชิงอยู่ที่กระหนาบ และการที่จะยกกองทัพไปตีกองทัพที่ตั้งคุมเชิงอยู่นั้นจะอยู่เหนือความคาดคิด เพราะฝ่ายที่ตั้งคุมเชิงไม่ทันระวังตัวจะสามารถได้ชัยชนะทั้งสองทาง โจโฉเคลื่อนทัพอย่างรวดเร็ว ถึงแดนเมืองมอเสี่ย อิมไ้เห็นกองทัพยกมาไม่ทันเตรียมตัวพร้อมก็รีบยกทหารออกมาป้องกันค่าย โจโฉเห็นดังนั้นก็สั่งให้เคาฑูกรบ เคาฑูรบกับอิมไ้ได้หาเพลงก็เอาทวนแทงอิมไ้ตกม้าตาย โจโฉเห็นได้ทีจึงสั่งทหารเข้าตีกองทัพของอิมไ้ ฝ่ายทหารของอิมไ้เห็นตัวนายตมม้าตายก็ตกใจแตกตื่นพากันวิ่งหนี ถูกทหารโจโฉฆ่าฟันล้มตายและจับกุมได้เป็นจำนวนมาก

โจโฉยึดค่ายของอิมไ้ได้แล้วจึงให้เคลื่อนทัพไปชายแดนเมืองฮันตัน รุกเข้าตีกองทัพของจองกีซึ่งตั้งคุมเชิงอยู่ จองกีไม่คาดคิดว่าจะถูกกองทัพโจโฉยกมาตี ไม่ทันได้เตรียมตัวเหมือนกับกองทัพของอิมไ้ก็รีบยกทหารออกมาป้องกันอยู่หน้าค่าย โจโฉเห็นดังนั้นก็ให้เตียวเลี้ยวออกรบ เตียวเลี้ยวรบกับจองกีได้สามเพลง จองกีสู้เตียวเลี้ยวไม่ได้จึงชักม้าหนี เตียวเลี้ยวขับม้าไล่ตามไปพอได้ระยะเกาทัณฑ์ เตียวเลี้ยว จึงเปลี่ยนมาใช้เกาทัณฑ์ยิงไปถูกจองกีตกม้าตาย ทหารของโจโฉได้รุกไล่โจมตีทหารของจองกีบาดเจ็บล้มตายและจับตัวไว้ได้เป็นอันมาก จากนั้นจึงบุกเข้ายึดค่ายของจองกีไว้ได้ โจโฉได้รวมพลอีกครั้งหนึ่งจัดเอาทหารของอิมไ้และจองกีที่จับได้แล้วอมสวามีภักดีให้ทำหน้าที่เป็นกองหน้า แล้วให้เคลื่อนทัพไปสมทบกับโจหลงที่เมืองกิว

กองทัพของโจโฉและโจหลงได้ตั้งค่ายล้อมเมืองกิวไว้ทุกด้าน แต่จะรุกเข้าปล้นเมืองยังไม่สะดวก เพราะสิมโหยและตันหลิมได้กวาดขันให้ทหารป้องกันรักษากำแพงเมืองและเชิงเทินไว้แน่นหนา คำวันหนึ่งสิมโหยออกตรวจตามแนวกำแพงเมือง เห็นบังเล่ นายทหารผู้รับผิดชอบรักษาเชิงเทินด้านตะวันออกเมาสุรานอนหลับไม่รู้ความก็โกรธ จึงให้หลงโทะโบายหาสิบที่ บังเล่ต้องโทะโบายได้รับความอภัยศนิก หลังถูกโบายแล้วในคืนนั้นจึงหนีออกจากเมืองไปเข้าสวามีภักดีกับโจโฉ โจโฉเห็นบังเล่มาสวามีภักดีก็มีความยินดี และรับบังเล่ไว้เป็นทหารในกองทัพ บังเล่จึงแจ้งข้อมูลทางการทหารให้โจโฉทราบผ่านทางกำแพงเมืองด้านตะวันออกมีทหารรักษาแต่เบาบาง ขอให้ท่านชุดอุโมงค์บุกเข้าโจมตีทางด้านตะวันออกก็จะสามารถยึดเมืองกิวได้สำเร็จ โจโฉได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบกับความคิดของบังเล่ แต่แทนที่จะทำการแต่เพียงด้านเดียว สมควรให้ทำการพร้อมกันทุกด้าน จึงให้ทหารชุดอุโมงค์จากภายนอกกำแพงเมืองทั้งสี่ด้านแล้วเอาดินมากองสูงเท่ากำแพงเมืองเพื่อเตรียมให้ทหารบุกเข้าไปในเมืองผ่านทางอุโมงค์ ทางหนึ่ง และระดมยิงเกาทัณฑ์จากเนินดินเข้าไปในเมืองอีกทางหนึ่ง โดยให้บังเล่เป็นผู้ควบคุมการชุดอุโมงค์ และนำทหารเข้าโจมตีทางด้านตะวันออก พอค่ำลงอีกวันหนึ่งบังเล่จึงคุมทหารไปชุดอุโมงค์ทางด้านตะวันออกตามคำสั่งของโจโฉจนถึงเที่ยงคืนก็ทะลุผ่านคูเมืองเข้าไปใกล้กำแพงเมือง ในขณะที่ด้านอื่นไม่ชำนาญพื้นที่จึงชุดอุโมงค์ได้เพียงไม่กี่ว่าเท่านั้น

ความจริงแผนการชุดอุโมงค์และพุนเนินดินให้สูงขึ้นเพื่อโจมตีเมืองทางอุโมงค์และระดมยิงเกาทัณฑ์จากเนินดินอันเป็นที่สูงนั้นมาถึงครั้งนี้มีใจความคิดใหม่ต่อไปอีกแล้ว เพราะต้นกำเนิดยุทธวิธีนี้คือ สิมโหยที่ได้เสนอยุทธวิธีดังกล่าวแก่อ้วนเสี้ยวนั่นเอง แต่โจโฉได้ยอมรับเอาแผนการดังกล่าวมาใช้ในการโจมตีเมืองกิวในครั้งนี้ในคืนเดียวกันนั้นสิมโหยได้ออกตรวจกำแพงเมืองตามปกติ พอมาถึงกำแพงเมืองทางด้านตะวันออกไม่เห็นบังเล่ สอบถามได้ความว่าบังเล่หนีไปอยู่กับโจโฉแล้ว สิมโหยก็โกรธ หดย่นอยู่บนหอบนกำแพงเมืองด้านตะวันออก มองออกไปทางด้านนอก ทหารรักษาการบนกำแพงได้รายงานแก่สิมโหยว่าห่างจากกำแพงเมืองไปยังคูเมือง สังเกตดูมีการเคลื่อนไหวแต่เห็นไม่ถนัดเพราะท้องฟ้ามืด เกรงว่าข้าศึกจะคิดอ่านยกกำลังเข้าตีเมืองกิว สิมโหยเขม่นมองไปทางด้านที่ทหารรายงานความเคลื่อนไหวก็เห็นเหตุการณ์เคลื่อนไหวผิดปกติ จึง

ให้ทหารออกไปสืบความ จึงได้ทราบข่าวทหารฝ่ายโจโจกำลังขุดอุโมงค์อยู่ สิมโทยพอรทราบความก็คาดหมายได้ว่าน่าจะเป็นบังเล้าอาสาโจโจขุดอุโมงค์เพื่อจะยกกำลังเข้ามาตีเมืองกัจฉิว จึงว่าโจโจกำลังลอก ยุทธวิธีขุดอุโมงค์ของเราจะทำอะไรแก่เราได้ เราจะผลาญทหารโจโจในอุโมงค์เสียให้สิ้นในครั้งนี ว่างแล้วจึงสั่งให้ทหารขนเอาก้อนหินใส่เกวียนห้าสิบล่มและให้จัดทหารคุมเกวียนออกจากประตูเมืองบุก เข้าไปตรงจุดที่มีการขุดอุโมงค์อยู่นั้น ในขณะนั้นทหารของบังเล้าเกือบทั้งหมดอยู่ภายใต้อุโมงค์ คงเหลือรักษาการอยู่ที่ปากอุโมงค์แปดเก้าคนเห็นทหารของเมืองกัจฉิวยก ออกมาจกตกใจกลัวพากันวิ่งหนี ทหารของสิมโทยที่คุมเกวียนก้อนหินออกไปจึงช่วยกันขนก้อนหินถมปากอุโมงค์จนมิด แล้วยกกลับเข้า ในเมือง บังเล้านำทหารขุดอุโมงค์อยู่ไม่มีความแต่พอปากอุโมงค์ถูกปิด อากาศที่หายใจก็ค่อยๆ หมดไป หนีขึ้นมาข้างบนไม่ได้จึงขาดอากาศ หายใจและเสียชีวิตทั้งหมด

ครั้นรุ่งขึ้นทหารของโจโจเห็นทหารที่ไปขุดอุโมงค์เจียบหายไปก็พากันไปดูที่ปากอุโมงค์ เห็นก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้อย่างหนาแน่นจึงรายงานให้โจโจทราบ โจโจได้ทราบความก็ตกใจสั่งให้ทหารไปที่ปากอุโมงค์ ขนเอาก้อนหินที่ถมปากอุโมงค์นั้นออก แต่ปรากฏว่าทหารที่อยู่ในอุโมงค์เสียชีวิตหมดแล้ว โจโจทราบความก็เสียใจ สั่งให้ยกเลิกแผนการขุดอุโมงค์ทุกด้าน และให้ถอนทัพยกกลับมามาตั้งอยู่ที่ตำบลอวนสวย เตรียมตีกองทัพ อ้วนซงที่จะกลับจากเมืองเพงจ้วนก้วน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

วางกลซ่อนกล (ตอนที่ 166)

โจโจถูกสิมโทยทำลายยุทธวิธีขุดอุโมงค์ด้วยการให้ทหารขนเอาหินไปถมปากอุโมงค์ ทำให้ทหารของโจโจที่อยู่ในอุโมงค์ตายสิ้น โจโจเสียใจที่ยุทธวิธีล้มเหลวจึงถอนทัพจากเมืองกัจฉิว และให้ไปตั้งรับเพื่อเตรียมตีกองทัพของอ้วนซงที่จะกลับจากเมืองเพงจ้วนก้วน ทางฝ่ายอ้วนซงยกกองทัพไปล้อมเมืองเพงจ้วนก้วนไว้ มั่นใจว่าโจโจจะไม่ยกกองทัพเข้าตีเมืองกัจฉิว เพราะได้สั่งให้อิมไ่ก่และจวงกี ยกกองทัพไปตั้งคุมเชิงกองทัพโจโจไว้ถึงสองด้าน แต่ในที่สุดโจโจได้ทำลายแผนการคุมเชิงของอ้วนซงที่ต้องการสกัดทัพของโจโจไม่ให้ยกไปตีเมืองกัจฉิวได้สำเร็จ พออ้วนซงได้ทราบข่าวว่าโจโจเคลื่อนทัพเข้าตีเมืองกัจฉิวก็ตกใจเกรงว่าเมืองกัจฉิวจะเสียที่แก่โจโจจึงคิดจะเลิกทัพกลับมาป้องกันเมือง และเรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษากำหนดแผนการเลิกทัพ มาเถียนนายทัพคนสำคัญที่ยกมากับอ้วนซงในครั้งนี้ได้เสนอว่าเมื่อโจโจยกกองทัพไปล้อมเมืองกัจฉิว ย่อมต้องคิดอ่านเตรียมตีสกัดกองทัพของท่านที่จะเลิกทัพกลับมาจากเมืองเพงจ้วนก้วน ดังนั้นหากท่านเดินทัพกลับเมืองกัจฉิวตามทางหลวงก็จะต้องกลและเสียที่แก่โจโจ

อ้วนซงได้ฟังดังนั้นจึงว่าความคิดของท่านนั้นชอบอยู่ แต่จะเลิกทัพกลับไปในเส้นทางใดเล่าจึงจะไปรักษาเมืองกัจฉิวได้ตามความคิด มาเถียนจึงว่าการศึกครั้งนี้โจโจตั้งฐานลำเลียงเสบียงอาหารอยู่ที่ริมแม่น้ำเปกตก ขอให้ท่านเคลื่อนทัพไปตามเส้นทางลัดเลาะเขตเขาทางตะวันตกตรงไปที่ริมแม่น้ำเปกตกแล้วเข้าตีฐานเสบียงอาหารของโจโจ เมื่อโจโจเสียเสบียงที่นี้แล้วก็ไม่อาจทำศึกต่อไปได้ แม้จะฝืนล้อมเมืองกัจฉิวไว้ทหารก็จะเสียขวัญกำลังใจคงจะเสียที่แก่ฝ่ายเราเป็นมั่นคง อนึ่งเมื่อท่านเข้าตีฐานเสบียงของโจโจแล้ว โจโจย่อมคิดอ่านส่งทหารมาช่วยป้องกันฐานเสบียง กองทัพที่ล้อมเมืองกัจฉิวอยู่ก็จะรวนเร ให้ท่านแต่งทหารแจ้งแก่สิมโทยให้เตรียมการตีกระหนาบกองทัพโจโจไว้ให้พร้อม เมื่อเห็นแสงไฟที่ท่านเผาฐานเสบียงของโจโจแล้วก็ให้ยกกองทัพตีกระหนาบ โจโจก็จะเสียที่แก่เรา

อ้วนซงได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วยกับแผนการของมาเถียน สั่งให้เตรียมการตามความคิดของมาเถียนทุกประการ ให้สี่หูล้อมตัวลอบเข้าไปแจ้งข่าวให้สิมโทยทราบสวนมาเถียนและเตียวตีให้เป็น กองระวังหลัง ตัวอ้วนซงคุมทหารยกไปริมแม่น้ำเปกตก พออ้วนซงเคลื่อนทัพมาได้ระยะหนึ่ง มาเถียนและเตียวตีก็ยกกองระวังหลังตามอ้วนซงไป พออ้วนซงเลิกทัพจากเมืองเพงจ้วนก้วนและเคลื่อนทัพไปตามเส้นทางลัดจะตรงไปทางริมแม่น้ำเปกตก กองสอดแนมของโจโจก็ได้ข่าวศึกและรายงานให้โจโจทราบ โจโจทราบความก็ตกใจ ครุ่นคิดแผนการศึกษาอยู่ขณะหนึ่งจึงเรียกแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษาแล้วปรารถนาว่ากองทัพอ้วนซงคิดอ่านแผนการลึกลับจะไปทำลายฐานเสบียงของเราที่ริมแม่น้ำเปกตก หากเสียฐานเสบียงที่นี้แล้วการศึกษาข้างหน้าของเราก็จะขัดสน แล้วว่าเดชะบุญที่เราได้ข่าวความเคลื่อนไหวของกองทัพอ้วนซงเสียก่อน เราจะคิดอ่านทำลายกองทัพอ้วนซงให้จงได้ เพราะกองทัพอ้วนซงยกไปทำการครั้งนี้คงจะคิดอ่านสมคบกับข้างในเมืองกัจฉิว คอยโอกาสให้เรายกกองทัพไปป้องกันฐานเสบียงแล้วใน เมืองกัจฉิวก็ยกกองทัพมาตีกระหนาบ เราจะคิดอ่านตีกองทัพของอ้วนซงทั้งสองด้านให้แตกพ่ายไปจงได้

โจโจจึงออกคำสั่งให้จัดทหารเป็นสองกอง กองหนึ่งให้ซุ่มเตรียมตีสกัดกองทัพของเมืองกัจฉิวที่จะยกออกมาโจมตี ส่วนอีกกองหนึ่งให้ยกไปตีกองทัพอ้วนซง ช่วยป้องกันรักษาฐานเสียบึง ฝ่ายลี้หลอมตัวเล็ดลอดเข้าไปในเมืองกัจฉิวได้แล้วได้แจ้งความที่อ้วนซงสั่งการแก่สมิโพลยทุกประการ แล้วเสนอแก่สมิโพลยว่าบัดนี้เสียบึงอาหารภายในเมืองมีอยู่ไม่มากนัก จำเป็นที่จะต้องตีกองทัพโจโจให้แตกไปแต่โดยไว จึงเสนออุบายให้ทำที่เป็นยอมแพ้กแก่โจโจและให้ชาวเมืองไปขอเข้าด้วยกับกองทัพของโจโจ อาศัยจังหวะที่ฝ่ายโจโจประมาทจึงยกกองทัพออกไปโจมตีให้แตกพ่ายไป

สมิโพลยได้ฟังก็เห็นด้วยกับความคิดของลี้หลิงให้ป้อมปราการขึ้นบนเชิงเทินว่าบัดนี้อ้วนซงทั้งเมืองไปแล้วชาวเมืองจึงพร้อมใจกันขอสวามิภักดิ์ด้วยโจโจ และให้ชาวเมืองทำที่ไปขอเข้าด้วยกับกองทัพของโจโจ การที่ลี้หลุมเสนอแผนการขึ้นใหม่ตั้งนี้ยอมขัดแย้งกับแผนการที่อ้วนซงได้กำหนดมาแต่เดิมคือรอให้โจโจยกทหารไปช่วยป้องกันฐานเสียบึง แล้วในเมืองกัจฉิวจึงค่อยยกตามตี แต่ลี้หลิงกลับเสนอแผนการให้ล้อมกองทัพโจโจว่าทางในเมืองจะยอมสวามิภักดิ์เพื่อให้โจโจประมาทและจะยกเข้าตี แผนการทั้งสองแผนจึงไม่ประสานกัน และไปคนละทิศคนละทาง สมิโพลยไม่รู้แผนการความคิดของอ้วนซง จึงเอะอะเห็นด้วยไปกับแผนการความคิดของลี้หลิง ทางฝ่ายโจโจเมื่อเห็นในเมืองกัจฉิวป้อมปราการข้อมสวามิภักดิ์และมีชาวเมืองแห่กันมาที่ค่ายก็แจ้งในกลศึกของสมิโพลย จึงเรียกแม่ทัพนายกองมาประชุมแล้วว่าสมิโพลยคิดอ่านอุบายทั้งนี้ประหนึ่งเห็นเราเป็นเด็กทารกไม่ลึกลับลึนน้ำนม คิดว่าเราจะหลงกลหลวมตัวประมาทแล้วจะยกกองทัพมาโจมตี เราจะซ่อนกลจับตัวสมิโพลยให้จงได้ จึงสั่งให้จัดทหารที่เตรียมไว้สำหรับตีเมืองกัจฉิวแยกออกเป็นสองกอง กองละสามพันคน ให้เดี่ยวเดี่ยวและซิวหลอมคุมทหารคนละกองลอบยกไปตั้งซุ่มอยู่สองข้างทางระหว่างเมืองกัจฉิวกับค่ายหลวงของโจโจ ส่วนตัวโจโจเองนั้นใส่เกราะขี้ม้ากันสับทนต์นำทหารยกไปใกล้กำแพงเมือง ทำที่ว่าหลงกลของสมิโพลย

พอโจโจยกไปใกล้กำแพงเมือง สมิโพลยก็ให้ทหารเปิดประตูเมือง และเกณฑ์ชาวเมืองให้ถือพุ่มดอกไม้จตุรพักตยืนพากันเดินตรงเข้าไปที่กองทัพของโจโจ โจโจเห็นดังนั้นจึงให้หยุดม้าอยู่ก่อนที่จะถึงกองทัพ เป็นที่ว่ารอ ให้ฝ่ายในเมืองออกมาสวามิภักดิ์ ฝ่ายสมิโพลยเข้าใจว่าโจโจต้องกลอุบายจึงคุมทหารยกออกจากเมืองจะเข้าจับตัวโจโจ พอโจโจเห็นสมิโพลยคุมทหารออกจากเมืองตามชาวเมืองมาถึงจุดซุ่มก็ให้ทหารโบกสัญญาณธงแดงให้กองทัพทั้งสองกองเข้าโจมตีกองทัพของสมิโพลยพร้อมกัน เดี่ยวเดี่ยวและซิวหลอมคุมกองทัพคอยที่อยู่ พอเห็นสัญญาณจึงสั่งทหารให้ยกเข้าตีกองทัพของสมิโพลยพร้อมกัน ทางฝ่ายโจโจเมื่อให้สัญญาณแล้วสั่งทหารให้ร้องบอกชาวเมืองให้รีบหนีลงข้างทางแล้วสั่งทหารให้เข้าตีกองทัพของสมิโพลยเข้าไปอีกทางหนึ่ง สมิโพลยนำทหารหวังจะตีกองทัพโจโจให้แตกพ่ายไปแต่กลับตกอยู่ในวงล้อมของทหารโจโจถึงสามด้านก็ตกใจ ทหารของทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันอย่างชุลมุน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก สมิโพลยเห็นแผนการล้มเหลวจึงพาทหารที่เหลือตีฝ่าหนีกลับเข้าไปในเมือง

โจโจเห็นดังนั้นจึงพาทหารไล่ตามตีสมิโพลย ในขณะที่สมิโพลยและทหารส่วนหนึ่งหนีเข้าไปในเมืองได้แล้วส่วนหนึ่งยังเหลืออยู่นอกประตูเมือง โจโจเห็นได้ทีจึงขี่ม้านำทหารจะบุกเข้าไปในภายในเมือง ทหารที่รักษาเชิงเทินเห็นสับทนต์กันโจโจแปลกตากว่าทหารทั้งปวงก็หมายตาว่าเป็นตัวโจโจนายทัพ ดังนั้นพอโจโจเข้าไปใกล้ระยะเกาทัณฑ์ทหารที่รักษาเชิงเทินจึงระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่โจโจ ทหารติดตามโจโจเห็นดังนั้นก็ตกใจ ใช้ทวนปิดเกาทัณฑ์ป้องกันโจโจเป็นพัลวัน แต่เกาทัณฑ์ดอกหนึ่งแล่นลอดไปถูกหมวกเกราะโจโจหลุดหล่นตกลงที่พื้น ทหารที่แวดล้อมป้องกันโจโจอยู่เห็นดังนั้นเข้าใจว่าโจโจถูกยิงจึงพากันร้องพร้อมกันว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีถูกเกาทัณฑ์เข้าศึก กองทหารของโจโจจึงตกใจแตกตื่นพากันมาล้อมอารักขาโจโจไว้ ทหารของสมิโพลยจึงหนีกลับเข้าไปในเมืองได้หมดสิ้นแล้วปิดประตูเมือง ประสานกับการระดมยิงเกาทัณฑ์มาที่กองทัพของโจโจประดุจท่าฝนทหารของโจโจได้ป้องกันปิดเกาทัณฑ์และคุ้มกันพาตัวโจโจออกมาจนพ้นระยะเกาทัณฑ์ ในขณะที่นั้นโจโจได้สติหายตกใจจึงสั่งให้ถอยทัพกลับเข้าค่ายทางฝ่ายอ้วนซงยกทหารมาถึงริมแม่น้ำเปกตกแต่ไม่เห็นเรือเสียบึงของโจโจเพราะเมื่อทางฝ่ายโจโจทราบข่าวว่าอ้วนซงยกกองทัพจะมาทำลายฐานเสียบึง จึงสั่งให้ถอนเรือเสียบึงไปทางด้านหลังระยะทางหนึ่งร้อยเส้นแล้วจอดซุ่มอยู่

อ้วนซงไม่พบกองเรือเสียบึงของโจโจจึงยกทหารจะกลับไปเมืองกัจฉิว พอยกมาใกล้เมืองระยะสองร้อยเส้นจึงให้ทหารเตรียมตั้งค่ายและให้เตรียมฟันฟางไว้เป็นอันมากเพื่อจะยกเข้าปล้นค่ายโจโจ ทางฝ่ายโจโจเมื่อทราบข่าวว่าอ้วนซงยกทหารมาจะตั้งค่ายกระหนาบ จึงสั่งทหารกองที่เตรียมจะยกไปช่วยรักษาฐานเสียบึงยกไปตีกองทัพของอ้วนซงไม่ให้ทันตั้งค่ายได้สำเร็จ ทหารของอ้วนซงกำลังสาละวนอยู่กับการตั้งค่าย ถูกกองทัพของโจโจรุกเข้าโจมตีโดยไม่ทันตั้งตัวก็พากันแตกตื่นวิ่งหนี ทหารของโจโจได้ทีจึงไล่ตามตีทหารของอ้วนซงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก อ้วนซงจะตั้งค่ายกระหนาบกองทัพโจโจไม่สำเร็จและถูกตีพ่าย จึงพาทหารถอยทัพมาสองร้อยเส้น ให้ตั้งค่ายไว้ที่เนินเขาและให้ทหารรีบไปตามกองทัพของมาเอียนและเดี่ยวคิงซึ่งเป็นกองระวังหลังให้รีบรุดมาสมทบแต่ทหารที่ไปติดตามกองทัพของมาเอียนและเดี่ยวคิงกลับไม่พบกองระวังหลังแม่แต่คนเดียว อ้วนซงหวังว่าจะพึ่งกำลังสมทบจากกองระวังหลังโดยที่หารู้ไม่ว่าในขณะที่เคลื่อนทัพจากเมืองเพง

จวนกวนนั้น โจโฉได้สั่งการให้ลิทงและลิเชียงลอบไปเกลี้ยกล่อมม้าเอียนและเตียวคิให้เข้าสวามิภักดิ์ หัวหน้ากองระวังหลังทั้งสองจึงได้แปรพักตร์ตาม ลิทงและลิเชียงยอมเข้าด้วยกับโจโฉ และโจโฉได้แต่งตั้งให้เป็นนายทหารประจำกองทัพ ครั้นตกลูกกลางคืนโจโฉจึงสั่งให้ลิทง ลิเชียง ม้าเอียนและเตียวคิ ทหารเก่าของ อ้วนซงที่เข้าสวามิภักดิ์นำทหารยกไปปล้นค่ายของอ้วนซง ซึ่งตั้งคอกองระวังหลังอยู่ที่เนินเขา กองทัพของ อ้วนซงไม่ทันระวังตัวจึงถูกสี่นายทหารเก่าบุกเข้าปล้นค่าย ฆ่าฟันทหารในค่ายบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก

อ้วนซงทราบข่าวทหารเก่าของตัวแปรพักตร์เข้าด้วยโจโฉและยกกองทัพมาปล้นค่ายก็ตกใจ พาทหารถอยไปอีก สี่ร้อยเส้นจนพ้นจากการติดตามแล้วจึงให้ตั้งค่ายไว้ที่เชิงเขา ครั้นรุ่งขึ้นอ้วนซงเห็นทหารในค่ายอ่อนล้าอดโรย และเสียขวัญกำลังใจ เนื่องจากเสียที่แก่ข้าศึกตลอดมาก็เสียหน้าใจ เห็นว่าไม่สามารถต่อสู้กับโจโฉได้อีกต่อไป จึงตั้งให้ลิเม่งเป็นทูตไปเจรจาสงบศึกยอมเข้าสวามิภักดิ์กับโจโฉ โจโฉทราบว่ามีทูตมาแต่อ้วนซงจึงให้ทหาร เขิญทูตเข้ามาพบ พอทราบความจากปากทูตว่าอ้วนซงขอเจรจาสงบศึกยอมแพ้แก่กองทัพเมืองหลวงจึงคิดว่า อ้วนซงยอมแพ้ในครั้งนี้ก็เพราะสิ้นกำลังหมดหนทางที่จะเอาชนะได้แล้วจึงคิดเอาตัวรอด วันใดที่สถานการณ์ ผ่อนคลายแล้วคงจะแข็งอำนาจขึ้นอีก ดังนั้นจะรับสวามิภักดิ์ก็เหมือนกับรับเอางูเห่ามาเลี้ยงไว้กับอก นานวันไป ก็จะทำอันตรายแก่เรา เมื่อคิดดังนั้นโจโฉจึงแกล้งบอกกับลิเม่งว่า ซึ่งอ้วนซงจะยอมสวามิภักดิ์นั้นเรายินดีนัก แผ่นดินจะได้สงบสันติสืบไป แล้วโจโฉจึงสั่งให้ทหารเบิกเสื้อผ้าและทองถาดหนึ่งมอบแก่ลิเม่งเป็นกำนัล ลิเม่งรับของกำนัลแล้วคำนับลาโจโฉกลับไปแจ้งให้อ้วนซงทราบความทุกประการ

พอลิเม่งกลับหลังพ้นไปจากค่าย โจโฉจึงเรียกเตียวเลี้ยวกับซิวหลงมาสั่งการว่าอ้วนซงคิดเอาตัวรอดแกล้งยอม สวามิภักดิ์ เราจึงแกล้งวางอุบายว่าจะยอมรับการสวามิภักดิ์เพื่อให้อ้วนซงตายใจไม่ป้องกันระวังตัว ดังนั้นเวลา ยามสามคืนนี้ให้ท่านทั้งสองยกทหารไป ปล้นค่ายอ้วนซง จับตัวอ้วนซงให้จงได้ สองนายทหารรับคำสั่งโจโฉ แล้วคำนับลาออกไปจัดแจงทหารเตรียมปล้นค่ายอ้วนซงในเวลาสามคืนนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

กำเนิดยุทธวิธี "ไขน้ำท่วมเมือง" (ตอนที่ 167)

อ้วนซงวางใจว่าโจโฉรับสวามิภักดิ์ จึงมิได้ระมัดระวังตัวว่าจะถูกกองทัพของโจโฉเข้าโจมตี โดยหารู้ไม่ว่าการ รับสวามิภักดิ์ที่โจโฉ บอกให้ทูตกลับไปแจ้งแก่อ้วนซงนั้นเป็นเพียงกลอุบายเพื่อจะลวงให้อ้วนซงประมาท ในขณะที่โจโฉได้สั่งการให้สองทหารเอกเตรียมยกกำลังเข้าปล้นค่ายอ้วนซงตอนยามสามของคืนนี้ ในขณะที่ อ้วนซงและทหารในค่ายกำลังหลับสนิทเพราะอดโรยมาจากการศึกที่ต่อเนื่องมาเป็นเวลาหลายวัน คงเหลือแต่ ทหารที่เข้าเวร ยามรักษาการอยู่เพียงไม่กี่คน พอทหารรักษาเวรยามดีเกราะบอกเวลายามสาม เสียงโห่ร้อง ของทหารจำนวนมากทั้งด้านหน้า ด้านหลังค่าย ก็กองกระหึ่มขึ้นพร้อมกัน เตียวเลี้ยวและซิวหลงนำทหารเป็น อันมากให้ทหารช่างยกล่องหน้า เข้าไปทำลายประตูค่ายและรั้วด้านหลังค่ายของฝ่ายอ้วนซงและให้ทหารมา จำนวนมากบุกเข้าไปในค่ายของอ้วนซงพร้อมกัน ทหารของอ้วนซงบ้างก็ยังไม่หลับ บ้างก็เพิ่งงัวเงียตื่นขึ้นไม่ทัน ป้องกันระวังตัวก็ถูกทหารของเตียวเลี้ยวและซิวหลงฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก อ้วนซงรู้สึกตัวตื่น ขึ้นไม่ทันได้ใส่เกราะก็รีบขึ้นมาพาทหารที่เหลือตายอาศัยความมืดหนีออกจากค่ายเอาตัวรอด ings สำหรับที่ เจ้าเมืองตลอดจนทรัพย์สินเสบียงและอาวุธ ยุทโธปกรณ์จำนวนมากอยู่ในค่าย

เตียวเลี้ยวและซิวหลงกวาดล้างทหารของอ้วนซงและจับเป็นเชลยเกือบทั้งหมด เสร็จแล้วจึงสั่งทหารให้เก็บ รวบรวมตราสำหรับที่เจ้าเมือง อาวุธยุทโธปกรณ์และเสบียงจนตกลายจึงแล้วเสร็จ และควบคุม ล่าเสียงทหาร และสินค้าที่ยึดได้กลับไปท่กองทัพของโจโฉ รายงานการศึกให้โจโฉทราบทั้งสิ้น โจโฉได้ทราบความก็มีใจ ยินดีสั่งให้ปูนบำเหน็จแก่ลัวทหารตามความชอบอย่างทั่วถึงและสั่งให้เคลื่อนทัพยกเข้าล้อมเมืองกิวไว้ว ตั้ง ค่ายรายรอบเมืองกิวไว้วเป็นสามด้าน ครั้นตั้งค่ายมั่นแล้วโจโฉจึงเรียกประชุมที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อ ปรึกษาแผนการที่จะบุกเข้ายึดเมืองกิวไว้วต่อไป เขาฮิวที่ปรึกษาจึงว่าเมืองกิวไว้วนี้กำแพงเมืองสูงใหญ่ คูเมืองทั้ง กว้าง ทั้งลึก จะเข้าตีซึ่งหน้าก็จะได้ยากลำบากแก่ทหาร และเสียเปรียบฝ่ายในเมืองซึ่งตั้งรับในที่กำบังที่ สามารถใช้เกาทัณฑ์ระดมยิงฝ่ายเข้าโจมตีไม่ให้เข้าใกล้กำแพงเมืองได้

แล้วว่าข้าพเจ้าได้ออกตรวจตราภูมิประเทศโดยรอบกำแพงเมืองแล้ว ปรากฏว่าระบบชลประทานภายในเมือง ล้วนเชื่อมโยงและรับน้ำจากคูเมือง มีคลองเชื่อมจากคูเมืองเข้าไปภายในตัวเมืองอย่างทั่วถึง คูเมืองที่กว้าง ใหญ่แม้ว่าจะป็นปราการสำคัญสักแค่ไหนให้กองทัพของท่านรุกรานเข้าไปได้ แต่ก็กลายเป็นข้อพิรุธที่ จะทำลายล้างเมืองกิวไว้วให้พินาศไปพร้อมกันด้วย โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ ถามขึ้นว่าเขาฮิวท่านกล่าว ความ ทั้งนี้มีเงื่อนไขเป็นนัยประการใดเกี่ยวกับคูเมือง และคลองส่งน้ำในเมืองที่เชื่อมอยู่กับคูเมืองนั้นเล่า เขา ฮิวจึงว่าถ้าหากนำในคูเมืองเอ้อล้นสูงขึ้นแล้ว นำย้อมมีธรรมาไหลสู่ที่ต่ำ ก็จะไหลเข้าไปตามคลองที่เชื่อม

จากคูเมื่อนั้น ถ้าปริมาณน้ำมากพอและสูงเพียงพอแล้ว น้ำก็จะท่วมตัวเมือง ภายในเมืองก็จะสับสนอลหม่าน ขึ้น เราก็จะบุกโจมตียึดเอาเมืองกัจฉาได้โดยง่าย

โจโจได้ฟังก็พยักหน้า แต่ไม่เห็นทางที่จะอาศัยประโยชน์จาก ภูมิประเทศดังกล่าวได้ จึงว่าฤดูกาลนี้ฝนเบาบาง หรือแม้หากฝนจะตกหนักก็มีปริมาณไม่เพียงพอที่จะทำให้น้ำในคูเมืองสูงล้นเอ่อไหลเข้าไปในเมืองจนท่วมเมืองได้ เขาจึงคิดว่าความอันตรายที่ขบถอยู่ และเป็นความที่ผู้คนทั้งปวงในเมืองกัจฉาก็รู้อยู่ทุกตัวคน จึงต่างคนต่างมิได้คิดอ่านที่จะใช้น้ำเป็นอาวุธหรือป้องกันน้ำท่วมเมือง โจโจฟังคำเขาฮิวเปี่ยมไปด้วยลักษณะโอ้อะและยกตนข่มท่านอยู่ในที่ก็ไม่ค่อยพอใจ แต่เล็งเห็นถึงความที่เขาฮิวกล่าวนั้นหนักแน่นมั่นคงและดูเหมือนว่ายังไม่สิ้นกระแสความ คงจะมีความนัยอันลึกซึ้งที่เห็นหนทางยึดเมืองกัจฉาอยู่จึงกล่าวเป็นที่ตั้งนี้ โจโจขมใจแล้ว ซักเขาฮิวต่อไปว่าท่านมีความคิดอ่านประการใดที่จะทำให้น้ำไหลเข้าท่วมเมืองกัจฉา เขาฮิวจึงว่าห่างจากตัวเมืองไปสิร้อยเส้นเป็นแม่น้ำเจียงโห แม่น้ำแห่งนี้ฝนจะตกเพียงเบาบาง แต่ข้างเหนือนั้นยังคงเป็นฤดูฝน น้ำเหนือหลากไหลตามแม่น้ำเจียงโหไปออกปลายแม่น้ำจนลงทะเล ขอให้ท่านเกณฑ์ทหารไปทำท่านบทดน้ำไว้ที่ริมแม่น้ำเจียงโหก่อน แล้วขุดคลองเชื่อมจากท่านบนั้นตรงมาที่คูเมืองกัจฉา ให้เป็นคลองกว้างสี่วา ลึกสองวา จากนั้นจึงรื้อท่านบที่ทดน้ำไว้ น้ำจากแม่น้ำเจียงโหก็จะไหลป่าเข้ามาตามคลองซึ่งขุดนั้นเข้ามาที่คูเมือง แล้วเอ้อล้นไปตามคลองที่เชื่อมจากคูเมืองเข้าไปในเมือง น้ำก็จะท่วมเมือง จากนั้นจึงค่อยยกทหารเข้าตีเมืองกัจฉา

โจโจนั่งครุ่นคิดคำนึงอยู่ครู่หนึ่ง ในขณะที่บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงต่างพากันเงียบและครุ่นคิดตาม ความเงียบ ผ่านไปครู่หนึ่งโจโจลุกขึ้นยืนสายหน้าแล้วว่าภูมิประเทศจากริมแม่น้ำเจียงโหมาถึงคูเมืองต่ำกว่าคูเมืองถึงวาเศษ เมื่อท่านขุดคลองลึกเพียงสองวา ปริมาณน้ำก็จะไม่แรงพอที่จะไหลเข้าท่วมเมืองได้ โจโจปรารถนาตั้งนี้แล้วถามบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพคนอื่นว่าผู้ใดมีความ คิดเห็นและแผนการประการอื่นบ้าง เขาฮิวลุกขึ้นยืนบ้าง แหงนหน้ามองข้ามหัวทุกคนไปที่หลังคาค่ายอย่างตระหงแล้ววาท่านอัศวินเสนาบดีจะร้อนใจไปไยกัน ที่ข้าพเจ้าเสนอให้ขุดคลองลึกแต่สองวานั้นเป็นเพียงอุบายที่จะลวงให้สมิโทยและข้างในเมืองกัจฉาประมาทเท่านั้น โจโจได้ยินคำว่า "อุบาย" ต้องด้วยอัชฌาสัยตัว ดังนั้นแม้จะขุนมัวอารมณ์ที่เขาฮิวกล่าวความอย่างยโสโอหังและไม่สิ้นกระแสความเสียที่หนึ่ง ก็สู้ขมใจหันหน้ามาที่เขาฮิวแล้วถามขึ้นด้วยน้ำเสียงที่แสดงอาการรอนรนใครรู้ว่าอุบายของท่านเป็นประการใด เขาฮิวจึงว่าในเมืองกัจฉาบัดนี้มีสมิโทยซึ่งเป็นที่ปรึกษาเจ้าความคิด เคยคิดสร้างจักรยนต์และแผนการยุทธวิธีขุดอุโมงค์มาทำร้ายกองทัพของท่าน และยังคิดอ่านแก้ไขแผนขุดอุโมงค์ที่ท่านให้บังเล่ขุด อุโมงค์จะยกเข้าไปในเมืองกัจฉา โดยเอาก่อนหินถมปิดปากอุโมงค์จนบังเล่และทหารตายสิ้น ดังนั้นจึงประมาทความคิดอ่านของสมิโทยไม่ได้เป็นอันขาด แล้วว่าความคิดของข้าพเจ้านั้นต้องการขุดคลองลึกสี่วา กว้างสี่วา ก็จะได้น้ำพอเพียงที่จะใช้ท่วมเมืองกัจฉาได้ แต่ถ้าหากขุดขุดคลองกว้างสี่วา ลึกสองวาแล้ว สมิโทยก็จะล่วงรู้ความคิดแล้วหาทางป้องกันแก้ไขเสียได้ทัน เหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเสนอให้ขุดคลองลึกแต่สองวา กว้างสี่วา สมิโทยเห็นท่านขุดคลองดังนี้ก็จะประมาทว่าคลองลึกเพียงเท่านี้ปริมาณน้ำไม่พอที่จะท่วมเมืองได้ก็จะประมาท ไม่ป้องกันแก้ไข ครั้นได้วันเวลาทำการแล้วจึงค่อยระดมขุดเพิ่มเติมให้ลึกเพิ่มขึ้นอีกสองวา สมิโทยก็จะคิดอ่านป้องกันไม่ทัน น้ำซึ่งเป็นพลังแห่งจักรวาลที่สำคัญและไหลรืออยู่ตามธรรมชาติในแม่น้ำเจียงโหกำลังถูกเขาฮิวนำมาใช้เป็นแผนยุทธวิธีเข้าตีและยึดเมืองกัจฉาเป็นครั้งแรกในสามก๊กด้วยประการฉะนี้

โจโจได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย สั่งให้จัดทหารเป็นสองกอง กองแรกให้ไปทำท่านบกันริมแม่น้ำเจียงโห และขุดคลองจากแม่น้ำเจียงโหตรงเข้ามายังเมืองกัจฉา เป็นคูกว้างสี่วา ลึกสองวา ส่วนอีกกองหนึ่ง ให้เอาดินใส่กระสอบกันเป็นท่านบรอบคูเมือง สมิโทยเห็นทหารโจโจไม่ยกมารบแต่สาละวนอยู่กับการขุดคลอง และทำท่านบรอบคูเมือง จึงขึ้นไปตรวจการบนกำแพงเมืองทั้งสี่ด้านเห็นทหารโจโจขุดคลองลึกแต่เพียงสองวาก็หัวเราะ แล้วว่า "อันโจโจทำการทั้งนี้เราหากกลัวไม่ เราเกรงอยู่แต่จะขุดคลองให้ลึกลงไปจึงจะใช้น้ำให้ท่วมเมืองเราได้" สมิโทยรู้จักภูมิประเทศรอบเมืองกัจฉาเป็นอันดี เป็นอย่างเดียว กันกับที่เขาฮิวได้สำรวจภูมิประเทศมา จึงเห็นว่าที่โจโจให้ทหาร ขุดคูลึกแต่เพียงสองวายุ่อมไม่มีทางที่จะทำให้น้ำไหลจากแม่น้ำเจียงโหป่าเข้ามาท่วมเมืองกัจฉาได้ คิดตั้งนี้แล้วก็ตั้งอยู่ในความประมาท มิได้คิดอ่านปิดกั้นคลองที่เชื่อมจากคูเมืองหรือคิดอ่านป้องกันแก้ไขประการอื่น

ฝ่ายโจโจเห็นข้างภายในเมืองไม่ได้คิดอ่านป้องกันแก้ไขประการใดก็ตั้งใจ ทหารโจโจได้กันท่านบรอบคูเมืองกัจฉาสองวา และขุดคลองเชื่อมแม่น้ำเจียงโหกว้างสี่วา ลึกสองวาถึงสิบวันการก็แล้วเสร็จตามความคิดของเขาฮิว บ่ายวันรุ่งขึ้นโจโจเห็นการทั้งปวงเสร็จแล้วจึงให้ทหารไปเชิญเขาฮิวและแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษากำหนดแผนการตีเมืองกัจฉาต่อไป เขาฮิวเสนอว่าบัดนี้การกันท่านบรอบคูเมืองและการขุดคลองสำเร็จ ตามแผนการแล้ว ในคำวันนี้ขอให้ท่านจัดทหารจำนวนมากระดมขุดคลองให้ลึกเพิ่มขึ้นอีกสองวา กำหนดให้แล้วเสร็จก่อนสิ้นยามสามในคืนนี้ พอใกล้รุ่งให้รื้อท่านบที่ริมแม่น้ำเจียงโห ปล่อยให้ไหลรือเข้ามาตามคลอง

ที่ชุดนั้น และให้จัดพลเกณฑ์ออกไปชุมนุมอยู่ที่ปากคลองที่เชื่อมต่อคลองน้ำในเมืองกับคูเมือง คอยระดมยิงเกณฑ์อย่างให้ทหารข้างในเมืองกัจฉินดินมาปิดกั้นปากคลองนั้นได้ โจโจได้ฟังก็เห็นชอบ สั่งการให้ดำเนินการตามความคิดของเขาอิ้วทุกประการ

พอใกล้ยามสามทหารโจโจก็ชุดคลองลึกเพิ่มขึ้นอีกสองวา คลองส่งน้ำกว้างสี่วา ลึกสี่วาจึงแล้วเสร็จสมบูรณ์ตามความคิดของเขาอิ้ว ทหารข้างซึ่งควบคุมทำนบกั้นน้ำอยู่ที่ริมแม่น้ำเจียงโหจึงรีบร้อนทำนบกั้นน้ำออก น้ำในแม่น้ำเจียงโหซึ่งไหลบ่าหลากแรงด้วยน้ำเหนือจึงไหลทะลักตามคลองส่งน้ำนั้นเข้าไปที่คูเมือง และไหลล้นบ่าเข้าไปในคลองภายในเมืองน้ำจากแม่น้ำเจียงโหหลากแรงจัด ไหลแรงตามคลองส่งน้ำกว้างสี่วา ลึกสี่วานั้นเข้าไปท่วมคลองในเมืองกัจฉินแล้วเอ่อล้นท่วมภายในเมืองเกือบทั้งหมด สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าน้ำท่วมในเมืองกัจฉิน "ลึกประมาณเจ็ดแปดศอก ทหารแลชาวเมืองทั้งปวงขัดสนด้วยข้าวปลาอาหารแลตายด้วยน้ำ บ้างหนีขึ้นอยู่บนเชิงเทินบ้าง" ตกสายวันรุ่งขึ้นโจโจนำทหารขึ้นมาตรวจการตามทำนบกั้นน้ำนอกคูเมือง เห็นน้ำไหลบ่าเข้าไปในเมือง ท่วมเมืองสมความคิดแล้ว จึงสั่งให้ซินผีเอาตราสำหรับที่เจ้าเมืองของอ้วนซงและหมวกเกราะของอ้วนซงที่ยึดได้แล้วพาทหารไปที่หน้าประตูเมือง ร้องบอกแก่ทหาร ที่รักษากำแพงเมืองนั้นว่าอ้วนซงเจ้าเมืองกัจฉินแพ้ศึกถึงแก่ความตายแล้ว และบัดนี้น้ำก็ท่วมเมืองกัจฉิน ทุกคนไม่มีทางที่จะรอดชีวิตไปได้ ให้รีบยอมแพ้แก่กองทัพเมืองหลวงเสียโดยดี จึงจะปลอดภัยและมีความสุขสืบไป

ลิมโหยทราบนานว่าน้ำท่วมเมืองก็ตกใจ รีบพาทหารขึ้นไปบน เชิงเทินที่หน้าประตูเมือง เห็นซินผีพาทหารมาร้องให้ยอมแพ้ก็โกรธ สั่งทหารให้ไปจับบุตร ภรรยา พรรคพวกและพี่น้องของซินผีที่อยู่ในเมืองกัจฉินถึงแปดสิบคนขึ้นมานบนเชิงเทินแล้วให้ทหารประหารชีวิตคนเหล่านั้นเสียทั้งสิ้น แล้วโยนศพออกไปนอกเมือง ตรงหน้าที่ซินผีพาทหารมาร้องบอกให้ยอมแพ้อยู่ นั้น ซินผีเห็นเหตุการณ์ที่ไม่คาดฝันเกิดขึ้นและจำได้ว่าข้ากศพที่โยนลงมาจากเชิงเทินล้วนเป็นบุตร ภรรยา พรรคพวก พี่น้องทั้งสิ้นก็ตกใจ เสียใจ ร้องไห้ด้วยน้ำใจรักห้วงบุตรภรรยา ครอบครัวและพี่น้องและร้องต่ออาชาติลิมโหยเป็นอันมาก

ในขณะนั้นลิมเอ็งซึ่งเป็นหลานของลิมโหยแต่เป็นเพื่อนเกลอที่สนิทของซินผีเห็นลิมโหยสังหารบุตร ภรรยา ครอบครัวและญาติพี่น้องของซินผีอย่างโหดร้ายทารุณก็โกรธแค้นลิมโหยแทนซินผี ลิมเอ็งคุมเอาความโกรธลงมาจากเชิงเทินกลับไปที่บ้าน เขียนหนังสือถึงโจโจเป็นใจความว่าตัวข้าพเจ้านี้ชื่อลิมเอ็ง เป็นเพื่อนรักเกลอขวัญของซินผี ให้เจ็บแค้นแทนซินผีที่ลิมโหยผู้เป็นอาโหดเหี้ยมอำมหิตประหารราษฎรผู้ไม่มีความผิดเสียเป็นจำนวนมาก เหตุนี้เพื่อแก้แค้นแทนเพื่อนเกลอ ข้าพเจ้าและเพื่อนจะลอบเปิดประตูเมืองในคืนวันนี้และขอให้ท่านอัครมหาเสนาบดียกกองทัพเข้ายึดเมืองกัจฉิน ลิมเอ็งเขียนหนังสือเสร็จแล้ว เอาหนังสือนั้นผูกเข้ากับลูกเกณฑ์แล้วลอบยิงออกไปที่ทหารของโจโจ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ภาพตรงข้ามของวีรชนและทรชน (ตอนที่ 168)

เพราะลิมโหยไม่ตั้งตัวอยู่ในธรรม ใช้ความอำมหิตโหดเหี้ยมสังหารบุตรภรรยา ครอบครัว และพรรคพวกของซินผีทหารเก่าของเมืองกัจฉินเสียถึงแปดสิบคน จึงไม่เพียงแต่ทำให้ซินผีและทหารที่เคยเป็นข้าเก่าของเมืองกัจฉินเคียดแค้นเท่านั้น แม้ลิมเอ็งซึ่งเป็นหลานของลิมโหยเองแต่เป็นเพื่อนของซินผีก็พลอยเคียดแค้นตามเพื่อน จึงคิดอ่านจะเปิดประตูเมืองรับกองทัพโจโจ ทหารของซินผีได้รับหนังสือของลิมเอ็งที่ผูกติดอยู่กับเกณฑ์ และยิงมาตกใกล้กับกองทัพแล้ว จึงเอาหนังสือนั้นเข้าไปให้แก่ซินผี ซินผีแกะหนังสือออกอ่านทราบความแล้วก็ดีใจ เอาหนังสือนั้นเข้าไปรายงานให้โจโจทราบ โจโจได้ทราบความก็ยินดี จึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองแล้วปรารภขึ้นในที่ประชุมว่าเมืองกัจฉินจะแตกในค่ำวันนี้แล้วเพราะลิมโหยไม่ตั้งตนอยู่ในเมตตาธรรม ใช้อำนาจอย่างโหดเหี้ยมอำมหิตประหารผู้คนที่ไม่มีความผิดเสียเป็นอันมาก ทหารข้างในเมืองต่างเคียดแค้นและยอมเข้าด้วยเราเป็นอันมาก ในเวลากลางคืนวันนี้ข้างในเมืองจะลอบเปิดประตูเมืองรับกองทัพของเรา แล้วโจโจจึงสั่งการให้ซินผีเป็นกองทัพหน้า โจโจและซิวหล่งคุมทหารเป็นกองทัพหลวง ให้เตรียมกำลังไว้ให้พร้อม พันยามหนึ่งแล้วให้ยกกำลังไปตั้งขุมคอยที่อยู่ประตูเมือง เมื่อใดที่ข้างในเมืองเปิดประตูเมืองออกมารับ ให้กองหน้านำกำลังเคลื่อนทัพเข้าไปในเมืองยึดเมืองกัจฉินให้ได้ในคืนนี้ แล้วกำชับว่าห้ามทหารทุกหน่วยทุกคน ทำร้ายแก่ผู้คนในตระกูล "อ้วน" แลราษฎรทั้งปวง ผู้ใดฝ่าฝืนจะลงโทษประหารชีวิต

ครั้นพันยามแรกกองทัพของโจโจจึงเคลื่อนออกจากค่ายอย่างเงียบเชียบ อาศัยความมืดยกไปตั้งขุมคอยหน้าประตูเมืองระยะห่างประมาณสามสิบเส้น และให้ทหารคอยสอดแนมข้างในเมืองว่าเปิดประตูเมืองรับหรือไม่เวลาใด ฝ่ายข้างในเมืองกัจฉิน ลิมเอ็งและพวกเพื่อนทหารที่สนิทตกลงพร้อมใจกันที่จะเข้าสวามิภักดิ์ด้วยโจโจ

จึงเตรียมกำลังขุมไว้ใกล้ประตูเมือง แต่ในยามต้นของคืนนั้นทหารรักษาการเวรยามยังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ไม่สะดวกที่จะทำการจิ้งจิ้งจอกคอยโอกาสอยู่ พอพยามสามทหารที่รักษาเวรยามและสังเกตการณ์เบาบางลง พวกที่อยู่บนเชิงเทินต่างพากันง่วงนอนและยึนหลับอยู่กับที่ทหารที่เฝ้าประตูเมืองก็เหลืออยู่เพียงสิบกว่าคน เกือบทั้งหมดหลับสนิทเหลืออยู่เพียงสองสามคนเท่านั้น สิมเอ็งและพวกเพื่อนเห็นเป็นที่จึงยกกำลังกรุมหาที่ประตูเมืองฆ่าฟันทหารที่รักษาประตูเมืองนั้นจนตายสิ้น แล้วเปิดประตูเมืองออกรับทหารของโจโจ๋ ซินผิงคุมกองทัพหน้าคุมเชิงอยู่ใกล้ประตูเมืองเห็นดังนั้นจึงให้จุดพลุสัญญาณขึ้นแล้วนำกองทัพหน้าเคลื่อนบุกเข้าไปในเมือง ขณะที่กองทัพหลวงเห็นสัญญาณจากกองทัพหน้าแล้วก็เคลื่อนกำลังตามเข้าไป

ในคืนนั้นสิมโหยนอนุรักษ์การอยู่บนหอรบนบนเชิงเทินด้านตะวันออกของกำแพงเมือง ได้ยินเสียงโห่ร้องของทหารอีกทีจากข้างนอกเมืองก็ตกใจตื่นขึ้น ชะโงกหน้าไปดูที่เชิงเทิน เห็นกองทัพของโจโจ๋ไหลหลั่งเคลื่อนเข้ามาดุจกระแสน้ำทางประตูเมืองด้านทิศใต้จึงพาทหารราวสามสิบคนวิ่งตามเชิงเทินไปยังประตูเมืองด้านทิศใต้ ในขณะที่ซินผิงนำกองทัพหน้าเคลื่อนเข้าไปในตัวเมืองนั้น กองทัพหลวงของซิงหลงก็ได้แยกย้ายเข้าโจมตีกองทหารในเมืองก็จิวทุกจุด ทหารของซินผิงและซิงหลงได้ฆ่าฟันทหารของเมืองก็จิวบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือเห็นว่าจะต้องสู้ป้องกันเมืองไว้ไม่ได้จึงยอมแพ้แต่โดยดี ทหารของโจโจ๋จึงยึดเมืองก็จิวได้แต่คืนนั้น

ในขณะที่เดียวกันนั้นซิงหลงได้คุมทหารขึ้นไปบนเชิงเทินไล่ฆ่าฟันทหารที่รักษาเชิงเทินนั้นบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก เห็นสิมโหยน คุมทหารประมาณสามสิบคนกำลังตรงมาจึงพาทหารวิ่งเข้าไปที่สิมโหยน ซิงหลงรบกับสิมโหยนครู่หนึ่งก็จับเป็นสิมโหยนได้ ให้ทหารมัดตัวจะเอาเข้าไปมอบแก่โจโจ๋ แต่พอพาตัวสิมโหยนลงมาจากเชิงเทิน ซินผิงทราบความเข้าความแค้นก็พลุ่งขึ้นในอก รีบควมมาเข้ามาที่สิมโหยนเอาแส้มาตีสิมโหยนแล้วว่าสิมโหยนเป็นอันมาก อาฆาตว่าวันนี้จะฆ่ามึงด้วยน้ำมือของกูเอง สิมโหยนไม่ได้ย่อท้อเกรงกลัวต่อความตาย น้ำใจซังพวกข้าชายเจ้า บ่าวขายนายโกรธแค้นซินผิงที่ทรยศต่อตระกูลอ้วน จึงดำกลับไปว่าตัวกูจะตายไม่เสียตายแก่ชีวิตเพราะได้อุทิศไว้แก่ตระกูลอ้วนแล้ว ตัวมึงเป็นคนทรยศกบฏต่อเจ้านาย ไปเข้าด้วยศัตรูราชสมบัติ กูตายไปก็จะเป็นผีมาล้างแค้นมึงจงได้ ซินผิงได้ฟังก็โกรธเอาแส้มาหวดไปที่หน้าของสิมโหยนจนเลือดไหลเป็นทาง ซิงหลงเห็นดังนั้นจึงรีบคุมตัวสิมโหยนออกจากเมืองไปมอบแก่โจโจ๋ที่ค่าย โจโจ๋เห็นซิงหลงคุมตัวสิมโหยนเข้ามาในค่ายก็ลุกขึ้นยืนหัวเราะเยาะแล้วถามว่าผู้ใดเป็นผู้เปิดประตูเมืองรับกองทัพของเราในครั้งนี้เจ้ารู้หรือไม? สิมโหยนตอบว่าใครจะเปิดประตูเมือง ข้าพเจ้าไม่สนใจ เพราะเป็นเรื่องของคนทรยศ ข้าพเจ้าจะไม่เก็บมาให้รบกวนความคิดเป็นอันขาด โจโจ๋จึงว่าเมื่อเจ้าไม่สนใจเราก็จะบอกให้เจ้าทราบว่าคุณทรยศที่ เจ้าพูดถึงนั้นไม่ใช่คนอื่นไกลแต่เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของเจ้าเองคือสิมเอ็ง ซึ่งเป็นหลานของเจ้านั้นแหละ สิมโหยนได้ยินความที่คาดคิดไม่ถึงดังนั้นก็โกรธ ร้องขึ้นสุดเสียงว่าคาดไม่ถึงว่า "อ้ายศัตรูน้อยเอาใจไปแฝงเพื่อข้าศึก หากไม่ก็จะไม่เสียเมือง" อ้ายศัตรูน้อยขายบ้านขายเมืองเปิดประตูเมืองให้ข้าศึกเข้ามาเหยียบย่ำทำลายบ้านเกิดเมืองนอน กัดขีชมเหงาณาประชาราษฎร์มีมาตั้งแต่ครั้งสามก๊ก ครั้นเวลาล่วงไปไม่ถึงสองพันปี อ้ายศัตรูน้อย ก็กลับชาติมาเกิดใหม่ เปิดประตูเมืองให้ฝรั่งเข้ามาเหยียบย่ำยึดครองบ้านเมืองและชมเหงาณาประชาราษฎร์ ทำให้ประเทศสูญสิ้นเอกราช ทำให้ประชาชาติสูญสิ้นความเป็นไท

โจโจ๋จึงว่าต่อไปว่าเมื่อครั้งที่เจ้าแต่งอุบายทำที่เป็นยอมแพ้แล้วให้ชาวเมืองออกหน้าจะทำให้ออกกองทัพของเราปั่นป่วนแล้วยกกองทัพมาตามตีนั้น เจ้าได้เกาทัณฑ์มาจากที่ไหนเป็นอันมาก สิมโหยนไม่ตอบคำถาม กลับพูดขึ้นมาว่าตัวเราเป็นข้าในตระกูลอ้วน ตัวท่านเป็นศัตรูของนายเราก็มืดมนเป็นศัตรูของเราด้วย และเมื่อเป็นศัตรูต่อกัน หน้าทีของเราคือกาจัดท่าน ครั้นนั้นเสียตายว่าเกาทัณฑ์ยังมีน้อยอยู่ หากเกาทัณฑ์มีมากกว่านั้นแล้ว ท่านคงตายในท่าเกาทัณฑ์แต่ครั้งนั้นแล้ว โจโจ๋เป็นผู้นำทัพที่มีน้ำใจรักผู้มีสติปัญญา ฝีมือกล้าหาญ หลังจากได้ขับเคี่ยวกรำศึกอยู่กับเมืองก็จิวเป็นเวลาหลายปี หลายครั้งหลายหนได้ประจักษ์ถึงสติปัญญาและความคิดอ่านของสิมโหยนว่ามีสติปัญญาเป็นอันมาก จึงใคร่ได้ตัวไว้ทำราชการ ด้วยอหยาชัยเช่นนี้โจโจ๋ได้วางความโกรธแค้นที่ต้องเสียหายจากความคิดของสิมโหยนแต่อดีต แล้วกล่าวว่าตัวเจ้ามีความสัตย์ซื่อต่อเจ้านายเห็นประจักษ์ดังนี้ เรามิมีความพอใจเป็นอันมากใคร่ได้ตัวเจ้าไว้ทำราชการ ท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขสืบไปบัดนี้อ้วนเสี้ยวนายของเจ้าก็ตายแล้ว เจ้าจะยอมอยู่ทำราชการด้วยเราหรือไม่ หากเจ้าเต็มใจเราจะเลี้ยงดูเจ้าให้สมแก่สติปัญญา ซินผิงตามสิมโหยนเข้ามาถึงในค่ายของโจโจ๋ด้วยความเคียดแค้นเต็มอยู่ในอกได้ยินคำโจโจ๋ดังนั้นจึงสออดขึ้นว่า สิมโหยนนี้เป็นอาชญากรสงคราม ได้สังหารผลาญชีวิตบุตร ภรรยา ผู้คนในครอบครัวและพรรคพวกข้าพเจ้าเสียเป็นอันมาก ขอท่านจงได้ประหารสิมโหยนเสีย และข้าพเจ้าขออาสาเป็นเพชรฆาตตัดศีรษะสิมโหยนด้วยตนเอง

สิมโหยนได้ยินดังนั้นจึงหันไปที่ซินผิงแล้วว่า ตัวมึงเป็นข้าชายเจ้า บ่าวขายนาย ทรยศต่อตระกูลอ้วน แต่ตัวกูนี้กตัญญูรู้คุณต่อเจ้านาย ผู้มีคุณมาแต่ก่อน อาสาทำการจนถึงที่สุด ไม่เสียตายแก่ชีวิต ถึงตัวกูจะตายก็จะยอมเป็นผีที่เป็นบ่าวของตระกูลอ้วน วันข้างหน้าคน รุ่นหลังก็ยังฝังจิตจำได้ว่ากูเป็นคนกตัญญูรู้คุณคน ตัวกูนี้พร้อม

จะตายวันนี้แล้ว ไม่ยอมเป็นข้าหลายเจ้า บ่าวหลายนาย ให้ได้รับความอับยศ มึงไม่จำต้องมาเยงต่อหน้าให้เป็นเสนียดแก่หูของคนใกล้ตายดอก โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธและเห็นว่าสินหนทางที่จะเกลี้ยกล่อมให้สมิโทยกลับใจทำราชการด้วยแล้ว จึงสั่งให้ทหารเอาตัวสมิโทยออกไปประหาร ทหารรับคำสั่งแล้วก็คุมตัวสมิโทยออกไปจากค่าย พอไปถึงลานประหารสมิโทยจึงว่ากับผู้คุมว่าตัวเราจะตายวันนี้แล้ว ขอความเมตตาท่านให้เห็นแก่ความกตัญญู ขอโอกาสให้ข้าพเจ้าได้กราบคารวะอำลาเจ้านายก่อน ผู้คุมได้ยินคำสมิโทยก็สงสาร แต่สงสัยว่าสมิโทยจะไปคารวะเจ้านายที่แห่งหนตำบลใด จึงว่าเรารับคำสั่งให้ทำการประหารท่านไม่สามารถอนุญาตให้ท่านไปกราบคารวะเจ้านายได้อีกแล้ว สมิโทยจึงว่าเจ้านายเรานั้นอยู่ข้างทิศเหนือ ไม่ต้องลำบากท่านถึงกับต้องคุมตัวเราไปที่ไหน ขอโอกาสให้เราได้หันหน้าไปทางทิศเหนือเท่านั้น ผู้คุมได้ยินดังนั้นก็สงสารอนุญาตให้สมิโทยหันหน้าไปทางทิศเหนือได้ สมิโทยได้คุกเข่าลงกับพื้น บายหน้าไปทางทิศเหนือแล้วว่า ข้าพเจ้าสมิโทยเป็นข้าของตระกูลอ้วน คิดถึงบุญคุณของตระกูลอ้วน อยู่มิได้ขาด ได้อาสาการศึกษาได้เห็นแก่ชีวิต บัดนี้เสียทีตกอยู่ในกำมือของข้าศึก ดาบของเพชฌฆาตร้องอยู่รอบประหารไว้ตามคำขอของข้าพเจ้าจึงไม่มีโอกาสไปคารวะอำลา ดังนั้นจึงขอถือโอกาสสุดท้ายนี้ กราบคารวะอำลาเจ้านาย ไว้ขาดหน้าหากมีจริงก็จะขอเป็นบ่าวตระกูลอ้วนต่อไป กล่าวความเสร็จแล้ว สมิโทยจึงว่ากับผู้คุมการประหารว่าข้าพเจ้า ขอขอบใจพวกท่านที่ได้ให้โอกาสสุดท้ายแก่คนที่ใกล้จะตาย บัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมแล้วท่านจงทำหน้าที่ของท่านเถิด เพชฌฆาตจึงลงดาบประหารสมิโทย ณ บัดนั้น

โจโจได้ทราบความตามรายงานของผู้คุมการประหารแล้ว นึกสรรเสริญน้ำใจสัตย์ซื่อของสมิโทยเป็นอันมาก เล็งเห็นว่าความซื่อสัตย์ของสมิโทยตั้งนี้เป็นแบบอย่างให้แก่ทหารทั้งปวงได้มีน้ำใจ ซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อตัว ดังนั้น โจโจจึงเรียกประชุมเหล่าทหารทั้งปวง แล้วประกาศสดุดีสมิโทยว่า "สมิโทยนี้มีความสัตย์ซื่อต่อนายนักผู้ใดจะทำราชการไปภายหน้า จงดูเยี่ยงอย่างสมิโทยเถิด" โจโจยกย่องสรรเสริญสมิโทยซึ่งคิดอ่านสร้างความสำเร็จให้กับกองทัพเป็นจำนวนมากก็เพราะจิตใจที่วีระกล้าหาญและกตัญญูต่อนายว่าเป็นวีรชน ในขณะที่ถึงแม้จะไม่ได้พูดก็จะนึกอยู่ในใจว่าซิ่นฝี่และลิ้มเองซึ่งทำคุณแก่กองทัพตัว แต่แท้จริงก็คือทรชนที่ประพฤติตนเป็นข้าขายเจ้า บ่าวขายนาย คนขายชาติจนบ้านเกิดเมืองนอนต้องสิ้นชาติคามือและเพื่อสร้างภาพให้ทหารทั้งปวงเห็นว่ามีน้ำใจนับถือผู้ที่มีความซื่อสัตย์ โจโจจึงให้แต่งพิธีการศพของสมิโทยอย่างสมเกียรติ แล้วเอาไปฝังตามธรรมเนียม และสมศักดิ์ศรีที่ปรึกษาเอก จากนั้นโจโจจึงให้ทหารคุมตัวตันหลิมอดีตอาลักษณ์ในสมัยแผ่นดินพระเจ้าเลนเต้ ซึ่งหนีภัยสืบชั้นที่มารับราชการอยู่ที่เมืองกิวี้และเป็นผู้เขียนแถลงการณ์ประวัติศาสตร์ชุดโคตรตระกูลโจโจออกประณาม แล้วชวนหัวเมืองต่างๆ เข้าล้อมล้างอำนาจปกครองของโจโจเข้ามาพบ พอโจโจเห็นทหารคุมตันหลิมเข้ามาที่ในค่าย จึงลุกขึ้นยืนหัวเราะแล้วว่าไม่ได้พบกันเสียนาน ท่านสบายดีหรือตันหลิมเห็นโจโจแสดงท่าทีเยาะเย้ยถากถางจึงนิ่งเสียไม่ตอบคำ โจโจจึงว่าเมื่อครั้งที่อ้วนเสี้ยวให้ท่านแต่งแถลงการณ์ไปปิดตามหัวเมืองต่างๆ ชวนให้ยกกำลังเข้ามาทำร้ายเรานั้น ท่านเขียนแถลงการณ์ได้ว่าเราเพียงไหน เราไม่คิดโกรธ แต่โจโจจึงต้องเขียนแถลงการณ์ประณามหยามเหยียดไปถึงบรรพบุรุษทั้งพ่อและปู่ของเราด้วยเล่า

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

อุบายใช้ช่างทาสีล้างมลทิน (ตอนที่ 169)

โจโจคิดใจในแถลงการณ์ประวัติศาสตร์ที่ตันหลิมได้เขียนขึ้นตามคำสั่งของอ้วนเสี้ยวในอดีต ซึ่งเป็นแถลงการณ์ที่เจ็บปวดรวดร้าวเพราะไม่เพียงแต่ประณามโจโจว่าเป็นศัตรูราชสมบัติ คิดคดทรยศต่อแผ่นดินเท่านั้น ยังก้าวล่วงชุดเอาโคตรเหง้าตระกูลตั้งแต่ครั้งพ่อและปู่มาประจานด้วย และแถลงการณ์นี้เป็นการทำลายภาพลักษณ์และสร้างมลทินสีดำให้ติดตัวโจโจไปจนวันตาย ครั้นตันหลิมได้ฟังคำถามของโจโจในเรื่องนี้ก็ตระหนักถึงความโกรธแค้นของโจโจว่าอาจจะเปิดขึ้นผลาญชีวิตตัวเองได้ แต่ในเมื่อตกอยู่ในเงื้อมมือเป็นเชลยของโจโจแล้ว ถึงแม้จะกลัวสักปานไหน ความกลัวนั้นก็ไม่มีทางที่จะเป็นเครื่องช่วยชีวิตให้รอดได้ มีทางเดียวเท่านั้นคือต้องยื่นหยัดในความกล้าหาญและยื่นหยัดในหน้าที่ในฐานะที่เป็นขุนนาง ซึ่งเมื่อรับคำสั่งจากเจ้านายแล้วจะต้องทำให้ดีที่สุด เพราะเมื่อยื่นหยัดในสิ่งนี้แล้ว หากต้องตายก็ยังคงเป็นที่สรรเสริญของคนข้างหลัง แต่ตันหลิมนั้นรู้ว่าโจโจมีอัธยาศัยรักคนกล้า และคนมีสติปัญญา เมื่อคิดดังนั้นแล้วตันหลิมจึงตัดสินใจเสี่ยงตาย ตอบไปด้วยโวหารว่าเป็นธรรมดาของนักเกาทัณฑ์ เมื่อจะยิงเกาทัณฑ์เอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายแล้วหากไม่น้าวเกาทัณฑ์มาข้างหลังจะยิงเกาทัณฑ์ไปข้างหน้าได้อย่างไร

ความหมายของตันหลิมก็คือเมื่อจะดำประณามโจโจว่าเป็นศัตรูราชสมบัติ คิดคดทรยศต่อแผ่นดินก็ต้องกันโคตรพ่อโคตรปู่แต่อดีตขึ้นมากล่าวหาความจริงจะเห็นสมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองของโจโจซึ่งอยู่ในที่นั้นได้ฟังคำตันหลิมก็โกรธแทนนาย ลุกขึ้นชักกระบี่จะเข้ามาสังหารตันหลิมเพื่อเอาใจโจโจตามวิธีลูกขุนพลอยพยัก โจโจเห็นดังนั้นจึงโบกมือให้ทหารเหล่านั้นถอยกลับไปเต็มแล้ว ความที่ตันหลิมกล่าวนั้นเป็น

ความจริง และการทำแกลงการณของตันหลิมครั้งนั้นก็เป็นหน้าที่รับผิดชอบที่ตันหลิมต้องทำตามค่านายโดยไม่เกรงกลัวต่อตัวเราซึ่งครองอำนาจในเมืองหลวง บรรดาเหล่าทหารที่ลูกฮึดตรูเข้ามาที่ตันหลิมยืนค่าโจโจ แล้วจึงพากันถอยกลับไปเต็ม โจโจเดินวนไปวนมา ครุ่นคิดคำนึงว่าตันหลิมเป็นอาลักษณ์มีฝีมือดี มีความรู้ประวัติศาสตร์และการแผ่นดินยากหาผู้ใดเทียบ ได้เขียนแกลงการณประวัติศาสตร์ชวนให้คนเชื่อว่าปู่เรา พ่อเรา และตัวเราเป็นคนชั่วช้าสารเลว เป็นคนไร้กตัญญูต่อแผ่นดินและพระมหากษัตริย์ คิดคบภพภูต่อบ้านเมือง และข่มเหงรังแกอาณาประชาราษฎร และบัดนี้แกลงการณนั้นได้ถูกเผยแพร่ออกไปตามหัวเมืองต่างๆ เกือบทั่วประเทศ หากมันเราสั่งหารตันหลิมเสีย คนทั้งปวงก็ยิ่งเชื่อแกลงการณประวัติศาสตร์นั้นว่าเป็นความจริง และเพราะความจริงนั้นเราจึงโกรธแล้วประหารตันหลิมเสีย โจโจคิดคำนึงต่อไปว่าก็แลเมื่อตันหลิมเป็นคนเอาสีดามาทาโคตรตระกูลและตัวเรา ก็ต้องให้ตันหลิมนั่นแหละเป็นผู้ขัดสีจวีวรรณ ชำระสีดานั้นให้สิ้นไป โคตรตระกูลและตัวเราก็จะพ้นมลทิน โจโจคิดดังนี้แล้วจึงตัดสินใจไว้ชีวิตตันหลิมเพื่อให้ทำหน้าที่ชำระล้างมลทินของโคตรตระกูลและตัวเอง จึงว่าตัวท่านเป็นอาลักษณ์มาแต่ก่อน มีความรอบรู้ทางประวัติศาสตร์และอักษรศาสตร์ ขอบที่จะใช้ความรู้และความสามารถนั้นให้เป็นคุณแก่แผ่นดินสืบไป ตัวเรานี้มีน้ำใจรักผู้มีสติปัญญาความสามารถ ถึงแม้ท่านได้กล่าวหาว่าร้ายเราตั้งแต่โคตรตระกูลมาถึงตัวเราจนความแพร่หลายไปทั้งแผ่นดิน เราจะไม่ถือโทษเพราะถือเสียว่าความที่ท่านกล่าวในแกลง การณนั้นท่านทำไปตามคำสั่งของอ้วนเสี้ยว และเป็นความรับผิดชอบของอ้วนเสี้ยวโดยเฉพาะ ดังนั้นเราจะเลี้ยงดูให้ท่านเป็นขุนนางที่อาลักษณ์ ทำหน้าที่บ้านที่กจดหมายเหตุของแผ่นดินสืบไป ท่านจะปลงใจอยู่ด้วยเราหรือไม่

ตันหลิมได้ฟังดังนั้นก็รู้ว่าโจโจไม่เอาโทษตายและยังจะให้ตำแหน่งเป็นขุนนางอีกก็ดีใจ คุณเขาค้อมหัวลง คำนับโจโจจนหัวจรดพื้น แล้วว่าข้าพเจ้าตกอยู่ในเงื้อมมือเป็นเชลยท่าน มีโทษถึงตายอยู่แล้ว เมื่อท่านมีความกรุณาให้ชีวิตใหม่แก่ข้าพเจ้าครั้งนี้ พระคุณหาที่สดมิได้ ชีวิตอันเสมือนเกิดใหม่ครั้งนี้เป็นของท่านสุดแท้แต่ท่านจะใช้สอยบัญชา ข้าพเจ้าพร้อมจะน้อมรับอย่างเต็มกำลังความสามารถ ตันหลิมคารวะขอบคุณโจโจแต่ในใจนั้นตระหนักถึงภาระหน้าที่ที่จะต้องชำระมลทินให้กับโจโจที่เป็นผลจากแกลงการณประวัติศาสตร์ที่เขียนขึ้น ด้วยน้ำมือตัวท่านแล้วคือสิ่งซึ่งได้ช่วยชีวิตตัวไว้ในครั้งนี้ โจโจได้ยินดังนั้นจึงสั่งให้ทหารแก้มัดตันหลิม ตั้งให้ตันหลิมเป็นขุนนางที่อาลักษณ์ มีหน้าที่บ้านที่กจดหมายเหตุและให้ทหารจัดแจงที่พัก ตลอดจนเสื้อผ้าและคนรับใช้ให้แก่ตันหลิม ตันหลิมได้คารวะขอบคุณโจโจอีกครั้งหนึ่งแล้วคำนับลาออกไป สามก๊กดำเนินเรื่องมาถึงตอนนี้จึงได้เปิดตัวบุตรชายคนหัวปีของโจโจ ซึ่งมีชื่อว่าโจผี เพราะเหตุที่เป็นบุตรหัวปี โจผีจึงเป็นที่รักของโจโจ ตั้งใจจะปลงฝังให้เป็นใหญ่ในแผ่นดิน สืบทอดอำนาจของตัวในวันหน้า ดังนั้นตั้งแต่โจผีอายุสิบห้าปี พ่อดูแลตัวเองได้แล้ว โจโจจึงมักนำโจผีตามไปในกองทัพ ด้านหนึ่งเพื่อให้เรียนรู้การสงคราม เพื่อเป็นบทเรียนของชีวิต และฝึกฝนให้ชำนาญ ในการสงคราม ในอีกด้านหนึ่งนั้นเพื่อให้โจผีได้คุ้นเคยกับที่ปรึกษา และบรรดามแม่ทัพนายกองในการยกกองทัพมาตีเมืองกิจัวในครั้งนี้ เป็นช่วงระยะเวลาที่โจผีเจริญวัยขึ้น มีอายุได้สิบแปดปี โจโจได้ให้โจผีติดตามมาในกองทัพด้วย ครั้นกองทัพของโจโจเคลื่อนเข้ายึดเมืองกิจัวได้แล้ว โจผีก็ได้คุมทหารเข้าไปในเมืองด้วย และได้พาทหารเข้าไปถึงจวนของอ้วนเสี้ยว ปรากฏว่ากองทหารของโจโจอีกหน่วยหนึ่งได้เข้าอารักขาจวนของอ้วนเสี้ยวไว้ก่อนแล้ว และถือคำสั่งโจโจห้ามมิให้ทหารคนใดข่มเหงรังแกผู้คนในตระกูลอ้วน ครั้นทหารรักษาการณ์ที่ทำหน้าที่อารักขาจวนของอ้วนเสี้ยวเห็นโจผีคุมทหารเข้ามาที่จวน จึงแจ้งคำสั่งของโจโจให้ทราบที่ท่านอัศรมหาเสนาบดีมีคำสั่งห้ามมิให้ทหารคนใดในกองทัพข่มเหงรังแกหรือเบียดเบียนผู้คนในตระกูลอ้วนให้ได้รับความเดือดร้อนเป็นอันขาด มิฉะนั้นจะเอาโทษถึงประหารชีวิต ดังนั้นขอท่านได้โปรดอย่าเข้าไปในจวนของอ้วนเสี้ยว โจผีหนุ่มคะนองในอำนาจในฐานะที่เป็นบุตรของอัศรมหาเสนาบดี ได้ฟังรายงานของทหารดังนั้นก็พาลโกรธ ตวาดให้ทหารรักษาการณ์นั้นถอยออกไป ทหารรักษาการณ์แม้ถือหน้าที่อย่างเคร่งครัดแต่ไม่อาจขัดบุตรผู้ใหญ่ของโจโจได้จึงจำต้องปล่อยให้โจผีเข้าไปในจวน

โจผีเดินเข้าไปถึงห้องข้างในเห็นหญิงสองคนกอดกันร้องไห้อยู่ อารมณ์โกรธที่ค้างมาก็โหมขึ้น ชักกระบี่ออกจะฟันหญิงทั้งสองนั้น แต่ขณะเดียวกันก็เห็นรูปร่างลักษณะของหญิงนั้นเป็นที่น่าพิสมัย จึงยังกระบี่ไว้แล้วถามว่าเจ้าทั้งสองนี้เป็นใคร โฉนจึงมาร้องไห้อยู่ในจวนนี้ หญิงหนึ่งซึ่งสูงกว่าอีกคนหนึ่งเงยหน้าขึ้นแล้วกล่าวว่าตัวข้าพเจ้าชื่อนางเล่าชื่อเป็นภรรยาของอ้วนเสี้ยว ส่วนอีกนางหนึ่งซึ่งอ่อนวัยกว่าชื่อเอียนซีเป็นภรรยาของอ้วนเสี้ยวเจ้าเมืองอิวจิวผู้เป็นบุตรของอ้วนเสี้ยว ในขณะนั้นนางเอียนซีร้องไห้ก้มหน้านั่งอยู่ โจผีเห็นดังนั้นจึงสั่งให้นางเอียนซีเงยหน้าขึ้น พอนางเอียนซีเงยหน้าขึ้นเท่านั้นโจผีก็ต้องตกตะลึงในโฉมสะคราญที่แม่ตกลอยในความทุกข์โศก น้ำตานองใบหน้าอยู่ก็ตาม ความพิสมัยต่อตัวนางเอียนซีจึงเข้าครองใจโจผี ณ บัดนั้น

ด้วยแรงพิสมัย ในบุรุษที่มีอกุมกระบี่คิดจะสังหารนางทั้งสองเสียแต่ต้นก็อ่อนลงแสดงอำนาจโอนางผู้มีโฉมอันสะคราญว่าตัวเรานี้ชื่อโจผีเป็นบุตรผู้ใหญ่ของอัศรมหาเสนาบดี เจ้าทั้งสองจงวางใจ เราจะคุ้มครองดูแลเจ้ามิให้ผู้ใดล่วงเกินได้ ในขณะนั้นโจผีคุมทหารเข้าไปที่จวนของอ้วนเสี้ยวที่นั่น โจโจได้พาทหารออกจากค่ายมาที่ตัวเมืองโดยมีเขาฮิวซิม่าตามมาด้วย แต่เขาฮิวในวันนี้มีน้ำใจกำเริบด้วยคิดว่าการที่กองทัพโจโยยึดเมืองกิจัวได้

ในครั้งนี้เป็นผลงานของตัวที่ได้คิดอ่านเสนอแผนการให้แก่โจโฉมากมาย ทั้งคิดว่าเป็นเพื่อนเก่ากับโจโฉมาแต่ก่อน จึงชักม้าขึ้นมาเคียงคู่กับโจโฉ โจโฉเห็นเขาฮิวขาดความประมาทตน ดีตัวเสมอตั้งนั้นก็ชื่นใจ เพราะรู้ดีว่าเขาฮิวมีใจกำเริบเนื่องจากพฤติกรรมเช่นนี้ตัวเองเคยทำกับสองเตมาแต่ก่อน แต่สร้างทำเป็นไม่สังเกต คงชี้มาตรงมาที่ประตูเมืองตามปกติ พอโจโฉชี้มามาถึงหน้าประตูเมือง เขาฮิวได้เอาแส้มาชี้ไปที่ประตูเมือง แล้วว่าเพราะแผนการความคิดอ่านของข้าพเจ้าจึงทำให้พวกเราได้มาเห็นประตูเมืองก็จริงในครั้งนี่ โจโฉได้ฟังดังนั้นยังคงขมใจไว้แล้วแสร้งหัวเราะแต่มิได้พูดประการใด ในขณะที่บรรดาแม่ทัพนายกองและทหารที่ติดตามโจโฉมารู้สึกไม่พอใจและโกรธแค้นเขาฮิวที่ไม่ประมาทตน ล้วงเกินแก่โจโฉถึงเพียงนี้

โจโฉเข้ามาในเมืองแล้วตรงเข้าไปที่จวนของอ้วนเสี้ยว พอทหารรักษาการณ์หน้าจวนกระทำความเคารพแล้ว โจโฉจึงถามว่าเหตุการณ์ในจวนเป็นปกติดีหรือไม่ ทหารรักษาการณ์จึงรายงานว่าเหตุการณ์ทั่วไปเป็นปกติ แต่บัดนี้โจโฉบุตรผู้ใหญ่ของท่านได้เข้าไปในจวน ขณะนี้อยู่ที่ห้องข้างใน โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงเดินเข้าไปที่ห้องโถงแล้วสั่งทหารให้เข้าไปตามโจโฉออกมาพบ แล้วว่าเราได้มีคำสั่งห้ามมิให้ผู้ใดชมหญิงแก่ผู้คนในตระกูลอ้วน เจ้ามาทำอะไรอยู่ในจวนนี้ โจโฉจึงว่าข้าพเจ้านำทหารตรวจการผ่านมาถึงจวนนี้จึงเข้าไปตรวจ ตรวจความเรียบร้อยภายในจวน ในขณะที่ทหารเข้ามาตามโจโฉออกไปนั้น นางเล่าซือรู้ว่าโจโฉมาที่จวน จึงลอบเดินตามโจโฉออกมาชมอยู่ที่ประตู พอโจโฉรายงานโจโฉสิ้นคำลง นางเล่าซือจึงก้าวออกจากประตู ตรงเข้ามาค้อมคำนับโจโฉแล้วว่าตัวข้าพเจ้าเป็นภรรยาของอ้วนเสี้ยว ซึ่งโจโฉได้เข้ามาที่ข้างในนี้มีได้ชมหญิงแก่ให้ได้รับความเดือดร้อนแต่ประการใด และเพราะบารมีของโจโฉ ข้าพเจ้าจึงได้รับความปลอดภัย ดังนั้นข้าพเจ้าจะขอยกนางเอียนซีผู้เป็นบุตรสะใภ้ให้เป็นภรรยาของโจโฉ โจโฉได้ยินดังนั้นจึงสั่งให้นางเล่าซือเรียกนางเอียนซีออกมาพบ นางเอียนซีออกมาคุกเข่าคำนับโจโฉแล้วก้มหน้านิ่งอยู่ โจโฉเห็นนางเอียนซีรูปงามสมเป็นกุลสตรีและคิดจะผูกใจผูกพันในตระกูลอ้วนให้ภักดีต่อเมืองหลวงตลอดไป จึงตอบตกลงว่าเมื่อเจ้าทั้งสองพร้อมใจ เราก็ไม่ขัดข้องที่จะให้โจโฉรับนางเอียนซีไว้เป็นภรรยา แล้วหันมาว่ากับนางเอียนซีว่าตั้งแต่นี้ไปเจ้าเป็นภรรยาของโจโฉบุตรเรา จงทำหน้าที่ของผู้เป็นภรรยาให้สมแก่ฐานะของเจ้า และให้อยู่กินกับโจโฉได้ตั้งแต่นี้

นางเล่าซือและนางเอียนซีฟังคำของโจโฉแล้วแม้ว่าจะราบเรียบแต่ก็รู้ว่าเป็นคำประกาศิต จึงคำนับขอบคุณโจโฉ โจโฉได้ถามนางเล่าซือว่าขณะนี้ป่ายวิญญานของอ้วนเสี้ยวตั้งแต่งไว้ที่ไหน เราจะไปคำนับชื่ออ้วนเสี้ยว นางเล่าซือตอบว่าได้เชิญป่ายวิญญานของอ้วนเสี้ยวไปประดิษฐานไว้ ณ ศาลาบรรพชนตระกูลอ้วนไม่ไกลจากจวนเท่าใดนัก โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้จัดการพิธีคารวะป่ายชื่อของอ้วนเสี้ยว แล้วว่าตัวเรากับอ้วนเสี้ยว แม้จะหากัดขบเคี้ยวกันมาช้านานแต่ก็เคยเป็นสหายศึกกันมาแต่ก่อน บัดนี้เมื่ออ้วนเสี้ยวตายแล้ว ความเป็นปรีภักจึงจบสิ้นไป คงเหลือแต่ความเป็นสหายศึก จึงชอบที่เราจะต้องกระทำพิธีสักการะป่ายวิญญานของอ้วนเสี้ยวตามอย่างธรรมเนียม

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ปลาหมอตายเพราะปาก (ตอนที่ 170)

โจโฉยึดเมืองกิจัวได้แล้ว หวังจะครองใจชาวเมืองและต้องการสร้างภาพลักษณ์ให้ชาวเมืองเห็นว่ามีความสดียศชื่อและมีน้ำใจโอบอ้อม อารีต่ออาณาประชาราษฎร จึงกำชับทหารทั้งปวงมิให้เบียดเบียนทำร้ายราษฎร ห้ามตั้งบ่อนเถื่อน ห้ามค้ายาเสพติด และห้ามรับจ้างทวงหนี้โดยเด็ดขาด มิฉะนั้นจะลงโทษถึงประหารชีวิต โจโฉตระหนักดีว่าอ้วนเสี้ยวครองอำนาจหัวเมืองฝ่ายเหนือมาเป็นเวลานาน แม้อ้วนเสี้ยวจะตายแล้วแต่ที่อกเถาเหล่ากอและผู้ที่ยังรักภักดียังมีอยู่เป็นจำนวนมาก ดังนั้นเพื่อป้องกันมิให้ผู้คนในตระกูลอ้วนคิดอ่านแข็งข้อในภายหน้าจึงคิดผูกใจผูกพันตระกูลอ้วน ให้แน่นหนาขึ้น และสั่งให้ตั้งการพิธีคารวะป่ายวิญญานของอ้วนเสี้ยว

วันรุ่งขึ้นโจโฉได้ไปทำพิธีบวงสรวงคารวะป่ายวิญญานของอ้วนเสี้ยวที่ศาลาบรรพชนของตระกูลอ้วน ซึ่งอยู่ไม่ไกลจากบริเวณจวนของเจ้าเมือง และให้นางเล่าซือภรรยาของอ้วนเสี้ยว ตลอดจนญาติพี่น้องที่อยู่ในเมืองเข้าร่วมพิธีด้วย เจ้าหน้าทำการพิธีได้แต่งเครื่องคาวหวานบวงสรวงสังเวยบูชาป่ายวิญญานของอ้วนเสี้ยวเสร็จแล้วจึงเชิญโจโฉให้จุดธูปเทียนกระทำพิธี พอจุดธูปจุดเทียนปักที่กระถางธูปและเซียงเทียนหน้าป่ายวิญญานของอ้วนเสี้ยวเสร็จแล้ว โจโฉได้ร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก รวากับว่าสูญเสียญาติผู้ใหญ่อันเป็นที่เคารพรักแล้วคุกเข่าลงร้องไห้ต่อไปอีก บรรดานายทหารที่ติดตามโจโฉไปในการพิธีซึ่งอาจจะเตรียมการกันไว้ก่อนได้เข้ามาพียงตัวโจโฉให้ลุกขึ้นแล้วถามขึ้นว่า ท่านอัศจรรย์เสนาบดีกับอ้วนเสี้ยวซบเคี้ยวกราบกันมาเป็นเวลานาน เหตุใดท่านจึงร้องไห้คร่ำครวญถึงเพียงนี้ โจโฉได้ที่จึงกล่าวว่า "เมื่อครั้งตั้งโต๊ะตั้งตัวเป็นมหาอุปราชัน เรากับอ้วนเสี้ยวแลสืบเจ็ดหัวเมืองยกกองทัพไปตั้งอยู่นอกด่านกิสยกวน จะกำจัดตั้งโต๊ะเสีย อ้วนเสี้ยวจึงลอบถามเราว่าแม่ทำสงครามพ่ายแพ้ตั้งโต๊ะแล้ว จะไปตั้งช่องสมุทธารอยู่ตำบลใด จึงจะได้คิดการต่อไป เราจึงถามอ้วนเสี้ยวว่าตัวท่านจะไปอยู่แห่งใดเล่า อ้วนเสี้ยวบอกเราว่าจะมาอยู่หัวเมืองฝายเหนือนี้

ด้วยมีที่ทางกว้างขวางทั้งเสบียงอาหารกับบริบูรณ์ แลทหารก็ชำนาญในการศึกจะได้คิดการใหญ่ต่อไป เราจึงว่าตัวเราไม่เลือก ถ้าที่ใดตำบลใดเห็นคนทั้งปวงจะเป็นใจด้วยเรา เราก็จะอยู่คิดการที่นั่น ถึงอ้วนเสียกับเราเป็นคู่ทำศึกซบเคียวกันก็ดี แต่ได้เป็นเพื่อนกันมาแต่ก่อน เราจึงร้องให้รักเพราะเหตุฉะนี้" เนื้อหาที่โจโฉตอบให้ได้ยินถึงผู้คนที่ทั้งปวงก็คือการรำลึกถึงความเป็นเพื่อนกับอ้วนเสี้ยวที่เคยร่วมคิดอ่านกำจัดตั้งโต๊ะศัตรูราชสมบัติในครั้งก่อน แต่ความจริงส่วนนี้เป็นเพียงเปลือกกระพี้ที่ห่อหุ้มแก่นแท้ของเรื่องไว้อย่างแยบยล แก่นแท้ของเรื่องก็คือแนวคิดในการตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่ ซึ่งโจโฉ ได้เผยให้เห็นว่าอ้วนเสี้ยวนั่นถือเอาพื้นที่ดินแดนเป็นสำคัญ แล้วเลือกเอาภาคเหนือซึ่งมีดินแดนกว้างใหญ่ เเสบียงอาหารบริบูรณ์และทหารชาวยุทธ์เป็นถิ่นตั้งตัว แต่ตัวโจโฉนั้นไม่เห็นความสำคัญของอาณาเขต ดินแดนและความสมบูรณ์ของเสบียงอาหาร แต่ถือเอาความสำคัญที่น่าใจคนว่าพร้อมใจร่วมกันเป็นหลัก ว่าที่ใดก็ตามถ้าหากผู้คนพร้อมใจกันแล้ว ที่นั่นก็จะใช้เป็นที่ตั้งตัว แนวคิดในการตั้งตัวของอ้วนเสี้ยว และโจโฉต่างกันดังนี้ แม้โจโฉจะมีได้ระบุนัยยัว่าแนวคิดอย่างไรในถูกต้อง แต่ก็มิเห็นที่ได้ประการเดียวเท่านั้นว่าโจโฉยึดถือเอาแนวคิดความพร้อมเพรียง ร่วมจิตร่วมใจของผู้คนเป็นหลักซึ่งสอดคล้องกับหลักธรรมในการบริหารบ้านเมืองดังที่ได้จารึกไว้ในตราแผ่นดินที่ว่า "การใหญ่ของแผ่นดินจักสำเร็จได้ด้วยความสามัคคี"

ผู้คนที่ทั้งปวงในที่นั้นฟังคำโจโฉแล้วเห็นว่าโจโฉนี้มีได้มีน้ำใจผูก พยาบาทกับอ้วนเสี้ยวซึ่งถึงแม้จะซบเคียวทำสงครามกันมาเป็นเวลาช้านาน หากรำลึกถึงความเป็นเพื่อนแต่หนหลังเป็นที่ตั้ง กลายเป็นว่าการซบเคียวทำสงครามแก่กันนั้นเป็นความผิดของอ้วนเสี้ยวแต่ฝ่ายเดียว ดังนั้นจึงพากันสรรเสริญน้ำใจโจโฉเป็นอันมากว่าเป็นคนมีน้ำใจ โอบอ้อมอารี ไม่ผูกอาฆาตพยาบาท โจโฉเห็นคนทั้งปวงสรรเสริญน้ำใจตัวก็กระหึ่มยิ้มเยื้อง สั่งทหาร ให้จัดแจงเงินทองข้าวของมีค่ามอบแก่นางเล่าซิวเป็นอันมาก เสร็จจากการพิธแล้ว โจโฉได้นำทหารตรงไปที่ศาลาว่าการเมืองกิจวิ แต่งหมายประกาศส่งไปปิดตามหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองกิจวิทุกหัวเมืองเป็นใจความว่า "บรรดาหัวเมืองฝ่ายเหนืออาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนเพราะมีการศึกมาหลายปีแล้ว ในป็นี่อย่าได้เรียกเอาส่วยสาอากรเลย" โจโฉได้นำนโยบายภาษีอากรมาใช้ในทางการเมืองเป็นครั้งแรก ในเรื่องสามก๊ก หวังเอาการบรรเทาความเดือดร้อนของราษฎรเป็นเครื่องครองใจคนมิให้กระด้างกระเดื่องเพื่อจะได้สิ้นกังวลการสงคราม ทางภาคเหนือ แล้วจะได้ตั้งหน้าตั้งตาปราบหัวเมืองภาคใต้และภาคตะวันตกอีกต่อไป

โจโฉแม้เป็นคนในยุคโบราณแต่ก็น่านับถือ เพราะที่คิดกับที่หาในเรื่องภาษีอากรครั้งนี้ตรงกัน ต่างจากพรรคการเมืองในยุคเกือบสองพันปีต่อมาที่ใช้นโยบายภาษีอากรหลอกลวงราษฎร คือในขณะที่แถลงให้ประชาชนทราบว่าได้กำหนดนโยบายว่าจะลดภาษีให้แก่ราษฎรที่มีรายได้ต่ำกว่าปีละเจ็ดหมื่นบาทนั้น แต่ความจริงกลับเป็นการเพิ่มภาระภาษีแก่ประชาชน เพราะแต่ก่อนมาผู้ที่มีเงินได้ปีละไม่เกินหนึ่งแสนบาทได้รับยกเว้นไม่ต้องเสียภาษี ดังนั้น นโยบายใหม่ที่ว่าลดภาษี อากรนั้นเนื้อแท้ก็เป็นการเพิ่มภาระภาษี เพราะคนที่มีเงินได้เกินเจ็ดหมื่นบาทต่อไปต้องเสียภาษี ในขณะที่แต่ก่อนมาต้องมีรายได้เกินหนึ่งแสนบาทจึงต้องเสียภาษี ทางด้านเขาฮิวหลังจากโจโฉยึดเมืองกิจวิได้แล้วก็มีน้ำใจกาเรบ ขึ้นเป็นลำดับ ด้วยคิดว่าการยึดเมืองกิจวิได้นี้เป็นเพราะผลงานความคิดแลสติปัญญาตัว ดังนั้นในแต่ละวันจึงพาทหารคนสนิทตระเวนไปตรวจตามในเมือง แล้วคุยโวโอ้อวดว่าการยึดเมืองกิจวิได้ในครั้งนี้เป็น เพราะผลงานความคิดแลสติปัญญาที่คิดอ่านให้โจโฉดำเนินการ เข้าวันหนึ่งในขณะที่เขาฮิวพาทหารคนสนิทไปเที่ยวเดินคุยโว โอ้อวดตามสภากาแฟต่างๆ ภายในเมือง ได้พบกับเคาฑูที่มานำทหารออกตรวจตราความเรียบร้อยตามหน้าที่ หลังจากหักทลายกันตามธรรมเนียมแล้ว เขาฮิวได้โอ้อวดบรรดาทหารทั้งปวงรวมทั้งตัวท่านได้ มีโอกาสเข้ามาชิม่าอยู่ในเมืองกิจวิครั้งนี้ก็เพราะตัวเราได้อ่านวางแผนอุบายการศึกเคาฑูไต่ยินตั้งนั้นก็ไม่พอใจ ตอบกลับไปว่าท่านจะกล่าวเช่นนี้ได้ได้อย่างไร ตัวเราเป็นทหารทำศึกมิได้เห็นแก่ชีวิต แลความยากลำบาก "สู้เอากายฝ่าเข้าสู่อาวุธจึงได้เมือง เหตุใดจึงยังบังอาจอวดตัวว่าได้เพราะความคิดของมึง" เขาฮิวไต่ยินเคาฑูว่าดังนั้นก็โกรธ เพราะนับแต่ยึดเมืองกิจวิได้แล้ว ยังไม่มีใครกล้าคัดค้านสิ่งที่คุยโวโอ้อวดไว้ จึงตอบเคาฑูว่า "ตัวมึงมีฝีมือก็จริง แต่คิดอ่านให้มึงจึงได้ทำตามอุบายเหมือนนกเป็นนายได้ไซ้มึง" เคาฑูไต่ยินตั้งนั้นก็รู้สึกว่าการกระทำอย่างร้ายแรง ไฟแห่ง โทสะกระพือโหม ชักกระบี่ฟันคอเขาฮิวหลุดออกจากปากในทีนั้น พอเขาฮิวตายเคาฑูก็ได้สติยังคิด ลุแก่โทษจึงลงจากหลังม้า ฉวยเอาศีรษะของเขาฮิวหิ้วเข้าไปหาโจโฉแล้วรายงานความที่ได้โต้เถียงกันนั้นให้โจโฉทราบ โจโฉเองคงมีใจหมั่นไส้และไม่พอใจเขาฮิวมาตั้งแต่ครั้งที่เขาฮิวชักม้าขึ้นมาขี่เคียงคู่ในวันก่อนแล้ว เห็นดังนั้นจึงว่า "เขาฮิวนั้นเป็นเพื่อนกับเรามาแต่ก่อน ซึ่งพูดจาทั้งนี้เป็นทางสัพพยอก เหตุใดตัวจึงบังอาจฆ่าเขาฮิวเสียมันไม่ควร" แต่โจโฉก็มีได้ลงโทษเคาฑู เพียงแต่ให้คาดโทษไว้เท่านั้น จึงพอที่จะเห็นได้ว่าน้ำใจแท้ของโจโฉคงจะต้องการกำจัดเขาฮิวอยู่เหมือนกัน แต่แสร้งกล่าวถึงความเป็นเพื่อนแล้วตาดำหน้าเคาฑูว่าไม่ควรเพียงเพื่อให้พ้นจากคำครหาเท่านั้น เขาฮิวผู้มีสติปัญญาจึงตายแบบปลาหมอบ เช่นเดียวกับการตายของยี่เอ็ง คือตายเพราะปาก ที่มีปากแล้วสักแต่พูด โดยไม่พินิจพิจารณาไตร่ตรองว่าเป็นการควรพูดหรือไม่ แม้หากควรพูดแล้วสมควรพูดอย่างไร สมควรพูดในกาลใด และในที่แห่งใด พระผู้มีพระภาคเจ้าทรงตรัสถึงหลักการพูดว่าจะต้องพูดความจริง พูดในสิ่ง ที่เป็นประโยชน์ พูดถูกกาล และพูดในโอกาสอันสมควรจะพูด แต่ เพราะเขาฮิวสักแต่พูดเพราะมีปาก ไม่พูดจาโดยธรรม ดังนั้นจึงถึงแม้จะมีสติปัญญามากก็ต้องตายเป็นผู้หัวขาดอยู่ข้างถนนนั่นเอง โจ

โจได้ตั้งเกลี้ยกล่อมแม่ทัพนายกองและราษฎรเมืองกัจฉีและหัวเมืองขึ้นทั้งปวงจนบ้านเมืองสงบราบคาบ จึงให้ติดตามหาผู้มีสติปัญญาเข้ามารับราชการเพิ่มเติม

บรรดาขุนนางเมืองกัจฉีได้เสนอให้โจโฉเชิญขุนตา อดีตที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวกลับเข้ารับราชการ โจโฉสงสัยจึงถามว่าขุนตาเป็นใคร บรรดาขุนนางเมืองกัจฉีได้แจ้งว่าขุนตาผู้นี้เป็นขุนนางเก่าเมืองกัจฉี ตำแหน่งที่ปรึกษาของอ้วนเสี้ยวมีสติปัญญาเป็นอันมาก แต่เป็นคนพูดตรงถือเอาการของบ้านเมืองเป็นสำคัญ ดังนั้นความเห็นของขุนตาที่เสนอให้อ้วนเสี้ยวสร้างความเป็นปึกแผ่นในภาคเหนือแล้ว ค่อยขยายอิทธิพลลงใต้จึงไม่ต้องด้วยความคิดของอ้วนเสี้ยวและที่ปรึกษาคนอื่น อ้วนเสี้ยวไม่พอใจขุนตาจึงไม่เชิญเข้าปรึกษาขอราชการตามปกติ ขุนตาน้อยใจจึงลาป่วยอยู่กับบ้านจนถึงทุกวันนี้ โจโฉได้ฟังก็มีความยินดีจึงสั่งทหารให้ไปเชิญขุนตาเข้ามาพบ แล้วเกลี้ยกล่อมตั้งให้เป็นที่ปรึกษาดังเดิม ขุนตาเป็นที่ปรึกษาแล้วได้ เสนอแก่โจโฉว่าอันทะเลเบียนราษฎรของเมืองกัจฉีซึ่งมีบัญชีประชากรอยู่ ถึงสามสิบหมื่นนั้น แม้มีจำนวนมากก็จริง แต่ก็จริงอยู่เฉพาะในบัญชีเท่านั้น เพราะผู้คนกลัวภัยสงคราม ต่างอพยพหลบภัยไปอยู่เมืองอื่น ดังนั้นจึงมีจำนวนจริงน้อยกว่าตามที่ปรากฏในทะเบียนราษฎร โจโฉจึงว่าจะทำประการใดอาณาประชาราษฎรจึงจะกลับมาทำมาหากินตามปกติดังเดิม ขุนตาตอบว่าหัวเมืองฝ่ายเหนือติดพันการศึกสงครามมาหลายปี แม้บัดนี้อ้วนถ้ำ อ้วนซงก็ยังคงทำศึกต่อกันอยู่ อาณาประชาราษฎรได้รับความเดือดร้อนไม่สร้างสิ้น แดกกระฉานชานเช่นบ้านแตกสาแหรกขาดโดยทั่วไป ขอให้ท่านปราบปรามอ้วนซง อ้วนถ้ำ สร้างสันติสุขขึ้นในบ้านเมืองอีกครั้งหนึ่ง ราษฎรทั้งปวงเห็นภัยสงครามสิ้นแล้วคงจะอพยพกลับมาทำมาหากินได้ดังเดิม

โจโฉได้ฟังก็เห็นด้วย จึงสั่งทหารให้ปิดประกาศตามหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองกัจฉีว่าบัดนี้บ้านเมืองเป็นปกติแล้ว ขอให้ทุกคนกลับถิ่นฐานเดิมแล้วตั้งหน้าทำมาหากินให้ได้รับความสุขถ้วนหน้ากัน ในขณะที่อีกด้านหนึ่งก็ให้หน่วยสอดแนมติดตามความเคลื่อนไหวของอ้วนซงและอ้วนถ้ำ ราษฎรเมืองกัจฉีเห็นดังนั้นก็มีความยินดี กิตติศัพท์แพร่หลายออกไปอย่างกว้างขวาง พวกที่อพยพหลบภัยต่างอพยพกลับแล้วตั้งหน้าทำมาหากินตามปกติสุขทางฝ่ายอ้วนถ้ำซึ่งยึดเมืองเพงจวนก่วนไว้เป็นฐานนั้น ได้อาศัยช่วงโอกาสที่โจโฉทำศึกซบเคียวกับเมืองกัจฉียกกองทัพไปตีเมือง กำแพง เมืองฮันเบ้ง เมืองปุดไฮและเมืองโซกัน ยึดหัวเมืองทั้งสี่นี้ไว้ในอำนาจได้สำเร็จ ได้กวาดต้อนเกลี้ยกล่อมทหารจากสี่เมืองนี้เข้ามา สังกัดในกองทัพได้เป็นจำนวนมาก กองทัพของอ้วนถ้ำจึงเติบโตใหญ่ขึ้นอีกครั้งหนึ่ง อ้วนถ้ำยึดหัวเมืองทั้งสี่ได้แล้วจึงใจจับแค้นอ้วนซงผู้น้องพอ ได้ข่าวว่าอ้วนซงหนีโจโฉไปตั้งหลักอยู่ในป่าก็ส่งทหารออกติดตาม แต่ปรากฏว่าอ้วนซงได้พาทหารหนีไปอาศัยอยู่กับอ้วนสีผู้พี่ ณ เมืองอิวจิว อ้วนถ้ำพอทราบความดังนั้นก็เกรงใจอ้วนสี จึงไม่ติดตามอ้วนซงอีกต่อไป แล้วให้ทหารที่ออกติดตามอ้วนซงนั้นยกกลับเข้าเมืองเพงจวนก่วน ครั้นอ้วนถ้ำทราบข่าวว่าโจโฉยึดเมืองกัจฉีได้แล้ว เกรงว่าญาติพี่น้องและผู้คนในตระกูลอ้วนจะได้ความยากลำบากจึงเรียก บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าจะยกกองทัพไปตีเมืองกัจฉี

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

คุณธรรมเบื้องต้นคนถ้อย (ตอนที่ 171)

ยุทธศาสตร์ของโจโฉในการกรีธาทัพขึ้นภาคเหนือ คือการปราบขุนศึกทางภาคเหนือให้ราบคาบ เมื่อสิ้นบุญอ้วนเสี้ยวคู่อริซึ่งครองอำนาจเป็นใหญ่ในภาคเหนือแล้วเท่ากับยุทธศาสตร์ของโจโฉในครั้งนี้ได้บรรลุเป้าหมายโดยพื้นฐาน หลังจากดำเนินนโยบายครองใจผู้คนตระกูลอ้วนในเมืองกัจฉี และแม่ทัพนายกองของเมืองกัจฉีจนสงบราบคาบแล้ว แต่สถานการณ์ยังไม่สิ้นสุดเพราะลูกหลานของ อ้วนเสี้ยวที่จะเป็นเชื้อของการแข็งข้อในอนาคตยังไม่หมดสิ้นไป

ดังนั้นเพื่อบรรลุเป้าหมายทางยุทธศาสตร์ภาคเหนือโดยสมบูรณ์ โจโฉจึงจำเป็นต้องปราบปรามลูกหลานของอ้วนเสี้ยวให้ราบคาบก่อน นั่นคือจะต้องปราบปรามอ้วนถ้ำ อ้วนสี อ้วนซง ผู้บุตรของอ้วนเสี้ยว และโกกันผู้เป็นหลานของอ้วนเสี้ยวให้สำเร็จ เมื่อโจโฉทราบข่าวว่าอ้วนถ้ำยึดเมืองเพงจวนก่วนและหัวเมืองทั้งสี่ได้ แล้วก็เกรงว่าอ้วนถ้ำจะแข็งข้อ จึงให้ทหารเดินทางมาเมืองเพงจวนก่วนเชิญให้อ้วนถ้ำไปปรึกษาขอราชการที่เมืองกัจฉี อ้วนถ้ำในวันนี้มีกำลังกองทัพเพิ่มขึ้น จึงไม่ไขอ้วนถ้ำในวันที่เพลิงพล้ำและขอสวามิภักดิ์กับโจโฉ พอทหารของโจโฉมาเชิญตัวไปปรึกษาขอราชการก็รู้ทันว่าโจโฉวางแผนจะเอาตัวไว้ในอำนาจ จึงแจ้งแก่ทหารนั้นว่าขณะนี้เมืองเพงจวนก่วนยังไม่เป็นปกติ และให้ทหารนั้นกลับไปก่อน โจโฉได้ทราบรายงานจากทหารว่าอ้วนถ้ำไม่ยอมมาพบก็โกรธ แต่หนังสือให้ทหารถือกลับไปแจ้งแก่อ้วนถ้ำว่า "ตัวเราเป็นผู้ใหญ่ ให้หาอ้วนถ้ำมาจะคิดราชการด้วย อ้วนถ้ำขัดแข็งไม่มา แลบุตรเรา ซึ่งจะยกให้เป็นภรรยาของอ้วนถ้ำนั้นเราไม่ให้แล้ว" พอทหารถือ

หนังสือออกไป โจโจจึงเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษา และแม่ทัพนายกองให้เตรียมกำลังและเคลื่อนทัพจากเมืองกิวฉิวไปตีเมืองเพงจวนก่วนเพื่อกำจัด อ้วนถ้ำต่อไป

ทางฝ่ายอ้วนถ้ำพอทราบข่าวศึกจึงเรียกที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาปรึกษาว่าจะรับมือกับกองทัพโจโจที่จะยกมาอย่างไร ในที่สุดตกลงกันว่าภาระจะรับมือกับโจโจแต่ด้านเดียวจะเสียที่แก่โจโจโดยง่าย เพราะโจโจมีทหารเป็นอันมากและชำนาญการศึก สมควรที่อ้วนถ้ำจะได้มีหนังสือไปถึงเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิว ให้ยกกองทัพมาช่วยเมืองเพงจวนก่วน อ้วนถ้ำเห็นชอบตามแผนการดังกล่าว จึงมีหนังสือไปถึงเล่าเปียวตามมติของที่ประชุม พอเล่าเปียวได้รับหนังสือจึงปรึกษากับเล่าปี่ว่า บัดนี้โจโจยกกองทัพขึ้นภาคเหนือตีเมืองกิวฉิวได้แล้ว มีน้ำใจกำเริบยก ไปปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือ หากปราบปรามได้สำเร็จคงจะคิดกรีธาทัพลงได้ อันตรายก็จะบังเกิดแก่เมืองเรา ดังนั้นเมื่ออ้วนถ้ำมีหนังสือขอความช่วยเหลือมาดังนี้ สมควรที่จะทำประการใด เล่าปี่จึงว่า สันบุญอ้วนถ้ำเสียแล้ว พวกลูกหลานไม่ปรองดองสามัคคีกัน แกร่งแย่งแข่งดีทำลายล้างกันไม่หยุดหย่อน ที่ปรึกษาและข้าเก่าของอ้วนถ้ำจำนวนมากต่างได้แปรพักตร์เข้าด้วยโจโจ ข้าพเจ้าได้ประเมินสถานการณ์ว่า ผลสุดท้ายของสงครามโจโจคงปราบภาคเหนือได้สำเร็จ พวกลูกหลานของอ้วนถ้ำคงพ่ายแพ้แก่ โจโจเป็นมั่นคง แม้หากเรายกกองทัพไปช่วยก็คงไร้ประโยชน์ ดังนั้นกรณีสมควรที่จะบำรุงกองทัพตั้งมั่นระวังรักษาเมืองเกงจิวไว้ให้ปลอดภัยจะดีกว่า

เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงว่า อ้วนถ้ำเห็นว่าเราเป็นผู้ใหญ่จึงขอความช่วยเหลือ แต่เมื่อจะไม่ช่วยดังนี้ควรที่จะตอบจดหมายของอ้วนถ้ำประการใดจึงไม่เสียทางไมตรี เล่าปี่จึงเสนอว่า "จงแต่งหนังสือไปเป็นที่สั่งสอนอ้วนถ้ำว่า การสงครามยังมีอยู่ จงคิดอ่านสมัครสมานพี่น้องทั้งปวงให้ปรองดองกันเป็นปรกติ แล้วจะได้ช่วยกันรบพุ่งต้านทานโจโจ" เล่าเปียวได้ฟังข้อเสนอดังนั้นจึงให้แต่งหนังสือตามคำของเล่าปี่ และให้ทหารของอ้วนถ้ำถือกลับไป อ้วนถ้ำได้รับหนังสือของเล่าเปียวแล้ว ตอนแรกไม่แน่ใจว่าตามหนังสือนั้นเล่าเปียวจะยกกองทัพมาช่วยหรือไม่ เพราะเนื้อความกำกวมนัก แต่เมื่อตรวจความโดยละเอียดแล้วจึงเข้าใจว่าความตาม หนังสือตอบของเล่าเปียวนี้ไม่มีเนื้อความใดๆ ที่แสดงว่าเล่าเปียวจะยกกองทัพมาช่วย เป็นแต่เพียงแนะนำให้พี่น้องลูกหลานสมานสามัคคีกันรับมือโจโจเท่านั้น เมื่อคิดได้ดังนี้ก็เสียน้ำใจ เพราะเห็นว่าเมืองเพงจวนก่วนเป็นเมืองเล็ก คงไม่สามารถตั้งรับกองทัพของโจโจได้ อันตรายก็จะเกิดแก่ตัว คิดแล้วจึงสั่งให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองเพงจวนก่วนยกไปตั้งอยู่เมืองลำพี้ซึ่งเป็นแดนทรุกันดาร ด้วยหวังว่าฤดูหนาวจะเป็นปรากฏการณ์กองทัพโจโจมิให้ยกมาทำอันตรายได้

ในขณะที่โจโจกำลังเคลื่อนทัพมาที่เมืองเพงจวนก่วนก็ได้รับรายงานจากหน่วยสอดแนมว่าบัดนี้อ้วนถ้ำได้พาทหารหนีจากเมืองเพงจวนก่วนไปอยู่เมืองลำพี้แล้ว โจโจได้ทราบดังนั้นจึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพตรงไปที่เมืองลำพี้ ในขณะที่เป็นช่วงกลางฤดูหนาว ภูมิอากาศในแถบนั้นหนาวจัด น้ำในแม่น้ำเป็นน้ำแข็ง คนและสัตว์ได้รับความลำบากเป็นอันมาก แม้เรือลำเลียงเสบียงอาหารส่งแก่กองทัพก็แล่นมาส่งเสบียงตามปกติได้ โจโจเกรงว่าเสบียงอาหารของกองทัพจะขาดแคลน จึงสั่งให้เกณฑ์ชาวบ้านมาขุดเจาะทำลายน้ำแข็งในแม่น้ำเพื่อให้เรือลำเลียงเสบียงสามารถขนส่งเสบียงได้ตามปกติ บรรดาราชภู่ที่ได้ทราบหมายเกณฑ์ต่างกลัวความยากลำบากจากฤดูหนาวอันสุดแสนจะทารุณ จึงพากันหลบหนีไม่ยอมเข้ารับหน้าที่ตามหมายเกณฑ์นั้น โจโจได้ทราบรายงานว่าราชภู่ไม่ยอมเข้ารับหน้าที่ตามหมายเกณฑ์ก็โกรธ สั่งทหารให้ตามจับราชภู่ที่หลบหนีมาประหารชีวิตเสียทั้งสิ้น ชาวบ้านที่หนีตายทราบความก็ตกใจกลัว พากันเข้ามามอบ ตัวเพื่อปฏิบัติตามหมายเกณฑ์ เมื่อชาวบ้านจำนวนมากพากันมามอบตัวดังนี้ โจโจจึงปรารภว่าตัวเราเป็นผู้ใหญ่ได้ออกหมายเป็นสิทธิขาดเกณฑ์แรงราชภู่และ ให้ลงโทษประหารแก่ผู้ที่ฝ่าฝืน หากไม่เอาโทษราชภู่เหล่านั้น สืบไปเมื่อหน้าคำสั่งก็จะไม่สิทธิขาดและไม่เป็นที่ยำเกรงอีกต่อไป แต่ถ้าจะประหารเสียตามพระอัยการศึกโดยทางราชการก็เกรงผู้คนจะครหาว่าไร้ความเมตตาต่อผู้สันทนงใจ โจโจคิดดังนี้แล้วจึงหาอุบายที่จะไม่เสียหายทั้งสองด้าน สั่งให้ทหารคุมตัวราชภู่ที่มอบตัวมาพร้อมกันที่หน้าค่าย แล้วประกาศว่าเทศกาลนี้เป็นฤดูหนาว เราสงสารชาวบ้านที่จะต้องเดือดร้อนด้วยหมายเกณฑ์แรงงาน ดังนั้นพวกเจ้าจงหนีต่อไปให้พ้นมือทหารเถิด ว่าแล้วก็สั่งทหารให้ปล่อยราชภู่เหล่านั้นออกจากค่ายไป

พอราชภู่ออกพ้นไปจากค่าย โจโจจึงเรียกทหารคนสนิทมากระซิบสั่งให้ส่งกำลังไล่ติดตามสังหารราชภู่เหล่านั้นเสียให้หมดสิ้น เพื่อธำรงรักษาความศักดิ์สิทธิ์ของกฎอัยการศึกของกองทัพไว้ ทางฝ่ายอ้วนถ้ำเมื่อทราบข่าวโจโจยกกองทัพลงเข้าเขตเมืองลำพี้ จึงจัดทหารยกออกมาทำรบกับโจโจ ให้ทหารตั้งแถวเป็นหน้ากระดาน ส่วนอ้วนถ้ำยืนมาอยู่หน้าทหารทั้งปวง โจโจเห็นอ้วนถ้ำยกทหารออกมาทำรบดังนั้น จึงพาทหารออกไปเผชิญหน้ากับอ้วนถ้ำ แล้วประณามอ้วนถ้ำว่าเป็นคนตระบัดสัตย์ แต่เดิมที่ได้ขอเข้าสวามีภักดี ตัวเราไม่เอาโทษและยังเมตตาจะยกบุตรสาวให้เป็นภรรยา ครั้นเรายึดเมืองกิวฉิวได้จึงเชิญตัวไปปรึกษาขอราชการ แต่ตัวแข็งข้อและยังขงสมกำลังคิดจะทำร้ายเราอีก อ้วนถ้ำได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าตัวท่านต่างหากที่ตระบัดสัตย์ เจ้า

เล่ห์เพทุบาย คิดอ่านให้พี่น้องต้องทะเลาะวิวาททำสงครามแก่กันเพื่อจะทำลายล้างให้สิ้น เราจึงมีความแค้นต่อท่านนัก โจโจได้ฟังดังนั้นก็โกรธ สั่งให้ซืหลงออกไปรบกับอ้วนถ่า ทางฝ่ายอ้วนถ่าสั่งให้แพ้อันออกไปรบทั้งสองฝ่ายรบกันได้เพียงห้าเพลง ซืหลงก็เอาง้าวฟันแพ้อันตม้ตาย อ้วนถ่าเห็นทหารเอกที่ส่งออกไปรบเสียที่แก่ข้าศึกจึงสั่งให้ถอยทัพกลับเข้าเมือง โจโจเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารยกเข้าไปตั้ง ค่ายประชิดเมืองลำที่ไว้ทั้งสี่ด้าน อ้วนถ่าทราบข่าวดังนั้นก็ยกท้อกล้วว่าจะหนีต่อไปไม่ได้ เพราะเมืองลำที่ถูกล้อมไว้อย่างแน่นหนาจึงสั่งให้ชินเบ้งเป็นทูตไปเจรจาขอสวามิภักดิ์กับโจโจอีกครั้งหนึ่ง

โจโจทราบความจากปากคำของชินเบ้งแล้ว จึงว่า "อ้วนถ่าเจรจา ไว้กับเราแต่ก่อนนั้นก็คิดค่าเสีย กลับคิดร้ายต่อเรา บัดนี้สิ้นคิดแล้ว หรือจึงให้มาอ่อนน้อมนี้เราหายอมไม่" โจโจเห็นการศึกได้ที่ประการหนึ่ง และไม่ไว้เนื้อเชื่อใจในการขอ เข้าสวามิภักดิ์ของอ้วนถ่าอีกประการหนึ่งจึงไม่ยอมรับสวามิภักดิ์ในครั้งนี้ แล้วคิดอุบายสลายกำลังทำความแตกแยกให้เกิดขึ้นในกองทัพของอ้วนถ่า ด้วยการชักชวนให้ชินเบ้งผู้เป็นทูตแปรพักตร์คิดตั้งนั้นแล้วโจโจจึงว่ากับชินเบ้งว่า เราได้กิดดีศัพทว่าตัวท่านเป็นผู้มีสติปัญญา จึงอยากใคร่ได้ตัวไว้ทำราชการ เพราะบัดนี้ชินเบ้งน้องชายท่านก็รับราชการอยู่ในพระเจ้าเหียนเต๋แล้ว พี่น้องจงมาปรอง ดองทำราชการพร้อมหน้าพร้อมตากันจะดีกว่า เราจะเลี้ยงดูให้ถึงขนาดเสมอด้วยชินเบ้งเป็นน้องชาย เพราะหากชินกลับเข้าไปก็จะพลอยตาย กับอ้วนถ่าเสียเปล่าๆ ชินเบ้งได้ฟังดังนั้นจึงว่า "ซึ่งมหาอุปราชเจรจาตั้งนี้ไม่ควร อันคำโบราณกล่าวไว้ว่าธรรมดาเป็นข้าท้าวบ่าวพระยา ให้ตั้งใจจงรักภักดีต่อเจ้านาย ถ้าเจ้านายนั้นมีความสุขก็พลอยสบายด้วยแม้มีทุกขร้อนก็ทำให้ทรมานกายลำบากด้วยจึงจะควร แลตัวข้าพเจ้าอยู่กับอ้วนเสี้ยวก็ช้านานแล้ว บัดนี้อ้วนเสี้ยวผู้มิคุณก็ถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าจะขออยู่แทนคุณแ่ช้อวนสืบไปกว่าจะสิ้นชีวิต ซึ่งชินเบ้งน้อง ข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านนั้นก็ตามแต่वासนาเขา" ชินเบ้งได้จำแนกคุณธรรมในส่วนที่เกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างข้ากับเจ้า บ่าวกับนาย และพี่กับน้องอย่างแจ่มแจ้ง โดยถือว่าความซื่อสัตย์จงรักภักดีของผู้เป็นบ่าวต่อนายนั้นย่อมมีฐานะเหนือกว่า ความสัมพันธ์ฉันพี่น้อง และจะเอาความดีดีมีศักดิ์ของน้องมาเป็น เครื่องจูงใจให้ละคุณธรรมในส่วนที่สัมพันธ์อยู่กับตระกูลอ้วนนั้นไม่ได้

โจโจได้ฟังคำชินเบ้งก็สรรเสริญในใจว่าชินเบ้งผู้ที่มีความซื่อสัตย์กตัญญูนัก ก็มีจิตคิดเมตตา จึงว่าในเมื่อตัวท่านจะไม่อยู่ด้วย เราแล้วก็จะกลับไป แลแล้วเอาความที่เรากล่าวไปแจ้งให้อ้วนถ่าทราบ ชินเบ้งจึงคำนับลาโจโจกลับเข้าไปในเมือง รายงานความให้อ้วนถ่าทราบทุกประการ อ้วนถ่าได้ทราบความก็พาลโกรธชินเบ้งว่าปฏิบัติหน้าที่ทูตไม่สำเร็จสมหน้าที่ แลแล้วกล่าวหาชินเบ้งว่าทำการไม่ สำเร็จครั้งนี้เป็นเพราะเห็นแก่น้องซึ่งรับราชการอยู่กับโจโจ แลแล้วเอาความลับภายในเมืองแจ้งให้ฝ่ายโจโจทราบ เท่านั้นยังทำร้ายจิตใจชินเบ้งไม่พอ อ้วนถ่ายังพูดไปตามความนึกคิดของตนเองต่อไปว่าการที่ท่านกลับมาครั้งนี้คงเป็นเพราะโจโจวาง แผนการให้มาเป็นไส้ศึกเพื่อทำร้ายเรา ชินเบ้งถูกหมิ่นน้ำใจในความซื่อสัตย์จงรักภักดีต่อตระกูลอ้วนถึงขนาดนี้ ความคับแค้นในใจก็พลุ่งประดังขึ้นในหัวใจ ร้องขึ้นได้คำเดียวว่านายท่านก็สลบล้มลงกับที่นั่น อ้วนถ่าเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้หามชินเบ้งทั้งที่ไม่ได้สติออกไปไว้ข้างนอกจวน ชินเบ้งได้สติขึ้นรู้ตัวว่านอนอยู่ที่ลานด้านนอกจวนก็ยิ่งเสียน้ำใจ อาเจียนเป็นโลหิตถึงแก่ความตายในที่นั้น

ความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีแม้ว่าจะเป็นคุณธรรมอันล้ำค่า แต่หากอยู่ต่อหน้าคนโง่เขลาเบาปัญญาไม่รู้จักคุณค่าแห่งธรรมแล้วความซื่อสัตย์และความจงรักภักดีนั้นก็เป็นสิ่งไร้ค่าและมีแต่เป็นโทษต่อตัวเองดังชะตากรรมของชินเบ้งจะนี้

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ตายเพราะแผนเสียงตาย (ตอนที่ 172)

ชินเบ้งขุนนางเมืองกิจ๋ว ข้าเก่าของอ้วนเสี้ยวปฏิเสธไม่ยอม รับอำนาจวาสนาที่โจโจหยิบยื่นให้ เพราะมีใจภักดีกตัญญูต่อตระกูลอ้วน ปฏิเสธไม่ยอมอยู่รับราชการร่วมกับผู้เป็นน้องชายตามข้อเสนอที่ให้พี่น้องได้อยู่ร่วมกัน เพราะถือเอาคุณธรรมที่ข้าต้องภักดีต่อเจ้า บ่าวต้องภักดีต่อนายเป็นสำคัญ แต่กลับต้องตายอย่างน่าอนาถ เพราะความไม่รู้ค่าแห่งคุณธรรมของอ้วนถ่าบุตรถ้อยของอ้วนเสี้ยว พอชินเบ้งตายแล้วอ้วนถ่าจึงปรึกษาด้วยกัวเต๋ว่าจะรับมือกับกองทัพโจโจในครั้งนี้ประการใด กัวเต๋เห็นเหตุการณ์มาถึงขั้นนี้ที่สุดแสนจะเหนื่อยหน่าย จึงตัดพ้อต่อว่าอ้วนถ่าว่าเมื่อครั้งก่อนยามโอกาสเอื้อให้ข้าพเจ้าได้เสนอ ความเห็นให้ท่านอ่อนน้อมสวามิภักดีด้วยโจโจแต่ท่านไม่เชื่อฟัง บัดนี้ถูกกองทัพโจโจล้อมไว้ทั้งสี่ด้านสิ้นหนทางแล้ว ขอสวามิภักดีเขาก็ไม่ยอมรับ แม้หากคิดต่อสู้อย่างอยากเอาชัยชนะได้เพราะข้าศึกฮึก หัวเหิมหาญ แต่ฝ่ายเรานั้นกลับอ่อนล้าเสียขวัญ คิดประหวั่นแแต่จะแพ้พ่าย กระนั้นกัวเต๋ยังคงมีใจรักภักดีต่อตระกูลอ้วน แม้ถึงคราวอับจนสิ้นหนทางแล้วก็ไม่คิดทอดทิ้งต่อถ้อย แต่เพราะสิ้นปัญญาแก้ไข จึงเสนอให้เสียงตาย แล้วว่ากับอ้วนถ่าว่า "บัดนี้ตัวเราก็เข้าอยู่ที่แคบ ชัดสน เหมือนหนึ่งคนไข้หนัก หมอคาดวันตายอยู่แล้ว จ้าจะคิดอ่านเอายาทั้งปวงประสมกันเข้าวางดูอีก

ครั้งหนึ่ง แม่พอบชอบโรคก็จะคลาย หากไม่ก็จะตาย" แล้วเสนอว่าขอให้อ้วนถ้าเกณฑ์ทั้งทหารและพลเรือนทั้งเมืองลำพ็ยกไปรบด้วยโจโจโดยให้ชาวเมืองเป็นกองหน้า ให้อ้วนถ้าคุมทหารเป็นกองทัพหลวง หากเพชชดา ยังเป็นใจก็คงจะเอาชนะหรือหนีเอาตัวรอดได้ แผนการความคิดของกั้วเต่าในครั้งนี้ถ้าอุปมาดังพ่อครัวปรุงอาหารก็อุปมาได้ว่าเป็นการแกงจับฉ่าย เอาเนื้อและผักทุกอย่างเท่าที่มีอยู่มาผสมปนเปกันแล้วปรุงขึ้น จะกินได้หรือไม่ได้หาได้สนใจไม่ นี่คือการเสี่ยงตาย ซึ่งมีกฎธรรมชาติของการเสี่ยงตายอยู่ว่าอย่ายอมมีผลคือความตายอยู่เบื้องหน้า หนทางที่จะรอดตายไปได้มีทางเดียวเท่านั้นคือสวรรค์บันดาลให้เป็นไป

อ้วนถ้าลึนคิดอับจนปัญญาอยู่แล้ว ไม่เห็นแผนการอื่นใดดีกว่านี้จึงจำใจยอมรับเอาแผนของกั้วเต่า สั่งให้เกณฑ์พลเรือนทั้งเมืองตั้งขบวนเป็นกองหน้าแล้วให้ทหารเป็นกองหลวงเตรียมพร้อมไว้ พอกินข้าวมีเอียนเสร็จก็สั่งทหารให้ทำลายเครื่องครัวเสียทั้งสิ้น แล้วให้พลเรือนและทหารทั้งปวงรีบพักผ่อนหลับนอนแต่หัวค่ำ พอท้องฟ้าเริ่มสว่าง แสงอาทิตย์ยังไม่ทันทอทาบฟากฟ้าเมืองบูรพา อ้วนถ้าสั่งให้เปิดประตูเมืองทั้งสี่ด้านแล้วให้จัดขบวนของชาวเมืองเป็นสี่กอง ยกออกจากประตูเมืองโดยกำลังทหารทั้งปวงนั้นก็ให้ จัดเป็นสี่กองยกตามไป อ้วนถ้าสั่งให้ขบวนทัพผสมพลเรือนทหารบุกเข้าโจมตีค่ายโจโจพร้อมกันทั้งสี่ด้าน ทางฝ่ายโจโจเมื่อทราบข่าวว่าถูกกองทัพอ้วนถ้ายก มาโจมตี ไม่รู้ความว่าเป็นกองทัพของใครคนลึนคิดและเป็นกองกำลังผสมของทหารและพลเรือน จึงให้ทหารทุกค่ายต่อสู้ป้องกันค่ายไว้เป็นสามารบ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันจนถึงตะวันตกดิน บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โจโจเห็นดังนั้นจึงพาทหารขึ้นไปที่เนินเขา เห็นกองทัพของ อ้วนถ้าเป็นเพียงกองทัพผสมทหารพลเรือน ไม่มีสิ่งใดที่น่าเกรงกลัวอีกต่อไป จึงสั่งให้พลกลองสั้นกลองรบเป็นสัญญาณเร่งเผด็จศึก เหล่าทหารของกองทัพโจโจได้ยินสัญญาณให้รุกรบเข้าโจมตีข้าศึก ต่างฮึกห้าวเหิมหาญเพราะเชื่อมั่นในการบัญชาการสงครามของโจโจว่าคงเห็นจุดอ่อนของกองทัพข้าศึกและเห็นชัยชนะเบื้องหน้าแล้ว จึงเร่งเร้าให้เข้าโจมตีเอาชัย จึงพากันรุกรบฆ่าฟันทหารและพลเรือนในกองทัพผสมของอ้วนถ้าบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก

กองทัพของอ้วนถ้าด่านทานกำลังทหารของโจโจไม่ได้จึงพากันแตกหนี โจโจหองได้ขับม้าตรงเข้าไปที่ม้าของอ้วนถ้า ทั้งสองฝ่ายได้ต่อสู้กันราวสิบเพลง โจโจหองใช้ง้าวฟันถูกอ้วนถ้าหลายแห่งจนตกลงจากหลังมาถึงแก่ความตาย กั้วเต่าเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบชักม้าจะหนีกลับเข้าเมือง งักจิ้นเห็นดังนั้นจึงขับม้าไล่ตามไป พอได้ระยะเกาทัณฑ์จึงยิงเอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายยิงไปที่กั้วเต่าถูกกั้วเต่าพลัดตกลงจากหลังม้าตกไปในคูเมืองถึงแก่ความตาย โจโจเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ทหารตัดศีรษะของอ้วนถ้าเสียบที่ปลายทวนแล้ว ออกไปป่าวประกาศให้ชาวเมืองลำพ็ได้รับรู้ทั่วกันว่าอ้วนถ้าเป็นกบฏถูกกองทัพจากเมืองหลวงสังหารแล้ว หากผู้ใดร้องให้อาลัยรักอ้วนถ้าจะถือว่าร่วมการกบฏด้วย และจะลงโทษประหารชีวิต ป่าวประกาศทั่วทั้งเมืองแล้ว โจโจจึงสั่งให้เอาศีรษะอ้วนถ้าไปเสียบประจานไว้ที่ประตูเมืองด้านทิศเหนือจากนั้นโจโจจึงยกทหารเข้าไปในเมือง จัดแจงการปกครองจนสงบราบคาบเป็นปกติ

ในขณะที่โจโจจัดแจงภายในเมืองอยู่นั้น ทหารสอดแนมได้เข้า มารายงานว่าบัดนี้มีกองทัพยกมาเป็นอันมากมุ่งหน้ามาทางเมืองลำพ็ แต่ไม่รู้ว่าเป็นกองทัพของผู้ใด โจโจได้ทราบรายงานดังนั้นจึงสั่งให้จัดทหารยกออกจากเมืองเตรียมรับมือกับกองทัพของผู้มาใหม่ ครู่หนึ่งก็เห็นกองทัพยกมาเป็นอันมาก ทหารตัวนายซึ่งมาตรงเข้ามาสองคน พอเข้ามาระยะใกล้ก็ลงจากหลังม้า ถอดเกราะ วางอาวุธ เดินตรงมาที่ข้างหน้าโจโจแล้วคุกเข่าลงคารวะโจโจจึงถามว่าท่านทั้งสองเป็นทหารของเมืองใด เหตุไฉนจึงยก มาที่นี่ นายทหารทั้งสองคนนั้นได้ตอบว่าตัวข้าพเจ้าชื่อเตียวเหียน และเตียวหล่า เป็นนายทหารของอ้วนฮี้ซึ่งเป็นบุตรของอ้วนเสี้ยว ได้ทราบข่าวท่านอัศวินหาเสนาบดีมีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อทหารแลราษฎร ทั้งปวงจึงมีจิตศรัทธาใคร่สวามิภักดิ์เข้ารับราชการด้วยท่าน ปรึกษาพร้อมกันแล้วจึงยกมาที่เมืองลำพ็นี้ โจโจได้ฟังแล้วมีความยินดี รับเอากองทัพของเตียวเหียนและเตียวหล่าเข้าเป็นทหารในสังกัดของกองทัพเมืองหลวง และแต่งตั้งให้เตียวเหียน และเตียวหล่าเป็นนายทหาร รับผิดชอบบัญชาการกองทัพที่พามาขึ้น โจโจรับสวามิภักดิ์สองนายทหารเก่าของอ้วนฮี้ไม่ทันนาน เตียวเหียนซึ่งเป็นแกนนำท้องถิ่นคนหนึ่งของกลุ่มโจรโศกผ่าเหลืองมาแต่เดิมและบัดนี้แตกกระเจานขานเช่นตั้งตัวไม่ติดได้ทราบความที่โจโจกรีธาทัพปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือ จึงพาพรรคพวกสิบหมื่น มาขอเข้าทำราชการด้วยโจโจ โจโจรับสวามิภักดิ์ไว้ด้วยความยินดี และเนื่องจากเตียวเหียน มีไพร่พลเป็นจำนวนมากจึงตั้งให้เตียวเหียนเป็นนายทหารมีตำแหน่งที่พระยา ชื่อว่า "เจ้าพระยาปราบหัวเมืองฝ่ายเหนือ"

ในขณะที่โจโจปรับปรุงกองทัพรับเอาทหารใหม่ที่เข้าสวามิภักดิ์เข้าสังกัดกรมกองอยู่นั้น ทหารรักษาการณ์หน้าประตูเมือง ด้านทิศเหนือได้เข้ามารายงานว่า บัดนี้มีคนฝ่าฝืนคำสั่งที่ห้ามร้องให้อาลัยรักอ้วนถ้า และยังคงร้องให้คร่ำครวญอยู่ที่ศีรษะอ้วนถ้าซึ่งเสียบประจานไว้นั้น โจโจได้ฟังรายงานแล้วก็โกรธ สั่งทหารให้จับตัวผู้ฝ่าฝืนคำสั่งเข้า มาพบโจโจเห็นนักโทษมีลักษณะผิดจากชาวบ้านสามัญ เพราะบุคลิก ทำทางคล้ายกับเป็นขุนนางก็สงสัยจึงถามว่าท่านเป็นใคร ไฉนจึงฝ่า ฝืนคำสั่งเรมาร้องให้อาลัยรักอ้วนถ้าอยู่ดังนี้ นักโทษนั้นจึงว่าข้าพเจ้าชื่อองสิ้ว เป็นขุนนางเก่าเมืองกั้ว มีหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของอ้วนถ้า หลังอ้วนเสี้ยวสิ้นบุญแล้ว

ลูกหลานทะเลาะเบาะแว้งแย่งอำนาจกัน ข้าพเจ้าได้พยายามเกลี้ยกล่อมให้ประนีประนอมปรองดองไว้ จะได้ตั้งตัวรักษาหัวเมืองฝ่ายเหนือให้เป็นสมบัติของตระกูลอ้วนสืบไป แต่หาใครเชื่อฟังข้าพเจ้าไม่ คงตั้งหน้าวิวาทบาดหมางทำลายล้างกันเอง จนเสียเมืองและตัวตายฉะนี้ แล้วว่าข้าพเจ้าเป็นข้าเก่า เมื่อสิ้นบุญนายก็คิดถึงคุณอาลัยรักจึงมาร้องให้อยู่ดังนี้

โจโฉจึงถามว่าเราได้ออกคำสั่งห้ามมิให้ผู้ใดมาร้องให้อาลัยรักแก่อ้วนถ้าผู้เป็นกบฏต่อแผ่นดิน เจ้าทราบความตามคำสั่งของเราหรือไม่ อองสิ้วยอมรับตามความเป็นจริงว่าได้ทราบคำสั่งอยู่ก่อนแล้ว โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงถามขึ้นด้วยเสียงขุ่นว่าก็เมื่อเจ้าทราบคำสั่งของเราแล้ว ไฉนไม่กลัวตาย กล้าฝ่าฝืนคำสั่งมาร่ำให้อีกเล่า อองสิ้วจึงว่า "แต่ก่อนนั้นข้าพเจ้ามีความสุขมากก็เพราะอ้วนถ้าเลี้ยงดู บัดนี้อ้วนถ้าถึงแก่ความตาย ครั้นนี้เสียก็เหมือนหนึ่งคน หากตั้งญัตตอานายไม่ ซึ่งจะเป็นคนอยู่ไปนั้นผู้ใดจะสรรเสริญนับถือว่าเป็นคน จึงได้มาร้องให้รักเพราะคิดถึงคุณอ้วนถ้า ถึงมาตรวจว่าท่านจะฆ่าข้าพเจ้าเสียด้วยโทษละเมิดนี้ก็ตาม แต่ขอให้ข้าพเจ้าได้แต่งการศพอ้วนถ้าเกิดก็จะก้มหน้าตายตามนายไป" โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงนึกขึ้นแต่ในใจว่า หัวเมืองฝ่ายเหนือนี้มีผู้มีความดีธรรม น่าใจสัสดีชื่อ จงรักภักดีต่อเจ้านายเป็นอันมาก หากมั่นใจว่าอ้วนเสี้ยวและบุตรหลานสมานฉันท์กันเป็นปกติและเอาใจใส่ท่านบำรุงขุนนางที่ปรึกษาข้าราชการ รับฟังความคิดเห็นอ่านตามควรแล้ว ใครเลยจะรุกรานหัวเมืองฝ่ายเหนือได้ และไหนเลยเราจะยึดเมืองก็จึงได้

โจโฉคิดดังนั้นน้ำใจก็คล้อยมาเห็นแก่ความภักดีของอองสิ้ว จึงสั่งให้แต่งการศพของอ้วนถ้าตามอย่างธรรมเนียมแล้วนำไปฝังไว้ที่สุสานตระกูลอ้วน สำหรับอองสิ้วนั้นโจโฉเห็นว่าเป็นข้าภักดีเจ้า บ่าวภักดีนาย มีน้ำใจซื่อสัตย์กตัญญู ไม่กลัวแก่ความตาย จึงชักชวนเอาตัวไว้ใช้ในราชการ อองสิ้วเห็นโจโฉไม่เอาโทษ ทั้งบุญเจ้านายก็สิ้นแล้ว จึงตกลงทำราชการกับโจโฉแต่บัดนั้น โจโฉจึงแต่งตั้งให้อองสิ้วเป็นขุนนางประจำกระทรวงการคลัง โจโฉแม้จะเปี่ยมด้วยเล่ห์เพทุบายในการศึกสงคราม แต่ในการบริหารราชการแผ่นดินนั้นยังคงยึดมั่นที่จะรักษาความเป็นปึกแผ่นของบ้านเมือง และรักษาระบบราชการปกครองให้เป็นไปโดยเรียบร้อยและเป็นประโยชน์แก่บ้านเมือง จึงสรรหาเลือกคนที่มีความซื่อสัตย์ภักดีไว้เป็นขุนนางโดยเฉพาะขุนนางในกระทรวงการคลังอันควรที่คน ชั้นหลังจะได้ถือเป็นแบบอย่าง แต่กระนั้นแทนที่คนชั้นหลังจะถือเอาแบบอย่างที่ดีงามคัดสรรผู้มีสติปัญญาความสามารถและซื่อสัตย์ซื่อต่อแผ่นดิน กลับถือเอาแบบอย่างของจิตใจที่ชั่วช้าเลวทรามาเป็นหลักเอาสมรรถพรคพวกที่มีเอื้อไปด้วยโคลนและมลทินจากการโกง กินสถาบันการเงินจนล้มจมเข้ามาทำราชการ ดูแลการเงินการคลังของแผ่นดิน ดังนั้นวิชาศรัทธาของบ้านเมืองจึงเป็นเรื่องที่ไม่อาจจะหลีกเลี่ยงได้

วันหนึ่งโจโฉจึงให้หาอองสิ้วเข้ามาปรึกษาว่าบัดนี้อ้วนถ้าก็ตายแล้ว เหลือแต่อ้วนซ่งซึ่งหนีไปอยู่กับอ้วนฮี ณเมืองอิวจิว ในฐานะที่ท่านเป็นผู้รั้งสายสกุลในมาแต่ก่อน จงคิดอ่านแผนการว่าจะทำประการใด จึงจะได้ตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮี แผ่นดินภาคเหนือจะได้เป็นสุข อองสิ้วได้ฟังดังนั้นจึงว่า "มหาอุปราชก็มีคุณแก่ข้าพเจ้า ถ้าเป็นการอื่นมีมาข้าพเจ้าจะคิดอ่านสนองคุณท่านตามสติปัญญา ซึ่งจะให้ข้าพเจ้าคิดจับตัวอ้วนซ่งซึ่งเป็นพี่น้องของนายนั้นจนอยู่ ตามแต่ท่านจะโปรด" อองสิ้วแม้วันนี้จะยอมตัวเข้ารับราชการกับโจโฉแล้วแต่น้ำใจยังคงยึดมั่นกตัญญูต่อตระกูลอ้วน ปฏิเสธไม่ยอมเสนอแผนการใดๆ ที่จะทำลายล้างอ้วนซ่งและอ้วนฮีซึ่งเป็นพี่น้องของอ้วนถ้าด้วยเห็นว่าเป็นพี่น้องของนายตัว แต่ยังคงยืนยันว่าหากเป็นการอื่นที่ไม่เสื่อมเสียแก่ความกตัญญูแล้วก็เต็มใจที่จะทำการตามคำสั่งสติปัญญา โจโฉได้ยินคำอองสิ้วดังนั้นก็นึกสรรเสริญอองสิ้วว่าคนผู้ซึ่งมีน้ำใจกตัญญู ผิดกับขุนนางอื่นของอ้วนเสี้ยวที่แปรพักตร์เข้าตัวเราแล้ว กล้าคิดอ่านทำลายล้างนายตัวหาเหมือนกับอองสิ้วไม่ จึงไม่คิดที่จะบังคับฝืนน้ำใจของอองสิ้วในเรื่องนี้อีกต่อไป

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ผู้ถือคติ"รักษาตัวรอดเป็นยอดดี" (ตอนที่ 173)

อองสิ้วยืนหยัดมันคงในความจงรักภักดีต่อตระกูลอ้วน ไม่ยอมช่วยคิดอ่านวางแผนจับกุมตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮีแก่โจโฉโดยอ้างว่าเป็นพี่น้องของนาย หากกระทำเช่นนั้นแล้วยอมได้ชื่อว่าเป็นคนอกตัญญูไม่รู้คุณนาย โจโฉแม้ว่าจะไม่สมความปรารถนาในการขอร้องให้อองสิ้วช่วยเหลือในเรื่องนี้ แต่กลับชื่นชมในคุณธรรมของอองสิ้วและไม่ชื่นใจบังคับอองสิ้วอีกต่อไป

โจโฉผิดหวังจากอองสิ้วจึงเรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเข้ามาปรึกษาว่าจะทำประการใดจึงจะจับตัวอ้วนซ่งและอ้วนฮีได้ ในขณะนั้นโจโฉเหลือบไปเห็นกษัตริย์ไบหน่าซิดเซียวและโอบอยู่ตลอดเวลา จึงถามขึ้นว่ากษัตริย์นั้นไม่สบาย เหตุใดจึงไม่พักผ่อนให้ หายป่วยเสียก่อน กษัตริย์จึงว่าอาการป่วยของข้าพเจ้าเป็นโรคเก่า บัดนี้ผดอากาศจึงกำเริบขึ้น แต่คงไม่หนักเท่าใดนัก แล้วว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีกรา ศึกภาคเหนือมาเป็นเวลาช้านาน บัดนี้จวนเจียนจะราบคาบแล้ว เหลืออยู่ก็แต่อ้วนซ่งและอ้วนฮีเท่านั้น จึงขอบที่จะมานะบากบั่นทำ

การให้สำเร็จในครั้งนี้ ข้าพเจ้าขอให้ท่านแต่งทหารของอ้วนเสี้ยวที่เข้ามารับราชการอยู่ด้วยท่านคุมทหารยกไปปราบปรามอ้วนซงและอ้วนฮี การคงสำเร็จดังประสงค์ เพราะคนเหล่านี้ยอมรู้จักตั้งลิกลงนามบางการ ช่างในของอ้วนซงและอ้วนฮีดีกว่าคนอื่น ทั้งพยายามที่จะแสดงผลงานความชอบให้ปรากฏ

โจโจได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้ไปเชิญนายทหารเก่าของเมืองกิวี่หวงหนายคือ เตียวเหียน เตียวหล่า ลิกอง ลีเซียง มาเอียน และเตียวคิเข้ามาพบครั้นนายทหารทั้งหกคนเข้ามาพบแล้ว โจโจจึงสั่งให้จัดทหาร เป็นสามกอง ให้เตียวเหียนกับเตียวหล่าคุมทหารกองหนึ่ง ลิกองและลีเซียงคุมทหารกองหนึ่ง ส่วนมาเอียนและเตียวคิให้คุมทหารอีกกองหนึ่ง ให้ทหารทั้งสามกองยกไปเมืองอิวี่หวงพร้อมกัน กำชับให้จับตัวอ้วนซงและอ้วนฮีให้จงได้ นายทหารทั้งหกคนรับคำสั่งแล้วเคลื่อนกำลังตรงไปเมืองอิวี่หวง พอทหารทั้งสามกองยกไปแล้ว โจโจจึงสั่งให้เตียวเอียน อดิต หัวหน้ากองโจรโพกผ้าเหลืองที่เพิ่งเข้าสวามิภักดิ์ กับลิเตียนและจ๊กจินคุมทหารอีก กองหนึ่งยกไปเมืองเป็งจิว กำชับให้จับโกกันให้จงได้ ทหารกองนี้รับคำสั่งแล้วจึงเคลื่อนกำลังตรงไปเมืองเป็งจิว ทางฝ่ายอ้วนฮีและอ้วนซงพอทราบข่าวศึกก็ปรึกษากันสองพี่น้อง ว่าจะรับมือกับกองทัพของโจโจครั้งนี้ประการใด แต่ในที่สุดก็เห็นว่าตัวเมืองเล็ก ทหารก็น้อย และขวัญเสีย คงจะไม่สามารถตั้งรับกองทัพของโจโจอยู่ที่เมืองอิวี่หวงได้ จำเป็นจะต้องหนีออกจากเมืองอิวี่หวงเอาตัวรอดไว้ก่อน ครั้นปรึกษากันว่าจะหนีไปที่ใดจึงจะปลอดภัย ก็เห็นว่าเมืองเสียวไสซึ่งขึ้นแก่เมืองอิวี่หวงนั้นมีโฮหวนเป็นเจ้าของ ตระกูลอ้วนเคยท่านบารุงเจ้าเมืองผู้นี้มาแต่ก่อน พอจะพึ่งพาอาศัยเฉพาะหน้าได้ สองพี่น้องเห็นต้องกันตั้งนี้จึงพาทหารหนีออกจากเมืองอิวี่หวงจะไปอาศัยอยู่กับโฮหวนที่เมืองเสียวไส ทางด้านเมืองเสียวไสนั้น โฮหวนผู้เป็นเจ้าของแม่เป็นข้าเก่าเต่าเลี้ยงของตระกูลอ้วนมาแต่ก่อน แต่เป็นคนซื่อฉลาด คิดแต่จะเอาตัวรอด พอทราบข่าวว่าเมืองกิวี่หวงเสียแก่โจโจและโจโจได้เคลื่อนทัพเพื่อปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือให้ราบคาบก็กลัวว่าจะเป็นอันตราย คิดเอาใจออกหากจากตระกูลอ้วน แปรพักตร์ไปเข้ากับโจโจ

โฮหวนตรองความอยู่แต่ผู้เดียวก็หวั่นเกรงว่าหากทำการแต่ลำพังตัว พรรคพวกเก่าจำนวนมากยังมีน้ำใจภักดีต่อตระกูลอ้วนอยู่ จะคิดอ่านขัดขวางหรือทำร้ายให้การที่คิดไว้เสียทีไป จำจะต้องพึ่งความจากพรรคพวกเสียก่อนว่ามีความเห็นเป็นประการใด ดังนั้นโฮหวนจึงเชิญบรรดาแม่ทัพนายกองและขุนนางเมืองเสียวไสมากินโต๊ะที่จวนเจ้าเมือง สั่งให้เตรียมสุรอาหารอย่างเต็มที่เพื่อเลี้ยงดูบรรดาแม่ทัพนายกองและขุนนางเหล่านั้น แต่เพราะใจหวั่นว่าจะมีคนคิดค้าน โฮหวนจึงวางอำนาจถือกระบี่เข้ามาในห้องจัดเลี้ยง แล้ววางกระบี่ไว้บนโต๊ะ จากนั้นจึงปรารภว่าบัดนี้เมืองกิวี่หวงเสียแก่โจโจแล้ว กองทัพของเมืองหลวงเข้มแข็ง ทำการภายใต้รับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ แม่ใคร่ด้านทานก็ต้องหาว่าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน บัดนี้โจโจกำลังนำทัพปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือให้สงบราบคาบ เราเห็นว่าเจ้านายของเมืองหลวงไม่ได้ เห็นแก่อาณาประชาราษฎร์จะให้ความเดือดร้อนจึงคิดอ่านจะชวนพวกท่านเพื่อยอมขึ้นต่อโจโจเสียโดยดี ทุกคนก็จะมีความสุขสืบไป

พอสิ้นคำโฮหวนบรรยายกาศที่กำลังกินโต๊ะกันอยู่ก็เงียบกริบเพราะทุกคนคาดไม่ถึงว่าโฮหวนจะคิดอ่านเนรคุณแปรพักตร์จากตระกูลอ้วนไปเข้าด้วยโจโจ ในทันใดนั้นบรรยากาศแห่งความเงียบก็ถูกทำลายลง ปรากฏเป็นอันหองขุนนางฝ่ายทหารของเมืองเสียวไส ซึ่งจงรักภักดีต่อตระกูลอ้วนมันคงอยู่ ได้ลุกขึ้นยืนแล้วหยิบกระบี่ของ โฮหวนที่วางอยู่บนโต๊ะขว้างลงที่พื้น แล้วว่าอ้วนเสี้ยวเจ้านายเราได้เลี้ยงดูท่านบารุงพวกเราเป็นสุขมาช้านาน ยังหาได้มีโอกาสดแทนคุณ ให้คุ้มกับข้าวแดงแกงร้อนที่ได้รับพระคุณไม่ บัดนี้อ้วนเสี้ยวนายเราตายไปไม่ทันนาน ลูกหลานได้รับความเดือดร้อน ชอบที่พวกเราจะต้องอาสาเจ้าจนตัวตาย อาสาตายโดยไม่คิดแก่ชีวิต ตามแบบอย่างของวีรชนในอดีต แต่ไม่ทันไรกลับคิดทรยศกบฏต่อนายจะไปเข้าด้วยศัตรู ตัวเรานี้ไม่เห็นด้วยอย่างเด็ดขาด บรรดาขุนนางและแม่ทัพนายกองได้ยินเจ้าเมืองและนายทหารใหญ่โต้เถียงกันตั้งนี้ก็พากันเงิบกริบ โฮหวนเห็นดังนั้นก็เข้าใจว่าบรรดาคนเหล่านั้นเห็นชอบกับความเห็นของตัว จึงว่าความคิดอ่านของเราทั้งนี้ตั้งอยู่บนประโยชน์และความสุขของราษฎร มิให้ตกตาย เพราะกองทัพของโจโจ และแม้หากเข้าด้วยโจโจแล้วอำนาจาสนาทั้งปวงของพวกเราจะยังคงอยู่ ไม่แตกต่างอันใดกับที่เป็นอยู่ในขณะนี้ จะว่าเราเนรคุณยอมไม่ชอบ เพราะอ้วนเสี้ยวนายเราก็ตายแล้ว ลูกหลานตระกูลอ้วนก็วิเวกท่ามกลางความทุกข์ ไม่รู้ช่างใดผิด ช่างใดถูก และไม่รู้ว่าจะเข้าข้างลูกคนใด เหตุนี้เรากำลังคิดอ่านให้เข้ากับโจโจ ซึ่งคนทั้งปวงก็เห็นชอบกับความเห็นของเรา คงมีแต่ตัวเท่านั้นที่ขัดขวางอยู่ แล้วว่าก็แลเมื่อตัวเป็นเสียงข้างน้อย จึงชอบที่จะคล้อยตามความเห็นของพวกเราซึ่งเป็นข้างมาก มิฉะนั้นก็จงไปอยู่เสียที่อื่น จะได้ไม่เสียไมตรีที่มีมาแต่ก่อน

โฮหวนทั้งความภักดีตัญญูต่อเจ้านายเก่า แต่กลับอ้างลัทธิประชาธิปไตยเอาเสียงข้างมากลากไปเพื่อให้สันหองยอมตามความเห็นของตัว ในขณะที่เสียงข้างมากที่อ้างนั้นเป็นเพียงซากกะเบือเพราะไม่มีสติปัญญาไร้ความคิดความเห็นจึงเงิบอยู่เหมือนเป่าซาก การรู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดีของโฮหวน ครั้งนี้หมิ่นเหม่ทำทายเป็นคุณธรรม และเป็นเครื่องเตือนใจผู้เป็นใหญ่ทั้งปวงที่จะเลี้ยงดูใช้สอยผู้คนว่าหากใช้คนจำพวกรู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดีตั้งนี้แล้วผลบั้นปลายจะเป็นเช่นใด

ความจริงคดี "รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี" ที่สนทรวุฒิครมหากวี ของไทยเอามาใส่ปากพระภิกษุสงฆ์สุดสาครในวรรณคดีเรื่องพระอภัยมณีว่า "รู้สิ่งใดไม่สู้วิชา รู้รักษาตัวรอดเป็นยอดดี" นั้น เป็นการสอนเยาวชนและผู้คนที่ปวงให้เป็นคนเห็นแก่ตัว และเพราะเหตุที่สั่งสอนอบรมมาดังนี้ บ้านเมืองจึงมีแต่คนคิดเอาตัวรอดทอดทิ้งไม่ปกป้องรักษาประโยชน์ของบ้านเมือง จนในที่สุดผลกระทบก็ย้อนกลับมาทำให้ทุกคนต้องผจญอยู่กับชะตากรรม สันหองได้ฟังดังนั้นเหลียวไปดูห้องจัดเลี้ยงเห็นทุกคนก้มหน้าเจิบบอญก็เสียใจที่คนเหล่านั้นรักตัวกลัวตาย ดิดยิดในอำนาจวาสนา ทอดทิ้งคุณธรรม คิดว่าขึ้นเสวนาอยู่กับคนพวกนี้ก็จะได้ชื่อว่าเป็นคนนอกตัญญู จึงยืนย่นในความเห็นเดิมที่ไม่ยอมเข้าด้วยโจโจ แต่เพื่อไม่ให้เสียไมตรีที่เคยมีมาสันหองจึงถือกระบี่เดินออกมาเสียจากห้องจัดเลี้ยงนั้น ทางฝ่ายอ้วนฮี้และอ้วนซงเมื่อยกทหารมาใกล้เขตเมืองเสียวไสก็ให้ปลงทัพไว้แล้วส่งกองสอดแนมเข้าไปสอดแนมข่าวสารข้างในเมืองว่ามีข่าวคราวประการใด พอหน่วยสอดแนมได้ข่าวคราวความขัดแย้งระหว่างเจ้าเมืองกับสันหองจึงนำความมารายงานให้อ้วนฮี้และอ้วนซง ทราบว่าบัดนี้เจ้าเมืองเสียวไสได้แปรพักตร์คิดอ่านจะเข้าด้วยโจโจ ส่วนสันหองขุนนางฝ่ายทหารผู้ภักดีไม่เห็นด้วยแต่เป็นเสียงข้างน้อยจึงหนี ออกจากเมืองไป อ้วนฮี้และอ้วนซงได้ทราบรายงานดังนั้นจึงปรึกษากันว่าเมื่อสถานการณ์เป็นดังนี้ก็จะยกเข้าไปอาศัยอยู่ในเมืองเสียวไสไม่ได้ และถ้าตั้งทัพไว้ที่เดิมก็เกรงว่าข้างในเมืองทราบข่าวแล้วจะยกทหารออกมาทำร้าย ดังนั้นพอล่วงอ้วนฮี้และอ้วนซงจึงพาทหารลอบยกไปทางด้านตะวันตกเพื่อหนีปลอดภัยจากการติดตามไล่ล่าของทหาร เมืองเสียวไสเสียชั้นหนึ่งก่อน ส่วนจะไปอาศัยเมืองใดนั้นค่อยคิดอ่านต่อไป

ฝ่ายกองทัพของโจโจที่ให้นายทัพทุกคนคุมทหารเป็นสามกองยกไปจับอ้วนฮี้และอ้วนซงที่เมืองฉิวจิวนั้น เมื่อเคลื่อนทัพเข้าเขตเมือง ฉิวจิวก็ทราบข่าวว่าอ้วนซงและอ้วนฮี้พาทหารหนีออกจากเมืองจะไปอาศัยอยู่ที่เมืองเสียวไส จึงเคลื่อนกองทัพตรงไปเมืองเสียวไส พอกองทหารทั้งสามกองยกไปใกล้เขตแดนเมืองเสียวไส ข้างในเมืองก็ทราบข่าว โสหวนเจ้าเมืองจึงนำบรรดาขุนนางและกรมการเมืองต่างๆ ออกไปต้อนรับกองทัพของฝ่ายโจโจที่นอกเมือง แล้วขอเข้าสวามิภักดิ์ด้วยกองทัพของโจโจ เดียวเขียนผู้บังคับบัญชาทหารกองหนึ่งในจำนวนทั้งสามกองเห็นดังนั้นจึงว่าพวกเราเป็นนายทหาร รับคำสั่งให้มาจับตัวอ้วนซงและอ้วนฮี้ ซึ่งเราได้กิตติศัพท์ว่าหนีมาอยู่ที่เมืองเสียวไส ความจริงเท็จเป็นประการใด จงว่ามาแต่โดยจริง โสหวนจึงว่าอ้วนฮี้และอ้วนซงไม่เคยยกมาอาศัยที่เมืองเสียวไส และบัดนี้ไม่ทราบว่าจะอยู่แห่งหนตำบลใด นายทหารทั้งหกนายเมื่อไม่ทราบข่าวคราวของอ้วนฮี้และอ้วนซง ว่าหลบหนีไปอยู่แห่งหนตำบลใดก็สนใจ ไม่รู้ว่าจะติดตามจับกุมได้อย่างไร จึงพากันยกกองทัพกลับและพาโสหวนไปในกองทัพเพื่อไปพบโจโจพร้อมกัน

นายทหารทั้งหกนายรายงานความทั้งปวงแล้วพาตัวโสหวนเข้า พบโจโจโจโจทราบความและเห็นดังนั้นก็มีความยินดี แล้วแต่งตั้งโสหวนเป็นเจ้าเมืองเสียวไสตามเดิม แต่ตัวนั้นให้ปฏิบัติหน้าที่ราชการประจำอยู่ในกองทัพ ในขณะที่ทหารสื่อสารจากกองทัพของเตียวเอี้ยนซึ่งยกไปตีเมืองเป็งจิวได้มาขอพบโจโจ และรายงานว่าบัดนี้กองทัพซึ่งยกไปตีเมือง เป็งจิวนั้นปรากฏว่าโกกันเจ้าเมืองเป็งจิวทราบข่าวแล้วได้ยกทหารออกมาตั้งค่ายรับศึกอยู่ที่ด่านโศกวน ทั้งสองฝ่ายได้รบพุ่งกันหลายครั้งหลายหนแต่ยังไม่แพ้ชนะแก่กัน จึงนำความมารายงานให้ทราบไว้ชั้นหนึ่งก่อน โจโจได้ทราบรายงานแล้วเห็นว่าหากปล่อยให้ทั้งสองฝ่ายรบกันอยู่ดังนี้มีวันแพ้ชนะ การศึกก็จะยืดเยื้อไม่มีกำหนด จึงสั่งให้เคลื่อนกองทัพออกจากเมืองลำพี่ยกไปด่านโศกวนเพื่อหนุนช่วยกองทัพของเตียวเอี้ยน จักจั้น และลิเตียนเผด็จศึกเมืองเป็งจิวต่อไป

ฝ่ายเตียวเอี้ยน จักจั้น และลิเตียน ซึ่งคุมทัพยกมารบกับโกกัน พอทราบข่าวว่าโจโจยกกองทัพหนุนมาช่วยจึงพากันไปต้อนรับ แล้วรายงานความศึกทั้งปวงให้โจโจทราบ โจโจทราบความแล้วสั่งให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองไป ประชุมที่ค่ายบัญชาการของกองทัพเตียวเอี้ยน แล้วปรึกษาว่าข้าศึกขานาญภูมิประเทศและตั้งรับมั่นคงอยู่ดังนี้ จะทำประการใดจึงจะเอาชนะศึกครั้งนี้ เตียวเอี้ยน จักจั้นและลิเตียน ซึ่งคุมทัพยกมารบกับโกกันอยู่ก่อน ได้เสนอว่าท่านอัศวินเสนาบดีจะปรารภไปไยกับกองทัพเมืองเป็งจิวเพียงเท่านี้ เพราะข้าศึกมีกำลังน้อยกว่ากองทัพของฝ่ายเรา และไม่ชำนาญการศึกหากรบพุ่งกันต่อไปคงสามารถเอาชนะชนะจับตัวโกกันได้ หรือมิฉะนั้นฝ่ายโกกันคงจะมีน้ำใจย่อท้อ แล้วขอเข้า สวามิภักดิ์แต่โดยดี

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนการใช้จารชนเผด็จศึก (ตอนที่ 174)

โจโจกำหนดเป้าหมายอยู่ในใจที่จะต้องปราบปรามภาคเหนือให้สงบราบคาบจึงคิดอ่านหาหนทางเผด็จศึกเมืองเป็งจิวให้เสร็จสิ้นโดยเร็ว เพื่อจะได้ยกไปปราบปรามอ้วนซงและอ้วนฮี้ต่อไป ครั้นได้ฟังความเห็นของเตียวเอี้ยน จักจั้น และลิเตียนซึ่งคุมกองทัพยกมารบกับโกกันอยู่ก่อนว่าให้ใช้แผนการแบบเดิมที่ไม่รู้ว่าการศึกษาจะเสร็จสิ้นเมื่อใด จึงกวาดสายตามองบรรดาที่ปรึกษาซึ่งอยู่ในที่นั้น ชุนฮิวที่ปรึกษาจึงเสนอว่าอันการศึกนั้นหากเข้าตีซึ่งหน้าแม้ได้ชัยชนะก็จะสูญเสียเป็นจำนวนมาก ข้าศึกได้อาศัยความชำนาญภูมิประเทศตั้งรับ

กองทัพอย่างแข็งขัน ช่วงชิงความได้เปรียบ ในขณะที่ฝ่ายเรายกมาแต่แดนไกล ไม่สันหัดภูมิประเทศว่าแห่งไหนเป็นชัยภูมิอันได้เปรียบแห่งไหนเป็นภูมิอันเสียเปรียบ กองทัพจึงยันกันอยู่ดังนี้ ดังนั้นวิถีแห่งการเอาชัยชนะจึงจำต้องอาศัยจารชนเข้าไปทำการภายในกองทัพของข้าศึกก็จะแปรความเสียเปรียบ เป็นความได้เปรียบ และกุมไว้ซึ่งชัยชนะในที่สุดได้

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษาว่าผู้ใดจะอาสาเป็นไส้ศึก ชุนฮิวจึงว่าในกองทัพของเรามีทหารอ้วนเสียจำนวนมากมาเข้าด้วย ดังนั้นจึงขอที่จะใช้ให้ทหารเก่าของอ้วนเสียไปทำการเป็นไส้ศึกในครั้งนี้ คงจะจับตัวโกกันได้เป็นมั่นคง โจโฉได้ฟังก็เห็นชอบด้วย สั่งให้เลิกประชุมแล้วกระซิบทหารคนสนิท สั่งให้ตามตัวลิกอง และลิเชียงเข้ามาพบพลลิกองและลิเชียงเข้ามาคารวะคำนับแล้ว โจโฉจึงว่าท่านทั้งสองเข้ารับราชการอยู่ด้วยเราได้สร้างผลงานเป็นจำนวนมาก บัดนี้มีภารกิจสำคัญของกองทัพที่จะมอบให้ท่านไปดำเนินการ สองนายทหารฟังดังนั้นจึงค้อมคำนับโจโฉแล้วว่าพวกข้าพเจ้านี้ตั้งใจรับราชการสนองคุณท่านไม่เห็นแก่ชีวิต มีภารกิจสิ่งใดโปรดวางใจบัญชาโจโฉจึงว่าภารกิจครั้งนี้มีความสำคัญ มีผลต่อชัยชนะของกองทัพ เราจะให้พวกท่านเป็นไส้ศึกทำที่เข้าด้วยโกกัน แล้วคิดอ่านจับตัวโกกันให้จงได้ ความอันนี้เป็นเรื่องลับของกองทัพ เราจึงว่ากล่าวกับท่านทั้งสองมิให้แพร่งพรายล่วงรู้ถึงผู้ใด สองนายทหารได้ฟังดังนั้นจึงว่าพวกข้าพเจ้าเป็นทหารเก่าของอ้วนเสียรู้จักอยู่กับโกกัน ภารกิจนี้ไม่เป็นที่หนักอกหนักใจแต่ประการใด ขอท่านจงวางใจเถิด

โจโฉจึงว่าเสร็จการครั้งนี้แล้วเราจะบำเหน็จความชอบพวกท่านให้ถึงขนาด จงรีบไปดำเนินการแล้วบอกแผนการมาให้พวกท่านพยายามเสนอให้ โกกันยกทหารออกมาปล้นค่ายเราโดยเร็วที่สุด เราจะเตรียมการทางนี้ไว้ให้พร้อมเพื่อจับตัวโกกันให้ได้ สองนายทหารรับคำสั่งแล้วคำนับลาโจโฉกลับออกไป โจโฉว่ากล่าวจนสองนายทหารเก่าของอ้วนเสียยินยอมพร้อมใจ ยอมเสี่ยงอันตรายรับภาระหน้าที่เป็นไส้ศึกไปอยู่กับกองทัพของโกกันดังนี้ ยอมแสดงอยู่ว่าโจโฉนั้นเป็นยอดคนในการใช้คน จึงสามารถใช้คนให้เป็นจารชนโดยไม่กลัวแก่ความตาย คัมภีร์พิชัยสงครามของชุนฮิวได้ว่าไว้ว่า "จึงหากมิใช่ผู้ทรงสติปัญญาปราดเปรื่อง ยิ่งไม่อาจใช้จารชน มิใช่ผู้เต็มเปี่ยมไปด้วยเมตตาการุณยธรรม ไม่อาจบัญชาจารชน และหากมิใช่ผู้ที่จะเอียดสุขุมคัมภีร์ภาพประดงมีญาณวิเศษ จักไม่อาจถึงซึ่งสำเร็จประโยชน์ในจารกรรมได้" โจโฉตัดสินใจใช้จารชนเพื่อเอาชัยชนะในการศึกครั้งนี้ ก็เพราะเล็งเห็นว่าหากจะใช้กองทัพเข้าเผชิญหน้ากันซึ่งหน้าก็จะสูญเสียมาก และตระหนักดีว่าข้าศึกเป็นฝ่ายได้เปรียบเพราะชานาญภูมิประเทศมากกว่า หากยังใช้แผนการแบบเดิม การสงครามก็จะยืดเยื้อและไม่เป็นผลดีแก่กองทัพ ชุนฮิวได้ว่าไว้ว่า "การยกพลหนึ่งแสนเพื่อทำการรณรงค์สงครามในแดนไกลนับพันลี้ เงินทองซึ่งประชากรต้องส่งเสียเป็นส่วยสาอากร และทั้งค่าใช้จ่ายในราชการงานทหารวันหนึ่งนับตั้งพันตำลึงทอง ช่างจะทำให้เกิดความอลวนทั่วทั้งส่วนกลางและภูมิภาค ผู้คนซึ่งจำต้องละงานประจำมาสมทบสมบันอยู่ตามถนนหนทางกับงานล่าเลี้ยงขนสงและอื่นๆ นั้น นับเจ็ดแสนครัวเรือนทีเดียว" ดังนั้นเพื่อลดทอนความเสียหายและความยืดเยื้อของสงคราม โจโฉจึงตัดสินใจใช้ให้ลิกองและลิเชียงเป็นไส้ศึกกระทำการจารกรรมในกองทัพของโกกัน เพื่อเผด็จศึกเมืองเป่ิงจิวด้วยแผนการใช้จารชนดังนี้

สองนายทหารเก่าของอ้วนเสียรับคำสั่งจากโจโฉแล้วออกมาจัดแจงทหารซึ่งสนิทมาแต่ก่อนหาสิบคน พอค่าลงก็พากันออกจาก ค่ายตรงไปที่ด่านโฮกวน แล้วแจ้งแก่นายประดู่ว่ามีความประสงค์มาขอพบโกกัน ในขณะนั้นโกกันพาทหารออกตรวจการอยู่บนเชิงเทินของด่านโฮกวน พอทราบรายงานแล้วชะงักหน้าลงไปดูเห็นลิกองและลิเชียง กับพรรคพวกจึงถามว่าพวกท่านมาหาเราด้วยประสงค์สิ่งใด ลิกองและลิเชียงจึงว่าพวกข้าพเจ้าทั้งหมดนี้เป็นทหารเก่าเมืองกิวี่วในสังกัดของอ้วนถำ ก่อนที่อ้วนถำจะเสียให้แก่โจโฉได้สั่งให้พวกข้าพเจ้าเป็นไส้ศึกทำที่ไปเข้าด้วยกับโจโฉ บัดนี้อ้วนถำตายแล้วพวกข้าพเจ้าไม่รู้ที่จะคิดอ่านแผนการประการใด และเจ็บแค้นโจโฉแทนนายเก่า บัดนี้ได้โอกาสจึงพากันหลบหนีหวังจะมาอยู่ด้วยท่าน ช่วยกันคิดอ่านล้างแค้นให้นายต่อไป

โกกันได้ฟังดังนั้นก็แคลงใจว่าค่าซึ่งลิกองและลิเชียงได้กล่าวนั้นจะจริงหรือเท็จแน่ จึงว่าถ้าเช่นนั้นให้พวกท่านทั้งหมดรออยู่ที่นอกประตูด่าน เฉพาะแต่ตัวท่านสองคนให้เข้ามาเจรจาด้วยเราก่อน ลิกองและลิเชียงฟังคำของโกกันแล้วก็รู้ว่าโกกันยังไม่วางใจ จึงแกล้งถอดเกราะวางอาวุธแล้วบอกให้ทหารที่ติดตามมานั้นรอที่นอกประตู จากนั้นจึงเดินเข้าประตูด่านไปพบโกกัน ลิกองและลิเชียงคำนับโกกันตามธรรมเนียมแล้ว จึงว่าพวกข้าพเจ้ามาทั้งนี้หวังจะล้างแค้นแทนอ้วนถำนายเก่า บัดนี้กองทัพของ โจโฉเคลื่อนมาแต่แดนไกล ทหารยังอ่อนล้าอดโรย แม้ค่ายคูก็ตั้งอย่างรีบเร่ง ขาดความแน่นหนามั่นคง ดังนั้นหากท่านยกเข้าปล้นค่ายคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย โกกันได้ฟังความและแผนการดังกล่าว ไตรตรองแล้วเห็นสมจริงก็สิ้นสงสัย จึงรับลิกองและลิเชียงและพวกที่ติดตามเข้ามาอยู่ภายในด่าน และสั่งการให้เตรียมทหารหมื่นหนึ่งรอเวลากำหนดแล้ว จะยกไปปล้นค่ายของโจโฉ

ทางฝ่ายโจโจ เมื่อลิกองและลิเชียงออกจากค่ายไปที่ด่านโสกวน แล้วจึงเรียกแม่ทัพนายกองมาประชุมอีกครั้งหนึ่ง แล้วสั่งการให้จัดทหารเป็นสี่กองทำหน้าที่เป็นกองชุมกำหนดจุดชุมอยู่ที่หน้าค่ายของ กองทัพโจโจ และให้ลิเตียน งักจิ้น คุมทหารอีกสองกองไปชุมอยู่ที่ข้างประตูด่าน ทำหน้าที่ตีสกัดหลังไม่ให้โกกันถอยกลับเข้าไปในด่านได้ พอคาลงทหารโจโจทั้งหกกองก็ยกออกไปตั้งชุมตามจุดหมายที่ได้รับคำสั่งทุกประการแล้วคอยที่อยู่ พอสองยามผ่านพ้นไป โกกันจึงพาลิกอง ลิเชียงมายังกองทหาร ที่เตรียมพร้อมไว้แล้วนั้น แล้วแบ่งทหารออกเป็นสองกอง ให้ลิกอง และลิเชียงคุมกองหน้า ตัวโกกันคุมทหารเป็นกองหนุน ยกออกจากด่านตรงไปที่ค่ายทหารฝ่ายโจโจ พอกองทหารของโกกันยกมาใกล้บริเวณหน้าค่ายของโจโจ ทหาร ผู้รับผิดชอบสัญญาณก็ได้รับคำสั่งให้จุดพลสัญญาณให้กองชุมทั้งสี่กองยกเข้าตีกองทหารของโกกันพร้อมกัน กองชุมทั้งสี่กองเห็นพลสัญญาณจึงโห่ร้องแล้วยกออกจากจุดชุม รุมตีกระหนาบกองทหารของโกกันเข้ามาพร้อมกันทั้งสี่ด้าน ทหารของโกกันรู้ว่าต้องกลของโจโจก็ตกใจแตกตื่นไม่เป็นอันสู้รบ ทหารของโจโจได้เข้าฟันทหารของโกกันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก โกกันเห็นต้องกลเสียที่แก่โจโจก็ตกใจ รีบพาทหารที่เหลือตีฝ่ากลับไปทางด่าน พอตีฝ่าออกไปได้แต่ยังไม่ทันถึงเขตด่าน ลิเตียนและงักจิ้นสองนายทหารของโจโจคุมกองชุมคอยที่อยู่ จึงยกออกมา สกัดโจมตีโกกันพร้อมกัน ในขณะที่กองชุมทั้งสี่กองก็ได้ไล่ตามตีโกกันมาติดๆ โกกันตกอยู่ในวงล้อมของทหารโจโจถึงหกกองก็มิได้ย่อท้อ อาศัยความชำนาญภูมิประเทศและความมืดพาทหารเข้าต่อสู้ตีฝ่าหนีออกจากวงล้อมของทหารโจโจออกไปได้ โจโจก็ให้ทหารไล่ตามโกกันไป โกกันหนีทหารโจโจจนพ้นจากเขตแดนเมืองกิวฉวลงเข้าเขตแดนเมืองตันฉวจึงเดินทางเข้าไปขอพบโจเอียนอ่องผู้เป็นเจ้าเมือง แล้วเล่าความศึกทั้งปวงให้โจเอียนอ่องทราบ แล้วโกกันจึงว่าโจโจแอบอ้างรับสั่งของพระเจ้าเหียนเต๋ยกกองทัพมาปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือไว้ในอำนาจ บัดนี้ได้เมืองกิวฉวไว้ในอำนาจแล้วคงจะยกล่วงเข้ามาตีเมืองตันฉว แต่เนื่องจากกองทัพโจโจยกมาแต่แดนไกล ทหารทั้งปวงจึงอดโรยอ่อนล้า ขอให้ท่านยกกองทัพไปตีกองทัพของโจโจคงจะได้ชัยชนะโดยง่าย โจเอียนอ่องมิได้มีไมตรีกับโกกันมาแต่เดิม แต่ให้เกียรติออกมาต้อนรับขับสู้เพราะเห็นว่าโกกันมีฐานะเป็นเจ้าเมืองเป็งจิวซึ่งมีเขตแดนติดต่อกัน ครั้นได้ฟังข้อเสนองของโกกันจึงว่าตัวเราและเมืองเรานี้ไม่เคยมีข้อพิพาทบาดหมางกับฝ่ายเมืองหลวง ตัวท่านเสียที่มาแล้ว ชักชวนเราให้ตั้งตัวเป็นศัตรูกับโจโจ หากเราฟังคำท่านเรากับโจโจก็ต้องกลายเป็นศัตรูต่อกัน ราษฎรเมืองตันฉวก็จะได้รับความเดือดร้อนจากภัยสงคราม ความเห็นของท่านเช่นนี้เราหาต้องการไม่ ว่าแล้วจึงสั่งทหารให้เชิญโกกันออกไปจากเมืองตันฉว

โกกันคิดอ่านจะขออาศัยเมืองตันฉวและขอให้โจเอียนอ่องยกกองทัพไปตีกองทัพโจโจแต่ไม่สมความคิดก็เสียใจ จึงพาทหารกลับเข้าไปในเขตแดนเมืองกิวฉว เล็ดลอดตามเส้นทางลัดลงไปทางภาคใต้ คิดจะไปขออาศัยอยู่กับเล่าเปียวที่เมืองเกงจิว พอคาลงโกกันจึงให้ทหารที่ติดตามมาหยุดพักแรมเพื่อเตรียมเดินทางในวันรุ่งขึ้น บรรดาทหารที่ติดตามโกกันต่างลำบาก อดโรย และคิดถึงครอบครัว จึงคิดเอาใจออกหากจากโกกัน อ่องด้อมซึ่งเป็นนายทหารที่ ติดตามมาด้วยนั้นจึงคิดอ่านกับบรรดาทหารผู้ได้บังคับบัญชาเห็นชอบ พร้อมกันแล้วจึงลอบเข้าไปในที่พัก สังหารโกกันแล้วตัดศีรษะพาไปมอบให้แก่โจโจที่ด่านโสกวน โจโจทราบความก็มีความยินดี ให้รับอ่องด้อมและทหารที่ติดตามมาด้วยนั้นเป็นทหารในกองทัพ และสั่งให้เคลื่อนทัพเข้าตีเมืองเป็งจิว ทหารข้างในเมืองเป็งจิวนั้น เมื่อทราบข่าวว่าโกกันตายแล้วก็ไม่มีจิตใจสู้รบ เปิดประตูเมืองยอมรับกองทัพโจโจแต่โดยดี

โจโจยึดเมืองเป็งจิวได้แล้วจัดแจงการปกครองจนสงบเรียบร้อย แล้วเรียกบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองมาประชุมปรึกษาว่าเรารับพระบรมราชโองการกรีธาทัพปราบปรามภาคเหนือ บัดนี้ใกล้จะราบคาบเสร็จสิ้นแล้ว คงเหลือแต่อ้วนฮี อ้วนซง หากได้ตัวสองพี่น้องนี้แล้วเหมือนหนึ่งได้ถอนเสี้ยนหนามแผ่นดินออกจากภาคเหนือ การศึกข้างภาคเหนือคงจะสิ้นสุดอย่างถาวร แล้วว่าขณะนี้ข่าวคราวยังไม่แน่ชัดว่าอ้วนฮีและอ้วนซงหนีไปอาศัยอยู่ที่ใด ขาวสารทางการทหารคงฟังได้แต่เพียงว่าหนีไปทางด้านตะวันตก ดังนั้นควรที่จะยกกองทัพไปทางด้านตะวันตกของเมืองกิวฉวเพื่อกวาดล้างเสี้ยนหนามแผ่นดินให้ราบคาบต่อไป

โจหองและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นจึงคุกเขาลงพร้อมกัน แล้วโจหองจึงว่า อ้วนซงและอ้วนฮีหนีไปแห่งไหนตำบลใดมิได้แจ้ง หากท่านอัศวินหาเสนาบดียกกองทัพใหญ่ติดตามไปก็เหมือนดั่งขี่ช้างไล่ล่าตึกแดนตึกแดนนั้นก็แตกหนีเข้าป่ายากที่จะติดตามไล่จับ ทั้งหัวเมืองด้านตะวันตกนั้นเป็นทะเลทรายทุรกันดารห่างไกล และไม่รู้ที่หมายปลายทาง ถ้าหากว่าเล่าเปียว เล่าปี่ทราบความดังนี้แล้วก็อาจยกกองทัพล่วงไปตีเมืองหลวง ท่านอัศวินหาเสนาบดีก็จะยกกองทัพกลับไปช่วยเมืองหลวงไม่ทันที่หวังที่ ดังนั้นจึงขอให้ยกทัพกลับเมืองหลวงก่อนแล้วค่อยสืบข่าวคราวอ้วนซง อ้วนฮีให้แน่ชัดจึงกำจัดเสียในภายหลัง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ต้นแบบจัดตั้งหน่วยรบเคลื่อนที่เร็ว (ตอนที่ 175)

โจโฉปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือเสร็จสิ้นราบคาบโดยพื้นฐาน แล้วเหลือแต่อ้วนซงและอ้วนฮีซึ่งอาจเป็นเงาหนอของการแข็งข้อให้ภาคเหนือวุ่นวายได้ในภายหลัง อุปมาตั้งเสียนแม้อันน้อยหากดำ อยู่ในท่าก็จะทำให้การก้าวอย่างชัดเจนไปสิ้น โจโฉจึงคิดปราบปรามเชื้อสายของอ้วนเสี้ยวตั้งกล่าวให้เสร็จสิ้นก่อนจึงค่อยยกทัพกลับเมืองหลวง แต่บรรดาแม่ทัพส่วนหน้ากลับเสนอความเห็นให้เลิกทัพกลับเมืองหลวงเพราะเหตุว่าแดนภาคตะวันตกของเมืองก๊กจิ๋วเป็นถิ่นทุรกันดาร และไม่รู้ว่าจะอ้วนซง อ้วนฮีอยู่แห่งหนตำบลใด การติดตามไล่ล่าอ้วนซง อ้วนฮีจึงเหมือนตั้งงมเข็มในมหาสมุทร และถ้าหากกองทัพเมืองเกงจิวยกเข้าตีเมืองหลวงก็อาจเสียที่โจโฉได้ฟังคำทัดทานแล้ว แม้ไม่ต้องด้วยความคิดตัวแต่ก็เข้าใจว่าจะไร้เหตุผลจึงนั่งอึ้งอยู่ ในขณะนั้นกษัตริย์ได้เข้าร่วมประชุมด้วย แต่ครั้งนี้มีสีหน้าซีดเผือด มีเสียงโอะเป็นระยะๆ โอะแต่ละครั้งกษัตริย์ก็ต้องเอามือป้องไว้ที่ปาก เพราะมีลมโห่พัดปะปนมากับเสลด อาการป่วยของกษัตริย์นั้น สามก๊กฉบับระบุว่ากษัตริย์เป็นโรคแพ้อากาศ แต่พิเคราะห์ดูแล้วไม่เห็นสม เพราะอาการตั้งนี้เป็นอาการของวัณโรคในระยะสุดท้าย และกำเริบรุนแรงขึ้นจากสาเหตุติดเชื้ออากาศ โจโฉได้ยินเสียงโอะของกษัตริย์จึงหันมามอง พอเห็นลักษณะอาการของกษัตริย์นั้นก็พรั่นใจยังไม่ทันที่จะกล่าวความประการใด กษัตริย์ได้กล่าวขึ้นว่า ข้าพเจ้าไม่เห็นด้วยกับความเห็นทั้งหลายที่จะให้เลิกทัพกลับเมืองหลวง เหตุผลของข้าพเจ้ามีอยู่สองประการ ประการแรก หัวเมืองภาคตะวันตกของเมืองก๊กจิ๋วไม่เคยมีการศึกพัวพันจึงตั้งอยู่ในความประมาท ไม่คิดอ่านป้องกันว่าท่านจะยกเข้าโจมตี ดังนั้นท่านยกเข้าโจมตีเมื่อใดก็คงเอาชัยชนะได้เมื่อนั้น อันอ้วนซงและอ้วนฮีเมื่อหนีไปอยู่ในแดนตะวันตก แม้ไม่ทราบว่าจะอยู่เมืองใดก็ควรถือโอกาสนี้ปราบปรามหัวเมืองด้านตะวันตกของเมืองก๊กจิ๋วเสียให้ราบคาบจะได้ไม่เป็นกังวลในวันหน้า ดีร้ายก็จะได้ตัวอ้วนฮี และอ้วนซงพร้อมกันในคราวเดียวกัน ประการที่สอง ข้าพเจ้าเห็นว่าการข้างเมืองหลวงไม่มาห่วงใย เพราะเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิวนั้น "เป็นแต่คนช่างพูด จะคิดการสิ่งใดก็ไม่ตลอด" แม้ได้เล่าเปียวไปเป็นกำลัง แต่เล่าเปียวก็ไม่ไว้วางใจเล่าเปียว จะทำนบารุงก็คงไม่ถึงขนาดเพราะต้องตั้งความระมัดระวังไว้เป็นสำคัญ ส่วนเล่าเปียวเล่ากำลังคิดอ่านตั้งตัวจะทำการประการใดก็คำนึงถึงอนาคตข้างหน้าของตัวเป็นสำคัญคงจะไม่ทุ่มเทชีวิตอุทิศแก่เล่าเปียว เมื่อความสัมพันธ์ระหว่างเล่าเปียว เล่าเปียวเป็นดังนี้ กองทัพเมือง เกงจิวคงไม่สามารถยกไปตีเมืองหลวงได้ แล้วว่าด้วยเหตุตั้งนี้จึงควรที่ท่านอัครมหาเสนาบดีจะได้ปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือให้ราบคาบเด็ดขาดเสียจึงจะชอบ

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงตัดสินใจแจ้งแก่ที่ประชุมยืนยันให้ยกกองทัพไปปราบปรามอ้วนซง อ้วนฮีเพื่อบรรลุนิเทศศาสตร์ปราบปรามภาคเหนือให้ราบคาบเสียแต่ครั้งนี้ตามที่กษัตริย์ได้เสนอ และกำชับบรรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงอย่าได้เห็นแก่ความยากลำบาก ให้ถือเอาการตัดสินใจนี้เป็นหลักปฏิบัติของกองทัพทุกหน่วยอย่างเคร่งครัด แล้วว่านับแต่วันนี้ไปห้ามมิให้ผู้ใดคัดค้านทัดทานการตัดสินใจนี้อีก และให้ทุกคนถือว่าเป็นการตัดสินใจของทุกคนด้วย โจโฉทรงดำริทางความคิดให้เกิดเอกภาพภายในกองทัพที่ต้องการให้ตั้งหน้ามานะบากบั่นไม่เห็นแก่ความยากลำบาก มุ่งเอาชัยชนะให้ได้แต่ถ้ายาวตั้งนี้แล้ว จึงสั่งให้จัดแจงเกวียนลำเลียงเสบียง สามพันเล่ม และให้เคลื่อนทัพออกจากเมืองลำพืดเพื่อตีหัวเมืองด้าน ตะวันตกที่ขึ้นแก่เมืองก๊กจิ๋วให้ราบคาบต่อไป

กองทัพโจโฉได้กรีธาไปทางด้านตะวันตกตามเส้นทางอันทุรกันดาร สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ากองทัพโจโฉต้อง "ข้ามทุ่ง ป่าพงแลเขาเป็นหลายตำบล ทางนั้นกันดารนัก หาดินไม่ใหญ่มิได้ ลมพัดหอบเอาทรายฟุ้งดลไปทั้งกองทัพ" สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่าเส้นทางเดินทัพครั้งนี้เข้าสู่เขตแดนทะเลทราย มีพายุทรายโหมกระหน่ำเป็นระลอกๆ ทหารของโจโฉป่วย เจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก กองทัพของโจโฉเผชิญทั้งพายุทรายและความหนาวเหน็บของอากาศทางภาคเหนือโน้มไปทางด้านพายัพอย่างลำบากแสนเข็ญ โจโฉเห็นทหารป่วยเจ็บล้มตายได้ยากตั้งนี้ก็ท้อแท้ส่งสารทหาร จึงคิดขึ้นในใจใคร่ยกกองทัพกลับคืนเมืองหลวง พอเย็นลงโจโฉจึงให้ปลงทัพเพื่อเตรียมเดินทางในวันพรุ่ง แต่ไม่เห็นกษัตริย์เข้ามาปรึกษาข้อราชการตามปกติ สอบถามทหารที่รับใช้ได้ความว่าบัดนี้กษัตริย์มีอาการหนักมาก สองสามวันมานั้นนอนอยู่แต่ในเกวียน โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตกใจรีบไปที่เกวียนของกษัตริย์ โจโฉเห็นสภาพกษัตริย์ป่วยโทรม อาการทรุดหนัก ไม่มีแม้กำลังที่จะลุกขึ้นค้ำบตามอย่างธรรมเนียมก็ส่งสารกษัตริย์เป็นอันมาก ข่าเสื่องมองข้างที่นอนของกษัตริย์เห็นในกระโถนมีเลือดเปรอะเปื้อนอยู่ก็รู้ว่าอาการครั้งนี้ของกษัตริย์เพียงแปรแล้วจึงอาเจียนเป็นเลือด ซึ่งอาจเกิดจากความกระตือรือร้นในการเดินทางฝ่าถิ่นทุรกันดาร โจโฉเห็นดังนั้นก็ร้องไห้รักกษัตริย์ จับเอามือกษัตริย์เข้ามากุมไว้ แล้วว่าท่านป่วยหนักทั้งนี้เพราะตามมาในกองทัพ ได้รับความยากลำบากนัก ทั้งที่ป่วยเจ็บก็ไม่เคยปรึกษา เป็นความผิดของตัวเราเองที่เดินเล็ดตั้งอยู่ในความประมาท มิได้ระมัดระวังในอาการของท่าน จึงทรุดหนักลงตั้งนี้ ฉะนั้นเราคิดที่จะเลิกทัพกลับเมืองหลวงเพื่อรักษาพยาบาลท่านให้หายแล้วค่อยยกมาทำการใหม่

กุกแกได้ฟังดังนั้นจะพวงตัวลุกขึ้นนั่งแต่สิ้นเร็วแรง โจโลเห็นดังนั้นจึงปลอบใจว่าท่านจงนอนพักผ่อนก่อนเถิด อย่าได้ยากลุกขึ้นเลย อาการไข้ของท่านจะทรุดหนักลงไปเสียเปล่าๆ กุกแกจึงพูดขึ้นด้วยเสียงอันแหบพร่าว่า "อันคุณของท่านมีอยู่แก่ข้าพเจ้าเป็นอันมาก อย่าวิตกถึงข้าพเจ้าเลย ถึงมาตรว่าข้าพเจ้าจะตายก็ละเอาชีวิตแทนคุณท่าน อันคำโบราณกล่าวไว้ว่าการสิ่งใดเห็นได้การแล้ว ก็ให้เร่งคิดอ่านทำการไปกว่าจะสำเร็จ ซึ่งจะยกกองทัพไปครั้งนี้ข้าพเจ้าเห็นจะช้า ทหารก็จะลำบากนัก แล้วชาวเมือง รู้ก็จะตระเตรียมไว้รับฟัง ขอให้ตั้งกองทัพไว้ที่นี่ ให้จัดแจงทหารซึ่ง กล้าแข็ง เอาเสบียงใส่ใส่ถาดเอาถืออาวุธสำหรับมือแล้วจับชาวบ้าน ให้นำทางไปเที่ยวโจมตีเอา อย่าให้ทันชาวเมืองรู้ตัวก็จะได้โดยง่าย" กุกแกป่วยหนักใกล้เข้าขั้นโคม่า แต่สติปัญญา ยังแกร่งกล้าแจ่มใส เสนอแผนยุทธการครั้งสำคัญให้แก่โจโลอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นต้นแบบของการจัดตั้งหน่วยรบเคลื่อนที่เร็วหลังยุคสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเป็นต้นมา เพราะแผนยุทธการที่กุกแกเสนอนี้คือการให้จัดตั้งหน่วยเคลื่อนที่เร็วขึ้นหน่วยหนึ่ง แยกออกจากกองทัพหลัก ซึ่งตั้งมั่นอยู่ ณ ที่เดิม หน่วยเคลื่อนที่เร็วหน่วยนี้ พกพาเสบียงอาหารเพียงพอกินไม่กี่วัน จึงให้ใส่ใส่ถาดไว้กับเอา และอาวุธยุทธโศปกรณ์ให้ติดตัวไปเท่าที่ติดตัวไปได้เท่านั้น กุกแกกำหนดแผนยุทธการดังนี้เพราะคำนึงว่าทหารของโจโลชำนาญการศึกและเตรียมพร้อม ในขณะที่หัวเมืองภาคตะวันตกของเมืองกิวัวไม่ได้เตรียมการพร้อมรบ ตั้งอยู่ในความประมาท หากไม่ให้เห็นตั้งตัวก็จะปราบปรามได้โดยง่าย แต่เนื่องจากภูมิประเทศเป็นถิ่นทุรกันดารและไร้ผู้สันหัด จึงให้จับชาวเมืองซึ่งคุ้นเคยภูมิประเทศเป็นผู้นำทาง ต้นแบบการจัดตั้งหน่วยรบเคลื่อนที่เร็วชนิดนี้ ในระยะหลังสุดได้พัฒนาเป็นต้นแบบยุทธวิธีสงครามกองโจรของฝ่ายรัฐ คือการจัดตั้งกองทหารพราน ก่อกำเนิดเป็นแผนยุทธการที่รบสู้ตาขึ้นในประเทศไทย

โจโลได้ฟังดังนั้นก็เห็นหนทางที่จะปราบหัวเมืองด้านตะวันตกของเมืองกิวัวได้สำเร็จจึงสั่งให้หยุดทัพตั้งมั่นอยู่ในแดนของเมืองเอ็กกีวั้น สั่งให้จัดทหารดูแลรักษาพยาบาลกุกแกเป็นพิเศษ และให้ทหารเชิญตัวนายบ้านเข้ามาพบเพื่อให้เป็นผู้นำทาง นายบ้านเข้ามาพบครวญโจโลแล้วจึงว่าตัวข้าพเจ้าแม้เป็นนายบ้านแต่อุปนิสัยไม่ชอบการสัญจรท่องเที่ยวจึงไม่ทราบเส้นทางของแถบถิ่นนี้ แต่ทว่าในบ้านนี้มีทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวอยู่คนหนึ่งชื่อเตียนตัน ออกจากราชการแล้วมาอยู่ที่บ้านนี้ มีความชำนาญในภูมิประเทศของดินแดนแถบนี้กระจ่างดังอ่านนิ้วในฝ่ามือ โจโลได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี ให้นายบ้านพาทหารไปเชิญเตียนตันมาพบ และมอบหมายภารกิจให้นำทางแก่หน่วยเคลื่อนที่เร็ว แล้วถามว่าสภาพทั่วไปของภูมิประเทศเป็นประการใด จึงบอกแก่เราให้แจ้งก่อน เตียนตันจึงว่าดินแดนด้านตะวันตกนี้เรียกว่าดินแดนเมืองหลิวเซียเป็นทางทุรกันดารมากที่สุดของหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นอยู่กับเมืองกิวัว "ถ้าจะเดินเท้าก็ต้องลุยน้ำแลเลน แม้จะไปเรือน้ำก็ตื่น" แล้วว่าเส้นทางเดินยังมีป่าเขา ไม่อาจไปทางตรงได้เพราะเทือกเขาวางกัน จำเป็นจะต้องอ้อมไปทางตำบลอิหลง แล้วต้องเดินไต่ตาม ริมเนินเขาของแคบไปพ้นจากช่องแคบแล้วจึงเป็นทุ่งราบกว้างใหญ่ จะต้องตัดทางผ่านทุ่งราบวกอ้อมกลับเข้ามาทางเมืองหลิวเซีย อนึ่งเจ้าเมืองหลิวเซียนั้นชื่อว่าเป็กตุ้น เขาแต่ใช้ชีวิตสนุกสนานไปในแต่ละวันไม่เคยคิดอ่านรบพุ่งป้องกันรักษาบ้านเมือง หากท่านใช้หน่วยเคลื่อนที่เร็วและเคลื่อนไปในลักษณะนี้ และตามเส้นทางที่กล่าวแล้ว ข้าพเจ้าเห็นว่าจะได้ชัยชนะโดยง่าย

โจโลได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี มีคำสั่งตั้งให้เตียนตันเป็นนายทหารประจำหน่วยเคลื่อนที่เร็ว ให้เตียนตันเป็นกองหน้า ตัวโจโลเป็นกองทัพหลวงแล้วเคลื่อนกองทัพหน่วยเคลื่อนที่เร็วไปตามเส้นทางที่เตียนตันได้บอกกล่าวนั้น ทางฝ่ายอ้วนฮี้และอ้วนซ่งหลังจากคิดฟังโศหวนขออาศัยที่เมือง เสียวไส ไม่สำเร็จเพราะโศหวนแปรพักตร์ไปเข้ากับโจโลเสียก่อน จึงตั้งต้นนำทหารหนีไปทางด้านตะวันตก เดินทางฝ่าดินแดนอันทุรกันดารและยากลำบากจนถึงเมืองหลิวเซีย และได้ขออาศัยเป็กตุ้น อยู่ที่เมืองหลิวเซีย เป็กตุ้นนั้นแม้เป็นเจ้าเมืองเล็กก็อยู่สุดชายแดน ด้านตะวันตกของเมืองกิวัว มีน้ำใจบุญคุณอ้วนเสี้ยว ครั้นเห็นลูกของนายเก่าตกยากลำบากก็เต็มใจให้อ้วนซ่งและอ้วนฮี้อาศัยอยู่ที่เมืองหลิวเซียอย่างสมเกียรติ ครั้นหน่วยเคลื่อนที่เร็วของโจโลเคลื่อนผ่านตำบลอิหลงถึงช่อง แคบที่จะออกทุ่งราบใหญ่ หน่วยลาดตระเวนของเมืองหลิวเซียก็ได้ข่าวจึงรายงานให้เป็กตุ้นทราบ เป็กตุ้นทราบข่าวศึกจึงให้จัดแจงกองทัพพร้อมด้วยอ้วนซ่งและอ้วนฮี้ยก ไปตั้งสกัดกองทัพโจโลอยู่ที่ปากทางอันเป็นรอยต่อระหว่างช่องแคบกับทุ่งราบนั้น พอกองทัพหน้าของเตียนตันเสี้ยวยกมาตามซอกเขาจะออกทุ่งราบ เห็นกองทัพสกัดอยู่ข้างหน้าก็ตกใจ ถามเตียนตันผู้นำทางว่าที่นี่เป็นที่ใด เตียนตัน ตอบว่าตรงจุดนี้เรียกว่าเขาเป็กหลงสัน เตียนตันทราบ ชื่อภูมิประเทศแล้วและเห็นทหารที่ตั้งสกัดอยู่ที่ปากทางมีเป็นจำนวนมาก ประกอบทั้งไม่ทราบภูมิประเทศข้างหน้าจึงไม่กล้าบุ่มบ่าม ดังนั้นจึงสั่งให้กองทัพหน้าหยุดทัพตั้งสงบอยู่ตัวเตียนตันเองรีบขี่ม้าย้อนกลับไปรายงานให้โจโลทราบ

โจโลได้ทราบความดังนั้นจึงให้ทหารนำทางปืนขึ้นไปบนยอดเขา เพื่อสังเกตการณ์กองทัพที่ยกมาตั้งสกัดนั้นว่าเป็นประการใด พอขึ้นถึงยอดเขา ทอดสายตาไปเห็นทุ่งราบกว้างใหญ่เบื้องสุดขอบฟ้านั้นเป็นเทือกเขาสีน้ำเงินเข้มทะมึนอยู่ สายลมหนาวโหมมากระทบใบหน้าจนเย็นเฉียบ โจโลรำพึงว่าดินแดนแห่งนี้ช่างมีภูมิประเทศงดงามราวกับแดนสวรรค์ ทอดตาทั่วทั้งทุ่งกว้างแล้วมองไปที่กองทัพของเป็กตุ้นซึ่งตั้งสกัดอยู่ที่ปากทางซอกเขา เห็นทหารของเป็กตุ้นมีเป็นจำนวนมากแต่ขาดความเป็นระเบียบมีสภาพราวกับชาวบ้านที่กำลังลงแขกทำ

นาโจโจสังเกตุพบจุดอ่อนของกองทัพเป็กตันว่ายกมามิได้เป็นกระบวนทัพตามแบบแผนแห่งพิชัยสงคราม มีลักษณะเพียงกองกำลังของชาวบ้านก็เบาใจ รีบลงมาจากยอดเขา แล้วมอบธงแดงอาญาสิทธิ์ประจำกองทัพให้แก่เด็ยวเลี้ยว และสั่งว่ากองทัพที่ยกมาตั้งสกัดไว้นี้ไม่ต่างอะไรกับกองกำลังของชาวบ้าน ไม่มีสิ่งใดน่ากลัวเกรง ให้ท่านนำทหารเข้าโจมตีกองทัพนี้ในทันทีก็จะได้รับชัยชนะโดยง่ายดาย

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ล้นบุญกุญแจยอดที่ปรึกษา (ตอนที่ 176)

โจโจรู้กำลังกองทัพของตัวที่ยกมาว่าเป็นหน่วยเคลื่อนที่เร็วแต่ ไม่รู้กำลังศึกของอีกฝ่ายหนึ่งว่าเป็นประการใด จึงยังไม่อาจบัญชาการรบได้ แต่พอขึ้นไปดูบนยอดเขาเห็นกำลังกองทัพที่ยกมา ตั้งสกัดไว้แน่นแม้มีเป็นจำนวนมาก แต่ขาดระเบียบวินัยและไม่เป็นกระบวนทัพ เห็นว่าแม้หน่วยเคลื่อนที่เร็วมีกำลังพลน้อยกว่าก็สามารถเอาชนะได้โดยง่าย จึงบัญชาการให้เด็ยวเลี้ยวยกทหารเข้าตีกองทัพที่ตั้งสกัดอยู่ในทันที เด็ยวเลี้ยวรับธงอาญาสิทธิ์ประจำกองทัพจากโจโจแล้ว สั่งให้เคาฑู ซิหลง และอีกมีคุมทหารแยกเป็นสามสาย ตัวเด็ยวเลี้ยวเองคุมทหารอีกสายหนึ่งรุกเข้าตีกองทัพที่ตั้งสกัดอยู่พร้อมกัน กองทัพของเป็กตันแม้ว่ายกมาตั้งสกัดอยู่ก่อน แต่แทนที่จะล้อมกำลังและเตรียมตั้งรับอย่างเป็นกระบวนศึก กลับปล่อยให้ทหารพักผ่อนตามสบาย ไม่คาดคิดว่ากองทัพที่เดินทัพผ่านซอกเขาจะรุกรบเข้าโจมตี ดังนั้นกองทัพเคลื่อนที่เร็วของโจโจนำด้วยกองทัพทหารม้าเคลื่อนออกจากซอกเขา แยกเป็นสี่สาย ตีกระหนาบเข้ามาทุกด้าน กองทัพของเป็กตันจึงระส่ำระสาย กองทหารทั้งสี่สายของโจโจที่นำโดยกองทัพมารุกรบโจมตีซาพันทหารของเป็กตันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นจำนวนมาก เด็ยวเลี้ยวนำกองทัพตรงเข้าไปที่เป็กตันซึ่งยืนม้าคุมทหารอยู่ ทั้งสองฝ่ายต่อสู้กันได้ไม่ถึงสิบเพลง เด็ยวเลี้ยวก็เอาทวนแทงถูกเป็กตันตกม้าตาย

ฝ่ายอ้วนฮี้และอ้วนซงเห็นกองทัพของเป็กตันแตกตื่นเสียทีแก่กองทัพของโจโจก็ตกใจ รีบพาทหารพันเศษหนีย้อนกลับไปทางเดิม พอห่างจากการติดตามของกองทัพโจโจแล้วจึงพาทหารวกกลับไปทางด่านตะวันออกของเมืองก๊กจิ๋ว มุ่งหน้าไปทางเมืองเสียวตั้งฝ่ายกองทัพของเป็กตันเมื่อตัวนายเสียที่ถึงแก่ชีวิต พวกทหารที่เหลืออยู่จึงพากันยอมแพ้และยอมให้ฝ่ายโจโจจับเป็นเชลย โจโจจึงให้รับทหารเหล่านั้นไว้เป็นกำลังของกองทัพต่อไป หลังจากจัดการกับสินศึกและเชลยศึกเรียบร้อยแล้ว โจโจจึงสั่งให้เคลื่อนพลยกเข้าเมืองหลิวเซีย ทางฝ่ายในเมืองหลิวเซียเมื่อทราบความว่าเป็กตันเจ้าเมืองตายแล้วก็ยอมเปิดประตูเมืองอ่อนน้อมแก่กองทัพของโจโจแต่โดยดี โจโจจัดระเบียบการปกครองในเมืองหลิวเซียจนสงบราบคาบแล้วเรียกเด็ยวเลี้ยวทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวซึ่งเป็นผู้นำทางเข้ามาพบ และว่าชัยชนะในครั้งนี้เป็นเพราะผลงานความชอบของท่าน ซึ่งนำทางให้แก่กองทัพ ดังนั้นเราจะปูนบำเหน็จแต่งตั้งให้ท่านเป็นเจ้าเมืองหลิวเซีย เด็ยวเลี้ยวได้ฟังดังนั้นรีบคุกเข่าลงคำนับโจโจแล้วว่า "ข้าพเจ้าเป็นคนหนีนาย ท่านมาพบเข้าก็มิได้เอาโทษนั้น คุณหาที่สุดมิได้ ซึ่งท่านจะข้าให้เป็นเจ้าเมืองนี้ไม่ได้ เหตุว่าหนีนายมาแล้ว มิหนำซ้ำ จะมาให้ผู้อื่นตั้งแต่งตั้งตนนั้นมิชอบ ถึงมาตราท่านไม่เอ็นดู จะซาพันข้าพเจ้าเสียด้วยขัดคำท่านข้อนี้ก็ตามเกิด" เด็ยวเลี้ยวแม้ว่าออกจากราชการเมืองก๊กจิ๋วมาทำมาหากินอยู่ในหัวเมืองด่านตะวันตกแล้ว แต่น้ำใจกตัญญูรู้คุณนายยังคงมั่นอยู่ในใจ ไม่ยอมรับบำเหน็จตำแหน่งเจ้าเมืองจากโจโจ ถึงขนาดที่ว่าแม่โจโจ จะลงโทษถึงประหารก็พร้อมจะยอมตาย โจโจประจักษ์น้ำใจกตัญญูดีดังนั้นแล้ว จึงสรรเสริญคุณธรรมของเด็ยวเลี้ยวเป็นอันมาก แล้วว่าเมื่อท่านมีความประสงค์ดังนี้เราก็คงจะไม่ฝืนน้ำใจ ดังนั้นเราจะตั้งให้ท่านเป็นที่ปรึกษาของเรา เด็ยวเลี้ยวได้ฟังดังนั้นก็คำนับโจโจ แล้วว่าตำแหน่งที่ปรึกษานี้ไกลจากอำนาจวาสนาไม่เป็นที่ครหาของผู้อื่น ดังนั้นข้าพเจ้าขออ่อนน้อมรับคำบัญชาและจะทำการสนองคุณท่านให้สมแก่ความวางใจต่อไป

โจโจได้ให้ทหารสำรวจกำลังพลและอาวุธยุทธโธปกรณ์ของเมือง หลิวเซียแล้วสั่งให้เอามาศึกที่มีอยู่ในเมืองหลิวเซียหมื่นตัวเศษเข้าประจำการในกองทัพ และเห็นว่าเมื่ออ้วนซง อ้วนฮี้หนีไปแล้ว ทั้งเมืองหลิวเซียก็มีเสบียงอาหารไม่เพียงพอ จึงให้ยกทัพกลับในระหว่างเดินทัพกลับนั้นอยู่ในระหว่างเทศกาลฤดูหนาว พอเคลื่อนทัพมาได้สองพันเส้นเสบียงอาหารและน้ำก็ขาดแคลนลง โจโจจึงสั่งให้ขาม่าซึ่งยึดมาได้แจกทหารเป็นเสบียงอาหาร และให้ขุดบ่อน้ำ ลึกถึงแก้ววาสิบวาจึงพบน้ำ แล้วแจกจ่ายแก่ทหารให้ดื่มกินแก้กระหายพอประทังชีวิต กองทัพของโจโจเดินทัพกลับฝ่าลมหนาวที่ทวีความหนาวเหน็บขึ้นทุกที่ท่ามกลางความขาดแคลนเสบียงอาหารอย่างทุกขทุเลจนถึงเมืองเอ็กจิ๋ว โจโจเข้าเมืองเอ็กจิ๋วแล้วสั่งให้เอาสินศึกที่ยึดมาได้ปูนบำเหน็จทหารที่มาในกองทัพอย่างทั่วถึง ในขณะที่โจโจรำลึกว่าเรายกทัพไป หัวเมืองตะวันตกของเมืองก๊กจิ๋วครั้งนี้ ทหารได้ความยากลำบากเป็นอันมาก ทั้งนี้เนื่องเพราะเราไม่ฟังคำทัดทานของบรรดาแม่ทัพและนายทหาร จึงเดินทัพไปกลับเสียเวลาและเสียแรงเปล่าดังนั้น ดังนั้นบรรดาทหารที่คัดค้านทัดทานไม่ให้ยกกองทัพไป จึงนับว่ามีสติความดีความชอบ อนึ่งเล่าหากปูนบำเหน็จให้เท่ากันหรือไม่ปูนบำเหน็จให้ สิบไปเบื้องหน้าก็จะไม่มีผู้ใดกล้าทัดทานความคิดเห็นของเราอีก ผู้เป็นใหญ่ที่ไม่ผู้ใดกล้าทัดทานความเห็นนั้นนับว่าตกอยู่ใน

อันตรายอย่างใหญ่หลวง คิดตั้งนั้นแล้วโจโจจึงสั่งให้ปูนบำเหน็จบรรดาทหารที่ออกความเห็นทัดทานไม่ให้ยกกองทัพไปหัวเมืองภาคตะวันตกของเมืองก็จึงเป็นจำนวนสามเท่าของจำนวนบำเหน็จปกติที่แจกจ่ายแก่ทหารในครั้งนั้น เมื่อปูนบำเหน็จแก่ทหารเสร็จสิ้นแล้ว โจโจจึงเรียกประชุมทหารทั้งปวงแล้วประกาศว่า "ซึ่งเรายกมาตีเมืองหลวงเซี่ยทั้งนี้ทางก็ไกล บรรดาผู้ที่ห้ามปรามก็ได้รับบำเหน็จเป็นอันมาก เหตุว่าเราไม่ฟัง ขืนยกไปได้ได้นั้นก็เพราะเทพดาช่วยเรา แต่นี้สืบไปเมื่อหน้าถ้าเราจะทำการสิ่งใดก็อย่าให้ทหารทั้งปวงคิดย่อท้อว่าจะเห็นเดหน้อยล้ามายากแค้นเลย"

โจโจปูนบำเหน็จให้แก่เหล่าทหารไม่เท่ากัน คือบำเหน็จให้แก่ผู้ที่ทัดทานไม่ให้ยกกองทัพมากกว่าปกติถึงสามเท่า โดยมีเจตนาที่จะรณรงค์ทางความคิดเพื่อป้องกันความผิดพลาดในวันหน้า ส่งเสริมให้เหล่าทหารกล้าออกความคิดเห็นทัดทานประการหนึ่ง แต่ถ้าเมื่อตัดสินใจประการใดแล้วก็ต้องพร้อมเพรียงทำการจนสำเร็จจงได้ อีกประการหนึ่ง การประกาศชี้แจงเหตุผลดังกล่าวนี้จึงเป็นวิถีแห่งผู้นำที่สั่งทัดจัดจ้านในเชิงการปกครองที่เด่นชัด เพราะหากเหล่าทหารไม่เข้าใจความมุ่งหมายแล้วยอมครหานินทาให้เป็นที่เสียหายได้ว่าการปูนบำเหน็จเป็นไปโดยไม่ยุติธรรมก็จะเสียการปกครองและไม่อาจบัญชาการใหญ่ให้เป็นเอกภาพ และมีอำนาจได้

หลังจากประชุมเหล่าทหารแล้ว โจโจไม่เห็นกุยกแก็งสอบถามว่ากุยกแก็งเป็นอย่างไรบ้าง ทหารที่รักษาพยาบาลกุยกแก็งได้เข้ามารายงาน ว่าหลังจากท่านยกทหารไปแล้ว อาการป่วยของกุยกแก็งทรุดหนักลงอย่างรวดเร็ว และคืนหนึ่งในขณะที่อากาศหนาวจัดกุยกแก็งไออย่างรุนแรงและถึงแก่ความตาย แต่พวกข้าพเจ้าเห็นว่ากุยกแก็งเป็นที่ปรึกษา คนสำคัญของท่านจึงยังคงรักษาศพไว้คอยท่านกลับมา โจโจได้ฟังรายงานดังนั้นก็ตกใจ สั่งให้ทหารรีบนำทางไปที่ห้องโถงซึ่งตั้งศพของกุยกแก็ง สั่งให้แต่งพิธีการศพอย่างสมเกียรติ แล้วเข้าไปจุดธูปเทียน เช่นไหว้ศพกุยกแก็ง โจโจจุดธูปแล้วร้องไห้รักกุยกแก็งเป็นอันมาก ราพึงรำพันอย่างเศร้าโศกกว่า "ครั้งนี้กุยกแก็งถึงแก่ความตาย อุปมาเหมือนเทพดาทำลายชีวิตเราเสีย" โจโจยื่นร้องไห้อยู่นานสัปดาห์เป็นเวลานานแล้วหันมาว่ากับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองที่ตามมาในพิธีเช่นไหว้ศพว่า "อายุท่านทั้งนี้กับเราก็คราวกัน แต่กุยกแก็งนั้นอายุอ่อนกว่าเรา เราคิดว่าแม้ตัวเราตายจะได้ฝากบุตรแลครอบครัวมอบการทั้งปวงไว้ให้กุยกแก็งช่วยท่านบำรุงสืบไป กุยกแก็งก็มาตายเสียก่อนดังนี้ไม่ควรเลย ที่ไหนตัวเราจะมีความสบาย" "ขณะที่กุยกแก็งแรกมาอยู่ด้วยโจโจนั้นอายุได้ยี่สิบเจ็ดปี ทำราชการมีบำเหน็จความชอบมาสิบเอ็ดปี เมื่อตายนั้นอายุได้สามสิบแปดปี" กุยกแก็งเป็นที่ปรึกษาคนหนึ่งในบรรดาคนที่ปรึกษารุ่นแรกสุดของโจโจ เข้าร่วมการกับโจโจตั้งแต่ระหว่างก่อสร้างสร้างตัว แม้ว่าจะมีอายุน้อยที่สุดในบรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงแต่ความคิดความอ่านแลสติปัญญาของกุยกแก็งนั้นดูเหมือนว่าจะเลิศล้ำยิ่งกว่าบรรดาที่ปรึกษาคนอื่น ๆ เพราะกุยกแก็งสามารถคิดอ่านวางแผนได้ทั้งทางการทหารและทางการเมือง สามารถผสมผสานการเมืองและการทหารเข้าด้วยกันแล้วประกอบเข้าเป็นแผนการทั้งทางยุทธศาสตร์ ทางยุทธการ และทางยุทธวิธี ตลอดระยะเวลาที่กุยกแก็งทำหน้าที่เป็นที่ปรึกษาของโจโจนั้นหลายครั้งได้ออกความเห็นที่ตรงข้ามกับบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองคนอื่น แต่เนื่องเพราะข้อคิดเห็นและแผนการที่กุยกแก็งได้เสนอขึ้นนั้นเปี่ยมด้วยพลังแลเหตุผล จึงได้รับการยอมรับจากโจโจแล้วนำไปปฏิบัติทุกครั้ง และได้รับชัยชนะหรือผลสำเร็จทุกครั้งไป

ปมเงื่อนของความสำเร็จในการครองอำนาจของโจโจในเมืองหลวง และในการปราบหัวเมืองฝ่ายเหนือ นั้นหากจะประมวลประเมินแล้วต้องให้น้ำหนักที่สติปัญญาความคิดอ่านและแผนการของกุยกแก็งเป็นสำคัญ โดยเฉพาะในวาระสำคัญที่จะต้องตัดสินใจว่าจะรบกับอ้วนเสี้ยวหรือไม่นั้น ในขณะนั้นกองทัพอ้วนเสี้ยวมีกำลังพล มากกว่าโจโจถึงสิบเท่า แต่กุยกแก็งได้ประเมินว่าโจโจจะได้รับชัยชนะในสงคราม เป็นผลให้โจโจตัดสินใจทำสงครามปราบปรามภาคเหนือ แม้ในระยะหัวเลี้ยวหัวต่อที่การศึกษากำลังชั้บเคียวกันอยู่มีปัญหาว่าจะเลิกทัพกลับเมืองหลวงด้วยความหวั่นเกรงว่ากองทัพเมืองเกงจิวจะฉวยโอกาสยกเข้าตีเมืองหลวง แต่กุยกแก็งได้วินิจฉัยว่าไม่ต้องหวั่นเกรงกองทัพเมืองเกงจิว เพราะเล่าเปียว เล่าปี่คงระแวงแคลงใจกันและไม่คิดอ่านขยายอำนาจ จึงเสนอให้โจโจตั้งหน้าปราบปรามภาคเหนือให้สำเร็จก่อน ดังนั้นในบรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงโจโจจึงเชื่อถือในความคิดของกุยกแก็งมากที่สุด และได้รับผลจากสติปัญญาของกุยกแก็งทุกครั้ง การเสียกุยกแก็งในครั้งนี้โจโจจึงโศกเศร้าเสียใจเป็นอันมาก ถึงกับเปิดเผยความในใจเกี่ยวกับความคิดในอนาคตที่ตั้งใจจะฝากฝังภาระหน้าที่ราชการและลูกหลานไว้ให้กุยกแก็งท่านบำรุง

แต่ที่ปรึกษาระดับกุยกแก็งนั้นแม้ตายแล้วก็หาได้ตายเปล่าไม่ เพราะก่อนตายยังคงฝากจดหมายลับไว้กับทหารที่เฝ้ารักษาพยาบาล เพื่อมอบแก่โจโจอีกฉบับหนึ่ง พอโจโจเช่นไหว้เสร็จ ทหารที่รักษาพยาบาลกุยกแก็งนำจดหมายลับของกุยกแก็งนั้นมอบแก่โจโจ แล้วรายงานว่าหนังสือฉบับนี้กุยกแก็งได้เขียนขึ้นในขณะที่ป่วยหนักก่อนที่จะถึงแก่ความตายเพียงวันเดียว กำชับข้าพเจ้าว่าให้มอบแก่ท่านอัครมหาเสนาบดีกับมือจงได้ แต่ความประการใดนั้นข้าพเจ้ามิได้แจ้ง กุยกแก็งได้บอกว่าเมื่อท่านอัครมหาเสนาบดีอ่านจดหมายแล้วก็จะรู้เอง สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าทหารที่รักษาพยาบาลกุยกแก็งได้รายงานโจโจว่ากุยกแก็งได้ส่งความว่าถ้าโจ

โจโลปฏิบัติตามหนังสือนี้แล้วก็ได้เมืองเสียวตั้ง แต่ฉบับภาษาจีนมิได้ระบุในลักษณะนี้ ซึ่งน่าจะเป็นตามที่ฉบับภาษาจีนระบุไว้ เพราะความนิยมเกี่ยวกับการสงครามเป็นเรื่องใหญ่ กุยกี้ถึงกับต้องทำเป็นหนังสือลับ ก้าซันให้ส่งกับมือโจโล ที่ไหนเลยจะวางใจให้ทหารที่รักษาพยาบาลรู้ความลับแห่งการสงครามนั้น

โจโลรับเอาหนังสือลับเปิดอ่านดูแล้วพยักหน้าเป็นที่เห็นด้วย แต่มิได้กล่าวประการใด แล้วเอาหนังสือของกุยกี้ใส่ไว้ในกระเป๋าภายในแขนเสื้อ กลับไปถึงที่พักแล้วจึงเอาหนังสือลับนั้นใส่หีบลับกุยกี้แล้วให้ทหารรักษาไว้ อากี้ปกริยาของโจโลเกี่ยวกับจดหมายลับของกุยกี้ครั้งนี้ ทำให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงสงสัยว่าเกิดเรื่องราวประการใดขึ้น แต่ทุกคนไม่กล้าปรึกษาสอบถาม

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

มรดกเลือด (ตอนที่ 177)

กุยกี้ที่ปรึกษาคนสำคัญของโจโลถึงแก่ความตายด้วยวิธโรค ในขณะที่อายุเพียงสามสิบแปดปีเท่านั้น มีอายุราชการที่ทำการกับโจโลเพียงสิบเอ็ดปี แต่ชั่วระยะเวลาอันสั้นกุยกี้ก็ได้เป็นกำลังหลักในการคิดอ่านให้โจโลได้ครองอำนาจรัฐในเมืองหลวงอย่างมั่นคง และปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือราบคาบเกือบหมดสิ้น ทางภาคเหนือนั้นคงเหลือแต่อ้วนซงและอ้วนฮีซึ่งขณะนี้หนีไปอยู่ทางหัวเมืองด่านตะวันออกของเมืองกี้จิว ขออาศัยอยู่กับกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้ง ปัญหาที่เผชิญหน้ากองทัพโจโลอยู่ก็คือจะทำประการใดจึงจะกวาดล้างเสี้ยนหนามแผ่นดินสองเล่มสุดท้ายให้หมดสิ้นจากภาคเหนือ นั่นคือจะยกกองทัพไปติดตามปราบปรามอ้วนซง อ้วนฮีต่อไป หรือว่าจะเลิกทัพกลับไปรักษาเมืองหลวง หรือว่าจะคิดอ่านประการอื่น

ครั้นรุ่งขึ้นโจโลได้ออกว่าราชการท่ามกลางบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง แสหัวตัน ได้รายงานว่า บัดนี้กองสอดแนม ได้แจ้งข่าวให้ทราบว่าย้วนฮีและอ้วนซงซึ่งเสียที่แตกหนีจากการศึกเมืองหลิวเซียนั้นได้พาทหารหนีไปทางด้านตะวันออกของเมืองกี้จิว ไปอาศัยอยู่กับกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้ง แสหัวตันได้รายงานต่อไปว่าบัดนี้กองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้งได้สั่งให้ทหารทั้งปวงของเมืองเสียวตั้งเตรียมพร้อม และให้แต่งค่ายคูประตูหอรบไว้พร้อมสรรพ เห็นได้ชัดว่าเป็นการเตรียมการที่จะต่อสู้กับกองทัพของเมืองหลวง ลักษณะเช่นนี้นับเป็นปฏิปักษ์ต่อราชสำนัก จึงขอให้ท่านยกกองทัพไปตีเมืองเสียวตั้งเพราะหากปล่อยไว้นานก็จะตั้งตัวแข็งเมืองขยายอิทธิพลเติบโตใหญ่สืบไป

โจโลได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าดินแดนด้านตะวันออกของเมืองกี้จิวก็ถูกรันดาร์ไม่ต่างอันใดกับดินแดนด้านตะวันตกซึ่งกองทัพเราได้ฝ่าฟันมาแล้ว แต่ไม่สามารถจับตัวอ้วนซงและอ้วนฮีได้ ดังนั้นหากข้อมูลทางการทหารยังไม่ชัดเจนแล้วสมเสี่ยงยกกองทัพไป ทหารทั้งปวงก็จะมีความยากลำบาก โจโลกล่าวว่ามาถึงตอนนี้ก็แหงนหน้าขึ้นดูเพดานของกองบัญชาการ แล้วว่า "จงชวนกันรอดฟังดูสักเก้าวันสิบวันก่อนเกิด กองขุนของกี้จิวจะตัดศีรษะอ้วนซง อ้วนฮีมาให้เรา" โจโลกล่าวว่าเสร็จแล้วส่งเลิกประชุม โดยไม่เปิดเผยแผนการใดๆ ให้เหล่าที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทราบ จึงทำให้เกิดการสงสัยและซุบซิบกันทั่วทั้งกองบัญชาการว่าโจโลจะทำประการใด จึงจะทำให้กองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้งตัดศีรษะอ้วนซงและอ้วนฮีมามอบให้ แต่เมื่อโจโลส่งเลิกประชุมแล้วทุกคนจึงได้แต่เก็บความสงสัยไว้ในใจ ทางด้านอ้วนฮีและอ้วนซงเมื่อแตกทัพเสียที่แกโจโลแล้วได้พาทหารพันเศษหนีไปถึงแดนเมืองเสียวตั้ง พอถึงเขตแดนเมืองเสียวตั้งจึงให้ทหารคนสนิทล่วงหน้าเข้าไปแจ้งแก่กองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้งให้ทราบว่าย้วนซงและอ้วนฮีเสียที่โจโลและได้เดิน ทางเข้ามาในแดนเมืองเสียวตั้ง จะขออาศัยอยู่กับกองขุนของ ขอให้เห็นแก่ไมตรีที่มีมาแต่ก่อน กองขุนของได้ทราบความแล้วเรียกประชุมที่ปรึกษาและขุนนางของเมืองเสียวตั้ง พิจารณาให้ทราบ แล้วถามความเห็นที่ปรึกษาและขุนนางเหล่านั้นว่าจะคิดอ่านประการใด กองขุนก่งซึ่งเป็นน้องของกองขุนของได้ฟังปรารภของเจ้าเมืองผู้พี่แล้วจึงว่าเมื่อครั้งที่อ้วนเสี้ยวยังมีชีวิตอยู่นั้น ข้าพเจ้าได้ยินคิดตีศัพทว่าแม้ว่าอ้วนเสี้ยวจะทำไมตรีกับเมืองเสียวตั้งก็เป็นแต่เปลือกนอก ภายในนั้นได้คิดอ่านวางแผนที่จะยึดเอาเมืองเสียวตั้งไว้ในอำนาจอยู่เสมอ เป็นแต่ว่าโอกาสยังไม่เปิดช่องให้เพราะอ้วนเสี้ยวติดพันในการศึกกับโจโล ดังนั้นเมืองเสียวตั้งจึงปลอดภัยอยู่ได้จนถึงทุกวันนี้ กองขุนก่งได้เสนอความเห็นต่อไปว่า อันอ้วนซงและอ้วนฮีผู้บุตรของอ้วนเสี้ยว นั้นถูกเอาใจเล็งดูมาแต่บัดนี้แต่ไม่ปรองดองในหมู่พี่น้องแย่งชิงอำนาจจนเป็นเหตุให้เสียที่แกโจโล นี้ขนาดพี่น้องแท้ๆ ยังคิดร้ายต่อกันได้ถึงเพียงนี้ หากท่านรับคนแบบนี้ไว้ให้ถิ่นที่อาศัย สืบไปเบื้องหน้าก็จะคิดร้ายต่อท่านเป็นมั่นคง "อุปมาเหมือนหนึ่งกาแม้จะให้อาศัยอยู่ในเมืองเรา นานไปจะคิดการกำเริบชิงเอาเมืองเรา เหมือนชิงรังนกกาเหว่า"

กองขุนก่งได้สรุปความเห็นที่ว่าครั้งนี้เมื่ออ้วนซง อ้วนฮีจะขอมาอาศัยอยู่ที่เมืองเสียวตั้งเป็นที่แล้ว ขอให้ท่านเจ้าเมืองลวงให้ทั้งสองคนเข้ามาอาศัยแล้วจับตัวตัดศีรษะเอาไปมอบแกโจโล ความชอบก็จะมีแก่เรา เมืองเสียวตั้งก็จะปลอดภัย กองขุนของได้ฟังผู้น้องเสนอเช่นนั้นจึงว่าความคิดเห็นของเจ้า ก็เข้าการอยู่ แต่ว่าโจโลยก

ทัพภาคครั้งนี้ใหญ่หลวงนัก หากเราด่วนสังหารอ้วนฮีและอ้วนชงเสีย โจโลยกกองทัพลงมาเราก็จะขาดกำลัง พันธมิตรต่อต้านข้าศึกจึงควรอาศัยมืออ้วนชงและอ้วนฮีเป็นกำลังต่อต้านโจโลเป็นการเฉพาะหน้าก่อน เสร็จศึกครั้งนี้แล้วค่อยคิดอ่านผันผวนต่อไป กองขุนก่งได้ฟังเจ้าเมืองผู้พิสูรย์ตั้งนั้น จึงว่าที่ท่านสูรย์มาทั้งนี้ชอบด้วยเหตุและผลแล้ว ดังนั้นจึงขอให้แต่งทหารออกไปสอดแนมความเคลื่อนไหวของกองทัพโจโลว่าเป็นประการใด ถ้าหากโจโลยกกองทัพมาตีเมืองเสียวตั้งก็ขอที่จะเลี้ยงอ้วนชงและอ้วนฮีไว้เป็นกำลังร่วมกันต่อต้านโจโล แต่ถ้ามองทัพโจโลไม่ยกมาจึงค่อยจับสองพี่น้องตัดศีรษะแล้วส่งไปมอบแก่โจโล ปรึกษากันพร้อมเสร็จแล้วกองขุนของจึงตัดสินใจดำเนินการตามแผน

การที่กองขุนก่งเสนอ และสังหารให้ไปติดตามสอดแนม ข้าราชการของกองทัพโจโล พร้อมกันนั้นก็ให้สั่งทหารให้ออกไปต้อนรับเชิญอ้วนฮีและอ้วนชงเข้ามาอาศัยอยู่ในเมือง จัดให้สองพี่น้องแหว่งพักที่เรือนรับรองของทางราชการ ฝ่ายอ้วนฮีและอ้วนชงเมื่อยกทหารเข้ามาตั้งอยู่ในเมืองเสียวตั้ง ตามคำเชิญของเจ้าเมืองแล้ว เห็นข้างในเมืองมีผู้คนเป็นอันมากและทราบกิตติศัพท์ว่ากองทัพเมืองเสียวตั้งนี้เป็นกองทัพขนาดกลาง มีกำลังพลถึงห้าหมื่นเศษ สามารถอาศัยภูมิประเทศและความพร้อมสรรพของผู้คนแลเสบียงอาหารตั้งรับกองทัพของโจโลได้ เห็นดังนั้นแล้วจึงปรึกษากันคิดอ่านจะฆ่ากองขุนของ แล้วยึดเมืองเสียวตั้งไว้เป็นฐานกำลังต่อไป

สองพี่น้องปรึกษาเห็นพ้องกันแล้ว ตกลงดำเนินการตามแผน โดยให้สำรวจสภาพการภายในเมืองและเกลี้ยกล่อมผู้คนไว้เป็นกำลังให้พร้อมก่อน พร้อมเมื่อใดแล้วจะได้ทำการโดยสะดวก เมื่อคิดอ่านดังนี้แล้วสองพี่น้องแหว่งจึงคิดจะเข้าไปฟังท่าทีของเจ้าเมือง แต่กองขุนของเจ้าเมืองต้องการจะฟังข่าวคราวทางกองทัพของโจโลก่อนจึงไม่ยอมให้พบ แสร้งบอกว่ากำลังป่วย ไว้สร้างป่วยแล้วค่อยพบกัน ฝ่ายทหารซึ่งเจ้าเมืองเสียวตั้งให้ไปสอดแนมการข้างกองทัพโจโลนั้น เมื่อได้เดินทางเข้าไปในเขตแดนเมืองเอ็กจิวซึ่งเป็นเขตอิทธิพลของกองทัพโจโลแล้ว เห็นกองทัพโจโลไม่มีทีท่าว่าจะเคลื่อน ยกไปตีเมืองเสียวตั้งหากยังคงตั้งสงบนิ่งอยู่ จึงนำความกลับมารายงานให้เจ้าเมืองเสียวตั้งทราบกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้งเมื่อได้ทราบความว่าโจโลมิได้คิดอ่านที่จะยกกองทัพมาตีเมืองเสียวตั้งก็มีความยินดี เห็นการข้างที่จะเป็นคุณแก่ตัวที่จะแสวงหาความชอบจากโจโลทางหนึ่งและเพื่อรักษาเมืองเสียวตั้งให้ปลอดภัย อีกทางหนึ่งตามแผนการเดิมที่ตกลงไว้กับกองขุนก่งพี่น้อง กองขุนของจึงสั่งให้จัดกำลังหน่วยมือสังหารห้าสิบคน และอาวุธพร้อมมือซุ่มไว้ด้านในจวน สั่งว่าเมื่ออ้วนชงและอ้วนฮีมาที่จวน แล้วให้สังเกตุสัญญาณจากเรา เมื่อเราพูดว่า "ลงมือ" ก็ให้ยกกำลังพร้อมกันเข้าไปจับตัวอ้วนชงและอ้วนฮีไปประหารเสีย จากนั้นจึงสั่งทหารให้ไปเชิญอ้วนฮีและอ้วนชงมาปรึกษาข้าราชการที่จวน

สองพี่น้องตระกูลอ้วนตั้งดูลอครยว่าเมื่อใดกองขุนของจะหายป่วย เพื่อจะได้หยั่งท่าทีแล้วคิดอ่านชิงเอาเมืองเสียวตั้งเสียตามแผน ดังนั้นพอได้รับทราบข่าวเจ้าเมืองหายป่วยดีแล้วเชิญเข้าไปปรึกษาข้าราชการที่ในจวน อ้วนฮีและอ้วนชงไม่ทันคิดว่าจะเป็นแผนการอุบาย จึงพากันตามทหารของเจ้าเมืองเข้าไปที่ในจวนตามคำเชิญ อ้วนฮีและอ้วนชงคารวะทักทายเจ้าเมืองตามอย่างธรรมเนียมแล้ว เหลียวมาจะหาเก้าอี้หนึ่ง แต่ปรากฏว่าไม่มีโต๊ะเก้าอี้สำหรับนั่งรับแขกตามปกติก็ตกใจ มองตากันแล้วถามกองขุนของว่านี่เกิดอะไรขึ้น กองขุนของได้ฟังดังนั้นจึงว่าความคิดอ่านของตัวที่ทำที่มาขออาศัยแล้วจะชิงเอาเมืองเรานั้นเราก็แจ้งอยู่ ตัวดูถูกความคิดแลสติปัญญาเรา แล้วกองขุนของจึงพูดว่า "ลงมือเถิด" บรรดามือสังหารที่ซุ่มอยู่ได้ยินสัญญาณก็กรูออกมาจากที่ซุ่มแล้วจับตัวอ้วนชงและอ้วนฮีมัดไว้อย่างแน่นหนาโดยที่สองพี่น้องยังไม่ทันได้ตั้งตัวคิดอ่านรับมือแต่ประการใด

เจ้าเมืองเสียวตั้งสั่งให้ผู้คุมเอาตัวอ้วนชงและอ้วนฮีไปประหารแล้วตัดศีรษะใส่ลังให้ทหารนำไปมอบแก่โจโลที่เมืองเอ็กจิว หลังจากโจโลสั่งให้คอยทำอีกเก้าวันสิบวันเพื่อพิจารณาว่าจะเลิกทัพกลับเมืองหลวงหรือไม่นั้น บรรดาแม่ทัพนายกองไม่รู้อะไรคิดใจโจโลก็ร้อนใจ แสหัวตันและเตียวเสียวสองแม่ทัพคนสำคัญจึงเข้าไปขอพบโจโล แล้วว่าก็แลเมื่อท่านจะไม่ยกกองทัพไปติดตามล่าตัวอ้วนชงและอ้วนฮีแล้วก็ขอให้เลิกทัพกลับไปรักษาเมืองหลวง เพราะเกรงว่าเสียบ่เปีย เสาบี่จะยกมาทำอันตราย โจโลได้ฟังสองแม่ทัพใหญ่เสนอนั้นก็หัวเราะและยังคงยืนยันว่าจะงดทัพไว้รอฟังข่าวจากเมืองเสียวตั้งให้ครบเก้าวันสิบวันก่อน และมั่นใจว่าเจ้าเมืองเสียวตั้งคงตัดศีรษะอ้วนชงและอ้วนฮีมาเป็นบรรณาการในกำหนดนี้ จากนั้นจึงค่อยยกกองทัพกลับเมืองหลวง สองแม่ทัพได้ฟังดังนั้นได้แต่มองหน้ากันแล้วอมยิ้ม มิได้ว่ากล่าวประการใดต่อไป แล้วคำนับลากลับออกมา หลังจากนั้นอีกวันหนึ่งโจโลเรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อคิดอ่านวางแผนปรับปรุงกองทัพเนื่องจากการที่เข้าสู่วิกฤติใหม่มีเป็นจำนวนมาก ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามารายงานว่าเจ้าเมืองเสียวตั้งให้ทหารนำศีรษะของอ้วนชงและอ้วนฮีมามอบแก่ท่าน

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้ฟังดังนั้นต่างพากันตกตะลึง มองหน้ากัน ในขณะที่โจโจ้ปรบมือหัวเราะสังหารรักษาการณ์ให้ไปนำทหารของเมืองเสียวตั้งเข้ามาพบ ทหารของเมืองเสียวตั้งเข้ามาคำนับคารวะโจโจ้พร้อมกับนำถังใส่ศิระของอ้วนซงและอ้วนฮิววางไว้ตรงหน้าแล้วว่าเจ้าเมืองเสียว ตั้งมีความมั่นคงและภักดีต่อราชสำนักขึ้นไม่คลอนแคลน บัดนี้ทราบที่ท่านอัศวินหาเสนาบดีถือรับสั่งของพระเจ้าเทียนเต๋ยยกมาปราบปราม เสียหนามแผ่นดินทางภาคเหนือ เจ้าเมืองเสียวตั้งจึงพร้อมที่จะสนอง พระเดชพระคุณทุกประการ แล้วรายงานต่อไปว่าอ้วนซงและอ้วนฮิวเป็นศัตรูราชสมบัติ ไปขออาศัยเมืองเสียวตั้ง ท่านเจ้าเมืองจึงตัดศิระขนามบรรณาการแก่ท่าน อัศวินหาเสนาบดีเพื่อแผ่นดินภาคเหนือจะได้ร่มเย็นเป็นสุขสืบไป

โจโจ้ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี หัวเราะดังสนั่นอีกครั้งหนึ่งแล้วว่า "ก๊วยแกนั้นอ่อนแต่อายุ อันสติปัญญาจะหมายการสิ่งใดมิได้ผิด" โจโจ้รำพึงอยู่แต่ในใจว่าคาดไม่ถึงว่าก๊วยแกแม้จะตายแล้วยังคิดอ่านมอบศิระอ้วนซงและอ้วนฮิวได้สมกับความคิดทุกประการ ประการขึ้นลอยๆ ดังนั้นแล้วจึงสังหารให้เบิกทองคำหนึ่งถาดและเสื้อผ้าเป็นอันมากมอบให้ทหารนั้นนำไปมอบแก่กองขุนของเป็นรางวัลความชอบกับแต่งตั้งให้กองขุนของเป็นเจ้าเมืองเสียวตั้งตามทางราชการ แล้วสั่งความให้ไปบอกเจ้าเมืองเสียวตั้งว่าให้ตั้งหน้า รักษาเมืองเสียวตั้งไว้ให้ร่มเย็นเป็นสุขสืบไป ทหารของกองขุนของรับตราตั้งและของกำนัลแล้วคำนับลาโจโจ้กลับไปเมืองเสียวตั้ง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คำสั่งเสียสุดท้ายของก๊วยแก (ตอนที่ 178)

ในขณะที่แม่ทัพนายกองและที่ปรึกษาส่วนหนึ่งเสนอให้กรีธาทัพตีเมืองเสียวตั้ง และอีกส่วนหนึ่งเสนอให้เลิกทัพกลับเมืองหลวง แต่โจโจ้ไม่ยอมทำตามความเห็นของทั้งสองทาง คงยืนยันว่าอีกเก้าถึงสิบวันก็จะได้ศิระของอ้วนซงและอ้วนฮิว บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองต่างพากันสงสัยว่า การที่โจโจ้ตั้งทัพอยู่เฉยๆ แล้วจะได้ศิระของสองพี่น้องตระกูลอ้วนได้อย่างไร แต่ไม่มีใครกล้าเร่งเร้าสอบถาม ครั้นกองขุนของตัดศิระอ้วนซงและอ้วนฮิวมามอบแก่โจโจ้สมดังคำที่โจโจ้ได้พูดไว้ ทั้งโจโจ้ได้ปรากฏขึ้นอย่างไม่มีการขู่ข่มก๊วยแกแต่อย่างใด ส่วนสติปัญญาจะคาดหมายการสิ่งใดไม่เคยผิด จึงทำให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองอดรนทนต่อไปไม่ได้ และถามโจโจ้ว่าเวลาที่ท่านได้ศิระอ้วนซงและอ้วนฮิวสมดังคะเน จะเกี่ยวของประการใดกับคำปรารภถึงก๊วยแกของท่าน โจโจ้ได้ฟังคำถามเช่นนั้นก็กระหิมยิ้มย่อง สังหารให้เอาหีบใส่หนังสือลับของก๊วยแกออกมา แล้วให้แสร้งหัวตันไขก๊วยแกและอ่านความในจดหมายนั้นให้บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงได้รับฟัง จดหมายลับของก๊วยแกที่เขียนถึงโจโจ้ตอนใกล้จะตายมีใจความว่า "ข้าพเจ้าก๊วยแกขอบอกไว้แก่มหาอุปราชให้แจ้ง ด้วยข้าพเจ้า รู้ว่าอ้วนฮิว อ้วนซงนั้นหนีไปอยู่ด้วยกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้ง อย่าให้ท่านยกกองทัพไปทำอันตรายเมืองเสียวตั้ง ให้ไพร่บ้านพลเมืองได้ความเดือดร้อนเลย ด้วยเหตุว่ากองขุนของกับอ้วนฮิว อ้วนซงนั้นก็หมายใจจะคิดร้ายกันอยู่ แม้ท่านจะขืนยกไปตีเมืองเสียวตั้ง ข้าพเจ้าเห็นว่ากองขุนของกับอ้วนฮิว อ้วนซงจะประนอมพร้อมกันช่วยรบพุ่งท่าน ทหารทั้งปวงก็จะได้รับความลำบาก" เนื้อความตามจดหมายลับของก๊วยแกที่พอโจโจ้เปิดอ่านแล้วก็พยักหน้าเป็นที่รับเอานั่น คือขอเสนอที่ประสงค์ต่อผลในการยึดมือกองขุนของเจ้าเมืองเสียวตั้งให้ประหารชีวิตอ้วนฮิวและอ้วนซง โดยที่โจโจ้ไม่จำเป็นต้องยกกองทัพไปรบแต่ประการใด ทั้งนี้เพราะก๊วยแกทราบข้อมูลทางการทหารและประเมินสถานการณ์ได้กระจ่างว่าเจ้าเมืองเสียวตั้งกับอ้วนฮิวและอ้วนซงนั้นต่างแคลงใจและช่วงชิงกันอยู่ในที่ ถ้าหากกองทัพโจโจ้ยกไปเมืองเสียวตั้ง คนเหล่านั้นก็จะสมานสามัคคีกันต่อสู้กับโจโจ้ แต่เมื่อโจโจ้ไม่ยกกองทัพไปเมืองเสียวตั้ง ความแคลงใจ และการจ้องช่วงชิงอำนาจกันอยู่นั้นก็จะระเบิดออกมาซึ่งก๊วยแกประเมินว่าเจ้าเมืองเสียวตั้งจะต้องฆ่าสองพี่น้องตระกูลอ้วน แล้วนำมามอบแก่โจโจ้เอาความชอบ ศิระของสองพี่น้องตระกูลอ้วนจึงเป็นประดงตั้งมรดกแห่งพินัยกรรมเลือดที่ก๊วยแกคิดอ่านวางแผนการให้แก่โจโจ้เป็นครั้งสุดท้ายก่อนตาย และเกิดผลสำเร็จอย่างงดงาม นั่นคือโจโจ้สามารถกวาดล้างสองพี่น้องตระกูลอ้วนได้สำเร็จโดยไม่ต้องรบ ถือเป็นการปราบปรามภาคเหนือได้สำเร็จราบคาบ

บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทราบความในหนังสือลับของก๊วยแกแล้ว ต่างพากันสรรเสริญความคิดอ่านและสติปัญญาของ ก๊วยแก แล้วก๊วยแกนั้นมีปัญญาที่คนเสมอด้วยเทพดาเข้าดลใจ ต่างคนต่างพากันนับถือและรำลึกถึงก๊วยแกเป็นอันมาก ดังนั้นจึงขอให้โจโจ้แต่งการพิธีเช่นไหว้เพื่อรำลึกถึงก๊วยแก โจโจ้เห็นชอบกับข้อเสนอของบรรดาแม่ทัพนายกอง สั่งให้จัดพิธีบวงสรวงเช่นไหว้วิญญาณก๊วยแก และให้ทหารเชิญศพของก๊วยแกไปฝังไว้ที่เมืองฮูโตตามลำดับเกียรติยศแห่งที่ปรึกษาคนสำคัญของแผ่นดิน เช่นไหว้ศพของก๊วยแกเสร็จแล้วโจโจ้จึงให้เลิกทัพยกไปตั้งอยู่ที่เมืองกี้จิว ครั้นถึงเมืองกี้จิว โจโจ้จึงจัดประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองแลขุนนางข้าราชการทั้งปวง ณ ศาลว่าการเมืองกี้จิว แล้วเปิดโอกาสให้บรรดาคนเหล่านั้นรายงานการในหน้าที่ทั้งปวงเพื่อให้เพื่อนร่วมงานได้รับรู้ เสร็จสิ้นจากการรายงานแล้ว เทียบยกที่ปรึกษาได้เสนอว่าท่านอัศวินหาเสนาบดีได้ถือรับสั่งปราบปรามหัวเมืองฝ่ายเหนือได้ซบเคียวท่าสงครามต่อกันโดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยากลำบาก บัดนี้หัวเมืองฝ่ายเหนือสงบราบคาบขึ้นต่ออำนาจการบริหารของอำนาจรัฐส่วนกลางแล้ว จึงขอทั้ง

ท่านอัครมหาเสนาบดีจะได้ยกทัพกลับพระนคร บำรุงทแกล้วทหารให้เข้มแข็งเกรียงไกรเพื่อบรรลุลการกิจในการปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ ฝ่ายตะวันตกและฝ่ายพายัพท่าแผ่นดินให้เป็นปึกแผ่นและบำรุงราษฎรให้มีความสุขสืบไป

โจโจได้ฟังดังนั้น จึงแสดงความชื่นชมความคิดของเทียหยกแล้วว่าความคิดเห็นของท่านนั้นต้องด้วยความคิดของข้าพเจ้า แต่รอไว้อีกชั่วระยะหนึ่งเพื่อจัดแจงหัวเมืองฝ่ายเหนือให้มั่นคงก่อน จากนั้นค่อยเลิกทัพกลับเมืองหลวง หลังจากการประชุมโจโจสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงอาหารค่ำแก่บรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกอง ณ หอรับบนเชิงเทียนกำแพงเมืองกี้จิว โจโจและบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเสพสุรากินโต๊ะกันอย่างเพลิดเพลิน จนกระทั่งเกือบสิ้นยามหนึ่ง โจโจแรงด้วยฤทธิ์สุรามึความฮึกเหิมจึงชวนบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเดินออก จากหอรับลงไปที่เชิงเทียน เกาะเสมากำแพงเมืองแล้วหันหน้าไปทางทิศใต้ โจโจทอดสายตาฝ่าความมืดไปยังขอบฟ้าด้านทิศใต้ เห็นดาวดวงหนึ่งตำแหน่งตรงกับเมืองก้งตั้งมีสีฟ้าเหลืองสุกใสรุ่งเรือง รัศมีส่องประกาย โจโจเห็นดังนั้นจึงเอามือชี้ไปที่ดาวอันสุกสากวานั้น แล้วบอกแก่บรรดาที่ปรึกษาทั้งปวงว่าบัดนี้แม้ว่าเราได้ชัยชนะแก่หัวเมืองฝ่ายเหนือและฝ่ายตะวันออกแล้ว ขอบที่จะกรีธาทัพกวาดล้างทั่วแผ่นดินให้สงบราบคาบ แต่ทว่าเหตุการณ์บนนภากาศ ยังไม่เอื้ออำนวย โจโจบอกขุนฮิวให้ดูไปที่ดาวอันสว่างใสวอยบนฟ้าเบื้องทิศเหนือ แล้วว่า "ซึ่งเราจะยกกองทัพไปตีเมืองก้งตั้งนั้นยังไม่ได้ ด้วยดาวฝ่ายทิศตรงเมืองก้งตั้งนั้นยังมีรัศมีสุกใสส่องแผ่อยู่" ความในสามก๊กตอนนี้บอกความหมายเป็นนัยอยู่ว่าโจโจนั้นไม่เพียงแต่เชี่ยวชาญการพิชัยสงครามและการปกครองเท่านั้น แต่ยังมีความรู้ทางด้านดาราศาสตร์และคัมภีร์พยากรณ์พอสมควร แม้ไม่อาจจัดว่าชำนาญจัดจ้านระดับโหราจารย์แต่ก็ดูเหมื่อนว่าจะมีความเหนือกว่าบรรดาเจ้าเมืองและขุนศึกทั้งปวงในยุคนั้น และด้วยความรู้ดังนี้จึงทำให้โจโจละความตั้งใจที่จะกรีธาทัพลงไปตีเมืองก้งตั้ง ขุนฮิวได้ฟังคำโจโจดังนั้นจึงว่า "มหาอุปราชมีวาสนาใหญ่หลวงอยู่ ถึงมาตรว่าดาวฝ่ายทิศใต้ยังมีรัศมีบริบูรณ์อยู่ก็ดี แม้จะยกไปปราบปรามก็จะราบคาบไปด้วยบุญแลปัญญาท่าน"

ขุนฮิวนั้นแม้ว่าจะมีความรู้ทางด้านดาราศาสตร์และคัมภีร์พยากรณ์ แต่ให้ความสำคัญแก่แรงวาสนาหรือสิ่งที่เรียกว่า "จักรพรรดิสมบัติ" ว่ามีอำนาจเหนือกว่าอย่างอื่น จึงเห็นว่าแม้ดาวประจำเมืองก้งตั้งจะรุ่งเรืองสดใส แต่ในที่สุดต้องพ่ายแพ้แก่โจโจ เพราะ "บุญ" และ "ปัญญา" ของโจโจเมื่อเป็นดังนี้จึงอาจถือได้ว่าขุนฮิวก็เป็นขุนนางจำพวกชะเลียร์ที่เอาใจผู้มีอำนาจเก่งพอๆ กับนักวิชาการในยุคปัจจุบันนี้ พอขุนฮิวพูดสิ้นคำลง พลันปรากฏแสงสีน้ำเงินแฉกแฉกเป็นลำขนาดเท่าต้นตาลพุ่งขึ้นมาจากพื้นดินใต้หอรับสูงประมาณสี่ศอก แสงสว่างโชติช่วง ทั้งโจโจ ขุนฮิวและบรรดาผู้ติดตามทั้งปวงเห็นแสงอัศจรรย์นี้แล้วพากันตกตะลึง โจโจจึงถามขุนฮิวว่าแสงสีน้ำเงินแฉกแฉกดังนี้เป็นนิมิตร้ายประการใด ขุนฮิวได้ฟังจึงว่าข้าพเจ้าไม่แน่ใจว่าจะเป็นสิ่งใด แต่สงสัยว่าตรงพื้นดินที่แสงสว่างพุ่งขึ้นนั้นน่าจะมีของวิเศษบางอย่าง ขอให้ท่านสังหารขุดหาดูก่อน โจโจสั่งทหารให้ดำเนินการตามข้อเสนอของขุนฮิวแล้วพาคนเหล่านั้นกลับมานั่งเสพสุราดูบรรยากาศท้องฟ้ายามราตรีต่อไป

จากนั้นไม่ถึงชั่วยามหัวหน้าทหารซึ่งควบคุมการขุดค้นได้เข้ามารายงานโจโจว่าพวกเขาได้ขุดค้นตามคำสั่งพบ "นกยูงทองแดง ตัวหนึ่งใหญ่เท่าผลส้มแป้น" จึงนำมามอบแก่ท่าน ว่าแล้วได้มอบนกยูงทองแดงแก่โจโจแล้วคำนับลาออกไป โจโจรับเอานกยูงทองแดงนั้นมาดู แล้วถามขุนฮิวว่าซึ่งข้าพเจ้าได้ของสิ่งนี้ไว้จะเป็นนิมิตร้ายประการใด ขุนฮิวจึงว่า "ครั้งมารดาพระเจ้าขุนเต๋ยังเป็นชาวบ้านนอกอยู่นั้น นิมิตฝันว่าได้กลิ่นหงส์หยกเข้าไปไว้ อยู่มานางนั้นก็มึครรภคตลอด บุตรมาเป็นชาย ครั้นใหญ่ขึ้นปรากฏว่ามีกตัญญูนัก ขณะนั้นพระเจ้าเจียวเต๋ได้เสวยราชสมบัติ แจ้งว่าบุตรนางนั้นมีความสัตย์ซื่อกตัญญูต่อมารดาจึงประทานราชธิดา ต่อมาถึงได้ราชสมบัติ ทรงพระนามว่าพระเจ้าขุนเต๋ ซึ่งท่านได้นกยูงทองแดงนี้ก็ติดอยู่" ความเห็นของขุนฮิวแสดงอยู่ในตัวว่าขุนฮิวหาได้รู้ประวัติความเป็นมาของนกยูงทองแดงตัวนี้ไม่ แต่ด้วยเล่ห์ลั่นอันไหลลื่นของขุนนางระดับที่ปรึกษาใหญ่ กลับยกเอาความฝันแต่ครั้งประวัติศาสตร์หลายร้อยปีขึ้นมาเทียบเคียง เพื่อเอาอกเอาใจโจโจให้ฮึกเหิมแล้วคิดแย่งชิงเอาราชสมบัติ โจโจได้ฟังคำขุนฮิวดังนั้นก็มีความยินดี แต่มิได้กล่าวตอบประการใด

ครั้นรุ่งขึ้นโจโจเรียกประชุมขุนนางข้าราชการเมืองกี้จิว แล้วสั่งการให้สร้างเมืองใหม่ขึ้นที่ริมแม่น้ำเจียงโหวในท้องที่ตำบลเจียงกุกัน เพื่อเป็นมณฑลอนุสรณ์และบุชานกยูงทองแดงที่ขุดค้นได้นั้น โจโจได้สั่งให้ก่อสร้างปราสาทขึ้นที่ริมแม่น้ำสูงห้าชั้น ประดับประดาอย่างสวยงาม กลางยอดหลังคาตั้งแท่นให้เป็นที่สถิตของนกยูงทองแดงสำหรับคนทั้งปวงได้กราบไหว้บูชาจากทั่วทุกสารทิศ ใช้เวลาการก่อสร้างถึงหนึ่งปีจึงจะแล้วเสร็จ ในขณะทีปราสาทใกล้จะแล้วเสร็จนั้น โจโจบุตรของโจโจซึ่งเป็นผู้น้องของโจโจได้เห็นปราสาทริมแม่น้ำเจียงโหวหลังนั้นเป็นหลังเดี่ยวคิดว่าไม่สมเกียรติแก่โจโจซึ่งเป็นถึงอัครมหาเสนาบดี จึงเสนอ แก่โจโจว่าธรรมดาป่าใหญ่ย่อมไม่ใหญ่ได้ด้วยไม้เพียงต้นเดียว ผู้มีอำนาจเรื่องเดชะนภาพไตก็เพราะมีผู้ร่วมคิดอ่านทั้งฝ่ายบนแล

ฝ่ายนี้ อันปราสาทริมแม่น้ำเจียงโหน้แม้ว่าสวยสง่างามนัก แต่ยังไม่ยิ่งใหญ่ สมกับบารมี จึงขอเสนอให้สร้างปราสาทหลังยอดขนาดสูงสามชั้นขึ้นอีกสองหลังทางซ้ายขวาของปราสาทหลังเดิมเรียงรายไปตามลำแม่น้ำเจียงโหน้ บนกลางยอดปราสาทหลังขวาให้หล่อรูปมังกรไว้เป็นสัญลักษณ์ บนกลางยอดปราสาทหลังซ้ายให้หล่อรูปหงส์ไว้เป็นสัญลักษณ์ และให้ทำสะพานลอยเชื่อมปราสาททั้งสามหลังตรงชั้นสามให้ถึงกันตลอด

โจโจไม่ได้คาดคิดว่าการสร้างปราสาทสามหลังริมแม่น้ำเจียงโหน้ครั้งนี้จะถูกใช้เป็นข้ออ้างที่ทำให้สงครามใหญ่คือสงครามเซ็กเพ็กระเบิดขึ้นในเวลาต่อมา โจโจได้ฟังความคิดของโจลิดผู้บุตรแล้วจึงสั่งการให้โจลิดเป็นแม่กองควบคุมงานก่อสร้างปราสาทซ้ายขวาตามข้อเสนอตั้งแต่บัดนั้น จากนั้นโจโจจึงสั่งการให้เตียวเอี้ยนคุมทหารไปตั้งด่านป้องกันความปลอดภัยอยู่ที่ชายแดนเมืองกิว และให้สำรวจกำลังพลที่เข้าสวามิภักดิ์ในสงครามภาคเหนือปรากฏว่ากองทัพโจโจได้ทหารเพิ่มขึ้นถึงห้าสิบล้าน มีทหารเอก ทหารรองเป็นอันมาก โจโจสั่งให้ปรับปรุงกองทัพรับทหารใหม่เก่าเข้าประจำกรมกองต่างๆ แล้ว จึงให้เลิกทัพกลับเมืองสู่โตถึงเมืองสู่โตแล้วโจโจรำลึกถึงคุณกษัตริย์ จึงให้รับกษัตริย์บุตรของกษัตริย์แคว้นเข้ามารับราชการ

พอวันรุ่งขึ้นโจโจจึงให้เชิญประชุมที่ปรึกษา แม่ทัพนายกองและขุนนางข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ เพื่อปรึกษาวางแผนการทัพไปปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ ขุนสวกที่ปรึกษาผู้ใหญ่และถือว่าเป็นหลักชัยของฝ่ายโจโจฟังปรารภของโจโจแล้วทักท้วงว่าท่านเพิ่งเสร็จศึกจากภาคเหนือมายังไม่ทันข้ามเดือน เหล่าทหารทั้งปวงยังอดโรยอยู่ทั้งทหารที่ได้มาใหม่มีเป็นจำนวนมาก จำเป็นต้องฝึกซ้อมบำรุงทแกล้วทหารและสร้างสมเสบียงอาหารให้พร้อมเพรียงก่อน เมื่อล่วงเข้าปีใหม่แล้วจึงค่อยคิดอ่านทำการจึงจะชอบ ความเห็นของขุนสวกในครั้งนี้สวนทางกับความเห็นของขุนฮิวอย่างสิ้นเชิง แต่เมื่อโจโจได้ฟังความเห็นของขุนสวกแล้วกลับเห็นชอบกับความเห็นนั้น

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ทำดีแล้วเด่นก็เป็นภัย (ตอนที่ 179)

เจี้ยนอันศกปีที่สิบเอ็ด หรือประมาณปีพุทธศักราช 750 เดือนสิบเอ็ด โจโจไปปราบปรามหัวเมืองภาคเหนือราบคาบแล้วยกกองทัพกลับเมืองหลวง บำรุงทแกล้วทหารและปรับปรุงกองทัพ เพื่อเตรียมปราบปรามหัวเมืองฝ่ายใต้ต่อไป สถานการณ์ในช่วงนี้เสี้ยนหนามที่ขัดขวางโจโจทางภาคพายัพมีมาแห่ง หันซุย ทางภาคตะวันตกมีเล่าเจียงเจ้าเมืองเสฉวน และเตียวป้อเจ้าเมืองตงฉวน ทางฝ่ายใต้มีเล่าเปียวเจ้าเมืองเกงจิว และขุนกวนเจ้าเมืองก้งตั้ง โจโจครองอำนาจรัฐแน่นหนาเข้มแข็งมากขึ้นทุกวันและแผ่ขยายอำนาจออกไปอย่างกว้างขวางมากกว่าครั้งใดๆ ในขณะที่ขุนกวนนั้นเล่าก็ครองอำนาจเป็นปีกแผ่นในดินแดนก้งตั้ง คงเหลืออยู่ แต่เล่าปีเท่านั้นที่ยังคงเป็นเชื้อพระวงศ์เพนเจร และบัดนี้ได้เร่รอนมาอาศัยเล่าเปียวอยู่ที่เมืองเกงจิว

ดูสภาพของเล่าปีในวันนี้แล้วยังไม่เห็นเค้าลางว่า จะตั้งตัวขึ้นเป็นใหญ่และทำให้แผ่นดินกลายเป็นสามก๊กขึ้นมาได้อย่างไร เพราะดินแดนสักกระผีกี่ก็ไม่มีครอบครัวเป็นเจ้าของ บรรดาที่ปรึกษาที่เชี่ยวชาญวิชาการสงครามก็ไม่ปรากฏตัว มีแต่ขุนเขียน บิดัก และกันหยง ซึ่งเป็นเพียงที่ปรึกษาระดับธรรมดาเท่านั้น ส่วนขุนพลกลับเข้มแข็งคือ มีกวนอู เตียวหุย และจูล่ง เป็นยอดทหารเสือ แต่เพราะเหตุที่เล่าเปียวนั้นมันใจโอบอ้อมอารี โดยเฉพาะกับเล่าปี นั้นเล่าเปียวได้ยอมรับนับถือว่าเป็นเชื้อพระวงศ์และมีแซ่เดียวกัน จึงทำนุบำรุงดูแลอุปการะเล่าปีเป็นอย่างดี แต่ถึงกระนั้นฐานะเล่าปีก็ยังคงเป็นเพียงผู้อาศัยเจ้าเมืองเกงจิวอยู่นั่นเอง อยู่มาวันหนึ่งในขณะที่เล่าเปียวออกจากราชการ เจ้าหน้าที่กรมการเมืองได้กล่าวรายงานว่าบัดนี้เตียวบูกับตันสูน ซึ่งเป็นหัวหน้าหน่วยลาดตระเวนของด่านเมืองก้งแฮ่ที่ติดต่อกับเมืองก้งตั้งนั้นประพฤติมิชอบในราชการ ใช้อำนาจข่มเหงราษฎรและกำเริบถึงขนาดให้ลูกน้อง เตียวปล้นชิงวิ่งราวทรัพย์สินของประชาชน และได้รายงานต่อไปว่าสถานการณ์ในขณะนี้เตียวบู ตันสูนได้กำเริบมากขึ้นตั้งตัวขัดขวางทางราชการ ช่องสมผู้คนอยู่ในเขตแดนเมืองก้งแฮ่ จึงขอให้ทางเจ้าเมืองส่งกำลังไปปราบปราม เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็ตกใจจึงปรึกษาด้วยขุนนางและข้าราชการว่าทำอย่างไรจึงจะปราบปรามเตียวบูและตันสูน เพื่อให้ความสงบสุขกลับคืนมาได้อีกครั้งหนึ่ง เล่าปีได้ฟังปรารภดังนั้นจึงขออาสาพาล่าทัพไปปราบปราม เตียวบูและตันสูน เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจสั่งจัดกำลังทหารสามหมื่นและให้เล่าปีเป็นแม่ทัพยกไปปราบปรามเตียวบูและตันสูน

เล่าปีรับคำสั่งแล้วพาควนอู เตียวหุย จูล่ง ยกทหารสามหมื่นออกจากเมืองเกงจิว ตรงไปยังเขตแดนเมืองก้งแฮ่ในพื้นที่ซึ่งเป็นเขตเคลื่อนไหวของเตียวบูและตันสูน แล้วให้ตั้งค่ายมั่นไว้ ทางด้านเตียวบูและตันสูนได้ช่องสมผู้คนไว้เป็นกำลังเป็นจำนวนมาก ตั้งตัวแข็งเมืองไม่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวอีกต่อไป ครั้นได้ทราบข่าวว่าเล่าปียกกองทัพมาปราบปรามก็พาทหารยกออกไปรบด้วยเล่าปี ตัวเตียวบูและตันสูนยืนม้าคู่กันหน้ากองทหาร แล้วทำให้เล่าปีออกมารบ เล่าปีเห็นดังนั้นจึงพาควนอู เตียวหุย จูล่ง และทหารยกออกจากค่ายไปตั้งเผชิญหน้ากับ

กองทัพของเตียวบูและตันสูน เว้นพื้นที่ตรงกลางไว้เป็นลานรบ เล่าปีสังเกตเห็นม้าซึ่งเตียวบูขึ้นนั้น ประกอบด้วยลักษณะของม้าศึกสูงใหญ่ ช่วงขาเก้าย่าแข็งแรง ข้อมเท้าใหญ่กว่าปกติ หุสันตั้งชัน หางเป็นพวงฟู ขนเป็นสีดอกเลา จึงว่ากับกวนอู เตียวหุย และจูล่งว่าม้านี้มีลักษณะที่ยอดเยี่ยม สมควรเป็นม้าศึก จูล่งได้ฟังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้าขออาสาออกไปรบด้วยเตียวบูและตันสูน แล้วจะจับมันมาเป็นบรรณาการแก่ท่านจงได้ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็พยักหน้าเป็นเชิงอนุญาต จูล่งได้รับอนุญาตจากเล่าปีให้ออกรบแล้วกระเทิบโกลนม้าออกไปกลางลานรบ กลองศึกทั้งสองฝ่ายดังกระหึ่มเป็นสัญญาณให้ทหารเอกทั้งสองฝ่ายเข้ารบกัน จูล่งรบกับเตียวบูได้สามเพลงก็เอาทวนแทงเตียวบูตกม้าตาย พอเตียวบูตกลงจากหลังม้าจูล่งก็ชักบังเหียนม้าตรงไปที่ม้าซึ่งเตียวบูขี่ คว่าเอาบังเหียนม้านั้นมากุมไว้ แล้วขี่ม้าจะกลับมาทางด้านเล่าปีโดยจูล่งของเตียวบูตามมาด้วย ตันสูนเห็นจูล่งสังหารเตียวบูก็โกรธ พอเห็นจูล่งจูงม้าของเตียวบู หันหลังกลับจะเข้าไปหาเล่าปีจึงเห็นเป็นโอกาสที่จะลอบเข้าทำร้ายจูล่งได้ ดังนั้นตันสูนจึงชักม้าปรีตรงเข้าไปทางด้านหลังของจูล่ง เตียวหุยสังเกตเห็นการณ้อย่างใกล้ชิด เห็นเหตุการณ์ดังนั้นจึงชักบังเหียนม้าปรีเข้าไปสกัดตันสูนไว้ แล้วเอาทวนแทงตันสูนตกม้าตาย ทหารของเตียวบูและตันสูนเห็นนายทัพทั้งสองคนถูกจูล่งและเตียวหุยสังหารภายใต้เพลงรบไม่กี่เพลงก็พากันตกใจแตกตื่นบ้างก็แตกหนี ส่วนที่เหลือได้ยอมเข้าสวามิภักดิ์กับเล่าปี

เล่าปีรับทหารของเตียวบูและตันสูนเข้าสังกัดในกองทัพแล้วปราบปรามโจรผู้ร้าย ณ ชายแดนเมืองกังแฮจนสงบราบคาบจึงยกกองทัพกลับเมืองเกงจิว พอกองทัพเคลื่อนเข้าใกล้เขตเมืองเกงจิว เล่าปีจึงสั่งให้ม้าเร็วรีบเข้าไปรายงานให้เล่าเปียวทราบ เล่าเปียวทราบความแล้วมีความยินดีนัก รีบพาทหารคนสนิทออกมารอรับเล่าปีอยู่ที่นอกประตูเมืองเล่าปียกกองทัพกลับถึงประตูเมืองเกงจิว เห็นเล่าเปียวมารอรับอยู่ก็ดีใจ ลงจากหลังม้าคารวะเล่าเปียวแล้วรายงานการศึกษาให้ เล่าเปียวฟังทุกประการ เล่าเปียวฟังรายงานการศึกษาแล้วสรรเสริญและยกย่องความดีความชอบของเล่าปีเป็นอันมาก จากนั้นจึงนำเล่าปีและกองทัพกลับเข้าไปในเมือง สั่งการให้แต่งตั้งเลียงเล่าปี แม่ทัพนายกองและทหารทั้งปวงที่ชนะศึกกลับมาอย่างสมเกียรติ ในขณะที่เสพสุรกินโต๊ะกันอยู่นั้น เล่าเปียวได้ปรารภขึ้นว่าเมืองเกงจิวนี้เป็นเมืองหน้าด่าน มีความเสี่ยงต่ออันตรายและสงครามทุกเมื่อ เพราะบ้านเมืองขณะนี้เป็นอย่างล้าจล พวกขุนศึกหัวเมืองต่างๆ คิดช่วงชิงขยายอิทธิพลและอำนาจ ดังนั้นสถานการณ์สงครามจึงวางใจไม่ได้แม้แต่นิดเดียว

เล่าเปียวประเมินว่าทางด้านไต้หนั้นขุนกวนไต้ครองอำนาจในเมืองกังตั้ง ช่องสุมกำลังพลไว้เป็นอันมาก ทางด้านตะวันตกก็ยังมีเตียวป้อเจ้าเมืองตั้งฉวน แลนอกเขตเมืองจิ้นก็มีเมืองล่าอวดซึ่งมีเขตแดนติดต่อกันทั้งสามทางนี้อาจจะยกกองทัพเข้ามารุกรานแดนเมือง เกงจิวได้ทุกเมื่อจึงมีความวิตกว่าภัยสงครามอาจเกิดขึ้นจากทั้งสามด้านนี้ เล่าเปียวได้สอบถามความเห็นเล่าปีว่า ทำอย่างไรจึงจะป้องกันเมืองเกงจิวให้ปลอดภัยได้ เล่าปีจึงว่าข้าพเจ้ามียอดทหารเสืออยู่สามคน สามารถที่จะรับมือกับการรุกรานได้ ดังนั้นหากท่านพอใจที่จะมอบหมายให้ทหารเอกคนใดของข้าพเจ้าไปรักษาเขตแดนก็จงแต่งตั้งมอบหมายตามที่เห็นสมควรเถิด เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงบอกเล่าปีให้เรียกสามทหารเสือมาที่โต๊ะเพื่อจะได้ดูหน้าค่าตาและทำความรู้จัก เล่าปีจึงเรียกกวนอู เตียวหุย จูล่งเข้ามาคารวะคำนับเล่าเปียว เล่าเปียวได้พิเคราะห์บุคลิกลักษณะกวนอู เตียวหุย และจูล่งแล้ว เห็นว่ามีรูปร่างลักษณะสมเป็นทหารเอกก็พึงใจ จึงแต่งตั้งให้เตียวหุยเป็นผู้คุมกำลังกองทัพยกไปรักษาด่านซึ่งต่อแดนกับเมือง ล่าอวด ให้กวนอูเป็นผู้คุมกำลังกองทัพยกไปรักษาด่านด้านเมืองตั้งฉวน ส่วนจูล่งให้เป็นผู้คุมกำลังกองทัพยกไปรักษาด่านซึ่งอยู่ต่อแดนกับเมืองกังตั้ง สามนายทหารเอกรับคำสั่งเล่าเปียวแล้ว วันรุ่งขึ้นจึงคำนับลาเล่าปี แล้วไปที่กองทัพคุมทหารในบังคับบัญชาแยกออกจากเมืองเกงจิวไปตั้งรักษาด่านทั้งสามด้าน

เล่าเปียวให้ความไว้วางใจเล่าปีถึงกับมอบให้นายทหารเอกของเล่าปีคุมกำลังทหารไปรักษาด่านสำคัญของเมืองเกงจิวทั้งสามด้าน เพราะความไว้วางใจที่เห็นว่าเล่าปีเป็นผู้มีความสัตย์สุจริต เป็นเชื้อพระวงศ์และแซ่เดียวกัน มั่นใจว่าเล่าปีจะไม่คิดร้ายหรือทำอันตรายแก่เมืองเกงจิว แต่ในขณะที่เล่าเปียวสบายใจอยู่กับสถานการณ์ที่มั่นใจว่าจะปลอดภัยจากรุกรานทั้งสามด้านนั้น ปัญหาทางการเมืองภายในเมือง เกงจิวเองก็เกิดขึ้น เนื่องจากขั้วมอซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองกำลังทหารของเมืองเกงจิวและมีศักดิ์เป็นน้องของนางขั้วสูหยินผู้เป็นภรรยาของเล่าเปียวเห็นว่าหน้าที่เล่าเปียววางใจเล่าปีให้คุมกำลังทหาร รักษาด่านถึงสามด้านดังนี้ หากเล่าปีคิดร้ายเมืองเกงจิวและพรรคพวกของตัวเองจะเป็นอันตราย ทั้งมีน้ำใจริษยาต่อเล่าปีที่ได้รับความไว้วางใจจากเล่าเปียวถึงเพียงนี้ จึงไม่พอใจเล่าปีเป็นอันมาก

ดังนั้น ขั้วมอจึงเข้าไปที่ฉวนของเล่าเปียวขอพบนางขั้วสูหยินผู้พี่แล้วว่า "บัดนี้เล่าเปียวเชื่อถือเล่าปี ให้ทหารเล่าปีทั้งสามคนนั้นคุมทหารออกไปตั้งอยู่ปลายแดนทั้งสามตำบล ตัวเล่าปีนั้นอยู่ในเมืองนานไปข้าพเจ้าเห็นจะมีภัยถึงเล่าเปียวเป็นมั่นคง" ว่าแล้วก็ยุนางขั้วสูหยินผู้พี่ว่าหากอำนาจของเล่าปีในเมืองเกงจิว มีมากขึ้นเพียงใดอำนาจของตระกูลขั้วของเราก็จะถูกเบียดให้ลดน้อยถอยลงเท่านั้น ในฐานะที่พี่ท่านเป็นถึงสูหยินของเล่าเปียว นับเป็นหลักชัยสำคัญของตระกูลขั้ว จงใคร่ครวญไตร่ตรองให้จงดี นางขั้วสูหยินได้ฟังคำขั้วมอผู้น้องแล้ว วิสัย

อิจจาริษาและหวงอำนาจประจำตัวก็คุกรุ่นขึ้น มีสีหน้าไม่ปกติให้เห็นอย่างชัดเจน ชั่วมอเห็นอาการของพี่สาว ดังนั้นก็รู้ว่าแผนการยุให้รำ ต่ำให้แยกของ ตัวบรรลผลแล้วจึงถือโอกาสคำนับลาผู้พี่

ครั้นค่ำลงพอเล่าเปียวกลับจากวาราชการมาที่จวน นางซุฮุหยิน เข้าไปทำที่เอาอกเอาใจเล่าเปียวเป็นพิเศษ แล้วใช้มารยาหญิงว่ากับเล่าเปียวว่านับแต่เล่าปีมาอาศัยอยู่ที่เมืองเกงจิวนี้ ได้คบหาของสมผู้คนไว้เป็นอันมาก คนทั้งปวงเห็นเล่าปีเป็นเชื้อพระวงศ์ซึ่งสองเด็กนับถือยกย่องว่าเป็นพระเจ้าอา จึงพากันเข้าเป็นพวกของเล่าปีเป็นอันมาก เล่าปียังมีเกียรติภูมิและพรรคพวกมากขึ้นเพียงใด ก็จับบงบารมีของท่านซึ่งเป็นเจ้าเมืองให้ลดน้อยถอยลงเพียงนั้น แล้วว่าบัดนี้ท่านให้ทหารเอกของเล่าปีไปรักษาด่านไว้ถึงสามตำบล ในขณะที่เล่าปีของสมผู้คนอยู่ในเมือง วันใดที่เล่าปีคิดร้ายต่อท่าน วันนั้นท่านคงเสียที่เป็นมั่นคง ขอท่านจงระวังตัวและคิดอ่านแก้ไขไว้ให้ทันทางที่เล่าเปียวได้ฟังคำเมียดแล้วกลับแย้งว่า "อันเล่าปีนั้นเป็นคนสัตย์ซื่อ มิได้คิดร้ายต่อเรา" นางซุฮุหยินได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าวิสัยเสียก่อนจับสัตว์เป็นอาหาร นั้นหากดูลักษณะการแล้วก็จะเห็นความนุ่มนวลอ่อนช้อยนิบนาบราวกับว่าไม่มีพิษภัยแต่ประการใด แต่เมื่อเป็นที่แล้วก็จะข่มจับสัตว์นั้นเป็นเหยื่อ วันหนึ่งท่านเห็นเล่าปีว่าเป็นคนซื่อ หากวันหน้าเล่าปีไม่ซื่อเหมือนใจท่านคิด โอกาสแก้ไขป้องกันตัวให้ปลอดภัยจะมีอยู่หรือไฉน เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็จึงเสียไม่ตอบคำ แต่ข้างในใจของเล่าเปียว จะคิดอ่านประการใดยากที่ใครอื่นจะล่วงรู้ได้ แต่ทว่าน้ำใจคนนั้นเมื่อ ถูกคนซื่อในทางร้าย มักมีวิสัยที่จะโน้มไปในทางระแวงแคลงใจ ดังนั้นเล่าเปียวในวันนั้นแม้ยังเชื่อมั่นเล่าปีว่าสัตย์ซื่อไม่คิดร้ายต่อตัว แต่ในใจนั้นย่อมต้องตั้งความระแวงเล่าปีอยู่ไม่มากก็น้อย

วันหนึ่งเล่าเปียวขี่ม้าพาทหารออกตรวจการเขตรอบนอกของเมือง เกงจิว โดยมีเล่าปีติดตามไปด้วย พอขี่ม้าตรวจการไปได้พักใหญ่เล่าเปียวจึงให้หยุดขบวน และตรวจดูภูมิประเทศที่ถูกน้ำท่วมเป็นประจำ ครั้นตรวจการเสร็จจะขึ้นม้าเดินทางต่อไป เล่าเปียวสังเกตเห็น ม้าของเตียวบูที่เล่าปีชื่ออยู่นั้นมีลักษณะขอบกลองดงามนัก จึงสอบถามเล่าปีว่าม้านี้ท่านได้แต่ไหนมา เล่าปีตอบว่าม้านี้เป็นม้าของเตียวบูเคยใช้ขี่ เมื่อเตียวบูเจ้าของม้าตายแล้ว ข้าพเจ้าจึงได้ม้านี้มา เล่าเปียวเป็นเจ้าเมืองที่นิยมชมชอบม้า ได้ฟังดังนั้นจึงเดินเข้ามาใกล้ม้า ตรวจดูลักษณะของม้าโดยละเอียด แล้วชมว่าม้านี้ช่างเป็นม้าวิเศษสง่างามสมเป็นม้าศึก เล่าปีเห็นเล่าเปียวพอใจม้า จึงลงจากหลังม้า เข้ามาคำนับเล่าเปียว แล้วว่าม้านี้สง่างามสมเป็นม้าศึก ข้าพเจ้าขอมอบแก่ท่านเป็นของขวัญ เล่าเปียวเห็นดังนั้นก็มีความยินดี กล่าวขอบใจเล่าปีแล้วเอาม้านั้นมาขี่ และมอบม้าที่ขี่มาให้แก่เล่าปีขี่กลับเข้าเมือง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ศกมมงคลนิมิต (ตอนที่ 180)

เล่าปีอาศัยเล่าเปียวอยู่ที่เมืองเกงจิว สร้างผลงานและความชอบปราบปรามโจรผู้ร้ายจนสงบราบคาบและอาสาให้กวนอู เตียวหุย จูล่ง รับหน้าที่เป็นผู้รักษาด่าน ปกป้องเมืองเกงจิวไว้ถึงสามด้าน แม้เมื่อ เล่าเปียวพอใจม้าที่ ยึดได้จากเตียวบู เล่าปีก็มอบให้เป็นของขวัญแก่เล่าเปียว ทำให้เล่าเปียวไว้วางใจ และพึงใจเล่าปีเป็นอัน มากความดี ความดี และความเด่นของเล่าปีด้านหนึ่งย่อมเป็นคุณแก่เล่าปีที่จะอาศัยทำราชการในเมืองเกงจิว อย่างมีความสุข แต่อีกด้านหนึ่งกลับก่อเงาหนอของเพกภัยให้เกิดขึ้นอย่างเงิบเขยิบ กรณีเป็นดังภาษิตที่ว่า "จงทำดีแต่อย่าเด่นจะเป็นภัย ไม่มีใครเขาอยากเห็นเราเด่นเกิน" เล่าเปียวกลับจากตรวจการนอกเมืองแล้วขี่ม้า ซึ่งเล่าปีมอบให้กลับเข้าเมืองด้วยความยินดี เล่าปีได้ตามมาส่งเล่าเปียวจนถึงหน้าจวน แล้วจึงแยกกลับที่พัก ในขณะที่เล่าเปียวขี่ม้าเข้าไปในบริเวณจวน ปรากฏว่าเก้งอวดซึ่งเป็นนายทหารและที่ปรึกษาคนสำคัญของ เมืองเกงจิวนำรถรบอยู่ก่อนแล้ว เก้งอวดทราบข่าวเล่าเปียวกำลังกลับเข้ามาที่จวนจึงออกไปต้อนรับ พอเก้ง อวดเห็นม้าที่เล่าเปียวขี่มีลักษณะสง่างามแต่แฝงไว้ด้วยความชอบกลประหลาดนัก จึงถามเล่าเปียวว่าม้านี้ ท่านได้มาจากที่ไหน เล่าเปียวตอบว่าเดิมม้านี้เป็นของเตียวบู เล่าปีไปปราบปรามเตียวบูและตันซุน สังหาร เตียวบูแล้วจึงยึดม้านี้มา และมอบให้แก่เราเป็นของขวัญ เก้งอวดประคองเล่าเปียวลงจากหลังม้าแล้วเข้าไป สังเกตตรงบริเวณอาณาเห็นขนสีดำแซมอยู่ในสีดำ มีลักษณะคล้ายดาบ และยังมีสีดำเป็นจุดๆ อีกข้างละ สีจุด เก้งอวดเดินวนมาดูที่หัวม้าเห็น ที่ขอบตามีร่องน้ำตา จึงตรวจดูที่กีบเท้าม้าปรากฏว่ามีกีบเท้าที่ใหญ่กว่า กีบเท้าม้าปกติ ช่วงโคนข้อเท้าใหญ่และแข็งแรงกว่าปกติมาก เก้งอวดยืนไตร่ตรองลักษณะม้าอย่างเงิบขริม ในขณะที่เล่าเปียว เห็นอาการของเก้งอวดแล้วก็สงสัย จึงหยุดยืนมองเก้งอวดอยู่ครู่หนึ่งแล้วถามว่ามีสิ่งใด ผิดปกติหรือ เก้งอวดจึงว่าข้าพเจ้าพอมีความรู้เรื่องลักษณะของม้า เพราะพี่ของข้าพเจ้าชื่อว่าเก้งเหลียงนั้นมี ความรู้ชำนาญในการดูลักษณะม้าว่า ดีแลร้าย ก่อนที่เก้งเหลียงผู้พี่จะถึงแก่ความตายนั้น ได้บอกตำราดู ลักษณะม้าไว้กับข้าพเจ้าให้รำเรียนสืบทอดสืบไป แล้วว่าข้าพเจ้าได้พี่เคราะห์ดูลักษณะม้าซึ่งท่านขี่แล้ว แม้ว่า จะแข็งแรงสง่างาม มีฝีเท้ารวดเร็วสมเป็นม้าศึกก็จริงอยู่ " แต่ลักษณะร้ายที่ริมฝีกษทั้งสองข้างล่างนั้นเป็นร่อง น้ำตา ที่ขวัญนั้นมิขร่ายแซมอยู่" เก้งอวดได้กล่าวต่อไปว่า ม้าลักษณะนี้เป็นม้าที่กินเจ้าของ เตียวบู ขี่ม้านี้จึง

ถึงแก่ความตาย ดังนั้นการที่ท่านเอามานี้ไว้ซึ่งจึงเป็นอัปมงคล และให้โทษแก่เจ้าของ ท่านจงคิดอ่านแก้ไขให้พ้นไปจากตัวเถิด เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็เชื่อถือในคำแก่งอวด เพราะเคยเห็นประจักษ์มาแต่ก่อน ดังนั้นในวันต่อมาเล่าเปียวจึงให้ทหารคนสนิทไปเชิญเล่าปี่มากินโต๊ะที่จวน ค่าของแก่งอวดนั้นทำให้ความระแวงในใจของเล่าเปียวเพิ่มพูนมากขึ้น เพราะคิดไปว่าเมื่อมามีลักษณะร้าย โฉนเล่าปี่จึงมอบให้แก่เรา หรือว่าเล่าปี่จะคิดร้ายต่อเรา พอความระแวงเพิ่มขึ้นดังนี้ จึงไปสมเข้ากับมารยาของนางซวี่ฮุยิน เล่าเปียวจึงคิดที่จะดำเนินการตามความเห็นของนางซวี่ฮุยินให้เล่าปี่ไปอยู่เสียที่ไกลตัว

ครั้นเล่าปี่มากินโต๊ะที่จวนแล้ว เล่าเปียวจึงแจ้งแก่เล่าปี่ว่าตามที่ท่านมอบม้าแก่เราเป็นของขวัญนั้นขอใจยิ่งนัก แต่ทว่าตัวเรานี้ชรา แล้วมิได้ออกสู่การสงคราม ดังนั้นมานี้อยู่ที่เราจึงไม่มีประโยชน์สมแก่คุณค่า ท่านจงรับมานี้กลับคืนไปใช้ในการศึกสงครามจะเป็นประโยชน์ยิ่งกว่า แล้วว่าท่านมาอยู่อาศัยในเมืองเกงจิวนี้ได้สร้างความดีความชอบไว้แก่ชาวเมืองเป็นอันมาก ดังนั้นข้าพเจ้าจะให้ท่านไปรักษาเมืองซินเอี้ยเพื่อเป็นฐานกำลังสนับสนุนนายทหารที่ไปรักษาด่าน แลเมืองซินเอี้ยนี้เสบียงอาหารก็บริบูรณ์ ท่านจงรับหน้าที่จัดส่งเสบียงให้แก่ทหารที่รักษาด่านทั้งสามทางนั้นด้วย เล่าปี่ไม่ทราบความนัยที่เล่าเปียวต้องการจะคืนม้า และไม่ทราบความระแวงที่เพิ่มขึ้นในใจของเล่าเปียว ได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าเมื่อท่านให้ความกรุณาตั้งนี้ ข้าพเจ้าก็ขอรับม้าไว้ใช้ในราชการ และขอขอบคุณท่านเป็นอันมาก ส่วนการด่านเมืองซินเอี้ยนั้นข้าพเจ้าจะรักษาไว้ให้ปลอดภัยและจะจัดส่งเสบียงส่งให้แก่ด่านทั้งสาม ตามคำสั่งของท่านไม่ให้ขาดเหลือเสร็จจากกินโต๊ะแล้วเล่าปี่จึงคำนับลาเล่าเปียว พอลงมาถึงหน้า จวนทหารประจำจวนของเล่าเปียวได้ลงมาขามอบ เล่าปี่สั่งให้ทหาร คนสนิทที่ตามมาจูงม้าที่ขี่มาแต่เดิมกลับไป ตัวเล่าปี่เดินมาที่ม้า เอามือทั้งสองลูบหน้าม้าแล้วว่าเป็นบุญของเราสองที่ได้กลับมาอยู่ร่วมกันอีกครั้งหนึ่ง เรามีความยินดีที่ได้เจ้ากลับคืนมาครั้งนี้ จงเต็มใจอยู่กับเรา เหมือนเพื่อนคู่ใจสืบไปเถิด ม้านั้นได้ยินคำเล่าปี่ก็เหมือนหนึ่งรู้ค่าคน พยักหน้าคล้ายกับอาการตอบรับ เล่าปี่เห็นดังนั้นก็หัวเราะ รับขึ้นม้าขี่ตามทหารกลับไปที่พัก ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปี่จึงพาครอบครัวและบรรดาทหารสนิทยกออกจากเมืองเกงจิวไปรักษาเมืองซินเอี้ยตามคำสั่งของเล่าเปียว

พอมาถึงประตูเมืองเห็นชายผู้หนึ่งชื่ออีเจี๋ย มีบุคลิกเป็นผู้คงแก่เรียน เป็นขุนนางรับราชการอยู่ที่เมืองเกงจิว เล่าปี่รู้จักนับถือกันมาแต่ก่อน เล่าปี่เห็นอีเจี๋ยยืนรออยู่ที่ประตูเมืองก็ลงจากหลังม้าเดินเข้ามาคำนับแล้วบอกว่า เล่าเปียวได้สั่งการให้ข้าพเจ้าเดินทางไปรักษาเมืองซินเอี้ยและจัดส่งเสบียงให้แก่ด่านทั้งสาม ได้มาพบท่านครั้งนี้นับเป็นโอกาสอันดี เพราะจะได้ถือโอกาสอลาทานไปพร้อมกัน อีเจี๋ยคำนับตอบเล่าปี่แล้วว่า ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนกับแก่งอวด วันวานนี้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมแก่งอวดตามปกติ แก่งอวดได้เล่าให้ฟังว่าเห็นม้าที่เล่าเปียวขี่มีลักษณะร้ายนัก ตามตำราลักษณะม้าบางชนิดว่าม้าที่มีลักษณะนี้มีชื่อว่าเด็กเลา จักเป็นอันตรายแก่เจ้าของ จึงแจ้งเล่าเปียวให้ทราบความ เล่าเปียวเกรงภัยจะเกิดแก่ตัว จึงมอบมานี้คืนแก่ท่าน ท่านไม่ทราบความหรือจึงเอามานี้มาขี่เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็กล่าวคำขอใจอีเจี๋ยแล้วว่า ตัวข้าพเจ้านี้ยากลำบากวาสนานัก ทำการสนองคุณแผ่นดินมาเป็นเวลาช้านานก็ยังคงรอนเรพเนจรอยู่ดังนี้ เมื่อวาสนาข้าพเจ้าเป็นดังนี้ก็สุดแท้แต่กรรม เวรจะบันดาลให้เป็นไป ม้าจะมีลักษณะดีแลร้ายประการใดก็คงไม่ทำให้ข้าพเจ้ายากลำบากวาสนาไปมากกว่านี้แล้ว เล่าปี่ขอบคุณอีเจี๋ยแล้วคำนับลาอีเจี๋ยเดินทางไปเมืองซินเอี้ย เมื่อไปถึงเมืองซินเอี้ยแล้วได้เรียกประชุมขุนนางแลข้าราชการเมืองซินเอี้ย กำหนดนโยบายให้ขุนนางและกรมการเมืองทั้งปวงตั้งหน้าตั้งตาทำนุ บำรุงอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข เร่งปราบปรามโจรผู้ร้ายและยาเสพติด ส่งเสริมราษฎรในการทำการเกษตรและในการค้าขายผลิต ผลทางการเกษตร เพื่อให้ราษฎรมีกำลังซื้อและเป็นรากฐานแห่งการค้าขายภายในเมืองให้เจริญรุ่งเรือง ผู้ใดเบียดเบียนราษฎรหรือประพฤติปฏิบัติไม่ชอบด้วยหน้าที่ราชการจะถูกลงโทษสถานหนัก ชาวเมืองอยู่เย็นเป็นสุขเพราะการปกครองที่เป็นธรรมของเล่าปี่ จึงมีความยินดีโดยทั่วกัน อีเจี๋ยแม้จะเป็นขุนนางอยู่ที่เมืองเกงจิวแต่ มีน้ำใจศรัทธาชอบพอเล่าปี่ได้ก็คิดดีศัพท์การปกครองของเล่าปี่ว่าทำให้ราษฎรมีความสุขก็ดีใจ ถือโอกาสมาเยี่ยมเยียนเล่าปี่ได้ขาด

เจียนอันศกปีที่สิบเอ็ด นางก่าฮุยินซึ่งเป็นภรรยาผู้ใหญ่ของเล่าปี่ตั้งครรภ์ และฝันว่าได้กลืนดาวจะเข้เข้าไปในท้องจึงตกใจตื่นขึ้น พอรุ่งเช้าจึงให้หาเต่าหยินแล้วเล่าความฝันให้ฟัง เต่าหยินได้ฟังความฝัน ชักถามเวลาฝันว่าเป็นเวลาค่อนรุ่ง คำนวนตามตำราแล้วจึงพยากรณ์ว่าบุตรในท้องของฮุยินจะเป็นผู้ชาย ดาวจะเข้หนึ่งดวงหนึ่งเป็นดาวประจำพระองค์พระมหากษัตริย์ ดังนั้นบุตรของฮุยินจึงเป็นผู้มีบุญ และเบื้องหน้าจะได้เป็นพระมหากษัตริย์ นางก่าฮุยินได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี มอบของขวัญจำนวนมากให้แก่เต่าหยินนั้น แล้วเล่าความให้เล่าปี่ทราบทุกประการครั้นถึงเดือนสามข้างขึ้นเวลากลางคืน นกกระเรียนขาวตัวหนึ่ง บินมาเกาะที่จวนของเล่าปี่ส่งเสียงร้องสือสือกว่าครั่ง แล้วบินไปทางด้าน ตะวันตก เวลานั้นนางก่าฮุยินเจ็บครรภ์ หญิงรับใช้ประจำจวนและหมอด้ายถูกเรียกตัวมาประจำหน้าที่เตรียมการคลอด นางก่าฮุยินปวดครรภ์มากขึ้นโดยลำดับและคลอดบุตรเป็นผู้ชายแต่เวลานั้น พลันที่บุตรนางก่าฮุยินร้อง "อุแว้" ขึ้นเป็นครั้งแรก ภายในห้องมีกลิ่นหอมอบอวลเป็นที่อัศจรรย์ เล่าปี่ได้รับรายงานว่าภรรยาผู้ใหญ่คลอดบุตรเป็นชายก็มีความยินดี รับมาเยี่ยมฮุยินและบุตรในทันที พอสาวใช้และหมอด้ายเอาเด็กมาให้ชม เล่าปี่เห็นบุตรมีอาการครบถ้วนสามสิบสอง

และมีผิวพรรณผุดผ่องนัก จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเต๋า ซึ่งแปลว่าดาวจระเข้ เพื่อให้เป็นมงคลนามสมดังความฝันของนางกำสุหยินเมื่อครั้งตั้งครรภ์นั้น

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) พรรณนาความตอนนั้นว่าในขณะที่ใกล้คลอดนั้น "ได้ยินเสียงนกหวายกั๊กษ์ร้องอยู่ตรงหลังคาประมาณสี่สิบคำ แล้วได้ยินร้องไปสูทิศตะวันตก แลมีกลิ่นเครื่องหอมนั้นบันดาลฟุ้งตกลงไปในตึกที่อยู่ แล้วนางกำสุหยินก็คลอดบุตร ออกมาเป็นชาย" นกหวายกั๊กษ์คือนกที่กินลมเป็นอาหาร มีอยู่ในตำนานของรามเกียรติ์ ทางราชการไทยละทิ้งตราแผ่นดินอันเป็นตราที่พระมหากษัตริย์ทรงโปรดเกล้าฯ ให้สร้างขึ้นไว้ใช้ในราชการแต่ครั้งแผ่นดินพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว หันมานิยมเอารูปสิ่งสารสัตว์เป็นตราสัญลักษณ์ประจำกระทรวงทบวงกรม และได้ใช้ตรานกหวายกั๊กษ์เป็นตราสัญลักษณ์ของกระทรวงการคลัง เพื่อแสดงความหมายว่าบรรดาขุนนางข้าราชการทั้งปวงของกระทรวงนี้ต้องเป็นคนซื่อสัตย์สุจริต จงรักภักดีต่อแผ่นดิน ไม่กินนอก ไม่กินใน ไม่ฉ้อราษฎร์ บังหลวง ให้สมกับคุณสมบัติของนกหวายกั๊กษ์ที่ไม่กินอาหารอย่างอื่นนอกจากลม ความตั้งใจดีนี้ด้านหนึ่งอาจจะเห็นได้ว่าเป็นความตั้งใจดีที่ต้องการส่งเสริมคุณธรรมของข้าราชการให้มีความซื่อสัตย์สุจริตในการปฏิบัติหน้าที่ราชการ แต่ในอีกด้านหนึ่งก็แฝงความหมายอยู่ในตัวเช่นเดียวกันว่าเนื่องเพราะมีขุนนางข้าราชการที่ฉ้อราษฎร์บังหลวงอยู่ไม่น้อยจึงต้องสร้างเกราะไว้คุ้มกันตัว ไว้เป็นเครื่องโฆษณาชวนเชื่อให้คนทั้งปวงเชื่อว่าเป็นผู้ซื่อสัตย์สุจริต จะกันไปในทางใดนั้นล้วนเป็นเรื่องที่ปวงชนย่อมพิจารณาวินิจฉัยได้เอง แต่ทว่าผลการสำรวจการฉ้อราษฎร์บังหลวงปรากฏว่ากรมสำคัญของกระทรวงการคลังหลายกรมเป็นแหล่งฉ้อราษฎร์บังหลวงมากที่สุดติดอันดับต้นๆ ในบรรดาหน่วยงานทั้งปวงของทางราชการสามก๊กฉบับภาษาจีนระบุว่านกที่บินมาเกาะหลังคาวนของเล่าปี่ ในคืนที่อาเต๋าคคลอดนั้นคือนกกระเรียนขาว ซึ่งถือว่าเป็นสัญลักษณ์มงคลเพราะเป็นนกที่บรรดาเขียนทั้งปวงใช้เป็นพาหนะและเป็นบริวารการที่เจ้าพระยาพระคลัง (หน) ถอดความเป็นนกหวายกั๊กษ์ก็เพื่อให้สอดคล้องกับค่านิยมของคนไทยที่ว่าอาเต๋าคเป็นผู้มีบุญ จะเป็นพระมหากษัตริย์ในวันข้างหน้า แต่ถ้าหากจะให้ตรงกับความหมายที่แท้ก็ชอบที่จะต้องแปลว่าเป็นพญาครุฑซึ่งเป็นพาหนะของพระนารายณ์ และใช้เป็นสัญลักษณ์บ่งบอกถึงความเป็นพระมหากษัตริย์ แต่สถานการณ์การเมืองในขณะนั้นและฐานะของขุนนางข้าราชการในขณะนั้นย่อมไม่กล้าบังอาจที่จะถอดความแปลความหมายนกกระเรียนให้เป็นพญาครุฑ เพราะถือกันว่าพระมหากษัตริย์ของไทยนั้นทรงดำรงพระฐานะที่สูงส่งกว่าพระมหากษัตริย์ทั้งปวงคือทรงเป็นสมมติเทพ ดังนั้นถึงคราวที่พระมหากษัตริย์หรือพระเจ้าแผ่นดินของชาติอื่นมาเยือนประเทศไทย จึงใช้คำว่าเข้าเฝ้าพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว

การที่นกกระเรียนหรือนกหวายกั๊กษ์ส่งเสียงร้องสี่สิบกว่าครั้งแล้วบินไปทางทิศตะวันตก คือนิมิตที่แสดงว่าอาเต๋าคจะได้เป็นพระมหากษัตริย์ในดินแดนตะวันตกคือเมืองเสฉวน อันเป็นดินแดนที่พระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์แห่งราชวงศ์ฮั่นอาศัยเป็นดินแดนที่ก่อสร้างตัวและสถาปนาราชวงศ์ฮั่น จำนวนครั้งของเสียงนกร้องคือนิมิตที่บ่งบอกว่าอาเต๋าคจะได้ครองราชย์สี่สิบกว่าปี เล่าปี่ยินดีที่ได้บุตรคนแรกเป็นผู้ชายตามคตินิยมของคนจีน จึงให้จัดพิธีบวงสรวงขอบคุณเทพยดา และจัดงานมหรสพให้ราษฎรได้รื่นเริงทั่วทั้งเมืองซินเจีย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

เอื้อมหาภัยมาใส่ตัว (ตอนที่ 181)

เจี้ยนอันศกปีที่สิบเอ็ด เดือนหก หลังจากอาเต๋าคคลอดได้เพียงสามเดือน เล่าปี่ทราบข่าวว่าโจโฉกรีธาทัพขึ้นภาคเหนือเพื่อปราบปรามอ้วนซงและอ้วนฮี จึงเห็นเป็นโอกาสอันดีที่จะยกทัพเมืองเกงจิวไปตีเมืองสุโต จึงเดินทางจากเมืองซินเจียไปเมืองเกงจิว เล่าปี่ได้เสนอความเห็นแก่เล่าเปียวว่าการที่โจโฉกรีธาทัพขึ้นเหนือครั้งนี้เป็นระยะทางไกลจากเมืองหลวง และได้นำกำลังทหารจากเมืองหลวงเป็นจำนวนมากไปในกองทัพด้วย ดังนั้นทหารในเมืองหลวงจึงเบาบางเป็นโอกาสอันดีที่จะกำจัดศัตรูแผ่นดิน เขตซุซงเต้ ให้เรื่องพระบรมเดชานุภาพแห่งราชวงศ์ฮั่นสืบไป เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงว่าเราได้อำนาจเมืองเกงจิวนี้มีความสุขมาช้านาน บัดนี้มีหัวเมืองโทและตรีขึ้นต่อเมืองเกงจิวเป็นอันมาก บ้านเมืองร่มเย็นเป็นสุขสมควรปรารถนาของเราแล้ว การที่จะก่อสร้างนคร ด้วยการกรีธาทัพไปตีเมืองหลวงนั้นจะทำให้เกิดความเดือดร้อนแก่ไพร่พลและอาณาประชาราษฎร์ทั้งการจะยกไปทำร้ายเขาก่อนนั้นไม่สมควร เว้นแต่ว่าโจโฉยกมาทำร้ายเราแล้วก็ชอบที่จะคิดอ่านป้องกันรักษาเมืองให้ปลอดภัย

เล่าเปียวแต่ไหนแต่ไรมาตั้งตัวเป็นปฏิปักษ์กับโจโฉ และเคยคบคิดกับเจ้าเมืองอื่นเพื่อกำจัดโจโฉมาแต่ก่อนถึงขนาดยกกองทัพไปร่วมรบก็หลายครั้ง มาครั้งนี้โอกาสเอื้ออำนวยอย่างยิ่ง เพราะเมืองหลวงมีทหารเบาบาง

และระยะทางที่โจโจกริธาทัพขึ้นเหนือขึ้นเป็นแดนไกล ยากที่จะยกกองทัพกลับมาป้องกันเมืองหลวงได้ ทันท่วงที ขอบที่เล่าเปียวจะถือโอกาสนั้นกอบกู้ราชวงศ์ขึ้น ท่านบำรุงพระเจ้าเทียนเต้ให้สมกับความเป็นเชื้อ พระวงศ์ แต่เล่าเปียวกลับปฏิเสธโดยเหตุผลที่อ่อนล้าดังนี้ จึงมีข้อนาคิดพิจารณาว่าเกิดแต่ความหวาดระแวง แคลงใจเล่าเปียว ว่าหากจัดกองทัพยกไปตีเมืองหลวงแล้ว เล่าเปียวซึ่งมีกำลังทหารเอกเข้มแข็งก็จะมีกำลังมาก ขึ้น แม้ยึดได้เมืองหลวงอำนาจก็จะตกได้แก่เล่าเปียว หรือแม้หากไม่สามารถยึดเมืองหลวงได้ กำลังทหารของเล่า เปียวก็จะเติบโตใหญ่ขึ้น อาจเป็นอันตรายต่อตัว เมื่อความระแวงแคลงใจเป็นดังนี้เล่าเปียว จึงปฏิเสธข้อเสนอของ เล่าเปียว การปฏิเสธไม่ยอมยกกองทัพเข้าตีเมืองหลวงครั้งนี้เป็นไปตาม ความคาดคิดประเมินสถานการณ์ของกุง แก เพราะในขณะเดียวกันนั้นในฝ่ายกองทัพโจโจก็มีความคิดเห็นว่าสมควรที่จะเลิกทัพจากภาคเหนือกลับมา ป้องกันเมืองหลวง เพราะบรรดาแม่ทัพนายกองหลายคนก็ได้ข่าวว่ามีความเคลื่อนไหวทางการทหารเมืองซิน เอี้ยซึ่งขึ้นต่อเมืองเกงจีว จึงเกรงว่ากองทัพเมืองเกงจีวจะยกเข้าตีเมืองหลวง ทั้งขณะนั้นยังไม่ทราบข่าวอันขง และอ้วนฮีหนีไปอยู่ที่ใด การไล่ล่าอ้วนขงและอ้วนฮีเหมือนกับงมเข็มในมหาสมุทร แต่ในครั้งนั้นกุงแกได้ ทักท้วงไม่เห็นด้วยกับความคิดเห็นของบรรดาแม่ทัพนายกอง โดยประมาณสถานการณ์ว่าเล่าเปียวหวาดระแวง เล่าเปียวและคนแบบเล่าเปียวนั้นเป็นคนดีแต่พูดคงจะไม่ยกกองทัพขึ้นไปตีเมืองหลวง จึงเสนอให้โจโจตั้งหน้า กวาดล้างภาคเหนือให้สงบราบคาบ

เล่าเปียวเห็นเล่าเปียวไม่ยอมรับแผนการก็มีได้ต่อความยาวสาวความยืดอีกต่อไป เล่าเปียวเห็นเล่าเปียวนิ่งเสียดังนั้น จึงเชิญเล่าเปียวไปกินโต๊ะที่ห้องโถงใหญ่ด้านในจวน ในขณะที่กินโต๊ะเสพสุราก็อยู่นั้น เล่าเปียวมีสีหน้า หม่นหมอง และทอดถอนใจใหญ่เป็นหลายครั้ง เล่าเปียวจะกล่าวความประการใด เล่าเปียวก็ได้แต่รับฟัง มิได้ออก ความเห็นโต้ตอบตามปกติ เล่าเปียวจึงถามว่าท่านมีความทุกข์ร้อนใจประการใดหรือ หากมีสิ่งใดที่ข้าพเจ้า จะช่วยเหลือแบกรับได้แล้วก็อย่าได้เกรงใจ เล่าเปียวจึงว่าตัวเรานี้มีความทุกข์ท่วมอยู่ในอก สุดที่จะยกขึ้น บอกกล่าวเล่าขานให้ท่านทราบได้ เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งสงสัยและหวั่นใจเล่าเปียว จึงเร่งเร้าถามว่าหากท่านมี ทุกข์ร้อนเพียงนี้แล้ว อย่าได้เก็บความทุกข์ร้อนนั้นไว้แต่ตัวเลย จงแบ่งภาระทุกข์ร้อนนั้นให้ข้าพเจ้าได้แบกรับ ร่วมด้วย เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็มิสีหน้าขมขื่นขึ้น เหลียวหน้าแลหลังคล้ายกับระวังตัวอยู่ แต่พอเหลียวไปทาง ด้านหลังเห็นใบหน้าสตรีถอยหลบจากที่แจ่มอยู่ที่ชายม่านก็รู้ว่าเป็นนางชิวสุหยินผู้เป็นภรรยา เล่าเปียวจึงสั่ง สตรีระมิได้พูดจาอีกต่อไป

เล่าเปียวเห็นดังนั้นก็รู้ทันว่าเล่าเปียวน่าจะมีความในใจที่ลึกซึ้งสำคัญที่อยากจะบอกแต่ไม่กล้าบอกเพราะเกรงจะ ได้ยินถึงนางชิวสุหยินผู้เป็นภรรยาซึ่งลอบแอบฟังอยู่หลังม่าน เล่าเปียวก็กินโต๊ะอยู่กับเล่าเปียว พอได้เวลาจึงคำนับ ลาเล่าเปียวกลับบ้านเมืองซินเอี้ย หลังจากนั้นเล่าเปียวได้ทราบข่าวว่าโจโจกำจัดอ้วนขง อ้วนฮี ปรามปรามภาคเหนือ สงบราบคาบแล้วยกทัพคืนพระนคร เล่าเปียวก็เสียดายที่คิดการแล้วไม่สมคະเนและเสียดายที่พลาดโอกาสอัน งดงามที่จะยึดเมืองหลวง ท่านบำรุงพระราชวงศ์ขึ้นตั้งปณิธาน เพราะเมื่อโจโจกริธาทัพกลับเมืองหลวงแล้ว กำลังทหารเติบโตใหญ่ยิ่งกว่าแต่ก่อนยอมยกที่จะเอาชัยชนะโจโจได้ เล่าเปียวคิดเสียดายดังนั้นก็ยิ่งทอดถอนใจ ใหญ่ อยู่มาวันหนึ่งมีทหารจากเมืองเกงจีวเดินทางมาเมืองซินเอี้ยขอพบเล่าเปียว แล้วแจ้งว่าเล่าเปียวมีคำสั่งให้ มาเชิญท่านไปที่เมืองเกงจีวเป็นการด่วน เล่าเปียวทราบดังนั้นก็รีบเดินทางไปที่เมืองเกงจีว เล่าเปียวคารวะเล่าเปียว ตามธรรมเนียมแล้ว ถามว่าท่านให้หาข้าพเจ้ามาโดยด่วนดังนี้มีราชการสำคัญประการใดหรือ เล่าเปียวจึงว่า "เมื่อเจ้าจะให้เกณฑ์ทหารไปตีเมืองสุโตเราไม่ยอมนั้น เพราะเราคิดผิด บัดนี้เราได้ยินข่าวว่าโจโจยกกลับมาถึง เมืองสุโตแล้วจะคิดอ่านยกกองทัพมาตีเมืองเรา" เล่าเปียวได้ข่าวโจโจคืนพระนครในช่วงระยะเวลาเดียวกับ เล่าเปียว แต่การข่าวลึกซึ้งกว่าตรงที่ได้ทราบข่าวว่าโจโจจะกรีธาทัพลงตีเมืองเกงจีวจึงตกใจกลัว และแรงของ ความตกใจกลัวนั้นได้ขมความหวาดระแวงที่มีต่อเล่าเปียวไว้จนสิ้น เล่าเปียวจึงรับสารภาพว่าที่ไม่ถือโอกาสยก กองทัพไปตีเมืองสุโตตามข้อเสนอของเล่าเปียวนั้นเป็นการคิดผิด เล่าเปียวได้ฟังเล่าเปียวดังนั้นก็สงสาร จึงปลอบใจ ว่าเหตุการณ์ผ่านพ้นไปแล้ว ท่านอย่าได้เก็บมากังวลต่อไปเลย วันเวลาข้างหน้ายังมี อีกรยาวไกล แผ่นดินทุก วันนี้เป็นลจาลจลุ่นวายยังไม่จบสิ้น ย่อมมีโอกาสที่โจโจจะต้องจากเมืองหลวงไปปราบขุนศึกหัวเมืองอื่น ถึง เวลา นั้นเห็นเป็นที่แล้วท่านจึงค่อยยกทัพไปตีเมืองสุโตก็จะได้การอยู่

เล่าเปียวฟังคำปลอบของเล่าเปียวก็ค่อยคลายใจ จึงชวนเล่าเปียวกินโต๊ะเป็นเพื่อน เล่าเปียวขัดเล่าเปียวไม่ได้ก็รับค่าน และ นิ่งกินโต๊ะเสพสุราเป็นเพื่อนเล่าเปียว ในขณะที่เสพสุราก็มีสีหน้าหม่นหมองอีกครั้งหนึ่ง อากัปกริยาที่พูดจาเป็นปกติก็เปลี่ยนแปลงไป เล่าเปียวเห็น ดั่งนั้นก็เกรงใจอดอดมถนอมถ้อยคำ นิ่งดื่มสุราสงบ เป็นปกติอยู่ ครู่หนึ่งเล่าเปียวก็ร้องไห้ แล้วเอาแขนเสื้อเช็ดน้ำตา เล่าเปียวเห็นก็สงสารจึงถามขึ้นว่าท่านมีทุกข์ร้อน สิ่งใดจึงร้องไห้ดังนี้ เล่าเปียวจึงว่าความทุกข์ในอกของเราเน้ออัดอัดหนักหน่วงนักเหมือนภูเขาอยู่ในอก จะนิ่งอยู่ ไม่แก้อะไรไม่ได้ จะแก้ไขประการใดก็ไม่ตลอด เมื่อครั้งก่อนเจ้าถามความทุกข์เราครั้งหนึ่งแต่เราจะไม่บอกก็ไม หันท้วงที เพราะมีอุปสรรคขัดขวางอยู่ เล่าเปียวจึงว่าหากสิ้นอุปสรรคขัดขวางแล้วท่านอย่าได้เกรงใจ และวางใจ ให้ข้าพเจ้าได้มีส่วนร่วมแบกรับความทุกข์ในอกท่าน ถือเป็นส่วนอันข้าพเจ้าผู้น้องจะได้สนองคุณท่าน ถึงแม้ การครั้งนี้ข้าพเจ้าจะต้องพลีชีวิตก็มีได้เสียดาย จะตั้งหน้าทำการไปจนกว่าจะสำเร็จจงได้

เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็อึ้งใจ แล้วว่าแต่เดิมนานี้เรามีภรรยาผู้ใหญ่ชื่อด้านซี ก่อนที่จะตายให้กำเนิดบุตรแก่เรา คนหนึ่งคือเล่าก็ เป็นคนมีสติปัญญาหลักแหลม ใจเย็นและโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง แต่สุขภาพไม่สมบูรณ์ เห็นจะคิดอ่านทำการใหญ่ไปไม่ตลอด หลังจากนางด้านซีตายแล้ว เราจึงได้นางซิวฮุยเป็นภรรยา และกำเนิดบุตร อีกคนหนึ่งคือเล่าจ๋อง มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดหลักแหลมยิ่งกว่าเล่าก็ผู้พี่ เราจึงคิดอ่านที่จะตั้ง แต่งให้เล่าจ๋องเป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองเกงจิ๋วแทนตัวเรา แต่เกรงว่าจะผิดธรรมเนียมแต่โบราณ ผู้คนทั้งปวงจะครหาโทษว่าเราไม่ตั้งตัวอยู่ในประเพณี กระทำการให้เสียธรรมเนียมปกครองแผ่นดินไป แล้วว่าครั้น จะแต่งตั้งเล่าก็ให้เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองก็เกรงว่าอำนาจทางการทหารในเมืองเกงจิ๋วทุกวันนี้อยู่ในมือของซิวมอ ผู้เป็นน้องของนางซิวฮุยภรรยาเรา และยังมีพรรคพวกกวนต้วนว่น เครือของตระกูลซิวในเมืองเกงจิ๋วนี้เป็นอันมาก ส่วนใหญ่คุมกำลังทหาร หากเล่าก็เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองแล้วคงจะครองตำแหน่งไปไม่ตลอด วันใดที่เราถึงแก่ความตาย วันนั้นซิวมอและพรรค พวกคงคิดอ่านผลาญเล่าก็ให้ตายตามเราไป เป็นแน่แท้ การจะให้เล่าก็เป็นผู้สืบทอดตำแหน่งก็คือการออกหมายอาญาสิทธิให้ประหารชีวิตเล่าก็นั่นเอง เล่าเปียวได้กล่าวต่อไปว่า ตัวเราวันนี้ชราแล้ว สุขภาพก็ไม่สมบูรณ์ สามวันดีสี่วันไข้ หวังแต่การข้างในครอบครัวจะทำการข้างใดข้างหนึ่งก็ไม่ได้ เราจึงมีความทุกข์ใหญ่หลวงอยู่ในอกดังนี้ มิรู้ที่จะปรึกษาให้ผ่อนคลายความทุกข์เอากับผู้ใด เห็นแต่เจ้าซึ่งแซ่เล่าด้วยกัน เป็นผู้ควรวางใจรักษาทุกข์ในอกเราได้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าธรรมเนียมการปกครองบ้านเมืองแต่โบราณเป็นหลักฐานกำหนดอยู่ การจะให้ผู้น้องครองอำนาจปกครองพื้นนั้นไม่ควร อาณาประชาราษฎร์ทั้งปวงจะครหาโทษและไม่ยอมรับอำนาจปกครอง เพราะอำนาจปกครองใดไม่ได้มาโดยธรรม ผู้ใดปกครองก็ยอมปฏิเสธ ดังนี้แล้วแผ่นดินก็จะสุขสงบสันติไม่ได้ ข้อที่ท่านเกรงว่าหากบุตรผู้ใหญ่ได้สืบทอดตำแหน่งแล้วจะถูกทำร้ายในภายหลังนั้นเป็นการที่สามารถป้องกันแก้ไขได้ เพราะเพียงแต่ท่านคิดอ่านผ่อนผันลดอำนาจของเหล่าผู้ที่จะคิดร้ายทำลายเล่าก็เสียแต่ขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ แล้วส่งเสริมอำนาจบารมีของเล่าก็ให้เด่นขึ้น จากนั้นจึงค่อยตั้งเล่าก็เป็นเจ้าเมืองก็จะไม่มีอันตราย และชอบด้วยธรรมเนียมการปกครองทั้งปวง

เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงว่าความเห็นของเจ้าทำให้ความคิดเราสว่างไสว ว่าดังนี้แล้วเล่าเปียวก็ร้องไห้ อีก เมื่อครั้งก่อนเล่าเปียวไม่กล้ากล่าวความข้างในครอบครัวกับเล่าปี ก็เพราะแลเห็นนางซิวฮุยแอบฟังอยู่หลังม่าน มาครั้งนี้เล่าเปียวสังเกตไม่พบว่ามีคนยืนแอบฟังอยู่จึงกล่าวความปรึกษาด้วยเล่าปี แต่หารู้ไม่ว่าสตรีผู้มีจิตริษยาและใฝ่อำนาจแบบนางซิวฮุยนั้น มีความหวาดระแวงมาแต่ต้นแล้วว่าบุตรตัวจะไม่ได้รับตำแหน่งสืบทอดอำนาจต่อจากเล่าเปียวจึงเฝ้าสังเกตติดตามความเคลื่อนไหวของเล่าเปียวไม่ยอมห่าง ครั้นได้ทราบข่าวเล่าเปียวเชิญเล่าปีมาพบจึงลอบมายืนฟังอยู่ในห้องทางด้านหลังที่กินโต๊ะ ครั้นได้ทราบความเห็นของเล่าปีตั้งนั้นแล้วก็มีน้ำใจซึ่งเล่าปีเป็นอันมากจึงรีบหลบเข้าไปที่ข้างใน ทางด้านเล่าปีตระหนักดีว่าความข้างในครอบครัวของเล่าเปียวนั้นมีปัญหาซับซ้อนซ่อนเงื่อนอยู่ ดังนั้นแม้ว่าจะได้ระแวงระวังภัย และสังเกตว่าไม่มีผู้ใดมาแอบฟัง แต่พอได้ออกความเห็นไปแล้วก็ได้คิดว่าหน้าตาจะมีหู ประตุมิดา เกรงว่านางซิวฮุยจะมาแอบฟังเหมือนครั้งก่อน ก็ใคร่ตรวจสอบให้รู้ความ จึงแสร้งว่ากับเล่าเปียวว่า ข้าพเจ้าขอออกไปธุระส่วนตัวสักครู่หนึ่ง แล้วเล่าปีก็ลุกออกจากที่กินโต๊ะไปที่ห้องสุขาของจวน เล่าปีไม่พบว่ามีผู้ใดสังเกตหรือแอบฟังอยู่ก็ค่อยคลายใจ แต่ยังคงพรั่นใจว่าความที่กล่าวนั้นอาจล่วงรู้ไปถึงหูนางซิวฮุย พอเดินกลับมาที่โต๊ะเล่าปีจึงแกล้งร้องไห้ เล่าปีออกความคิดความเห็นด้วยใจที่มุ่งแบ่งเบาความทุกข์ร้อนในอกของเล่าเปียวให้ผ่อนคลายลง แต่การนั้นเป็นเรื่องภายในครอบครัวของเล่าเปียวที่มีความขัดแย้งซับซ้อนอยู่ ความเห็นของเล่าปีจึงเป็นการชักนำภรรยา มาใส่ตัวโดยไม่อาจเสี่ยงได้ดังนี้ เล่าเปียวเห็นดังนั้นก็สงสัยจึงถามขึ้นว่าเจ้าลูกไปห้องน้ำเพียงครู่เดียวใจจึงร้องไห้ดังนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

พลังวาจาชักพาภรรยา (ตอนที่ 182)

เล่าปีมีน้ำใจสงสารเล่าเปียว ถลาตัวออกความคิดเห็นเกี่ยวกับการภายในครอบครัวของเล่าเปียว เสนอให้เล่าเปียวชำระธรรมเนียมการปกครองแผ่นดิน ตั้งเล่าก็บุตรผู้ใหญ่ให้สืบทอดตำแหน่งเจ้าเมืองแทน แล้วค่อยคิดอ่านลดอำนาจฝ่ายตรงข้ามของเล่าก็ จากนั้นก็ได้คิดว่าเป็นการเอื้อมหาภรรยาไปใส่ตัว จึงคิดอุบายหาทางผ่อนคลายสถานการณ์แล้วแสร้งร้องไห้ ครั้นเล่าเปียวสอบถามว่าร้องไห้ด้วยเหตุใด เล่าปีจึงว่าชีวิตของ ข้าพเจ้ากินนอนบนหลังม้า กั้นแฉะโปกก่อกองอยู่กับหลังม้าไม่เว้นแต่ละวันจึงบาดเจ็บเป็นโลหิตไหลซึม พอรักษาหายก็บาดเจ็บซ้ำ แล้วข้าเล่าอยู่ดังนี้ มาระยะนี้แผลเก่าก็กำเริบขึ้นอีกเป็นที่ทรมาณนัก เห็นว่าชะตาข้าพเจ้านี้จะมียืนยาว ไม่สามารถทำนุบำรุงแผ่นดินสมดังปณิธานได้ จึงเสียใจร้องไห้เพราะเหตุนี้

เล่าปีดอมเล่าปีเยียวด้วยเสียงที่ตั้งกว่าปกติด้วยหวังว่าจะได้ยินถึงนางชิวสุหยินแล้วจะได้คลายใจ ผ่อนคลายความพยายาม ปลอบใจเล่าปีตายด้วยโรคประจำตัวเอง นับเป็นอุบายที่แยบยลชนิดหนึ่งแต่อุบายชนิดนี้หรือจะใช้ได้ผลกับคนที่ใจเต็มไปด้วยความคิดริษยาพยายามแบบนางชิวสุหยิน เล่าปีเยียวจึงว่าเป็นธรรมดาชีวิตคน เกิดมาแล้วย่อมต้องป่วยเจ็บ เมื่อป่วยเจ็บแล้วก็ต้องตั้งหน้ารักษาพยาบาล ในไม่ช้าคงจะหายเป็นปกติสักวันหนึ่ง แล้วว่าตัวเล่าปีมีสติปัญญาแลโอบอ้อมอารี มีกิตติศัพท์ลือเลื่องไปทั่วทั้งแผ่นดินได้ยินมาว่าเมื่อครั้งที่อยู่กับโจโจที่เมืองสุโต้นั้น ใน ขณะที่เจ้าเสพสุรากับโจโจได้เริ่มต้นวัยเยาว์ โจโจได้ไต่ถามว่าในแผ่นดินนี้ผู้ใดมีสติปัญญาที่สามารถเป็นใหญ่ในแผ่นดินได้บ้าง ครั้งนั้นเจ้าได้เอ่ยชื่อเจ้าเมืองต่างๆ มากมาย แต่โจโจไม่เห็นว่าคนไหนมีสติปัญญาเป็นใหญ่ในแผ่นดินได้ ในที่สุดก็สรุปว่าทั่วทั้งแผ่นดินนี้มีแต่โจโจและเจ้าเท่านั้นที่จะเป็นยอดมหาบุรุษสามารถปกครองแผ่นดินได้ เล่าปีเยียวได้กล่าวต่อไปว่าเบื้องนั้นโจโจครองอำนาจเป็นใหญ่กว่าผู้ใดในแผ่นดิน มีที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญาแลแม่ทัพนายกองเป็นอันมาก ตัวเล่าปีเยียวเป็นเพียงผู้อาศัย กระนั้นแล้วโจโจยังเห็นว่าตัวเล่าปีมีสติปัญญาและสามารถเป็นใหญ่ในแผ่นดินเสมอกับตัวโจโจเอง เห็นได้ชัดว่าโจโจประเมินกำลังสติปัญญาความสามารถของเล่าปีมากกว่าตัวโจโจเองเสียอีก ดังนั้นแล้วจะเสียใจไปโยกกัน ไม่ควรเก็บความย่อท้อหรือละความพยายามไว้ในความคิด และไม่พึงหวังเกรงว่าจะไม่มีโอกาสทำนุบำรุงแผ่นดิน หากได้ตั้งหน้ามานะบากบั่นสร้างตัวขึ้นเป็นใหญ่แล้ว ความสำเร็จก็จะเกิดขึ้นสักวันหนึ่ง

เล่าปีเสพสุรากลึงขนาดก็มีใจฮึกเหิม ได้ยินเล่าปีเยียวกล่าวดังนั้น ความคึกคะนองในใจก็พลุ่งขึ้นด้วยแรงสุรา แล้วว่า "ข้าพเจ้าตั้งภูมิลานเป็นที่มั่นลงได้ก็จะกลัวอะไรแก่หัวเมืองทั้งปวง อุปมาดังลูกไก่อยู่ในจอมมือข้าพเจ้า" เล่าปีเยียวได้ฟังดังนั้นก็ตะลึงและนิ่งอึ้งอยู่ เล่าปีเห็นดังนั้นก็ได้คิดว่าพลังปากกล่าวความใหญ่ถึงเพียงนั้นอาจเป็นภัยแก่ตัวเองก็ทำเป็นเมาสุรามากขึ้นเพื่อให้เข้าใจว่าความที่พลังออกจากปากนั้นหาใช่ความรู้สึกนึกคิดของตัวเองเล่าปีเองไม่ หากเป็นไปเพราะแรงฤทธิ์แห่งสุรานั่น ครั้นทำที่เมาสุรากลึงขนาดแล้วจึงถือโอกาสคานบลาเล่าปีเยียว กลับไปที่พักซึ่งถูกจัดไว้ที่เรือนรับรองแขกเมืองเนื่องจากเป็นเวลาค่ำมืด ไม่เหมาะที่จะเดินทางกลับเมืองชินเอี้ย เมื่อครั้งที่โจโจกับเล่าปีดื่มสุรากับกันในส่วนภายในจวนของโจโจที่เมืองสุโต้นั้น วิพากษ์ยอดคนในแผ่นดิน เล่าปีพยายามถ่อมตัวว่าเป็นหมา นอกสนามจวนโจโจต้องตัดบทว่าในแผ่นดินนี้มีแต่เล่าปีกับตัวเองเท่านั้นที่นับได้ว่าเป็นยอดคน เล่าปีได้ฟังก็ตกใจจนตะเกียบร่วงหลุดจากมือ แต่บังเอิญเกิดเสียงฟ้าร้องเล่าปีจึงแสสร้งเอามืออุดหูทำที่เป็นตกใจเสียงฟ้าร้อง ทำให้โจโจคลายใจว่าเล่าปีเป็นคนซึ่ขลาด จึงทำให้เล่าปีรอดตาย แต่มาครั้งนี้เล่าปีก็ฮึกเหิมด้วยแรงสุรากลึงกล่าวความ พลังปากอย่างลำพองเสมือนหนึ่งว่าทั่วทั้งแผ่นดินอยู่ในจอมมือตัว ขอเพียงแต่ให้ตั้งหลักได้มั่นคงเท่านั้น แต่พลังที่สิ้นคาลงเล่าปีก็ได้คิดว่าผิดพลังปากไปแล้ว จึงทำอุบายผ่อนคลายเป็นอีกครึ่งหนึ่ง แต่พอเล่าปีไปแล้วเล่าปีเยียวซึ่งยังคงแคลงใจในถ้อยคำของเล่าปีอยู่ก็ยิ่งเพิ่มความระแวงแคลงใจเล่าปีว่าจะป็นอันตรายต่อตัวในวันหน้า จึงเดินกลับไปห้องพักด้วยสีหน้ากังวล ในขณะนั้นนางชิวสุหยิน ยังคงแอบยืนฟังตั้งที่เล่าปีได้คาดการณ์ พอเห็นเล่าปีเยียวจะลุกออกจากที่นางชิวสุหยินจึงทำที่ว่าเพิ่งเดินออกมาจากที่ด้านใน ตรงมาที่เล่าปีเยียว แล้วว่าข้าพเจ้าบังเอิญจะเดินออกมาตามท่านจึงได้ยินความที่เล่าปีได้กล่าวเมื่อสักครู่นี้ แล้วยุเล่าปีเยียวว่าความอันเล่าปีได้กล่าวเป็นการดูหมิ่นหัวเมืองทั้งปวง ไม่เห็นผู้ใดแม่กระทั่งตัวท่านว่าอยู่ในสายตา สะท้อนถึงจิตใจที่คิดแย่งชิงอำนาจขึ้นเป็นใหญ่ความนี้ท่านได้เห็นแลได้ยินประจักษ์แก่ตัวแล้วมิใช่หรือ นี่คือการอันสมกับที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแต่วันก่อน ว่าสักวันหนึ่งเล่าปีจะคิดมีชื่อชิงเอาเมืองเกงจิวจากท่าน อย่างกระนั้นเลยขอให้ท่านเร่งคิดอ่านกำจัดเล่าปีเสียไม่ให้ทันเดิบใหญ่เขมแซ่้มมากกว่านี้ เมืองเกงจิวจึงจะปลอดภัย

เล่าปีเยียวได้ฟังดังนั้นก็พรั่นใจว่านางชิวสุหยินผู้กระยาจะได้อินความที่ตัวได้ยกขึ้นปรึกษาเล่าปีในเรื่องเล่าก็และเล่าจ้อง แต่ในขณะเดียวกันก็ประหวั่นใจในถ้อยคำของเล่าปียิ่งนัก สีหน้าเล่าปีเยียว จึงเต็มไปด้วยความกังวลอีกครั้งหนึ่งแต่มิได้ว่างกล่าวประการใด ได้แต่สายศิระแล้วเดินเข้าไปที่ข้างใน นางชิวสุหยินเดินตามเข้าไปส่งเล่าปีเยียว พอเล่าปีเยียวเข้าที่พักแล้ว นางชิวสุหยินจึงออกมาที่ห้องโถง สั่งสาวใช้คนสนิทให้รีบไปตามชิวโม ผู้น้องเข้ามาพบเป็นการด่วน

ชิวมอถูกนางชิวสุหยินตามตัวเป็นการด่วนก็ตกใจว่าคงจะมีเรื่องร้ายแรงจึงรีบเดินทางเข้ามาที่จวนในเพลานั้น ครั้นได้พบนางชิวสุหยิน ซึ่งนั่งรออยู่ที่ห้องโถงก็สอบถามถึงเหตุที่ถูกตามตัว นางชิวสุหยินจึงเล่าความซึ่งเล่าปีเยียว เล่าปีได้ปรึกษาหารือกันให้ชิวมอฟังทุกประการ ชิวมอได้ฟังดังนั้นจึงว่าบัดนี้เมื่อเล่าปีเมาสุรา และพักอยู่ที่เรือนรับรองแขกเมืองจึงเป็นโอกาสอันดีที่จะกำจัดเล่าปีเสียในคืนนี้ เพราะหากปล่อยให้เล่าปีกลับไปเมืองชินเอี้ยแล้วก็ยากที่จะกำจัด นางชิวสุหยินได้ฟังความคิดของชิวมอก็เห็นด้วย เพราะในความคิดของนางชิวสุหยิน บัดนี้เห็นว่าเล่าปีคือชวากหนามสำคัญที่จะขวางกั้นเส้นทางสู่อำนาจเจ้าเมืองเกงจิวของเล่าจ้องผู้บุตรในวันหน้า ดังนั้นการกำจัดเล่าปีจึงเท่ากับเป็นการถอนชวากหนามเปิดหนทางอันสะดวกให้เล่าจ้องครองอำนาจ เหตุนี้แม้นางชิวสุหยินจะมีความเกรงใจ เล่าปีเยียวอยู่บ้าง แต่ก็มั่นใจในอำนาจทางการทหารของชิวมอผู้น้อง และมั่นใจว่าอำนาจตัวเป็นทีกลัวเกรงของเล่าปีเยียวผู้สามีจึงออกปากให้ชิวมอทำการตามความเห็นที่เสนอ

ช่วยมองเห็นนางชัชวาลย์ผู้พลัดตามความคิดตัวจึงคำนับลากลับไปที่กองทหาร จัดแจงกำลังทหารที่สนิทไว้ พร้อมสรรพ รอเวลาพลอดคนแล้วจะยกไปจับเล่าปี

ฝ่ายเล่าปีเมื่อคำนับลาเล่าเปียวมาที่ตีกรับรองแขกเมืองแล้วก็ประหวั่นใจ ในสิ่งที่ได้พลั้งปากพูดไป แต่ได้คิดว่าคำพูดคนเมื่อพลั้งออกจากปากแล้วไม่อาจแก้ไขให้กลับคืนได้ดังเดิม แม้จะกังวลใจสับสนไปก็ไม่ได้ประโยชน์และไม่สามารถแก้ไขอะไรได้ คิดดังนี้แล้วเล่าปีจึงเอาหนังสือมาอ่านที่ห้องโถงหน้าของเรือนพักรับรอง ในขณะที่เล่าปีกำลังอ่านหนังสืออยู่นั้น อีเจียขุนนางเมืองเกงจิว ที่รักใคร่สนิทสนมชอบพอกับเล่าปีและไปมาหาสู่เป็นเนืองนิจได้มาที่เรือนพักของเล่าปีอย่างเร่งร้อน พบพบเล่าปีก็รีบบอกอย่างลึกลับลึกลว่าวันนี้ท่านทำการสังเวยผีให้กับชัวมอหรือ ข้าพเจ้าได้ผ่านไปที่กองทหารเห็นชัวมอกำลังจัดเตรียมทหารอย่างคึกคัก สดับความแล้วทราบ ว่าจะยกกำลังทหารมาจับตัวท่าน จึงคิดรีบหนีเอาตัวรอดเถิด

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ แล้วกล่าวว่าหากจะหนีไปในทันทีโดย มิได้บอกกล่าวล้าลาเล่าเปียวเสียก่อนย่อมไม่สมควร อีเจียจึงว่าหากท่านทอดเวลาเพื่อล้าลาเล่าเปียวก่อนแล้ว การล้าลาครั้งนี้คงเป็นการล้าลาไปยมโลกเป็นแน่แท้ เพราะชัวมอจะต้องสังหารท่านเป็นมั่นคง จงรีบหนีเสียแต่เวลานี้จึงจะชอบ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นด้วย คำนับลาอีเจียแล้วรีบพาทหารที่ติดตามมาหนีกลับไปเมืองซินเอี้ยแต่เวลานั้น ชัวมอจัดเตรียมทหารไว้พร้อมแล้ว พออย่างเข้ายามสองเห็นเป็นโอกาสเหมาะเพราะผู้คนได้เข้าที่พักหลับนอนสิ้นแล้ว จึงพาทหารมาที่เรือนพักของเล่าปี เห็นข้างในที่พักสว่างไสวอยู่แต่เจียเสียงผู้คน ชัวมอจึงถามยามรักษาการณ์ว่าเล่าปีอยู่ที่ไหน ยามรักษาการณ์ไม่รู้ความนัยก็แจ้งไปตามจริงว่าเล่าปีได้พาทหาร เดินทางกลับเมืองซินเอี้ยตั้งแต่ช่วงกลางยามต้นแล้ว ชัวมอได้ฟังดังนั้นก็คำนวณเวลาแล้วเห็นว่าจะไม่ทันก็มีความแค้น เคืองขุ่นใจเป็นอันมาก พลันเกิดความคิดว่าเมื่อเล่าปีหนีไปดังนี้แล้ว ก็ต้องสร้างความระแวงชิงชังเล่าปีขึ้นในใจเล่าเปียวให้มากขึ้น เมื่อเล่าเปียวสิ้นความวางใจเล่าปีแล้วก็เหมือนได้กำจัดขวากหนามของเล่าจ้องและตระกูลชัวมอไปพร้อมกัน คิดดังนี้แล้วชัวมอจึงเรียกเอาผู้กันแล้วเขียนกลอนบทหนึ่งไว้ที่ฝาผนังห้องโถงเรือนพักรับรองของเล่าปีเป็นท่านองว่าเล่าปีเป็นผู้เขียนแล้วพาทหารกลับที่ตั้ง

ครั้นรุ่งขึ้นชัวมอจึงเข้าไปรายงานเล่าเปียวว่าได้รับรายงานจากทหารรักษาการณ์เรือนรับรองแขกเมืองว่าเมื่อตอนกลางคืนยามต้นไม่ทราบว่ามีเรื่องเร่งร้อนประการใดจึงได้พาทหารหนีออกจากเรือนรับรองและเดินทางกลับเมืองซินเอี้ยแล้ว แล้วว่าข้าพเจ้าคาดว่าเล่าปีคงคิดอ่านเอาใจออกหากจากท่าน จึงรีบหนีไปโดยไม่ได้อำลา อนึ่งก่อนที่ข้าพเจ้าจะเข้ามารายงานต่อท่าน ก็ได้ไปตรวจการที่เรือนรับรองปรากฏว่าเล่าปีได้เขียนกลอนบทหนึ่งทิ้งไว้ ขอเชิญท่านไปดูให้เป็นที่ประจักษ์ เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นก็สงสัย แต่ในใจนั้นความระแวงแคลงใจเล่าปีก็เพิ่มขึ้น จึงรับคำชัวมอแล้วพากันไปที่เรือนรับรอง เห็นกลอนบทหนึ่งเขียนไว้ที่ผนังมีความว่า

"สู่จำใจทุกขุทรมานานปีแล้ว
บัลลังก์แก้วมังกรทองที่ปองใฝ่
มังกรหรือจะอยู่สระได้นานไป
ฟ้ากว้างใหญ่คือที่หมายได้ครอบครอง"

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่าความอันจารึกไว้นั้นเป็นโคลงซึ่งถอดมาจากภาษาจีนคำต่อคำดังนี้

"บทหนึ่งว่าสู่จำใจทุกขุทรมานเป็นหลายปีแล้ว
บทสองว่าตั้งใจคิดการจะเอาราชสมบัติ
บทสามว่ามังกรซึ่งจะอยู่ในสระแลห้วยหนองนั้นไม่ได้
บทสี่ว่าอันมังกรนั้นถ้าได้ทีแล้วก็ขึ้นสาแดงฤทธิบนอากาศ"

เล่าเปียวเห็นโคลงดังกล่าวแล้ว ความโกรธก็พลุ่งขึ้นสุดขีด ชักกระบี่ออกมากวัดแกว่งแล้วว่า "กูจะฆ่าเล่าปีอันเป็นคนทรยศเสียให้ได้" เล่าเปียวกล่าวความนี้แล้วเดินออกจากเรือนรับรองอย่างหิวเสีย คิดจะตรงไปที่ศาลาบัญชาการทหารเพื่อสั่งการให้เตรียมกองทัพยกไปจับตัวเล่าปี แต่พอก้าวข้ามธรณีประตูก็ถูกคิดได้ว่าเล่าปีมาอาศัยเราที่เมืองเกงจิวนี้เป็นเวลาช้านานแล้ว ไม่เคยปรากฏว่าเล่าปีแต่งโคลงกลอน การที่มีโคลงกลอนปรากฏขึ้นดังนี้หรือว่ามีผู้ใดคิดอ่านทำปละมขึ้นเพื่อใส่ร้ายเล่าปี หวังยืมมือเรากำจัดเล่าปีเสีย เล่าเปียวจึงคิดดังนี้แล้วจึงคิดต่อไปว่าเรื่องนี้น่าจะมีเงื่อนงำและเกี่ยวข้องกับเรื่องของเราที่เล่าปีเสีย เล่าเปียวจึงคิดดังนี้แล้วเมื่อคิดดังนี้แล้วก็ขมใจหาที่เป็นโทษเล่าปีอยู่ดังเดิม เดินกลับมาที่ห้องโถงอีกครั้งหนึ่ง ทำที่เป็นโทษแล้วเอาระเบียงนั้นแขวะเอาโคลงซึ่งเขียนไว้ที่ผนังออกไปจนหมดสิ้น ชัวมอเห็นเล่าเปียวมีอาการโกรธดังนั้นก็สำคัญผิด

ว่าเล่าเปียวต้องกลหลังเชื่อว่าเล่าปีคิดการกำเริบ แล้วเขียนโคลงทิ้งไว้ เห็นเป็นที่จึงว่ากับเล่าเปียวว่าบัดนี้ กองทัพเมืองเกงจิวก็พร้อมอยู่แล้ว ขอท่านจงออกคำสั่งให้ยกไปเมืองซินเอี้ยกำจัดเล่าปีเสีย

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

เปิดแผนสังหารเล่าปี (ตอนที่ 183)

เล่าเปียวเป็นเจ้าของเมืองที่เฉลียวฉลาด สามารถรักษาเมืองเกงจิว ให้อุดปłodภัยต่างๆ ที่เป็นหัวเมืองสำคัญ ตั้งอยู่ระหว่างหัวเมืองใหญ่ที่มีกำลังกล้าแข็งหลายหัวเมือง ทั้งเมืองกึ่งตั้ง เมืองล่าอวด และเมืองตั้งฉนวน และยังมียกทัพใหญ่ของโจโฉตั้งเขม็อบอยู่อีกด้านหนึ่ง ดังนั้นแม้ว่าแรงโทสะจะทำให้เล่าเปียวโกรธเล่าปีว่าคิดการกำเริบ แต่เพียงครู่เดียวก็ได้สติยังคิดว่าคงมีผู้วางกลเขียนโคลงกลอนขึ้นใส่ร้ายเล่าปี และคาดการณ์ได้ว่า ย่อมเกี่ยวข้องกับนางซิวสุหยินและซิวมอผู้น้องจึงแสร้งทำทว่าโกรธเล่าปีอยู่เหมือนเดิม ในขณะที่ซิวมอนั้นโง่กว่าหลงว่าเล่าเปียวต้องกลแล้ว จึงยุให้เล่าเปียวยกกองทัพไปจับเล่าปี เล่าเปียวฟังข้อเสนอของซิวมอแล้ว แสร้งบ้ายเบี่ยงแบ่งรับแบ่งสู้ว่าเล่าปีเวลานี้อาศัยเราอยู่ที่เมืองซินเอี้ยก็เหมือนลูกไก่อยู่ในกำมือ ไหนเลยจะพันเง้อมมือเราไปได้ แต่เล่าปีกับเรานั้นเป็นคนแซ่เดียวกัน จะต้องคิดอ่านให้แยบยลจึงจะพ้นคำครหาในท้าวเรา คิดร้ายทำลาย คนแซ่เดียวกัน

ซิวมอเห็นเล่าเปียวไม่ทำตามข้อเสนอก่ขุ่นเคืองแต่ก็เกรงอำนาจของเล่าเปียว ครั้นได้จังหวะก็ปลุกตัวออกจาก ขบวนแล้วลอบเข้า ไปขอพบนางซิวสุหยินผู้พี่ เล่าความหึงหวงให้ทราบแล้วว่าดูที่ท่าเล่าเปียวแล้วยังลังเลไม่ ตัดสินใจเด็ดขาดที่จะกำจัดเล่าปี ดังนั้นจำเป็นจะต้องคิดอ่านอุบายลอบสังหารเล่าปีให้จงได้ นางซิวสุหยินได้ ฟังดังนั้นก็เห็นพ้องกับความคิดของซิวมอแล้วว่าเจ้าจะคิดอ่านอุบายประการใดจึงจะกำจัดเล่าปีได้สำเร็จ ซิวมอ จึงว่าจากนี้ไปอีกสามวันจะเป็นวันประชุมใหญ่ประจำปีของบรรดาหัวเมืองน้อยใหญ่ที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวซึ่งมี ธรรมเนียมต้อง มาชุมนุมประชุมกันที่เมืองซงหยงเพื่ออวยพรแก่เจ้าเมืองเกงจิว รายงานกิจการทั้งปวงที่ได้ กระทำไปในระหว่างปีและรับทราบนโยบายสำหรับปีใหม่ ขอบที่จะฉวยเอาโอกาสนี้กำจัดเล่าปีเสีย

นางซิวสุหยินได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมื่อพวกเราตัดสินใจกำจัดเล่าปีแล้ว วิธีการจะเป็นประการใดนั้นสุดแท้แต่เจ้าจะ เห็นสมควรและเหมาะสม ซิวมอได้ไฟเขียวจากพี่สาวซึ่งมีอำนาจเหนือเล่าเปียวผู้เจ้าเมือง ดังนั้นแล้วจึงคำนับ ลานางซิวสุหยินออกมา แล้วเข้าไปหาเล่าเปียวทำทว่าเป็นเดือนเล่าเปียวว่าจากนี้ไปอีกสามวันก็จะเป็นงานชุมนุม ของบรรดาหัวเมืองทั้งปวงที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิว ณ เมืองซงหยง ดังนั้นขอท่านจงเตรียมการดังกล่าวให้พร้อม ที่ สำคัญก็คือนโยบายที่จะมอบหมายแก่บรรดาหัวเมืองทั้งปวงเนื่องในเทศกาลปีใหม่ เล่าเปียวได้ฟังดังนั้นจึงว่า เราเกือบจะลืมเรื่องนี้ไป เจ้ามาเตือนก็ดีแล้ว แต่ว่าบัดนี้สุขภาพของเราไม่สะดวกที่จะไปเป็นประธานใน งาน ชุมนุมดังกล่าวได้ เราตั้งใจจะให้เล่าก๊กและเล่าจ้องซึ่งเป็นบุตรทั้งสองของเราออกไปทำการแทนตัว ซิวมอจึงว่า อันเล่าก๊กและเล่าจ้องบุตรทั้งสองของท่านนั้นแม้มีสติปัญญาเฉลียวฉลาดแต่ยังเยาว์วัยนัก ไม่สมควรที่จะขึ้นนั่ง เป็นประธานให้บรรดาหัวเมืองกราบอวยพร เพราะจะเป็นที่ลำบากใจของบรรดาหัวเมืองทั้งหลายที่แก่อาวุโส กว่า ทั้งจะเสียธรรมเนียมการปกครองแผ่นดินไป

เล่าเปียวตรองคำของซิวมอแล้วเห็นว่าชอบด้วยธรรมเนียมการปกครองที่มีมา จึงว่าถ้าเช่นนั้นเล่าปีน่าจะ เหมาะสมเพราะเป็นเชื้อพระวงศ์ แม้พระเจ้าเหียนเต็กก็ทรงยกย่องว่าเป็นพระเจ้าอาเนือง เพราะมีแซ่เล่า เหมือนกัน ดังนั้นเจ้าจงไปเชิญเล่าปีให้ไปเป็นประธานในงานแทนตัวเราเถิด ซิวมอเห็นเล่าเปียวมอบหมายให้ เล่าปีเป็นประธานในงานแทนตัวสมคณที่จะกำจัดเล่าปีเสียในครั้งนี้ก็มีความยินดี คำนึงขึ้นในใจว่าครั้งนี้เล่าปี ชะตาขาดเป็นแม่นมั่น แล้วจึงคำนับลาเล่าเปียวออกไปที่ศาลาว่าราชการเมืองเกงจิว แจ้งให้กรมการเมืองมี หนังสือของเจ้าเมืองเกงจิวไปถึงเล่าปีว่าในวันขึ้นปีใหม่ซึ่งเป็นวันชุมนุมบรรดาหัวเมืองทั้งปวง ณ เมืองซงหยง นั้น ตัวเล่าเปียวเจ้าเมืองจะต้องไปนั่งเป็นประธานในงานแต่บัดนี้เล่าเปียวป่วยไม่สามารถไปทำการได้ จึง มอบหมายให้เล่าปีซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ด้วยกันไปทำการแทน ทำหนังสือสั่งการเสร็จแล้วจึงให้ทหารถือไปเมือง ซินเอี้ยทางด้านเมืองซินเอี้ย เมื่อเล่าปีหนีกลับมาจากเมืองเกงจิวแล้ว ก็วิตกกังวลอยู่ด้วยความซึ่งได้พลั้งปาก ไป พอตีเป็นช่วงฤดูหนาวและใกล้ปีใหม่ กวนอู เตียวหุย และจูล่ง ซึ่งได้รับมอบหมายให้ไปรักษาด่านได้ เดินทางกลับมาพักหนาวที่เมืองซินเอี้ยและเพื่อเยี่ยมเยียนเล่าปี โดยต่างคนต่างพาทหารยกตามมาด้วย สามพี่ น้องแห่งสวนท้อและจูล่งได้พบหน้าพร้อมตากันแล้วต่างมีความยินดี เล่าปีจึงให้แต่งโต๊ะเลี้ยงพี่น้องร่วมสาบาน และจูล่ง ตลอดจนบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวง

ในระหว่างกินโต๊ะอยู่นั้นเล่าปีปรารถนาให้บรรดาพี่น้องร่วมสาบาน จูล่ง ที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทราบว่บัดนี้ เล่าเปียวมีหนังสือมาให้ไปนั่งเป็นประธานในที่ชุมนุมของบรรดาหัวเมืองทั้งปวงซึ่งขึ้นแก่เมืองเกงจิว ณ เมือง ซงหยง เนื่องในวาระใกล้สิ้นปีเก่า เพื่อรับมอบนโยบายสำหรับขึ้นปีใหม่ ชุนเขียนฟังปรารถนานั้นจึงว่านับแต่

คืนวันที่ท่านกลับจากเมืองเกงจิวอย่างรีบร้อนแล้ว ข้าพเจ้าสังเกตสีหน้าของท่านเห็นหม่น หมองนั้ก แม้มีกลิ่นไอดีแต่ก็คาดคะเนว่าท่านมีความวิตกกังวลประการใดประการหนึ่งเป็นมั่นคง แลการที่เล่าเปียวให้เชิญท่านไป ในงานครั้งนี้ น่าจะเกี่ยวข้องกับ ความกังวลในใจท่าน จึงเห็นว่าท่านอย่าได้รับปากไปในงานครั้งนี้เลย เล่าปีได้ยินคำชวนเขียนตรงตรงแผลใจที่ชวนข้องอยู่ด้วยความที่เกิดในเมืองเกงจิวทั้งเห็นว่าบรรดาผู้คนในที่นี่ล้วนเป็นผู้สนิทไว้วางใจตั้งพี่น้อง จึงเล่าความที่ได้สนทนากับเล่าเปียวและที่เกิดขึ้น ที่เมืองเกงจิวให้ทุกคนฟังทุกประการแล้วเล่าปีจึงว่าเพราะบุญของเรายังมีอยู่ อี้เจียจึงได้ไปพบแผนการที่ชั่วมอดคิดอ่านทำร้ายแล้วมาบอก เราจึงรอดตาย พระคุณของอี้เจียครั้งนี้หนักหนาหนัก กวนอูได้ฟังดังนั้นจึงเสนอว่าเมืองซงหยงอยู่ใกล้กับเมืองซินเอี๋ย หากท่านไม่รับคำเล่าเปียวก็จะทำให้ความกินแห่งแคว้นใจขยายตัวมากขึ้น ถึงแม้ว่าจะมีผู้ใดคิดร้ายต่อท่านก็หาควรต้องเกรงกลัวแต่ประการใด เพราะสามารถระวังระไวแก้ไขป้องกันได้ "ซึ่งท่านจะด่วน เชื่อฟังคำคนบอกเล่านั้นไม่ควร เพราะไม่ได้เห็นแก่ตา มิได้ยินแก่หู ถ้าหากท่านไม่เข้าไปเล่าเปียวก็จะสงสัย สมร้ายกับคำซึ่งพูดจาไว้นั้น" เดียวหุยได้ท้วงว่าก็แลเมื่อมีผู้คิดร้ายและพี่ใหญ่ก็สงสัยอยู่ว่า การเชิญไปงานครั้งนี้จะเกี่ยวข้องกับแผนการร้ายหรือไม่ ดังนั้นจึงเห็นว่าพี่ใหญ่ไม่สมควรรับคำเชิญไปในงานครั้งนี้ เล่าปีหันมาทางจูล่งเป็นเชิงขอความเห็น จูล่งจึงว่าข้าพเจ้าเห็นด้วยกับกวนอู แต่การป้องกันระวังมิให้ได้รับอันตรายก็เป็นสิ่งจำเป็นสูงสุด ข้าพเจ้าขออาสาทหารสามร้อยนายตามไปป้องกันรักษาท่าน เล่าปีได้ฟังคำพี่น้องผองเพื่อนแลที่ปรึกษาแล้วจึงตกลงใจรับคำเชิญไปเป็นประธานในงานชุมนุมหัวเมืองทั้งปวง ณ เมืองซงหยง

ครั้นตกสายของวันก่อนถึงวันกำหนด เล่าปีจึงขี่ม้าเต็กเลาพาจูล่งและทหารม้าสามร้อยนายออกจากเมืองซินเอี๋ยเดินทางไปยังเมืองซงหยงทางด่านซัวมอเมื่อทราบว่เล่าปีตอบรับที่จะมาเป็นประธานในงานชุมนุมหัวเมืองทั้งปวงแล้วก็มี ความยินดี จัดแจงกำลังทหารพร้อมอาวุธยกไปเมืองซงหยงแล้วกำกับการจัดงานประชุมบรรดาเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวควบคู่ไปกับการวางแผนสังหารเล่าปี พอซัวมอได้ข่าวว่าเล่าปีกำลังเดินทางมาที่เมืองซงหยงก็ดีใจที่เห็น การเป็นไปตามความคิด ทำเป็นยินดีแล้วพาทหารคนสนิทไม่กี่คนออกมาต้อนรับเล่าปีถึงที่หน้าประตูเมือง แล้วพาเล่าปีไปที่ศาลาว่าราชการ เมืองซงหยง ในที่นั้นเล่าปีและเล่าจ้อบุตรทั้งสองของเล่าเปียวซึ่งมาสังเกตการณ์ ศึกษาประสบการณ์เกี่ยวกับการบริหารบ้านเมืองอยู่ด้วย เห็นเล่าปีเข้ามา ก็ออกมาคำนับเล่าปีตามประสาผู้น้อยผู้ใหญ่ เล่าปีแม้มีใจระแวงระวังมาแต่ต้นแต่เมื่อเห็นหลานตัวน้อยทั้งสองอยู่ในงานและมาต้อนรับก็คลายใจ รับคำนับหลานทั้งสองแล้ว ชวนกันไปนั่งที่ห้องโถงรับแขกในศาลาว่าราชการเมืองซงหยงนั้น โดยมีจูล่งคุมทหารมารักษาการณ์อยู่ภายนอก

เล่าปีบุตรผู้ใหญ่ของเล่าเปียวชอบบุคลิกและอัธยาศัยของเล่าปี จึงสนิทสนมกับเล่าปีอย่างรวดเร็ว แล้วว่าบิดาของข้าพเจ้าสุขภาพไม่สมบูรณ์ และบัดนี้ป่วยอยู่ไม่สามารถมาเป็นประธานในงานนี้ได้จึงต้อง รบกวนท่านอาได้ทำหน้าที่แทนบิดา เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าตัวของอาแม้จะแซ่เดียวกันกับบิดาเจ้า แต่ก็ เป็นเพียงผู้อาศัย ไม่ควรที่จะมานั่งเป็นประธานในการสำคัญของเมืองเกงจิว แต่เพราะขัดคำสั่งเล่าเปียวไม่ได้จึงจำต้องยอมรับเอาอาหลานทักทายโอภาปราศรัยตามควรแก่เวลาแล้ว เล่าปีจึงเชิญเล่าปีไปกินโต๊ะพร้อมกับบรรดาขุนนางข้าราชการและหัวเมืองทั้งปวงซึ่งทยอยเดินทางมาที่เมืองซงหยงเตรียมการประชุมในวันรุ่งขึ้น ในค่านั้นซัวมอจึงเรียกแก๊งอวดมาปรึกษาว่าเล่าปีเป็นคนเนรคุณ มาขออาศัยเมืองเกงจิวของพี่เขยเราแล้วคิดแย่งชิงเอาเมืองเกงจิวไว้เป็นสิทธิหากละไว้เล่าปีทำการสำเร็จแล้ว อันตรายและความเดือดร้อนก็จะเกิดแก่เราท่านทั้งปวง เราจึงวางแผนสังหารเล่าปีเสีย เพื่อช่วยเหลือคนทั้งปวงมิให้ได้รับอันตราย แก๊งอวดจึงว่าเล่าปีแซ่เดียวกับเล่าเปียว ทั้งเป็นเชื้อพระวงศ์ มีกิตติศัพท์ว่าสัตย์ซื่อ สุจริต รักดีต่อแผ่นดิน หากท่านสังหารเล่าปีเสีย ความครหา ก็จะมีแก่ท่านและเจ้าเมือง เกรงว่าจะเกิดความไม่สงบขึ้นในบรรดาหัวเมืองทั้งปวง ซัวมอจึงว่าการทั้งนี้เราคิดอ่านโดยลำพังหาไม่ได้ หากเป็นคำสั่งของเล่าเปียวให้เราเป็นผู้ดำเนินการ ดังนี้แล้วจะเกรงผู้ใดครหานินทาอีกเล่า แก๊งอวดจึงว่าในเมื่อเป็นคำสั่งของเล่าเปียวก็ต้องทำการตามคำสั่งนั้น แต่ชอบที่จะคิดการให้แยบยลเพื่อถ่ายเทมิให้ความครหาตกแก่ เล่าเปียวและท่านได้ แล้วถามว่าท่านได้เตรียมการในเรื่องนี้ไว้เป็นประการใด จงบอกกล่าวให้ข้าพเจ้าทราบ หากแผนการมีจุดอ่อนจะได้ผ่อนผันแก้ไข ซัวมอจึงว่าข้าพเจ้าได้แต่งให้ซัวโฮ ซิวต่ง และซิวหนุ่น้องทั้งสามคนคุมกำลังทหารไปสกัดไว้ที่ประตูเมืองทั้งสามด้าน โดยให้ซัวโฮรับผิดชอบทางด้านประตูเมืองตะวันออก วางกำลังซัวโฮไว้ที่เขาสัน, ให้ซิวต่งคุมกำลังไปสกัดไว้ที่ประตูเมืองทิศใต้ และให้ซิวหนุ่น้องไป สกัดอยู่ที่ประตูเมืองด้านทิศเหนือ เหลือไว้แต่ประตูเมืองทิศตะวันตกซึ่งมีแม่น้ำตันเขขวางกั้นอยู่ ถ้าหากเล่าปีคิดจะหนีไปทางด้านนี้ก็จะหนีไปไม่ได้เพราะแม่น้ำนี้ลึกและกว้างถึงเก้าวาสิบวา เมื่อย่างว่าดังนี้แล้วซัวมอจึงมองหน้าแก๊งอวดเป็นทีถามว่ามีความเห็นเป็นประการใด แก๊งอวดเห็นดังนั้นจึงว่าแผนการที่ท่านจัดวางไว้นี้จะเฉียดรอบคอบดีอยู่แล้ว แต่ความผันแปรอาจจะเกิดตรงที่จูล่งทหารเอกของเล่าปีซึ่งคุมทหารตามมาด้วยนั้นมีฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญ และระมัดระวังไม่ยอมห่างตัวเล่าปี เกรงว่าท่านจะทำการไม่ตลอดซัวมอจึงว่าความข้อนี้ท่านอย่าได้วิตกเพราะข้าพเจ้าได้แต่งกองทหารอีกกองหนึ่งมีกำลังห้าร้อยนาย ให้คอยข่มขู่ใกล้กับกองทหารของจูล่ง หากสถานการณ์จำเป็นก็จะใช้กำลังทหารหน่วยนี้สกัดกำลังทหารของจูล่งไว้ แก๊งอวดจึงว่าเพื่อให้แผนการดังกล่าวรอบคอบรัดกุม ขอให้ท่านแต่งสถานที่จัดเลี้ยงออกเป็นสองส่วน คือจัดเลี้ยงเล่าปีและบรรดาเจ้าเมืองในห้องจัดเลี้ยงของศาลาว่าราชการเมืองซงหยง ส่วนทหารและขุนนางให้แต่งโต๊ะจัด

เลี้ยงไว้ด้านนอกของศาลาว่าราชการ เมื่อเป็นดังนี้ก็จะแยกจุล่งและทหารออกมาจากตัวเสาป้อมอยู่ที่ข้างนอก ศาลาว่าราชการ ท่านก็จะทำการได้ถนัด

ข้ามอวฟั้งข้อเสนอของแก๊งอวดแล้วเห็นว่าเป็นแผนการที่เสริมให้ แผนการเดิมรอบคอบรัดกุมขึ้น จึงสั่งให้นุนพง และองอัยสองนาย ทหารเอกของเมืองเกงจิวเป็นผู้รับผิดชอบงานจัดเลี้ยงด้านนอกศาลาว่าราชการตาม ความคิดของแก๊งอวด และให้นายทหารทั้งสองใช้ความ พยายามแยกจุล่งออกจากเสาป้อมให้มากขึ้นได้ะอยู่ด้าน นอกพร้อมกับบรรดาทหารและขุนนางอื่นๆ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ลิขิตแห่งฟ้า (ตอนที่ 184)

ข้ามอวฟั้งแผนสังหารเสาป้อมไว้ได้อย่างรอบคอบรัดกุมภายในเมือง แยกจุล่งและทหารที่ติดตามเสาป้อมออกมาจัด เลี้ยงนอกศาลาว่าราชการ ภายนอกเมืองจัดกำลังทหารเตรียมสกัดและสังหารเสาป้อมไว้ที่หน้าประตูเมืองทั้งสาม ด้าน ปล่อยให้เสาป้อมไว้ที่ศาลาว่าราชการเพื่อจะได้สังหารเสียโดยสะดวก แผนการดังกล่าวนี้รัดกุมแน่นหนาประดจ ดาขายใหม่ฟ้า ยากที่ปลาแบบเสาป้อมจะหนีรอดออกไปได้ แต่ทว่าความคิดนั้นเป็นของคน ความสำเร็จกลับเป็น ของฟ้า การข้างหน้าเป็นไฉนยอมเป็นไปตามลิขิต แห่งฟ้าดิน สวรรค์ได้ทดสอบให้เสาป้อมเผชิญหน้าอันตรายหนักหนาครั้งนี้แล้วยอมต้องเปิดทางอันสว่างให้เสาป้อมด้วย มิฉะนั้นสวรรค์ก็ไร้ซึ่งความยุติธรรม ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อ บรรดาเจ้าเมืองโททั้งเก้าหัวเมือง เจ้าเมืองตรี จัตุรัสสิบสองหัวเมืองที่ขึ้นต่อเมืองเกงจิวและขุนนางข้าราชการ ชั้นผู้ใหญ่ของเมืองเกงจิวได้เดินทางมาถึงศาลาว่าการและเข้าประจำที่แล้ว ข้ามอวจึงมาเชิญเสาป้อมออกนั่งเป็น ประธานในงานชุมนุมเจ้าเมืองทั้งปวงแทนเสาเปี้ยว พอเสาป้อมขึ้นนั่งบนบัลลังก์ประธานแทนเสาเปี้ยวแล้ว บรรดา เจ้าเมืองหัวเมืองทั้งปวงและขุนนางข้าราชการต่างได้คำนับอวยพรแก่ ผู้เป็นประธานแล้วมอบของขวัญตาม ธรรมเนียมอย่างพร้อมเพรียงกัน จากนั้นหัวเมืองต่างๆ ได้รายงานกิจการที่เป็นไปในแต่ละหัวเมือง เมื่อสิ้นวาระ รายงานกิจการบ้านเมืองแล้วจึงเป็นวาระที่เสาป้อมในฐานะประธานต้องให้โอวาทแลนโยบายเพื่อหัวเมืองทั้งปวง จะได้นำไปปฏิบัติตั้งแต่ปีใหม่เป็นต้นไป

เสาป้อมจึงว่าในอาณาเขตแคว้นแดนเมืองเกงจิวนี้ราษฎรส่วนใหญ่ ประกอบอาชีพทำไร่ไถนาและประมง ส่วนน้อย ค้าขายและอาชีพอื่น ดังนั้นความมั่งคั่งรุ่งเรืองของเมืองเกงจิวจึงอยู่ที่ความมั่งคั่งของราษฎร ส่วนใหญ่นี้ ท่าน ทั้งปวงจงพร้อมเพรียงกันส่งเสริมอาชีพของราษฎรส่วนใหญ่ให้เป็นไปโดยราบรื่น ได้ผลมาก ได้ราคาดี ที่ สำคัญก็คือจะต้องให้ผลิตผลทางการเกษตรทั้งปวงได้รับการแปรรูปเพื่อทำให้เกิดมูลค่าเพิ่มมากขึ้น ทำให้เกิด การจ้างงานมากขึ้น เมื่อราคาพืชผลทางการเกษตรได้ผลดีดังนี้แล้วราษฎรก็จะมีกำลังซื้อเพิ่มขึ้น มีเงินจับจ่าย ใช้สอยมากขึ้น จะส่งผลให้การค้าทั้งหลายบรรดามีเจริญรุ่งเรืองตามไปด้วย เมื่อการค้าทั้งหลายภายในเมือง เจริญรุ่งเรืองดังนี้แล้ว ทางเราก็จะสามารถจัดเก็บภาษีได้มากและทั่วถึง แลเมื่อทางการมีรายได้มาก บ้านเมือง ก็มั่งคั่ง สามารถนำรายได้นั้นไปพัฒนาท้องถิ่นไปพัฒนาบ้านเมืองให้เป็นประโยชน์และความสุขแก่ราษฎรโดย ถ้วนหน้ากัน อันการพัฒนาบ้านเมืองนั้นอุปมาเหมือนดังกับการรดน้ำต้นไม้ เกษตรกรผู้ชาญฉลาดย่อมรดน้ำ ต้นไม้ที่รากและโคนไม้ บำรุงไม้นั้นให้เจริญเติบโต ให้ดอก ให้ผล ให้ร่ม ให้เงา เพราะเมื่อน้ำแลบยุบ ไปถึงรากก็ จะส่งถึงลำต้น จากลำต้นก็จะส่งถึงกิ่งก้านใบ แล้วออก ดอกออกผลให้ได้ชื่นชมแลบริโภคน แต่ทว่ายังมีพวกมือ อาชีพจอมปลอมอยู่ไม่น้อยที่พุดจาประหนึ่งว่าจะเป็นเกษตรกรผู้ชาญฉลาด ทำให้คนหลงเชื่อว่าจะมี ความสามารถ ปลูกต้นไม้ให้ได้ผลดี แต่เมื่อวันเวลาผ่านไปราษฎรก็ได้แลเห็นว่าริปลูกต้นไม้ของพวกมือ อาชีพจอมปลอมนั้นเป็นวิธีการที่ผิด เป็นวิธีการ ที่ถูกเขาหลอกใช้ นั่นคือเขารดน้ำต้นไม้ที่ยอดไม้ ทำให้ต้นไม้ บางต้นยอดเน่าเปื่อยแล้วตายไป บ้างที่ไม่ตายเพราะน้ำท่วมยอด น้ำนั้นก็ไหลซึมมาถึงรากได้น้อย ไม่นานลำ ต้นก็เหี่ยวแห้งเจาดาย แต่กระนั้นก็ยังดีกว่าพวกมืออาชีพจอมปลอมบางคนทีปลูกต้นไม้แบบโง่ๆ จนต้นไม้ตาย แล้วเอาต้นไม้พลาสติกมาเสียบไว้แทน แล้วหลอกลวงราษฎรว่าปลูกต้นไม้ได้ดี ได้ดอกผล สวยงาม

แล้วว่าเกษตรกรในบ้านเมืองของเราถูกทอดทิ้งมาเป็นเวลาช้านาน ผืนดินก็ขาดความสมบูรณ์ ปุ๋ยที่ใช้ก็ไม่ ผลิตขึ้นใช้เอง ต้องซื้อหาจากที่อื่นในราคาแพง มีทั้งปุ๋ยปลอม ปุ๋ยปนและปุ๋ยลม ยาปราบ ศัตรูพืชเสาก็คือยา พิษที่พราชีวิตประชาชน จนผลได้ไม่เพียงพอต่อค้ำรักษาพยาบาล แม้พันธุ์พืชอันเป็นปัจจัยสำคัญก็ขาดการ บำรุงรักษาควาคัน จึงทำให้ผลผลิตไม่ได้เต็มเม็ดเต็มหน่วย ที่สำคัญก็คือ ผืนแผ่นดินที่ทำการเกษตรนั้นกว้าง ใหญ่ แต่ไม่มีทางคมนาคม จึงทำให้เกษตรกรต้องสูญเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นอันมากในการลำเลียง ปัจจัย การผลิตและผลผลิตไปกลับจากไร่นา ทำให้ประสิทธิภาพอ่อน ต่อยลงกว่าครั้ง เรื่องเหล่านี้เป็นปัญหาใหญ่ที่ จำเป็นจะต้องได้รับการแก้ไขส่งเสริมให้เป็นประโยชน์ต่อคนส่วนใหญ่ของบ้านเมือง เสาป้อมได้เตือนว่าบ้านเมือง

ของเราทุกวันนี้เพิ่งคิดอ่านแก้ไขป้องกันปัญหาการจ้อราษฎ์บังหลวงเป็นประการสำคัญ เพราะหากการจ้อราษฎ์บังหลวงยังขยายตัวลุกลามแล้ว อาณาประชาราษฎ์ย่อมเดือดร้อนทุกหย่อมหญ้า

เล่าปีได้สรุปว่าการทำนุบำรุงราษฎ์ให้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นหน้าที่สำคัญของบรรดาเจ้าเมืองทั้งปวง หากราษฎ์ทุกซ็รอันยากเข็ญแล้วนั้นคือความล้มเหลวของการบริหารราชการแผ่นดิน และเป็นเรื่องที่เจ้าเมืองทุกคนต้องรับผิดชอบ ดังนั้นในปีใหม่นี้จึงขอให้ท่านทั้งปวงตั้งอยู่ในความสัตย์สุจริต เห็นแก่ประโยชน์บ้านเมืองแลราษฎ์ทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุขทั่วหน้ากันเถิด เล่าปีให้นโยบายและโอวาทดังกล่าวแล้ว บรรดาเจ้าเมืองทั้งปวงและขุนนางข้าราชการได้พร้อมกันลุกขึ้นคารวะคำนับเล่าปี จากนั้นกรรมการเจ้าหน้าที่ได้เชิญให้ทุกคนเข้าประจำโต๊ะจัดเลี้ยง เล่าปีเข้านั่งประจำโต๊ะในศาลาว่าราชการ โดยมีจุล่งถือกระบี่ยืน เคียงข้างเป็นองครักษ์อยู่ข้างหลัง พองานเลี้ยงเริ่มขึ้นขุนเพ่งแลองอุ้ยซึ่งรับผิดชอบงานจัดเลี้ยง ด้านนอกศาลาว่าราชการได้เดินเข้ามาข้างในแล้วเชิญจุล่งออกไปกินโต๊ะ แต่จุล่งบิดพลิ้วไม่ยอมไปตามคำเชิญ ขอบคุณนายทหารทั้งสองแล้วว่า จะต้องรักษาความปลอดภัยอยู่ด้วยเล่าปีจนกว่าจะเสร็จงาน เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงบอกแก่จุล่งว่าท่านจงไปร่วมโต๊ะกับบรรดานายทหารทั้งหลายตามคำเชิญของขุนเพ่งเถิด จุล่งขัดคำเล่าปีไม่ได้ก็เดินตามขุนเพ่งและองอุ้ยออกไปกินโต๊ะอยู่ที่ด้านนอก ชั่วมอเห็นการณเป็นไปตามแผนก็ออกมากกระซิบสั่งให้กองกำลังห้าร้อยนายซึ่งจัดชุมไว้วันนั้นแยกย้ายกันคุมเชิงจุล่งและทหารที่ติดตามมา และอีกส่วนหนึ่งให้ทยอยเข้าไปในศาลาว่าราชการสั่งว่าถ้าเล่าปีเมาสุราแล้วให้ลงมือสังหารเสีย

ทางฝ่ายอี่เจี้ยซึ่งเป็นขุนนางอยู่ในเมืองเกงจิว มีความคุ้นเคยกับบรรดาเหล่าทหารของเมืองเกงจิวและได้มาร่วมในงานประชุมเจ้าเมืองครั้งนี้ด้วย อี่เจี้ยสังเกตเห็นมีทหารอยู่ภายนอกกำแพงเมืองทั้งสามด้านก็สงสัย ครั้นเข้ามาที่ศาลาว่าราชการก็เห็นทหารจำนวนมากเคลื่อนไหวผิดปกติ สอบถามทหารซึ่งสนิทกันแล้วจึงทราบว่าเป็นคนแผนสังหารเล่าปีอี่เจี้ยทราบแผนแล้วก็ตกใจ พอเริ่มกินโต๊ะอี่เจี้ยจึงฉวยโอกาสนั้นถือจอกสุราตรงเข้ามาคำนับเล่าปี เล่าปีเห็นอี่เจี้ยมากลุกขึ้นคำนับ ในขณะที่เล่าปีมองหน้าอี่เจี้ยนั้น อี่เจี้ยได้ถลึงตาจ้องตาเล่าปีเขม็งอยู่ แล้วกล่าวความเป็นนัยว่าเวลานี้อากาศร้อนนัก ท่านจงออกไปถอดเสื้อคลุมเก็บไว้ก่อนเถิด เล่าปีเห็นอาการที่อี่เจี้ยถลึงตาแล้วฟังคำพูดที่เป็นนัยของอี่เจี้ยแล้วก็รู้ว่ามิใช่เรื่องร้าย จึงแกล้งขอตัวเข้าไปทางห้องแขวนเสื้อ ด้านหลังห้องโถงที่ประชุม อี่เจี้ยก็เดินตามเล่าปีไปแล้วกระซิบว่าชั่วมอวางแผนสังหารท่าน จัดกำลังทหารออกไปชุมสัปดาห์ที่ประตูเมืองทั้งสามด้าน วางอยู่ที่ประตูเมืองด้านตะวันตก ท่านจงรีบหนีไปทางด้านนั้น แล้วว่าแม่ในศาลาว่าราชการนี้และข้างนอกก็มีทหารของข้าวมอรักษาการณ์อยู่อย่างเข้มงวด ท่านจงรีบหนีไปทางด้านหลังนี้ ข้าพเจ้าจะรีบไปบอกให้จุล่งทราบ

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ ลอบเดินออกจากด้านหลังของห้องโถงศาลาว่าราชการตรงไปในส่วนซึ่งเป็นที่ผูกม้าของผู้นับประธาน เล่าปีแกล้งเชือกที่ผูกม้าเด็กเลาแล้วชี้หนีออกไปทางด้านตะวันตกแต่ผู้เดียว พอเล่าปีหนีไปถึงประตูเมือง นายประตูด้านตะวันตกก็ถามว่า งานเลี้ยงเพิ่งเริ่มต้น ท่านจะรีบไปแห่งไหนเล่า เล่าปีฟังคำถามแล้วไม่ตอบแต่ประการใด คงเร่งฝีเท้ามาออกประตูเมืองไป นายประตูเห็นลักษณะของเล่าปีเป็นที่ประหลาดจึงเข้าไปรายงานความให้ชั่วมอทราบ ชั่วมอทราบความดังนั้นจึงรีบพาทหารขึ้นม้าไล่ตามเล่าปีไป เล่าปีขี่ม้าเด็กเลาออกจากประตูเมืองตรงไปทางด้านตะวันตกประมาณสามสิบเส้นถึงริมฝั่งแม่น้ำตันเซ พอลถึงฝั่งแม่น้ำเล่าปีเห็นสภาพแล้วก็ตกใจ เพราะความกว้างของแม่น้ำนั้นกว้างมากขนาดเก้า ถึงสิบวา ทั้งลักษณะใสเข็มของน้ำก็บอกลักษณะชัดเจนว่าเป็นแม่น้ำลึก เล่าปีตกใจมิรู้จะทำประการใดจึงชักม้าเด็กเลาหันหลังกลับเพื่อจะหาท่าข้ามแม่น้ำ แต่พอชักม้าหันหลังกลับก็เห็นทหารยกตามมาเป็นอันมากก็ยิ่งตกใจ คิดว่าครั้งนี้ชีวิตเราคงสิ้นเสียเป็นแน่แท้ เล่าปีสันททางที่จะกลับหลังเพราะทหารยกตามมาเป็นอันมาก หากจะตีฝ่าก็คงจะไม่พันทมือ จึงชักม้ากลับมาทางริมแม่น้ำตันเซ มิรู้จะทำประการใดก็ร้องไห้ แต่พอเสียงทหารที่ตามมาดังใกล้เข้ามา เล่าปีก็ตัดสินใจกระโดดโคลนม้ามลงไปในแม่น้ำ ม้าเด็กเลากระโจนลงไปที่ริมน้ำ ท่าหน้าม้าถลึงจมอยู่ในเลนตืด ชะงักอยู่ เสือกางเกงของเล่าปีเปียกน้ำสิ้น เล่าปีเอาแส้มาตีที่ม้าเด็กเลา เป็นหลายครั้งเพื่อให้ม้าวิ่งตรงไปข้างหน้าทั้งๆ ที่เป็นแม่น้ำกว้างใหญ่ แต่เท้ามันนั้นติดเลนแน่นอยู่ เล่าปีเห็นม้าติดอยู่ในเลน ในขณะที่ทหารไล่หลังมาเป็นอันมากก็ร้องไห้และเอาหน้าชบลงกับคอม้าเด็กเลาแล้วรำพันว่าใครๆ เขาก็ว่าเจ้าเป็นม้ากินเจ้าของ แต่เราก็รักเจ้า วางใจเจ้าว่าเหมือนหนึ่งเป็นเพื่อนตาย ตัวเราจะตายในเวลาวันนี้แล้ว ห่วงแต่เจ้าว่าสืบไปเมื่อหน้าเจ้าจะหาใครเป็นที่พึ่ง เพราะคนทั้งหลายต่างรังเกียจว่าเจ้าเป็นอันตรายเป็นเจ้าของ เล่าปีเอามือกอดคอม้าเด็กเลาไว้ ในขณะที่หน้าตาไหลหยดรดคอมา ในพลันนั้นม้าเด็กเลาได้ขยับตัวถีบโผนโชนทะยานจากที่นั้นข้ามแม่น้ำไปถึงเจ็ดแปดวาทถึงริมตลิ่งอันเป็นน้ำตื้นเพียงแค่มากลาง ตัวม้า เล่าปีจึงกระดกบังเหียนมาให้รีบขึ้นฝั่ง พอขึ้นฝั่งได้เล่าปีก็มีความยินดีนึก "อุปมาเหมือนฝันว่าได้ขึ้นสวรรค์"

พอเท้าม้าเด็กเลาเหยียบฝั่ง เล่าปีเหลียวหลังไปทางฝั่งตรงกันข้าม เห็นชั่วมอคุมทหารมาเป็นอันมากแต่หยุดอยู่ที่ริมตลิ่ง ชั่วมอเห็นเล่าปี เหลียวมามองจึงร้องไปว่าเหตุไรท่านไม่อยู่กินโต๊ะ แล้วขับม้ามาที่นี้ แต่ลาฟังเล่า เล่าปีขี่ม้าขึ้นบนฝั่งแล้ว ชักม้าหันกลับมาร้องตอบชั่วมอว่าตัวเรา ไม่เคยคิดร้ายต่อท่าน ไม่เคยคิดร้ายต่อ

เล่าเปี้ยวแลผู้ใด ไฉนเล่าท่าน จึงคิดอ่านวางแผนการสังหารเรา ชั่วมอได้ยินดั่งนั้นก็รีบปฏิเสธรว่าท่านเอาความจากที่ไหนมากแล้ว เพราะตัวข้าพเจ้าไม่เคยคิดร้ายต่อท่านเลย ไฉนเล่าท่านจึงหลงคำคน ยุงดั่งนี้ ในขณะที่กล่าวนั้นชั่วมอได้เอาเกาทัณฑ์ขึ้นพาดสายแล้วนำว เกาทัณฑ์จะยิงเล่าปี เล่าปีเห็นดั่งนั้นจึงรีบชักม้าหนีจนพ้นจากระยะเกาทัณฑ์แล้วตรง ไปทางด้านตะวันตก ชั่วมอเห็นเล่าปีหนีพ้นจากระยะเกาทัณฑ์แล้วก็วางเกาทัณฑ์ลง และเห็นว่าบริเวณย่านนั้นไม่มีท่าข้าม ไม่สามารถไล่ตามเล่าปีต่อไปได้ จึงพาทหารจะกลับเข้าเมือง

ในระหว่างเดินทางกลับเข้าเมืองชงหยงนั้น ชั่วมอสะอิดใจได้คิด เพราะเห็นความแปลกประหลาดจึงว่ากับเดียวอินนายทหารที่ติด ตามไปด้วยว่ามาคิดแล้วก็แปลกนักเพราะแม่น้ำต้นเขนี้ เป็นแม่น้ำลึก กว้างถึงเก้าวาสิบลวา พวกเราซึ่งเคยพื้นที่ก็ยังไม่สามารถข้ามข้ามแม่น้ำไปได้ หรือว่าที่เล่าปีข้ามข้ามแม่น้ำไปได้ครั้งนี้เป็นเพราะเทพยดาเข้าอุ้มชูปามานั้นข้ามแม่น้ำต้นเขไป กล่าวดั่งนี้แล้วชั่วมอก็เสียใจ เรงม้าพาทหารกลับเข้าเมืองชงหยง เล่าปีหนีรอดมาจากแผนสังหารครั้งนี้ได้อย่างหวุดหวิดและพิสดาร นีมีไชสวรรคตทรงความยุติธรรมแล้วอุ้มชูปดอกหรือ

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เงาพญามังกร (ตอนที่ 185)

ชั่วมอวางแผนการสังหารเล่าปีไว้รอบคอบรัดกุม แต่เล่าปีทราบแผนการร้ายจึงหนีไปทางประตูเมืองด้านตะวันตก แล้วข้ามแม่น้ำตั้งเขซึ่งลึกและกว้างเก้าวาสิบลวาไปได้อย่างหวุดหวิดพิสดาร แต่ในขณะที่ชั่วมอทราบข่าวว่าเล่าปีหนีแล้วระดมทหารเพื่อไล่ตามเล่าปีนั้น ความซลมนของทหารชั่วมอทั้งภายในและภายนอกศาลาว่าราชการจึงปรากฏขึ้น พอทหารของชั่วมอลูกสี่ลูกกลนตามชั่วมอไป บรรดาเจ้าเมืองทั้งปวงเห็นผิดสังเกตก็แตกฮือซลมนขึ้น จุล่งนังกินโต๊ะอยู่ข้างนอกเห็นผิดสังเกตจึงถือกระบี่วิ่งเข้าไปในศาลาว่าราชการแต่ไม่เห็นเล่าปีก็ตกใจ เดินกลับออกมาได้ยินเสียงทหารพูดจกกันว่าเล่าปีหนีไปทาง ประตูเมืองตะวันตก และชั่วมอยกทหารไล่ตามไปแล้ว จุล่งจึงพาทหารสามร้อยนายขึ้นมายกตามเล่าปีไป พอจุล่งพาทหารพันประตูเมืองด้านตะวันตกมาครู่หนึ่งก็สวนกับชั่วมอนำทหารกลับมา จุล่งจึงร้องถามชั่วมอว่าขณะนี้เล่าปีนายเรา อยู่ที่ไหน ชั่วมอเห็นทริยาอาการจุล่งเคร่งขรึมเป็นสง่าก็พรั่นพริ้ง ขมใจแล้วตอบไปว่าข้าพเจ้าได้ทราบข่าวว่าเล่าปีได้ออกจากเมืองไปแล้ว แต่จะไปทางไหนนั้นไม่แจ้งจุล่งอ่านและทราบสถานการณ์ได้ว่าเรื่องทั้งนี้เกิดแต่ชั่วมอคิดอ่านทำร้ายเล่าปี แต่จุล่งนั้นเป็นคนมีน้ำใจหนักแน่น ในเมื่อยังไม่พบหน้า เล่าปีจึงไม่หุนหันพลันแล่น แต่รีบพาทหารสวนกับชั่วมอตรงไปทางด้านตะวันตกจนถึงริมแม่น้ำต้นเข เห็นแม่น้ำทั้งกว้างทั้งลึก ไม่คิดว่าเล่าปีจะข้ามแม่น้ำนี้ได้ จึงรีบพาทหารย้อนกลับไล่ตามชั่วมอ พอเข้ามาใกล้จุล่งก็ร้องเรียกให้ชั่วมอหยุด แล้วว่าเล่าเปี้ยวเชิญ เล่าปีนายเรามาเป็นประธานในงานชุมนุมบรรดาหัวเมืองทั้งปวงในครั้งนี้ ได้ทำผิดสิ่งใดต่อท่านจึงคิดอ่านทำร้ายนายเรา ชั่วมอเกรงลักษณะการจุล่ง พรั่นพริ้งอยู่ ได้ยินคำจุล่งเยือกเย็น ดุจเสียงแห่งพญามัจจุราชก็ขมใจกล่าวตอบเป็นทางเอาตัวรอดว่า เราไม่ได้คิดทำอันตรายต่อเล่าปี ที่ยกทหารมาทั้งนี้ก็เพื่ออารักขาบรรดา เจ้าเมืองทั้งปวงมิให้เป็นอันตราย

จุล่งจึงว่าข้าพเจ้าทราบดีว่าการทั้งนี้เกิดแต่ท่านวางแผนลอบสังหารเล่าปี ข้าพเจ้าถามความท่านแต่โดยดี แต่ท่านกลับบ้ายเบี่ยงเสียงเอาเรื่องอื่นมาพูด ว่าแล้วจุล่งก็จ้องหน้าไปที่ชั่วมอ ชั่วมอเห็นดั่งนั้นจึงอ่อนเสียงตอบไปว่า เราได้ทราบข่าวว่าเล่าปีหนีไป ทางทิศตะวันตกจึงยกทหารมาติดตามเพื่ออารักขาแต่ไม่พบตัวเล่าปีจึงเดินทางกลับแต่ตัวเปล่า ซึ่งท่านก็ให้เห็นประจักษ์อยู่แก่ตาตัวเองแล้วไม่ใช่หรือจุล่งกวาดสายตาไปที่ชั่วมอแลทหารซึ่งติดตามทั้งนั้นแล้วไม่เห็น มีร่องรอยการต่อสู้ก็คอยเบาใจว่าเล่าปีน่าจะไม่มีอันตราย แต่ยังไม่สิ้นสงสัย จึงชักม้าพาทหารกลับไปทริมแม่น้ำต้นเขอีกครั้งหนึ่ง พอถึงริมแม่น้ำตรงจุดที่เล่าปีข้าม จุล่งสังเกตเห็นรอยเท้าม้าที่ริมตลิ่ง แล้วจ้องเขม็งไปที่ปากแม่น้ำอีกข้างหนึ่งก็เห็นโคลนจากรอยเท้าม้าติดอยู่ที่ริมตลิ่งและที่ริมตลิ่งนั้นก็ยังชุ่มน้ำเปียกอยู่เห็นถนัด จุล่งใจหนึ่งก็คิดว่าเล่าปีคงหนีข้ามแม่น้ำนี้ไป แต่อีกใจหนึ่งนั้นแคลงใจว่าแม่น้ำนี้ทั้งกว้างทั้งลึก เล่าปีจะข้ามแม่น้ำนี้ได้อย่างไรกัน จุล่งสองจิตสองใจลังเลมิรู้ที่จะตัดสินใจไปทางข้างว่าเล่าปีหนีข้าม แม่น้ำไปได้หรือไม่ หรือว่าจะหนีไปทางอื่น ลังเลสองจิตสองใจอยู่ดั่งนี้จึงคิดว่าอย่ากระนั้นเลยจะกลับไปถามชั่วมอให้กระจ่างจะดีกว่า ว่าแล้วก็ชักม้าพาทหารไล่ตามชั่วมอมาอีกครั้งหนึ่ง

แต่พอจุล่งพาทหารมาถึงประตูเมืองด้านตะวันตกปรากฏว่าชั่วมอเข้าเมืองชงหยงไปแล้ว จุล่งจึงตรงเข้าไปจับนายประตูแล้วขูถามขึ้นว่าเจ้าเห็นเล่าปีนายเราออกไปจากประตูเมืองด้านนี้หรือไม่ ให้บอกตามความจริง หากกล่าวคำเท็จเราจะเด็ดหัวเจ้าเสีย นายประตูถูกจุล่งจับแล้วตะคอกถามดั่งนั้นก็ตกใจ รีบบอกตาม ความจริงว่าเล่าปีหนีออกไปทางประตูนี้แต่เพียงผู้เดียว จุล่งได้ฟังดั่งนั้นก็โกรธชั่วมอแต่คิดขึ้นมาว่าบัดนี้ชั่วมอพาทหารเข้าไปในเมือง แล้วอยู่ในท่ามกลางทหารเป็นจำนวนมาก แม้หากเราจะยกทหารเข้าไปก็ไม่ทำให้ได้พบตัวเล่าปี คิดดั่งนี้แล้วจุล่งจึงพาทหารยกกลับไปเมืองชินเอี้ย ฝ่ายเล่าปีหนีข้ามแม่น้ำต้นเขมาได้แล้ว เสื้อผ้า

เนื้อตัวก็เปียกปอน ชัดเซไปแต่ตัวคนเดียวก็เสียน้ำใจนัก รำพึงขึ้นแต่ในใจว่าตัวเรานี้ช่าง อากัปกิริยาสาสนา แต่พลันนั้นก็สกดใจว่าเหตุใดจึงสามารถข้ามแม่น้ำต้นเขตังลิกทั้งกว้างขนาดนั้นมาได้ ทั้งยังคิดสงสัยต่อไปว่า มาเด็กเลาะกระโจนเพียงครั้งเดียวเหตุใดจึงไปได้ไกลถึงเจ็ดแปดวาจนถึงที่น้ำตื้นได้เล่าหรือว่าเป็นเพราะ เทพยดาอุปลัมภ์ค่าชวยเหลือมิให้เป็นอันตรายและอุ้มเท้ามาให้กระโดดฝ่าข้ามแม่น้ำมาได้โดยปลอดภัย เล่าปีได้ตรองแล้วไม่เห็นโอกาสที่จะเป็นไปประการอื่นนอกจากสวรรค์บันดาลประการเดียว ความบีบรัดปราโมทย์ก็บังเกิดขึ้นในใจ ความท้อแท้หมดกำลังใจก็สร้างสิ้นไปเกิดพลังวิริยานุภาพแข็งกล้าขึ้นในฉับพลันจนเข้ามาเข้าถึงแดนเมืองลำเจียงโดยไม่รู้สึกตัว

อา! เล่าปีกำลังเหยียบเข้าสู่ดินแดนอันเป็นร่มเงาแห่งพญามังกรโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวตามบัญชาอันยุติธรรมแห่งสวรรค์นั้นแล้วเล่าปีมาถึงเขตแดนเมืองลำเจียง แสงตะวันก็คล้อยต่ำด้วยเป็นเวลาพลบ เห็นบรรดาชาวนาแบกจอบเสียมกลับบ้าน พอผ่านมาครู่หนึ่งเห็นเด็กน้อยอายุราวสิบสองขวบ ชีควายเป่าขลุ่ยสวนทางมาข้างหน้าในลักษณะการที่เปี่ยมด้วยความสุขและอิมเอิบใจ เสียงขลุ่ยดังมาแต่ไกลให้ความรู้สึกคล้ายกับความในบทเพลงสุนทราภรณ์บทหนึ่งที่ว่า "ต้นข้าวอ่อนพลิ้ว ชูยอดรวีเรียงราย ชีควาย แซมช้อยค้อยเยื้องกราย อยู่นาไกลแสนเมืองแมนกลายกลายเดือน ก็หงายพอกัน อยู่กรุงอยู่นา มันก็ฟ้าเดียวกัน ชีทวยชี่เก้งก็เหมือนกัน ก็พระจันทร์ดวงเดียว" เล่าปีได้ยินเสียงขลุ่ยก็ทอดถอนใจใหญ่ รำพึงขึ้นในใจว่าตัวเรานี้เป็นถึงเชื้อพระวงศ์ของพระวิรมหากษัตริย์อันยิ่งใหญ่เกรียงไกร แต่ใจนึกอากัปกิริยาได้รับความทุกข์ลำบากถึงเพียงนี้ สู้เด็กน้อยช้วนาก็มิได้เพราะดูไปแล้วแม้เป็นชาวบ้านธรรมดาสามัญอยู่ชนบททางไกล ก็ยังเปี่ยมด้วยความสุขเสียนี้กระไร เล่าปีคิดตั้งนี้แล้วก็กระตุกบังเหียนมาให้หยุด ฟังเสียงขลุ่ยของเด็กน้อยต่อไป จนกระทั่งเด็กน้อยชีควายเข้ามาหยุดอยู่ตรงหน้าของเล่าปี เด็กน้อยกระตุกเชือกสนตะพายให้ควายหยุด แล้วจ้องดูหน้าเล่าปี เห็นสูงใหญ่ หูยาวถึงบ่าประหลาดกว่าคนทั้งปวงจึงถามว่าตัวท่านนี้คือพระเจ้าอาเล่าปีที่เคยมีกิตติศัพท์ลือเลื่องในการปราบโจรโพกผ้าเหลืองใช่หรือไม่

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็แปลกใจว่าใจนึกเด็กน้อยช้วนาคู่นี้จึงรู้จักตัวเรา จึงถามขึ้นว่าเจ้าหนูน้อย เจ้าอายุเพียงแต่เท่านี้ใจนึกจึงรู้จักชื่อเสียงของเราเล่า เด็กนั้นจึงตอบว่าข้าพเจ้ายังอ่อนวัยไม่รู้อายุการบ้านเมืองก็จริงอยู่ แต่ครูสอนหนังสือของข้าพเจ้านี้ได้คบหาเพื่อนฝูงเป็นอันมาก ข้าพเจ้าเคยได้ยินครูสนทนากับเพื่อนกล่าวความสรรเสริญกิตติศัพท์ของเล่าปีว่าประกอบด้วยลักษณะผู้มีบุญ สูงประมาณหกศอก หูใหญ่ยาวถึงบ่า มือยาวถึงเข่า จักซุกรอกไปเห็นใบหู แล้วว่าภายหน้าจะมีบุญเป็นใหญ่ในแผ่นดิน บัดนี้ข้าพเจ้ามาพบท่าน เห็นลักษณะสมดังคำครู จึงสงสัยแล้วไต่ถามเล่าปีจึงตอบว่าตัวเรานี้ชื่อเล่าปี เป็นเชื้อพระวงศ์อันจริงตามคำเจ้า เราอยากทราบว่าคุณของเจ้าที่กล่าวความถึงตัวเรานั้นเป็นผู้ใด เด็กน้อยตอบว่าครูของข้าพเจ้าชื่อสุมาเด็กโข เล่าปีสงสัยจึงถามต่อไปว่าแล้วบรรดาเพื่อนของครูเจ้าเล่ามีใครบ้าง เด็กน้อยกล่าวตอบว่าเพื่อนสนิทของครูข้าพเจ้ามีสองคน คนหนึ่งชื่อบังเด็กก่งอายุแก่กว่าอาจารย์ข้าพเจ้าสิบปี เป็นอาของกปราชญ์ที่มีนามว่าบังทอง โดยบังทองนั้นมีอายุน้อยกว่าครูของข้าพเจ้าห้าปี มีสติปัญญาหลักแหลม และรอบรู้ในการทั้งปวง เป็นที่รักของครูข้าพเจ้านัก จึงรับนับถือว่าเป็นน้อง แล้วว่าบังเด็กก่งและบังทอง สองอาหลานซึ่งเป็นเพื่อนของครูข้าพเจ้ามีถิ่นอาศัยอยู่ในเมืองชงหยง ได้ไปมาหาสู่และพูดจาสรรเสริญถึงกิตติศัพท์ของท่านอยู่เนืองๆ

เล่าปีจึงถามต่อไปว่าครูของเจ้ามีสำนักอยู่ที่ใด เด็กน้อยชี้มือไป ที่พุ่มไม้อันไม่ไกลสายตานักแล้วว่าที่บ้านหลังพุ่มไม้ระยะยี่สิบเส้นจากที่ยืนอยู่นี้ นั่นแล้วคือบ้านของครูข้าพเจ้า เล่าปีจึงว่าวันเวลานี้ตะวันพลบแล้ว เจ้าเด็กน้อยจงเฝ้าดูพาเราไปพบครูของเจ้าสักหน่อยหนึ่ง เราใคร่จะได้เห็นแล้วคบหากับครูของ เจ้า เด็กน้อยนั้นก็รับคำแล้วพาเล่าปีไป พอเล่าปีเข้าไปถึงพุ่มไม้ใกล้บ้านก็ได้ยินเสียงพิณดังแว่วมาเป็นที่เสนาะโสต นุ่มนวลหนักหน่วงดังระลอกคลื่นในพระมหาสมุทร ลุ่มลึกนัก ผิดจากเสียงพิณธรรมดาที่เคยได้ยิน เล่าปีจึงถามว่าเป็นผู้ใดตีพิณ เด็กน้อยตอบว่านี่เป็นเสียงพิณจากน้ามือครูของข้าพเจ้า เล่าปีจึงบอกให้เด็กนั้นหยุดอยู่แล้วว่าเสียงพิณนี้ไพเราะพิสดารนัก เราใคร่หยุดฟังเสียงเพลงพิณนี้สักครู่หนึ่ง เจ้าอย่าเพิ่งเข้าไปบอก ครูว่าเรามาเยือน ปล่อยให้ครูของเจ้าได้สำราญใจกับการบรรเลงเพลงพิณต่อไปเถิด เราจะได้ถือโอกาสนี้ฟังเสียงพิณอันเปรียบด้วยทิพย์ดนตรีให้เป็นบุญแก่โสดเรา

เล่าปีกล่าวความพอสันตาค่าเสียงพิณนั้นก็หยุดลง มีเสียงคนรำพึงดังขึ้นว่า "เวลาวันนี้เราตีพิณสละสลวย สายพิณมิได้ขัดข้อง ชะรอยจะมีคนผู้มีสติปัญญาฉลาดรอบฟังเป็นมันคง" ปราชญ์ร่างชายวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินออกมาจากประตูบ้าน มีรูปร่างผอมสูง ผมเกล้าเป็นนมวย มีปิ่นไม้สีดำขัดเคล้ามวายนั่นไว้ไครยยาวสลวยตาขลิบตามีประกายสดใส ใส่เสื้อคลุมสีเทา ลักษณะการเดินเบาหวิรรวกับลอยมาตามลมสมเป็นอาจารย์ผู้ใหญ่ เด็กน้อยพอ เห็นชายผู้นี้ก้าวมาถึงประตูจึงบอกเล่าปีว่าเป็นครูของข้าพเจ้าที่มีชื่อว่าสุมาเด็กโข เล่าปีเห็นและได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก ราวกับว่าได้มาเยือนเบื้องหน้าเทพยดาผู้มีฤทธายิ่งใหญ่ จึงตรงเข้าไปคำนับคารวะสุมาเด็กโขสุมาเด็กโขเห็นอากัปกิริยาเล่าปีนุ่มนวลสง่างามและพิเคราะห์ดูเห็นเสื่อทางเกวียนเปียกปอนอยู่ จึงว่า "ตัวท่านนี้มีบุญแล้ววาสนาเป็นอันมาก ภัยมาถึงตัวแล้วก็หนีเอาตัวรอดได้" เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็หลากใจปน

สงสัยว่าใจนบคคลผู้นี้อยู่ที่ข้างใน บ้านจึงได้ล่วงรู้ความเป็นไปที่ตัวเราได้ประสบมา เล่าปี่ก็ตะลึงอยู่กับที่ ในขณะที่เจ้าเด็กน้อยได้คำนับคารวะสมาเด็กโง่แล้วว่าคนผู้นี้คือ พระเจ้าอาเล่าปี่ ได้พบกับข้าพเจ้าที่กลางทางแล้ววิ่งวอนขอให้ข้าพเจ้า พามาพบครู สมาเด็กโง่ได้ฟังดังนั้นจึงผายมือเชื้อเชิญเล่าปี่เข้าไปในบ้าน สมาเด็กโง่เชิญเล่าปี่ให้นั่งลงกับที่ แล้วสั่งเด็กในบ้านให้ไปยกกา น้ำชาออกมาต้อนรับเล่าปี่ ในขณะที่เดียวกันก็กล่าวถามขึ้นอย่างราบเรียบว่าตัวท่านจะไปแห่งไหนจึงได้ผ่านมาทางนี้ เล่าปี่จึงตอบว่าข้าพเจ้าได้ถือโอกาสอันว่างจากราชการออกมาท่องเที่ยวชนบท เห็นภูมิทัศน์อันเป็นธรรมชาติงดงามนัก จึงได้เที่ยวชมจนเพลินใจ แล้วพลัดหลงมาถึงที่นี่ พบเจ้าเด็กน้อยจึงได้ทราบที่ท่านพำนักอยู่ ณ ถิ่นนี้ จึงมีความปรารถนาใคร่มาคารวะคำนับให้เป็นสิริมงคลไว้กับตัว และนับเป็นวาสนาของข้าพเจ้านักที่ได้มีโอกาสมาพบกับท่าน แล้วว่าการได้พบท่านในวันนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีหาที่สุดมิได้

สมาเด็กโง่ได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่านจะอำพรางข้าพเจ้าไปทำไมกัน ข้าพเจ้าเห็นท่านแต่แรกก็รู้ว่าตัวท่านนี้เพิงเพชฌัญญ์อันตรายแล้วหลบหนีรอดตายมาได้ เล่าปี่ได้ยินดังนั้นก็มั่นใจว่าสมาเด็กโง่ผู้นี้มีญาณวิเศษหยั่งรู้ความเป็นไปของตัวแน่แล้ว หากจะอำพรางความไว้ต่อไปย่อมไม่สมควร จึงเล่าความเป็นมาตั้งแต่ต้นจนกระทั่งหนีข้ามแม่น้ำตันเซ แล้วพบกับสมาเด็กโง่ให้สมาเด็กโง่ฟังทุกประการ ในขณะที่ภายในใจนั้นบังเกิดความเลื่อมใสศรัทธาและตระหนักถึงความมหัศจรรย์ในตัวชายวัยกลางคนผู้นี้ที่สามารถหยั่งคาคหมายรู้ถึงเหตุการณ์ภายนอกที่ตัวประสบมาได้อย่างแม่นยำ

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

คุณสมบัตินของขุนซื่อ (ตอนที่ 186)

เล่าปี่หนีอันตรายเข้าสู่เขตแดนเมืองลำเจียงโดยไม่รู้ตัวว่าดินแดนนี้คือดินแดนที่อยู่ภายใต้ร่มเงาแห่งพญามังกร และเพียงแค่มผัสสัมผัสกับเงาอันเลื่อนรางแห่งพญามังกรที่ทาบอยู่ ณ ดินแดนแห่งนี้เท่านั้น เล่าปี่ก็ได้รู้ซึ่งถึงความมหัศจรรย์ที่ไม่เคยประสบมาแต่ก่อน ครั้นได้เล่าความเป็นมาจนกระทั่งได้มาพบกับสมาเด็กโง่แล้ว เล่าปี่ก็กำหนัดด้วยความระมัดระวังในโชคความของตัวสมาเด็กโง่ฟังคำเล่าปี่แล้วจึงว่าเราได้ยินกิตติศัพท์เลื่องลือมาแต่ก่อนว่าตัวท่านนี้มีสติปัญญาเป็นอันมาก ทั้งมีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง แต่ใจหนอจึงยังตั้งตัวไม่ได้ ต้องร่อนเร่พเนจรอยู่ขณะนี้ สมาเด็กโง่ผู้เล่าฟังเพียงเล่นพิณโดยไม่ติดขัด ก็หยั่งรู้ได้ว่ามีผู้สติปัญญาฉลาดฟังเพลงพิณ และเพียงแต่เห็นเสื้อผ้าและสีหน้าของเล่าปี่ก็รู้ว่าหนีภัยตาย ซึ่งแสดงอยู่ว่าบุคคลผู้นี้มีญาณหยั่งรู้อย่าง แต่ปรากฏว่าในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) มิได้ไขถึงเหตุผลต้นปลาย จึงทำให้รู้สึกเพียงแค่ว่าประหลาดมหัศจรรย์โดยไม่รู้ความเป็นมา ส่วนสามก๊กฉบับบริวิเทเลออร์ของอังกฤษระบุว่าสมาเด็กโง่ผู้นี้มีสมณนามอีกชื่อหนึ่งว่า "อาจารย์แวนน่า" คือเมื่อเพ่งมองน้ำแล้วสามารถหยั่งรู้การในอนาคตแลอดีตได้ และสามก๊กฉบับภคินของยาขอบได้ระบุว่าสมาเด็กโง่ผู้นี้เป็นผู้ชาย อาไปกลืน หรือนัยหนึ่งก็คือเป็นผู้ปฏิบัติธรรมเจริญกสิณแห่งธาตุน้ำ และเพราะอิทธิฤทธิ์แห่งกสิณวิธีนี้จึงทำให้สามารถหยั่งรู้การอดีตและอนาคตได้ ซึ่งสอดคล้องกับความในฉบับภาษาอังกฤษของ บริวิเท เลออร์นั้น

ในพระพุทธศาสนามีวิถีปฏิบัติทางจิตไว้หลายแบบไม่ว่าจะเป็น แบบอานาปานัสสติ กายคตาสติ หรือกสิณวิธี เพื่อให้จิตตั้งมั่นเป็น ปาริสัทโธ ทำให้จิตบริสุทธิ์เป็นปาริสัทโธ และทำให้จิตควรแก่การงาน ในหน้าที่ของจิตเป็นกัมมะโยนิ โดยหนึ่งในกสิณวิธีนั้นคือการเจริญอาไปกลืนหรือการเพ่งน้ำเป็นอารมณ์ ทำให้จิตมีอาการครบทั้งสามแล้วเป็นที่ตั้งแห่งอิทธิฤทธิ์ เพราะเมื่อจิตเป็นสมาธิถึงระดับอัปปนาสมาธิแล้ว สามารถถอนจิตนั้นกลับมาที่ชั้นอุปจารสมาธิ ซึ่งเป็นขั้นที่ ใช้อิทธิฤทธิ์อำนาจแห่งจิตไปในการต่างๆ ได้ สำหรับผู้ที่เจริญอาไปกลืนหรือกสิณธาตุน้ำมีกำลังกล้าแล้ว สามารถใช้อำนาจแห่งจิตนั้นเพ่งไปในน้ำ หยั่งรู้ถึงเหตุการณ์เป็นมาในอดีตและอนาคตได้สามารถทำให้แผ่นน้ำดูจกแผ่นดิน สามารถเดินไปบนผิวน้ำได้ หรือสามารถทำให้น้ำเป็นช่องว่าง สามารถลอดหรือลงไปอยู่อาศัยได้ กระทั่งสามารถทำให้กระแสน้ำไหลทวนขึ้นแลลงได้ตั้งปรารถนาสมาเด็กโง่เป็นผู้ประพฤติปฏิบัติธรรมในลัทธิเต๋า บำเพ็ญเพียร ทางจิตอยู่ในป่าเขาอันวิเวก แม้มิได้ปฏิบัติตามวิถีทางอันบัญญัติไว้ในพระพุทธศาสนา แต่วิถีปฏิบัติในลัทธิเต๋าเพื่อการเข้าสู่ถึงความเป็น ธรรมชาติก็มีมรรควิธีที่ทำให้จิตมีอาการครบทั้งสามได้ เป็นแต่เป้าหมายสูงสุดนั้นไม่ใช่ว่าการหลุดพ้นจากทุกข์สิ้นเชิง หากคงมุ่งหวังสู่ความเป็นธรรมชาติ หรือความมีฤทธิ์ที่ยังมีกิเลสครอบงำอยู่

การที่สมาเด็กโง่ได้ปฏิบัติโดยมรรควิธีแห่งลัทธิเต๋า โดยถือน้ำเป็นอารมณ์ในการเพ่งพิจารณาและฝึกฝนทางจิต ทำให้จิตตั้งมั่นบริสุทธิ์เป็นสมาธิควรแก่การงาน และสามารถทำงานของจิตโดยอาศัยน้ำเป็นบาทฐานนั้น สามก๊กฉบับบริวิเท เลออร์ จึงแปลสมญาของสมาเด็กโง่ไว้ว่า "อาจารย์แวนน่า" อาศัยการเพ่งน้ำสอดส่องเพื่อความ รู้อดีตและอนาคต ในขณะที่ยาขอบซึ่งมีความรู้ทางพระพุทธศาสนาได้ถอดความให้สอดคล้องกับความเข้าใจของคนไทยว่าสมาเด็กโง่เป็นผู้ชายอาไปกลืนดังนี้ สมาเด็กโง่ถามเล่าปี่ถึงต้นสายปลายเหตุว่าเหตุใด

จึงยังตั้งตัวไม่ได้ ซึ่งเป็นคำถามที่สุมาเด็กโขเองยอมมีคำตอบในใจดีอยู่แล้ว เป็นการตั้งคำถามเพื่อต้องการฟังความคิดและความเข้าใจของเล่าปีจากปากของเล่าปีเอง หาใช่เป็นการตั้งคำถามโดยความไม่รู้แต่ประการใดไม่ เล่าปีได้ฟังคำถามของสุมาเด็กโขตั้งนั้นจึงว่า "ตัวข้าพเจ้าทุกวันนีวาสนาน้อย ทั้งชะดาศึกก็อาภัพจึงได้ความลำบาก" สุมาเด็กโขจึงว่าเกิดเป็นชายชาติอาชาไนย ไฉนจึงหวังพึ่งพาแต่วาสนาเล่า ท่านกล่าวความทั้งนี้มิต้องด้วยความเห็นของข้าพเจ้า การที่ท่านยังตั้งตัวมิได้แลต้องรอนเรพเนจรอยู่ดังนี้ก็เพราะ "ท่านหาคนดีมีสติปัญญาเป็นที่ปรึกษาอันยังมิได้" เล่าปีจึงว่า อันคนดีมีสติปัญญาเป็นที่ปรึกษาของข้าพเจ้านั้นก็มีอยู่ คือขุนเขียน บิดก บิฮอง และกันหยง ทั้งสี่คนนี้ทำการอยู่ด้วยกัน เป็นที่ไว้วางใจกันมาช้านาน มีสติปัญญาและรอบรู้การบ้านเมือง เป็น ที่ยอมรับนับถือว่าเป็นบัณฑิต ส่วนฝ่ายทหารนั้นเล่าข้าพเจ้าก็มีกวนอู เตียวหุย จูล่ง สำหรับกวนอูกับเตียวหุยนั้นมีฝีมือกล้าแข็ง แลยังเป็นพี่น้องร่วมสาบานที่ร่วมเป็นร่วมตายกันมา ส่วนจูล่งแม้มิได้ร่วมนำสาบานเป็นพี่น้องแต่ก็เหมือนดังพี่น้อง มีความซื่อสัตย์ภักดีและฝีมือ เข้มแข็งกล้าหาญนัก ข้าพเจ้ามีทั้งที่ปรึกษาแลขุนพลพร้อมพร้อมทั้งนี้แล้ว แต่ที่ยังตั้งตัวมิได้ก็เพราะบุญวาสนาของข้าพเจ้าอาภัพ จะดำเนินคดีเห็นหรือโทษใครหาได้ไม่ สุมาเด็กโขจึงว่าอันขุนเขียน บิดก บิฮอง แลกันหยงนั้น ถึงจะมีสติปัญญาก็เป็นเพียงสติปัญญาในระดับนักวิชาการทั่วไป ประสบการณ์ความรู้ความสามารถก็เป็นแต่ด้านธุรการแลการปกครอง ตามแบบเดิมๆ มา ไม่อาจอาศัยความรู้ความสามารถคิดอ่านการสงครามกอบกู้แผ่นดินให้สำเร็จได้ตั้งปรารถนา คนเหล่านี้ถึงมีก็เหมือนไม่มี ส่วน กวนอู เตียวหุย แลจูล่งนั้นแม้เป็นทหารมีฝีมือกล้าแข็ง สามารถต่อสู้กับข้าศึกนับหมื่นนับแสนได้ก็จริงอยู่ แต่ขาดผู้ใช้สอยจับวางให้มีอาณาภาพสูงสุดเท่าที่พึงมี เหตุนี้การกอบกู้แผ่นดินตามปณิธานของท่านจึงยังไม่อาจบรรลุผลและต้องกระเสือกกระสนพเนจรรอนเรออยู่ตั้งวันนี้

เล่าปีจึงว่าถ้ากระนั้นคนดีที่มีสติปัญญาควรแก่การเป็นที่ปรึกษา ในการกอบกู้แผ่นดินนั้นเป็นฉันทใจ สุมาเด็กโขจึงว่าอันคนดีมีสติปัญญาควรแก่การเป็นที่ปรึกษาในการกอบกู้บ้านเมืองนั้นย่อมต้องเป็นผู้รู้แจ้งในวิชาทั้งสี่และในนิติทั้งสาม อันวิชาทั้งสี่แลนิติทั้งสามนี้เป็นไฉน สุมาเด็กโขพรรณนาต่อไปว่าวิชาทั้งสี่นั้นได้แก่หนึ่ง วิชาพิชัยสงครามซึ่งว่าด้วยยุทธศาสตร์ ยุทธวิธี ยุทธการ ยุทธโบาย และการดำเนินสงคราม ทั้งยอมหมายรวมเอาการฝึกฝนบังคับบัญชาการทหารและการใช้กำลังทหารให้สอดคล้องกับสถานการณ์แลภูมิประเทศ สอง วิชาธรรมะ ซึ่งว่าด้วยความเป็นจริงแห่งธรรมชาติทั้งปวง กฎแห่งธรรมชาติทั้งปวง หน้าที่แห่งธรรมชาติทั้งปวงแลผลที่เกิดขึ้นตามธรรมชาตินั้น สาม วิชาหมากล้อม ซึ่งว่าด้วยการตัดสินใจแลการวางแผน ทั้งในด้านการเมือง การทูต การทหาร และประกอบเข้าเป็นอรรถศาสตร์ที่ตัดสินใจโดยคะแนนการทั้งปวงถ้วนทั่วทั้งกระดาน ทั้งฝ่ายเราและฝ่ายตรงกันข้าม กระจำงแจ้งถึงสภาพการทั้งฝ่ายเราและฝ่ายข้าศึก แลแล้วคิดอ่านแผนการช่วงชิงชัย สี่ วิชาดาราศาสตร์ แลคัมภีร์พยากรณ์ ซึ่งว่าด้วยวิถีโคจรของดวงดาวบนภากาศและความผันแปรแห่งธาตุทั้งห้าที่ยักย้ายถ่าย เทผันแปรก่อเกิดเป็นกลางวัน กลางคืน ฤดูกาลร้อนและหนาว เมฆ หมอก พายุ น้ำหลาก ตลอดจนปรากฏการณ์ธรรมชาติต่างๆ นี้คือวิชาทั้งสี่ที่พึงมีประจำตัวสำหรับคนผู้ควรเป็นที่ปรึกษาการแผ่นดิน ส่วนนิติทั้งสามนั้นคือหนึ่ง โลกนิติ คือกฎ แบบแผนแลคติความนิยมที่เป็นไปในโลก ว่าสิ่งใดคือธรรม สิ่งใดคืออธรรม สิ่งใดคือสุทธิ สิ่งใดคืออสุทธิ สิ่งใดคือมงคล สิ่งใดคืออัปมงคล สิ่งใดคือความปรารถนานิยมแห่งมหาชน สิ่งใดคือความไม่พึงปรารถนานิยมแห่งมหาชน สอง ธรรมนิติ คือกฎเกณฑ์ธรรมเนียมประเพณีแลแบบแผนในการครองแผ่นดิน บ้านเมือง และใจคนให้ปรองดองสามัคคีสมานฉันท์ เป็นวิถีปฏิบัติในการครองอำนาจรัฐ ในการใช้อำนาจรัฐแลในการรักษาอำนาจรัฐให้เป็นไปเพื่อประโยชน์ของมหาชน สาม ราชนิติ คือบทกฎหมายพระอัยการทั้งปวงที่มีมาสำหรับแผ่นดิน เพื่อเป็นหลักปฏิบัติและห้ามปฏิบัติของอาณาประชาราษฎร และในการบริหารราชการแผ่นดิน ตลอดจนนิติปรัชญา นิตินโยบาย ที่ถือเอาประโยชน์สุขของมหาชนและความมั่งคั่งของแผ่นดินเป็นที่ตั้ง ผู้มีสติปัญญาผู้ใดประกอบบริบูรณ์ด้วยวิชาทั้งสี่แลนิติทั้งสามนั้นแล้วจึงมีค่าควรแก่ความเป็นที่ปรึกษาในการกอบกู้แลบริหารบ้านเมือง ผู้บริบูรณ์ด้วยวิชาทั้งสี่แลนิติทั้งสามนี้แล้วจึงพึงได้นามว่า "กุนซื่อ" ที่ปรึกษาดังนี้ท่านมีหรือไม่

เล่าปีได้ฟังตั้งนั้นก็ตะลึงงัน ใจเปี่ยมไปด้วยความเคารพศรัทธาในภูมิปัญญาอันกว้างไกลของสุมาเด็กโขยิ่งขึ้น เพราะความอันสุมาเด็กโขกล่าวพรรณานี้เป็นสิ่งซึ่งเล่าปีไม่เคยได้ยินได้ฟังมาก่อน ครั้งได้ตรองพิจารณาแล้วเห็นว่าบรรดาผู้คนที่มีอยู่นั้นไม่มีบุคคลใดที่บริบูรณ์ด้วยวิชาทั้งสี่และนิติทั้งสามนี้เลย เล่าปีจึงว่าความอันท่านกล่าวนี้ทำให้ข้าพเจ้าได้ตื่นขึ้นจากความฝัน ก้าวออกจากที่มีดสูที่สว่าง แม้คุณลักษณะของกุนซื่อตั้งนี้ ข้าพเจ้าจะไม่เคยได้เห็นได้ฟังมาก่อน แต่ตัวข้าพเจ้านี้ก็มีความปรารถนาตลอดมาที่ใคร่ได้ผู้มีสติปัญญามา ช่วยคิดอ่านทำการ เมื่อได้ฟังคำท่านตั้งนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็วิตกนักว่าจะหากกุนซื่อตั้งค่าท่านได้จากที่ไหน สุมาเด็กโขจึงว่า "โบราณท่านว่าไว้แต่ก่อนว่าลิบคนจะหาผู้กล้าหาญได้คนหนึ่ง ร้อยคนจะจัดหาผู้มีสติปัญญาได้คนหนึ่ง แลคนทั้งปวงก็มีอยู่เป็นอันมาก แม้ท่านจะประสงค์หากผู้มีสติปัญญานั้นก็จะได้สมความปรารถนา"

สุมาเด็กโขเล็งด้วยฉันทแห่งอาไปกลืนจึงกล่าวเป็นคำชาตาว่าเล่าปี จะสมความปรารถนาในการหากกุนซื่อ แต่ถ้อยร้อยคำที่กล่าวนั้นกลับกล่าวกลืนกลมดุมเป็นธรรมดาแลปกติยิ่งนัก เล่าปีได้ฟังตั้งนั้นหาได้สะกิดใจในคำพยากรณ์แห่งสุมาเด็กโขนั้นไม่ เพราะใจมัวพะวงอยู่แต่การที่จะหากกุนซื่อได้จากที่ไหน เล่าปีจึงว่าตัวข้าพเจ้ามี

ซีซีจึงตอบว่าจริงตามคำท่านแล้ว เป็นแต่ข้าพเจ้ารีบร้อนใจไปก่อนจึงได้พลาดท่าเสียเวลาไป เล่าปีได้ยินคำสนทนาจบลงเพียงเท่านั้น แล้วได้ยินเหมือนหนึ่งคนซุบซิบกันแต่ฟังไม่เป็นศัพท์ว่าเป็นเรื่องอะไร แต่ใจหนึ่งก็คิดว่าแขกผู้มาเยือนยามวิกาลนามซีซีผู้นี้น่าเสียดายและเนื้อหาแห่งคำเจรจานั้นหลักแหลมนุ่มนวลนัก หรือว่าจักเป็นคนใดคนหนึ่ง ในสกลและ สองซุ ทั้งเนื้อความที่สุมาเด็กโซได้กล่าวกับตัวแต่ตอนพลบว่าคนมีสติปัญญาอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลเท่าใดนัก ความคิดก็หนักไปในทางที่เชื่อว่าซีซีผู้นี้แล้วคือผู้มีสติปัญญาที่สุมาเด็กโซได้เอ่ยถึง จึงคิดที่จะออกไปร่วมวงสนทนาด้วย แต่เล่าปีนั้นเป็นเชื้อพระวงศ์ มีกิริยามารยาทอันงดงาม แม้คิดดังนั้นแล้วแต่ใจก็ยังคิดเสียเองว่าตัวเรามาอาศัยในบ้านนี้ในฐานะแขก เวลานี้วิกาลแล้วเจ้าของบ้านมีแขกใหม่มาเยือนจึงมิใช่โอกาสอันควรที่เราจะละเลยมารยาทออกไปในยามนี้ ทั้งเห็นว่าเวลานี้ก็ตึก แล้วซีซีคงจะนอนค้างคืนที่เรือนของสุมาเด็กโซไว้พรุ่งนี้จึงรีบตื่น แต่เช้าแล้วคอยเฝ้าท่าความรู้จักจะดีกว่า สุมาเด็กโซเป็นปราชญ์ย่อมไม่อาจดำหนิดเตียนเราได้ คิดดังนั้นแล้วเล่าปีก็รีบนอนด้วยความอึดใจว่าความปรารถนาที่ใคร่ได้กุนซื่อจะบรรลุในยามเช้า

พอยามใกล้รุ่งเสียงไก่ขันเป็นสัญญาณแห่งวันใหม่ดังขึ้นเล่าปีรีบลุกออกจากที่นอน ล้างหน้าแล้วออกมานั่งตั้งตารออยู่ที่ห้องโถง พออีกครู่หนึ่งสุมาเด็กโซลุกออกมาเล่าปีได้ลุกขึ้นคำนับทักทายแล้วถามว่าแขกที่มาเยือนเมื่อคืนนี้ยังไม่ตื่นหรือ สุมาเด็กโซจึงว่าเมื่อคืนนี้ซีซีเพื่อนที่รักใคร่สนิทสนมชอบพอของข้าพเจ้าได้มาเยือน พูดดังนั้นแล้วสุมาเด็กโซก็หยุดนิ่งอยู่ เล่าปีทนมิดใจจึงว่าท่านช่วยเอ็นดูแนะนำให้ข้าพเจ้าได้รู้จักสนทนาด้วยเถิด สุมาเด็กโซจึงว่าหลังจากซีซีสนทนากับข้าพเจ้าอยู่ครู่หนึ่งแล้วก็ได้ขอลาข้าพเจ้ากลับไปตั้งแต่เมื่อคืนแล้ว เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกผิดหวัง จึงว่าขึ้นว่าถ้าเช่นนั้นท่านจงกรุณา บอกนามของคนที่ท่านเรียกว่าซีซีให้ข้าพเจ้าได้รู้จักว่าเป็นผู้ใด สุมาเด็กโซได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วกล่าวขึ้นลอยๆ ว่า "ดีแล้ว" ทำให้เล่าปียิ่งสับสนงุนงงและสงสัย จึงถามไถ่ต่อไปว่าข้าพเจ้าไม่แจ้ง ในความอันเป็นปริศนา หรือว่าบุคคลผู้นี้คือหนึ่งในสกลหรือสองซุตามที่ท่านได้เอ่ยนามเมื่อวันวาน

สุมาเด็กโซได้ยินคำเล่าปีดังนั้นก็หัวเราะอีก แล้วว่า "ดีแล้ว" เล่าปีเห็นสุมาเด็กโซไม่ตอบคำและไม่แสดงความนัยแห่งปริศนา ได้แต่หัวเราะและกล่าวแต่คำว่า "ดีแล้ว" ดังนั้นก็เสียใจ เกิดความรู้สึกเหมือนดังศิษย์ที่ครูไม่ยอมบอกวิชา แล้วกล่าวขึ้นด้วยความน้อย ใจว่า "ทุกวันนี้ข้าพเจ้ามีความปรารถนาจะทำนบารุงแผ่นดินพระเจ้าเหียนเต๋ให้เป็นสุขก็ยังไม่สำเร็จ ถ้าได้ท่านผู้ประกอบไปด้วย สติปัญญาจะนำไปเป็นที่ปรึกษาคิดอ่าน เห็นแผ่นดินพระเจ้าเหียนเต๋จะจำเริญ" เล่าปีอับจนปัญญาในการแสวงหาที่ปรึกษาทั้งไม่แจ้งว่าสกล และสองซุเป็นผู้ใด หรือแม้แต่แขกผู้มาเยือนในยามวิกาลว่าเป็นใคร จึงคุกเขาลงคำนับสุมาเด็กโซแล้วว่า "ขอเชิญท่านไปทำราชการกับข้าพเจ้าเหมือนช่วยท่านบารุงพระเจ้าเหียนเต๋ด้วย"

สุมาเด็กโซได้ยินเล่าปีกล่าวดังนั้นก็มีน้ำใจสงสาร ก้มลงประคองเล่าปีให้ลุกขึ้นแล้วว่าตัวข้าพเจ้าเป็นชาวป่าชาวดง มีความรู้แลสติปัญญาน้อยนัก ไม่ถึงขั้นที่จะเป็นกุนซื่อช่วยเหลือท่านคิดการกอบกู้แผ่นดินได้ เพราะรู้ดีดังนั้นจึงไม่อาจไปทำราชการอยู่ด้วยท่าน อันผู้มีสติปัญญามากกว่าข้าพเจ้าและสามารถเป็นกุนซื่อให้กับท่านได้นั้นมีอยู่ และอยู่ไม่ใกล้ไม่ไกลสุดสายตาท่านเท่าใดดอก จงตั้งใจสุจริตสืบเสาะหาก็คงจะพบสมความปรารถนา ในขณะที่เล่าปีได้ตอบอยู่กับสุมาเด็กโซนั้น พลันได้ยินเสียงม้าจำนวนมากริ่งตรงเข้ามาที่บริเวณเรือนพักของสุมาเด็กโซ เล่าปีได้ยินก็ตกใจ คิดไปว่าเป็นทหารของซว่มจากเมืองซงหยงมาติดตามไล่ล่า จึงเดินไปที่หน้าต่าง เปิดแง้มดูเห็นเป็นจูงขี่ม้านำทหารประมาณร้อยคนเศษตรงมาที่เรือนพักก็มีความยินดีจึงเดินออกมาที่หน้าประตูจูงเห็นเล่าปีก็ดีใจ รีบสั่งทหารให้หยุด แล้วลงจากหลังม้าตรงเข้าไปคำนับคารวะเล่าปี แล้วเล่าความทั้งปวงตั้งแต่วันที่เล่าปีหนีออกจากเมืองซงหยงให้เล่าปีฟังทุกประการ

เล่าปีสวมกอดจูงไว้แล้วเล่าความที่ซว่มคิดอ่านวางแผนสังหารครั้งนี้ความยังไม่สิ้นกระแสว่าเล่าปีเียวได้รู้เห็นหรือไม่ว่าซว่มจะยุงเล่าปีเียวให้ยกกองทัพไปตีเมืองซินเอี้ย เล่าปีได้ฟังดังนั้นใจหนึ่งยังไม่อยากจากไป หวังจะได้รู้ความ เกี่ยวกับผู้มีนาม "สกล" และ "สองซุ" เสียก่อน แต่การข้างเมือง ซินเอี้ยตามที่จูงกล่าวนั้นก็สำคัญนัก เล่าปีจึงจำต้องคำนับลาสุมาเด็กโซแล้วขึ้นม้าพาลงเดินทางกลับแต่เพลานั้นเล่าปีพาลงและทหารเดินทางลับเรือนของสุมาเด็กโซระยะทางยี่สิบเส้นจึงพบกับกวนอู และเตียวหุยพาทหารติดตามมาอีกขบวนหนึ่ง เล่าปีก็มีความยินดียิ่งนัก เล่าความทั้งปวงให้กวนอู เตียวหุยฟังทุกประการ แล้วพากันเดินทางต่อไปยังเมืองซินเอี้ย พอถึงเมืองซินเอี้ยเล่าปีจึงเชิญบรรดาที่ปรึกษา ขุนนางและแม่ทัพนายกองมาปรึกษา ประารถความที่ซว่มวางแผนสังหารแล้วปรึกษาว่าจะคิดอ่านประการใด

ขุนเขียนได้เสนอว่าการที่ซว่มคิดอ่านวางแผนสังหารครั้งนี้ความยังไม่สิ้นกระแสว่าเล่าปีเียวได้รู้เห็นหรือไม่ว่าหากตัวนตัดสนใจไปทางใดทางหนึ่ง เกลือกเล่าปีเียวมิรู้เห็นเป็นใจด้วยก็จะเสียไม่ตรีไป จึงขอที่ท่านจะต้องมีหนังสือแจ้งความทั้งปวงให้เล่าปีเียวทราบ แล้วคอยฟังท่าทีของเล่าปีเียวจึงค่อยคิดการต่อไป เล่าปีได้

สอบถามที่ประชุมและไม่มีผู้ใดมีความคิดเห็นเป็นอย่างอื่น เล่าปีจึงให้แต่งหนังสือถึงเล่าเปียว เล่าความทั้งสิ้นแล้วให้ขุนเขียนถือหนังสือขึ้นไปเมืองงองจิว ครั้นเล่าเปียวทราบว่าคุณเขียนมาแต่เล่าปีเมืองชินเอี้ย จึงอนุญาตให้ขุนเขียนเข้ามาพบเพราะมีความข้องใจจะได้ถาม เนื่องจากข้อมอมารายงานเล่าเปียวไว้ก่อนแล้วว่าในขณะที่บรรดาเจ้าเมืองต่างๆ ที่ขึ้นต่อเมืองงองจิวกำลังกินโต๊ะกันในงานชุมนุมหัวเมืองนั้น เล่าปีพลันหนีไปโดยไม่แจ้งข่าวคราวให้ทราบ เกรงว่าเล่าปีจะคิดร้ายต่อเมือง งองจิว เล่าเปียวรับฟังรายงานจากข้อมอแล้วยังไม่ปลงใจเชื่อโดยสนิท กลับคิดว่าน่าจะมีเงื่อนงำแอบแฝง แลสมควรที่จะได้ถามความจากเล่าปีให้กระจ่างก่อน พอขุนเขียนคำนับคารวะตามธรรมเนียมแล้ว เล่าเปียวจึงถามขึ้นว่าในงานชุมนุมเจ้าเมืองที่ขึ้นต่อเมืองงองจิว ขณะที่กำลังเลี้ยงโต๊ะเจ้าเมืองแลขุนนางข้าราชการนั้น ไฉนเล่าปีจึงหนีกลับไปโดยไม่แจ้งเหตุให้ทราบก่อน มีเหตุผลเบื้องลึกเบื้องหลังประการใด

ขุนเขียนฟังดังนั้นก็ยื่นหนังสือของเล่าปีแก่เล่าเปียวแล้วว่า ความทั้งปวงอันท่านแคลงอยู่ในใจนั้น เล่าปีได้มีหนังสือมาแจ้งแก่ท่าน ขอท่านจงอ่านดูเถิด เล่าเปียวจึงรับหนังสือเอามาอ่าน พอทราบความว่าข้อมอวางแผนการสังหารเล่าปี เป็นเหตุให้เล่าปีต้องผลุนผลันหนีออกไปจากงานชุมนุมบรรดาเจ้าเมืองอย่างฉุกฉลิว เล่าเปียวก็ปลงใจเชื่อความตามจดหมาย ของเล่าปีนั้นจึงโกรธข้อมอมิ่งนัก สั่งทหารให้ไปเรียกตัวข้อมอมารพบในที่ ที่พอข้อมอเข้ามาพบ เล่าเปียวก็เท่าความแล้วด่าว่าข้อมอที่ลอบวางแผนร้ายให้เสื่อมเสียถึงเล่าเปียวอย่างรุนแรง แล้วสั่งทหารให้จับตัวข้อมอเอาไปประหาร แต่ในขณะที่เล่าเปียวกำลังด่าข้อมอด้วยเสียงอันดังเพราะแรงโทสะ หญิงรับใช้ในจวนของเล่าเปียวได้ยินความจึงรีบนำไปแจ้งแก่นางขลุ่ยหยิน นางขลุ่ยหยินทราบความก็ตกใจ รีบออกมาหาเล่าเปียว พอได้ยินเล่าเปียวออกคำสั่งประหารข้อมอ จึงรีบคุกเข่าคำนับเล่าเปียวแล้วว่า ความผิดของข้อมอครั้งนี้แม้มีอยู่แต่ก็หาควรจะต้องรับโทษประหารไม่ เพราะการอันข้อมอทำไปนั้นหาได้คิดครุฑยศต่อท่าน หากกระทำไปเพราะเกรงภัยจะเกิดขึ้นแก่เมืองงองจิวแลบุตรท่าน น้ำใจของข้อมอแม้จะผิดก็ผิดแต่เพียงกับเล่าปี แต่ความภักดีในตัวท่านแลเมืองงองจิวนั้นยังเต็มเปี่ยมบริบูรณ์ ดังนั้นขอจงเห็นแก่ข้าพเจ้าผ่อนผันยกโทษให้สักครั้งหนึ่ง

เล่าเปียวได้ฟังคำเมื่อยใจหนึ่งก็กลัวเมื่อย ทั้งคำของเมื่อยผู้เป็นที่รักและเกรงกลัวก็ไขว่จะไร้เหตุผลเสียทีเดียว แต่แรงโกรธ แรงเกลียดข้อมอมิ่งคุมแค้นอยู่ในอก เล่าเปียวจึงได้แต่สายศีรษะและไม่กล้าความแต่ประการใด นางขลุ่ยหยินเห็นเป็นที่ดังนั้นก็สั่งทหารให้ปล่อยตัวข้อมอเสีย ทหารเมืองงองจิวรู้อการและสถานการณ์ดีจึงปล่อยตัวข้อมอตามคำของขลุ่ยหยินนั้น ขุนเขียนเห็นสภาพเช่นนั้นก็เข้าใจสถานการณ์กระจ่างว่าอย่างไรเสีย เล่าเปียวคงไม่กล้าสิ้นใจเมื่อยสั่งประหารข้อมอจึงคิดสร้างบุญคุณ ไว้กับใจข้อมอแล้วว่า ข้อมอเป็นนายทหารสำคัญของเมืองงองจิว หากสิ้นข้อมอเสียแล้วท่านก็จะขาดกำลังระวังเมือง อนึ่งนั้นเล่าการประหารข้อมอเสียก็ไม่เกิดประโยชน์อันใดแก่เล่าปี ทั้งเล่าปีจะอาศัยอยู่ในแดนเมืองงองจิวนี้ต่อไปคงจะไม่เป็นสุขอีกแล้ว พระคุณท่านอันกรุณาแก่เล่าปีก็จะกลายเป็นโทษแก่เล่าปีไป

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

กุนชื่อผู้ซ่อนกาย (ตอนที่ 188)

เล่าเปียวละอายใจที่น้องเมื่อยคิดร้ายวางแผนสังหารเล่าปี แรงโทสะจึงประดังขึ้นมาและสั่งทหารให้จับตัวข้อมอเอาไปประหาร แต่พอถูกเมื่อยทัดทานและขุนเขียนที่ปรึกษาของเล่าปีก็หักท้วงสมทบเข้ามาอีกทางหนึ่งเล่าเปียวก็ได้คิด เล่าเปียวฟังคำขุนเขียนแล้วคิดแต่ในใจว่าขุนเขียนย่อมมีความแค้นเคืองข้อมอแทนเล่าปี แต่กล่าวความหักท้วงทั้งนี้เนื่องเพราะเล็งเห็นว่าหากเล่าเปียวประหารข้อมอเสียแล้ว พรรคพวกของข้อมอในเมืองงองจิวนี้ก็จะมีเป็นจำนวนมากย่อมจะผูกพยาบาทคิดอ่านแก้แค้น เล่าปีให้ได้รับอันตราย เมื่อตรงตามคำของขุนเขียนก็ยิ่งเห็นจริงตามคำนั้น คิดดังนั้นแล้วเล่าเปียวจึงว่ากับข้อมอว่าความผิดของเจ้าครั้งนี้โทษถึงตาย แต่เมื่อขุนเขียนที่ปรึกษาของเล่าปีร้องขอให้บรรดาโทษไว้ดังนี้เราจะยกโทษให้เสียครั้งหนึ่ง สืบไปเบื้องหน้าหากเจ้าคิด ร้ายต่อเล่าปีอีกเราก็จะไม่เกรงใจ และจะลงโทษประหารสถานเดียวเท่านั้น เจ้าจงจำคำเราไว้ให้จงดีแล้วเล่าเปียวก็ไล่ข้อมอให้ออกไปจากจวน แล้วให้ทหารไปเชิญ เล่าปีบุตรผู้ใหญ่เข้ามาพบ ประการความทั้งปวงให้เล่าปีทราบ แล้วสั่งให้เล่าปีไปเมืองชินเอี้ยพร้อมกับขุนเขียนเพื่อขอขมาต่อเล่าปี ขุนเขียนและเล่าปีจึงคำนับคารวะอำลาเล่าเปียวเดินทางไปเมือง ชินเอี้ย

แต่เวลานั้น ครั้นถึงเมืองชินเอี้ย ขุนเขียนได้พาเล่าปีเข้าไปพบ เล่าปี เล่าปีคำนับคารวะเล่าปีตามธรรมเนียมแล้วจึงว่าซึ่งข้อมอวางแผนคิดร้ายต่อท่านนั้นความทราบถึงบิดาข้าพเจ้าแล้ว สั่งทหารให้จับข้อมอเพื่อลงโทษประหาร แต่ท่านที่ปรึกษาขุนเขียนได้ร้องขอให้ยกโทษ บิดาจึงยกโทษให้ตามคำของขุนเขียนแล้วให้ข้าพเจ้ามากลอบขอขมาท่านอา อย่าได้ผูกใจพยาบาทเอาโทษข้อมอต่อไปเลย เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี แล้วว่าน้ำใจบิดาเจ้าประเสริฐนัก เรื่องเพียงเท่านี้อย่าได้คิดให้ขุนข้องหมองใจสืบไป ตัวเรานี้มิได้ผูกใจแค้นอาฆาต

พยายามหลงเหลืออยู่ในใจแม่แต่น้อย เจ้ามารวันนี้เราดีใจนัก ดั่งนั้นจงมากินโต๊ะกันให้เป็นทีสำราญใจเถิดเล่าปี พาเล่าปีเข้าไปกินโต๊ะที่ห้องข้างในแต่ลำพังสองอาหลาน ในขณะที่เสพสุรากินโต๊ะกันอยู่นั้นเล่าปีก็มีสีหน้าสลด ลงแล้วร้องไห้เล่าปี เห็นดั่งนั้นก็ตกใจรีบถามว่าหลานเรามีสิ่งใดเป็นทุกข์จึงร้องไห้ดั่งนี้เล่า เล่าปีตอบว่าตั้งแต่ มารดาข้าพเจ้าสิ้นแล้วก็เหมือนนมโพธิ์ร่มไทร ที่คุ้มกายใจให้ร่มเย็นโค่นหักสะบั้นลง มีแต่ความทุกข์ร้อนหมอง ใจไม่เคยขาดด้วยว่านางขั้วสุหยินผู้เป็นมารดาเลี้ยงของข้าพเจ้านี้เป็นสตรี ที่เต็มไปด้วยความคิดริษยาอาฆาต แต่ละวันคิดแต่จะผลาญสังหารข้าพเจ้า แล้วว่าเมื่อข้าพเจ้ายังน้อยนางขั้วสุหยินพยายามบำรุงบำเรอด้วย อาหารอย่างดี ที่มีไขมันมาก มีหมูสามชั้นเป็นต้น ทำให้ผู้คนทั้งปวงสรรเสริญว่านางนั้นมีน้ำใจเอ็นดูต่อข้าพเจ้า ซึ่งถึงแม้ว่าจะเป็นบุตรเกิด แต่ภรรยาผู้ใหญ่ที่ล่วงลับ มิได้คิดว่าบุตรตนหรือบุตรคนอื่น ข้าพเจ้าเองก็พลอยหลง ปลื้มไปกับมารดาเลี้ยงจนตัวข้าพเจ้าอ้วนท้วนผิดปกติไป

เล่าปีเล่าต่อไปว่าเดชะบุญที่ครูสอนหนังสือของข้าพเจ้าเห็นอาการผิดปกติในตัวข้าพเจ้าจึงเรียกไปไต่ถาม ครั้นทราบความที่มารดาเลี้ยงบำรุงบำเรอด้วยอาหารดั่งนั้นแล้ว จึงรู้แผนการสังหารอันอำมหิตของมารดาเลี้ยง ว่ามุ่งหมายให้ข้าพเจ้าต้องตายด้วยไขมันจุกอก ดั่งนั้นครูของข้าพเจ้าจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปพบที่สำนักของครู แล้วขงนำข้าพเจ้าไปกินทุกวัน เพื่อลดทอนพิษร้ายและกำจัดไขมันอันเกิดขึ้นในตัว จึงทำให้ข้าพเจ้ารอด ตายมาจนถึงทุกวันนี้ แล้วว่าพอข้าพเจ้าเติบโตใหญ่ขึ้น มารดาเลี้ยงก็คิดอ่านกีดกันข้าพเจ้าในทุกทางด้วย ต้องการให้บุตรของนางนั้นสืบทอดอำนาจเจ้าเมืองเก่งจิวต่อจากบิดา นางจึงคิดอ่านหาช่องทางที่จะสังหาร ข้าพเจ้าอยู่มิได้ขาด พลาดเข้าวันใดข้าพเจ้าคงไม่มีหน้าได้มากกราบคารวะท่านอาอีกแล้ว ขอสติปัญญาท่านอา ช่วยคิดอ่านผ่อนผันให้ข้าพเจ้ารอด พ้นจากความตายด้วยเถิด

เล่าปีได้ฟังดั่งนั้นก็สงสารเล่าปีก็จึงว่า "ทุกวันนี้จะรักษาตัวได้ก็เพราะมีอัครมาสัยอันรอบคอบ ท่านจงอุตสาหะ ปฏิบัติตามน้ำใจนางขั้วสุหยิน อย่าให้นางเคืองขัดประการใดได้แล้วก็พ้นจากอันตรายทั้งปวง" เล่าปีได้ฟังคำ เล่าปีก็รับคำว่าจะทำตามคำสอนของเล่าปีนั้น แต่ใจก็ไม่เชื่อว่านางขั้วสุหยินจะละวางความคิดที่จะสังหารตัว เล่าปีจึงร้องไห้สะอึกสะอื้นอยู่จนกระทั่งได้เวลาจึงคำนับลาเล่าปีกลับไปที่พัก ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปีจึงขึ้นมาออกจาก จวนไปส่งเล่าปีถึงประตูเมือง เล่าปีคำนับคารวะขอบคุณเล่าปีแล้วจึงเดินทางกลับไปเมืองเก่งจิว เล่าปีหยุดม้า มองตามเล่าปีชั่วครู่หนึ่งก็ชักม้าเดินทางกลับเข้าไปในเมือง ในขณะที่เล่าปีขี่ม้าผ่านตลาด เห็นชายวัยกลางคน คนหนึ่งแต่งตัวด้วยเสื้อผ้าแบบชาวบ้าน นอนไขว่ห้างอยู่ข้างทาง แล้วร้องเพลงเป็นทำนองท่องถ้อยใจความว่า "แผ่นดินจะกลับ ก็เหมือนไฟดับสิ้นแสง ถ้ากบทุจะหัก จะเอาไม้อันน้อยค่า มีอาจจะทานกำลังไว้ได้ ชาวบ้าน นอกผู้มีปัญญา ย่อมจะแสวงหาหนายที่มีน้ำใจโอบอ้อมอารี แลผู้ที่จะแสวงหาผู้ที่มีปัญญา หารู้จักเราไม" คำว่า "กบทุ" คือคานยอดหลังคา แต่สามก๊กฉบับภาษาจีนระบุความตอนนี่ว่า "คฤหาสน์ใหญ่ใกล้ฝั่งทลาย จะเอาเสา ไม้อันน้อย คำนับไม่ได้" ซึ่งมีความหมายอย่างเดียวกัน

ความจริงชายผู้นี้คือชีซีแซกที่ไปเยือนสุมาเด็กโขในยามวิกาล และได้สนทนาคำกับสุมาเด็กโข โดยที่เล่าปี ได้ยินคำสนทนานั้นโดยตลอด จนกระทั่งสิ้นความแล้วสุมาเด็กโขจึงให้สัญญาเป็นนัยให้เบาเสียงสนทนาลง แล้วกระซิบบอกชีซีว่าบัดนี้พระเจ้าอาเล่าปี ได้หนีภัยมาอาศัยอยู่ที่บ้านของเรา อันพระเจ้าอาเล่าปีนี้เป็นผู้มี สติปัญญา มีน้ำใจโอบอ้อมอารีต่อคนทั้งปวงมีปณิธานแน่วแน่ที่จะกอบกู้แผ่นดิน ท่านบำรุงสองเต้แลราษฎร บัดนี้ยังขาดที่ปรึกษาผู้มีสติปัญญา จึงควรที่ชีซีจะได้พิจารณาอาสาเข้าทำราชการ ชีซีได้ฟังคำสุมาเด็กโขดั่ง นั้นแล้วจึงว่าข้าพเจ้าผิดหวังจากเล่าปียามครั้งหนึ่งแล้ว การจะดวนผลิผลามขอเข้าทำการด้วยเล่าปีโดย ไม่ พินิจพิจารณาจึงดีก่อนก็อาจช้ารอยเดิม ดั่งนั้นจำเป็นที่จะต้องลงใจเล่าปีเสียก่อนว่ามีสายตาแลสติปัญญา รู้จักบัณฑิตหรือไม่ จากนั้นจึงคอยตัดสินใจ สุมาเด็กโขฟังคำชีซีแล้วจึงว่า "ดีแล้ว" ชีซีจึงว่าข้าพเจ้ามาหาท่าน ในยามวิกาลหวังจะร่วมสนทนาและพักแรมสักราตรีหนึ่ง แต่หากพักร่วมชายคากับพระเจ้าอาเล่าปีก็ไม่อาจ ทดสอบลงใจได้ถนัด ดั่งนั้นข้าพเจ้าขออาลาท่านไปแต่คืนนี้ สุมาเด็กโขก็ว่า "ดีแล้ว" ชีซีจึงคำนับลาสุมา เด็กโขไปแต่ในเวลานั้นแล้วสดับตรับฟังข่าวของเล่าปีอยู่ ที่ในเมือง ครั้นต่อมาทราบข่าวเล่าปีขี่ม้าออกไป ส่งเล่าปีที่ประตูเมือง จึงแสวงท่ามานอนไขว่ห้างร้องเพลงอยู่กลางตลาดคอยท่าเล่าปีอยู่ เล่าปีได้ยินเพลงที่ ชายวัยกลางคนร้องดั่งนั้นแล้วใจก็ประหวัดไปถึงความอันได้สนทนากับสุมาเด็กโขว่าคนดีมีสติปัญญาอยู่ไม่ ไกล ไม่ไกล และหลากใจว่าเนื้อเพลงซึ่งชายชาวบ้านผู้นี้ร้องรายนั้นมีเนื้อหา ขอบกล เป็นความนัยอันลึกซึ้งอยู่ ทั้งความหมายของเนื้อเพลงก็มีลักษณะแฝงไว้ด้วยการเมืองอันล้าลึก ราวกับได้สรุปสถานการณ์บ้านเมือง ปัจจุบันไว้อย่างชัดเจนภายในเนื้อเพลงไม่ก็ตอน ทั้งยังได้กล่าว ถึงผู้มีสติปัญญาแสวงหาเจ้านาย แลเจ้านายที่ แสวงหาผู้มีสติปัญญาที่มีอยู่แต่มีรู้จักกัน

เล่าปีรำลึกดั่งนี้แล้วก็จุกใจคิดว่าหรือว่าคนผู้นี้หากมิใช่ชกหลง ก็ต้องเป็นสองซุดตามคำของสุมาเด็กโขเป็น มั่นคง คิดดั่งนี้แล้วเล่าปีจึงกระดกบังเหียนมาให้หยุด ผลันลงจากหลังม้าตรงเข้าไปที่ชายนั้น ทรวดนั่งลงกับพื้น คำนับชายนั้นแล้วว่าท่านจงกรุณาตามข้าพเจ้าไป สนทนาในที่อันควรสนทนาสักหน่อยหนึ่งเถิด ชายนั้นลุกขึ้น นิ่ง จ้องหน้าเล่าปี เล่าปีก็จ้องหน้าชายนั้นแล้วยิ้มให้ ค้อมศีรษะลงคำนับอีกครั้งหนึ่งแล้วว่าสถานที่นี้เป็นกลาง

ตลาดไม่สมควรที่ข้าพเจ้าจะกล่าวความซึ่งจะควรกล่าวแก่ท่าน ขอท่านจงตามข้าพเจ้าไปสนทนาด้วยกัน ชายนั้นลุกขึ้นไม่กล่าวความประการใด แต่ลักษณะการบ่งบอก ถึงความเต็มใจรับคำเชิญเล่าปี เล่าปีเห็นดังนั้นจึงเรียกทหารที่ติด ตามมาให้อ้อมมาให้ชายนั้นชี้ แล้วพาชายนั้นเข้าไปในเมืองชินเฮียตรงไปที่จวน เชิญให้นั่งในที่อันสมควรสำหรับรับแขกเมืองแล้วถาม ว่าท่านนี้มีชื่อใด สำนักอยู่แห่งหนตำบลใด เหตุใดจึงได้มาร้องเพลง อยู่ในตลาดชายนั้นตอบว่า "ข้าพเจ้าชื่อตันฮก อยู่ตำบลเองชง ข้าพเจ้าแจ้งว่าท่านนี้มีน้ำใจโอบอ้อมอารี ครั้นข้าพเจ้าจะจุลู่เข้ามาหาท่านนั้น ก็ไม่สมควร ข้าพเจ้าจึงแกล้งทำเพลงทั้งนี้ปรารถนาจะให้ท่านรู้จัก" เล่าปีได้ยินดังนั้นก็มีความยินดี เข้าใจว่าตันฮก ซึ่งแปลว่า "ตันผู้ชอนกาย" ผู้นี้คงเป็นคนใดคนหนึ่งในสกลหรือสองซุ และความที่ชายนั้นกล่าวก็สอดคล้องกับเนื้อเพลงตรงกับความหมายที่ตัวเข้าใจ จึงคำนับตันฮกแล้วเชิญให้ตันฮกอยู่ทำราชการด้วยกัน

ตันฮกได้ฟังคำเชิญของเล่าปีก็มีความยินดี ลุกขึ้นคำนับเล่าปี แล้วว่าเมื่อพระเจ้าอามีเมตตาข้าพเจ้าตั้งนี้ ข้าพเจ้าก็มีความเต็มใจที่จะอยู่ทำราชการรับใช้ท่านสืบไป ด้วยได้กิดดิศพ์อันระบือลือเลื่อง มาแต่ครั้งท่านปราบปรามโจรโพกผ้าเหลือง หวังกอบกู้แผ่นดินให้เป็นสุข ทั้งเลื่องลือกันทั่วทั้งแผ่นดินว่าท่านนี้มีสติปัญญา น้ำใจโอบ อ้อมอารีรักษาภรรยา สติปัญญาอันน้อยของข้าพเจ้าจักทุ่มเททำการช่วยท่านคิดอ่านจนสุดกำลัง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ตันฮกจึงกล่าวต่อไปว่าข้าพเจ้าสังเกตเห็นมาที่ท่านนี้มีลักษณะชอบกลอยู่ ใครจะขอุดให้ชัดเจนสักครั้งหนึ่ง เล่าปีจึงสั่งทหารให้ไปเอามาเด็กเลามาที่หน้าจวน แล้วพาตันฮกออกไปดู ตันฮกพิเคราะห์ดูลักษณะมาเด็กเลาแล้วเห็นต้องด้วยลักษณะร้ายแก่เจ้าของ จึงว่ามาตัวนี้มีลักษณะทุกประการต้องตามตำรา มีชื่อว่ามีเด็กเลา มีกำลังมาก ฝีเท้าก็รวดเร็ว แต่ทว่าจะเป็นอันตรายแก่เจ้าของ หากท่านชี้มาที่นี่สืบไป อันตรายถึงชีวิตก็จะเกิดแก่ท่านเป็นมั่นคง เล่าปีจึงว่าใครๆ เขาก็ว่ามาเด็กเลานี้มีลักษณะร้าย เป็นอันตรายแก่เจ้าของ หากเป็นดังคำท่านและคำที่เขาวาใจนั้นจึงพาข้าพเจ้าหนีข้ามมอกระโจนข้ามแม่น้ำตันเขซึ่งลึกและกว้างถึงเก้าวาสิบวา พาข้าพเจ้าให้ปลอดภัยจากแผนสังหารของข้ามอเล่า

ตันฮกจึงว่ามาเด็กเลาช่วยชีวิตท่านครั้งนี้ก็จริงอยู่ สืบไปเบื้องหน้า ท่านก็จะเป็นอันตรายเพราะมันเป็นมั่นคง แต่ทว่าเมื่อน้ำใจท่านรักมานี้อยู่ ข้าพเจ้าก็ได้เรียนรู้กลกระเทหวิธีหนึ่งซึ่งจะแก้ร้ายให้กลายเป็นดีได้ หากได้ปฏิบัติตามแบบแผนแห่งกระเทหนี้แล้ว แม้ท่านชี้มาที่นี่ไป ในภายหน้าก็จะเป็นอันตราย เล่าปีจึงถามว่าจะทำประการใดจึงจะแก้ไขลักษณะร้ายให้กลายเป็นดีดังคำท่าน ตันฮกจึงว่าบุคคลใดก็ตามที่ท่านไม่ชอบใจ หรือที่ท่านประสงค์ จะล้างผลาญให้สูญสิ้น จงหากลวิธีเอามาที่นี่ไปให้ผู้นั้นชี้ ผู้นั้นก็จะได้รับเคราะห์และอันตรายแทนท่านก่อน จากนั้นท่านจึงเอามาชี้ก็จักไม่มีอันตรายสืบไป เล่าปีได้ฟังคำตันฮกดังนั้นก็สันทัดก็บังตั้งโกรธตันฮก แล้วว่า "ท่านนี้มีความปรารถนามาอยู่กับเรา เราคิดว่าจะช่วยส่งสอนท่านบำรุงเราให้เป็นธรรม ควรแลหรือมาสั่งสอนมิให้เป็นธรรม จะให้ทำร้ายแก่ผู้อื่นจะนี้ เรามิขอได้ยิน" ตันฮกได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แล้วว่าน้ำใจท่านช่างประเสริฐนัก น้ำใจท่านช่างประเสริฐนัก ท่านอย่าเพิ่งวู่วาม ข้าพเจ้ากล่าวความทั้งนี้เพียงเพื่อจะลองน้ำใจท่านว่าตั้งอยู่ในธรรม แลสุจริตเหมือนดังคำคนเขาล้ำลือจริงหรือไม่ บัดนี้ได้ประจักษ์ความจริงแก่ทุกแก่ตาแล้ว จึงอ้อมเอิบในใจที่เปี่ยมด้วยความศรัทธาและเชื่อมั่นว่าเลือกนายไม่ผิดคนแล้ว เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็หายโกรธ แล้วกล่าวขอโทษตันฮกที่ได้กล่าวคำล่วงเกินในลักษณะที่รุนแรง และถ่อมตัวว่าคำอันคนเขาล้ำลือนั้นมักมีวิธีที่ต้องใส่สติไปจนเกินจริง และยึดถือเป็นจริงแท้ันมิได้ก่อน ตัวข้าพเจ้าก็เป็นคนธรรมดา การประพฤติปฏิบัติตัวก็เป็นเพียงพอประมาณเท่านั้น ท่านมาอยู่ด้วยข้าพเจ้าแล้วจงเมตตาช่วยอบรมสอนสั่งท่านบำรุงแต่ที่ชอบเพื่อประโยชน์และความสุขของคนทั้งปวงนั้น จากนั้นเล่าปีจึงแต่งตั้งให้ตันฮกเป็นที่ปรึกษา และเป็นผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพเล่าปี

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

แผนสามง่ามแห่งปลา (ตอนที่ 189)

เจียนอันศกปีที่สิบเอ็ด ไตรมาสที่สาม เมื่อโจโจปราบขุนศึกภาคเหนือราบคาบและเลิกทัพกลับเมืองหลวงแล้ว ได้บำรุงทแกล้วทหาร ระดมเสบียงอาหารเพื่อเตรียมการกรีธาทัพปราบขุนศึกทางภาคใต้ต่อไป เป้าหมายแรกของโจโจในการยึดภาคใต้คือเมืองเกงจิว และเป้าหมายถัดไปคือเมืองกังต้งซึ่งอยู่ฝั่งตรงข้ามของแม่น้ำแยงซีเกียง เมื่อกำหนดยุทธศาสตร์ดังกล่าวแล้ว ด้านหนึ่งโจโจจึงให้สร้างกองทัพเรือและฝึกฝนทหารเรือที่แม่น้ำเจียงโห สามก๊กบางฉบับระบุว่าโจโจได้ให้บุตรสะเพื่อการศึกษาเรือที่ริมแม่น้ำเจียงโห แต่พิเคราะห์ดูแล้วไม่เห็นสมเพราะการบุตรสะนั้น ถึงจะใหญ่โตสักเพียงใดก็ไม่มีความจำเป็นที่ฝึกทหารเรือได้ ทั้งแม่น้ำเจียงโหก็มีความกว้างแลลึกโดยธรรมชาติอยู่แล้ว ไม่มีเหตุผลใดที่จะต้องบุตรสะริมแม่น้ำเจียงโหเพื่อทำการฝึกทหารเรืออีก

ในอีกด้านหนึ่ง โจโจได้สั่งให้โจหยินเป็นแม่ทัพใหญ่ มีลิเตียน ลิกอง และลิเซียงนายทหารเอกเป็นแม่ทัพรอง และแม่ทัพหนุนโดยลำดับ คมทหารสามหมื่นยกไปตั้งอยู่ ณ เมืองหวนเสี๋ย ซึ่งเป็นหัวเมืองขึ้นต่อเมืองหลวง และอยู่ชายแดนติดต่อกับแดนเมืองเกงจีว เพื่อทำการขงสมเสบียงอาหารรือรับกองทัพใหญ่ของโจโจที่จะยกมาหลังจากขึ้นปีใหม่แล้ว และให้มีหน้าที่ในการสอดแนมติดตามข่าวคราวความเคลื่อนไหวทางด้านเมืองเกงจีว หลังจากโจหยินพร้อมด้วยแม่ทัพรองและแม่ทัพหนุนได้ยกกำลังทหารมาตั้งมั่นอยู่ที่เมืองหวนเสี๋ยแล้ว ได้ดำเนินการตามแผนการตามคำสั่งของโจโจทุกประการ

อยู่มาวันหนึ่งลิกองและลิเซียงได้เข้าไปรายงานกับโจหยินว่าบัดนี้หน่วยสอดแนมได้รายงานข่าวให้ทราบมาแล้ว ปีได้ยกทหารมาตั้งอยู่ที่เมืองชินเอี๋ย ได้ระดมขงสมรับผู้คนเป็นทหารเป็นจำนวนมาก เกณฑ์และจัดซื้อม้าศึกเข้าประจำการในกองทัพเป็นจำนวนมาก ทั้งยังขงสมเตรียมเสบียงอาหารอย่างคึกคัก อันเป็นปรากฏการณ์ที่เตรียมการท่าสงครามแล้วเสนาความเห็นว่าการเตรียมการท่าสงครามของเล่าปีครั้งนี้คงมิใช่เป็นการเตรียมการเพื่อยกไปตีเมืองก้งตั้ง หากเป็น การเตรียมความพร้อมรอคอยโอกาสที่จะกรีธาทัพขึ้นเหนือเพื่อโจมตีเมืองหลวงเป็นมั่นคง ดังนั้นหากปล่อยละไว้ให้เล่าปีเติบโตใหญ่ กล้าแข็งยิ่งกว่านี้แล้วก็จะปราบปรามได้ยากลำบาก และเล่าปีคงคิด การกำเริบขึ้นกว่าแต่ก่อน อนึ่งนั้นพวกข้าพเจ้านั้นนับแต่ได้เข้าสวามิภักดิ์กับท่านอัครมหาเสนาบดีแล้วยังมิได้ทำการสิ่งใดเป็นความชอบ จิตใจจึงไม่สบาย ใครอยากทำการสนองพระคุณให้ประจักษ์ไว้ ดังนั้น ในครั้งนี้จะขออาสาทหารห้าพันยกไปเมืองชินเอี๋ย ตัดศีรษะเล่าปีมาบรรณาการเป็นความชอบไว้แก่ท่าน

โจหยินกับลิเตียนซึ่งเป็นทหารเก่าของโจโจมาแต่เดิมได้ฟังคำของลิกองและลิเซียงซึ่งเป็นทหารเก่าของอ้วนเสี้ยวแล้วเข้าสวามิภักดิ์แก่โจโจว่าดังนั้นแล้วก็มีมโนคติ แล้วว่าความที่ท่านกล่าวนี้ก็ชอบอยู่ เพราะหากปล่อยไว้เล่าปีเติบโตใหญ่เข้มแข็งขึ้นแล้วจะกลายเป็น เสี้ยนหนามที่คอยขัดขวางท่านอัครมหาเสนาบดีให้ต้องระวังหลังเป็นพระงในกรายกองทัพไปปราบปรามหัวเมืองอื่นๆ ดังนั้นจึงให้ท่านนำทหารห้าพันยกไปกำจัดเล่าปีเสีย ลิกองและลิเซียงได้รับอนุญาตจากแม่ทัพใหญ่ดังนี้แล้วจึงคุมทหารจากเมืองหวนเสี๋ยห้าพันยกไปเมืองชินเอี๋ย พอกองทัพของลิกองและลิเซียงเคลื่อนออกจากเมืองหวนเสี๋ย หน่วยสอดแนมของเมืองชินเอี๋ยก็ทราบข่าวศึก จึงรายงานข่าวให้เล่าปีทราบ เล่าปีทราบความศึกแล้วจึงเชิญบรรดาที่ปรึกษา ขุนนางและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาการศึกษา ปรารถความที่สองนายทหาร ของโจโจยกกองทัพจะมาตีเมืองชินเอี๋ยแล้วปรึกษาว่าจะรับศึกครั้งนี้ประการใด ต้นสกจึงว่าข้าศึกยกมาครั้งนี้เป็นศึกแรก ไม่ควรปล่อยให้ยกล่วงเข้ามาใกล้กำแพงเมืองชินเอี๋ย ขอให้ท่านยกกองทัพออกไปตั้งรับข้าศึกที่ชายแดนไม่ให้ข้าศึกล่วงล้ำเข้ามาได้ แล้วทำลายล้างข้าศึกเสียที่ชายแดนนั้น เล่าปีเห็นด้วยกับแผนการทางยุทธวิธีที่จะยกกองทัพออกไปตั้งรับศึกที่ชายแดน มิให้เดือรื้อนแก่ราษฎรในเมืองตามความเห็นของต้นสก จึงปรึกษาต่อไปว่าเมื่อปลงใจกำหนดแผนยุทธวิธีดังนี้แล้ว แผนยุทธการของท่านจะกำหนดขึ้นประการใด

ต้นสกจึงว่ากองทัพข้าศึกยกมาครั้งนี้มีใจกำเริบว่าเมืองชินเอี๋ยเป็นหัวเมืองเล็ก จึงเคลื่อนกองทัพมาอย่างรวดเร็ว อุปมาดังปลาที่ว่ายทวนน้ำยามหน้าฝน ข้าพเจ้าขอเสนอยุทธวิธีสามง่ามแทงปลาทำลายล้างกองทัพเมืองหวนเสี๋ยในครั้งนี้ แล้วต้นสกจึงเสนอให้จัดทหารเป็นสามกอง ให้เดือรื้อนคุมกำลังกองแรกยกอ้อมไปที่ชายแดนปล่อยให้กองทัพของเมืองหวนเสี๋ยล่วงเข้ามาก่อน เมื่อถูกตีจนล่าถอยแล้วจึงให้เดือรื้อนยกทหารออก ตีเต็มกองที่สองให้ถวนอุคมกำลังยกไปซุ่มอยู่สองข้างทางระยะห่างจากชายแดนห้าสิบเส้น ปล่อยให้กองทัพของเมืองหวนเสี๋ยล่วงเข้ามา จนปะทะกับกองที่สามแล้วจึงค่อยยกกำลังออกกระหน่ำเข้าตี ส่วนกองที่สามนั้นให้เล่าปีกับจูล่งคุมทหารเป็นทัพหลวง ยกไปตั้งสกัดกองทัพข้าศึกไว้ในระยะห่างจากชายแดนร้อยห้าสิบเส้น เมื่อกองทัพข้าศึกยกมาก็ให้ยกเข้าตีในทันที ด้วยยุทธการสามง่ามแทงปลาที่ข้าศึกคงจะแตกไปเป็นมั่นคง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เห็นชอบตามแผนยุทธการของต้นสก สั่งให้จัดทหารเป็นสามกองแล้วยกออกจากเมืองชินเอี๋ยไปตั้งรับกองทัพเมืองหวนเสี๋ยตามที่หมายซึ่งต้นสกได้กำหนดขึ้นทุกประการ

เล่าปีนำกองทัพหลวงไปถึงที่หมายตั้งแต่เวลาสาย แล้วให้ทหารเตรียมพร้อมไว้ ครั้นใกล้เที่ยงก็เห็นกองทัพของลิกองและลิเซียงยก ส่วนมา เล่าปีจึงขี่ม้าพาลงออกยืนหน้าทหารและสั่งทหารทั้งปวงให้พร้อมปฏิบัติการตามแผนยุทธการที่วางไว้ ลิกองและลิเซียงนำกองทัพเคลื่อนมาอย่างรีบเร่ง พอเห็นเล่าปียืนมาอยู่หน้าทหาร จึงสั่งให้ทหารหยุดชบวนแล้วขี่ม้าออกไปประจันหน้ากับเล่าปี เล่าปีจึงถามตามธรรมเนียมการรบในยุคนั้นว่าตัวท่านนี้ชื่อใด โฉนจึงบังอาจยกกองทัพมารุกรานเมืองชินเอี๋ยของเรา ลิกองได้ยืนดังนั้นจึงตอบว่าตัวเราชื่อลิกอง เป็นนายทหารของท่านอัครมหาเสนาบดี จะยกกองทัพมาจับตัวท่านซึ่งคิดการกบฏต่อแผ่นดิน เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงสั่งให้จูล่งออกรบ ลิกองเห็นทหารเอกของเล่าปีขี่ม้ารีตรงเข้ามาจึงกระเท็บไกลนมาออกไปรบด้วยจูล่ง กลองศึกของทั้งสองฝ่ายดังกระหึ่มขึ้น แต่ยังไม่สิ้นเพลงที่ห้าจูล่งก็เอาทวนแทงลิกองตกมาตาย เล่าปีเห็นได้จึงสั่งทหารให้รุกเข้าตีกองทัพของลิกองและลิเซียงในทันที สัญญาณรุกเข้าตีตั้งสนั่นขึ้นทางกองทัพเล่าปี บรรดาทหารทั้งปวงจึงกรูกันเข้าไปรบกับทหารของลิกองและลิเซียงอย่างดุเดือด ในขณะที่ทหารของลิ

กองและลิเซียงตกใจเสียขวัญ เพราะตัวนายคกงฆ่าตายในชั่วไม่ถึงห้าเพลงรบ จึงถูกทหารของเล่าปี่ฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเกือบสองพันคน ส่วนที่เหลือพากันแตกหนีกลับไปทางด้านหลัง

กวนอูคุมกองทัพพุ่งอยู่ พอได้ยินเสียงกลองศึกก็ทราบว่าการทัพหลวงของเล่าปี่ได้ปะทะกับกองทัพของลิคองและลิเซียงแล้ว จึงสั่งให้ทหารเตรียมพร้อม พอเห็นทหารของลิคองและลิเซียงถอยร่นมาจึงให้สัญญาณให้ทหารทั้งปวงยกเข้าตีทหารที่แตกถอยมานั้นอย่างพร้อมเพรียงกัน ทหารของลิคองและลิเซียงถูกตีกระหน่ำซ้ำเติมโดยไม่รู้เนื้อรู้ตัวจึงบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พวกที่เหลือก็แตกถอยไป แต่พอถึงใกล้ชายแดนเสียงประทัดสัญญาณก็ดังขึ้น เดียวหุยได้นำกำลังยกออกจากที่ซุ่มตีสกัดทหารที่แตกถอยไปนั้น เดียวหุยเห็นลิเซียงตัวนายคุมทหารจะหนีกลับเข้าเขตแดนเมืองห้วนเสียจึงชักม้ามาสกัดไว้แล้วร้องด่าว่า กุมารอคอยท่ามิงอยู่นานแล้ว เสียงของเดียวหุยดังสนั่นลั่นทุ่งประดุจฟ้าคำราม ลิเซียงได้ฟังก็ตกใจคิดจะชักม้าหนี เดียวหุยเห็นดังนั้นจึงกระดุนม้าปรีเข้า หาริเซียงอย่างรวดเร็วดุจสายฟ้าแลบ แล้วเอาทวนแทงถูกลิเซียงตกม้าตาย ทหารของลิเซียงส่วนที่เหลือลี้ภัยจะลี้ภัยมิรู้ที่จะทำประการใด พอตีกองทัพของเล่าปี่และกวนอูยกตามมาทหารเหล่านั้นจึงยอมแพ้ เล่าปี่จึงให้จับทหารเหล่านั้นเป็นเชลยเกือบสองพันคน

เล่าปี่ได้สอบถามว่าผู้ใดเต็มใจที่จะเข้าด้วยกับกองทัพของเรา เราก็เต็มใจต้อนรับ แต่หากผู้ใดไม่เต็มใจที่จะเข้าด้วย เราก็จะปล่อยตัวไป บรรดาเชลยกว่าครึ่งเห็นเล่าปี่มีน้ำใจโอบอ้อมอารีก็ยอมสวามิภักดิ์ เหลือไม่กี่ร้อยคนที่คิดถึงครอบครัว เล่าปี่จึงให้ปล่อยตัวกลับไป เมื่อได้ชัยชนะอย่างงดงามแล้วเล่าปี่จึงพาทหารยกกลับเข้าเมือง ชินเอี้ย ฝ่ายทหารของลิคองและลิเซียงที่ถูกปล่อยตัวกลับ เมื่อเดินทางกลับถึงเมืองห้วนเสียแล้วได้รายงานการสงครามตามลำดับชั้นจนความทราบถึงโจหยินทุกประการ โจหยินได้ทราบความดังนั้นก็ตกใจเรียกลิเตียนแม่ทัพรองมาปรึกษาว่าลิคองและลิเซียงยกกองทัพไปเมืองชินเอี้ยเสียที่แก่เล่าปี่ครั้งนี้แล้วจะทำให้เล่าปี่มีน้ำใจกำเริบมากขึ้น ท่านมีความคิดเห็นเป็นประการใด ลิเตียนได้ฟังดังนั้นจึงว่าลิคองและลิเซียงคิดแต่จะทำการเอาความชอบ โดยที่ไม่รู้สภาพการข้างกองทัพของเล่าปี่ จึงตั้งอยู่ในความประมาทแล้วเสียที่แก่ข้าศึก เล่าปี่ได้ชัยชนะครั้งนี้กองทัพฮักหัวเหิมหาญ หากท่านหนุนหลังแล่นยกกองทัพไปในสถานการณ์เช่นนี้ คงจะตีเมืองชินเอี้ยไม่สำเร็จ ตีรายก็อาจเสียที่แก่กองทัพของเล่าปี่ให้ได้อัปยศสืบไป แล้วเสนอว่าในยามที่ข้าศึกฮักหัวเหิมอย่างนี้ควรที่ท่านจะได้คุมกำลังตั้งมั่นรอโอกาสไว้ก่อน แล้วรายงานการสงครามให้ทางเมืองหลวงได้รับทราบ และเชิญท่านอัศวินหาเสนาบดียกกองทัพมาปราบปรามเมืองชินเอี้ยเสียให้ราบคาบ

โจหยินจึงว่าตัวเราเป็นนายทหารของท่านอัศวินหาเสนาบดีมาช้านานไม่เคยพ่ายแพ้แก่ผู้ใด มาบัดนี้ลิคองและลิเซียงเสียที่แก่เล่าปี่ สูญเสียทหารและอาวุธยุทธโปกรณ์เป็นอันมาก เราได้รับความอัปยศและร้อนใจนัก เหมือนกับมีไฟพุ่มอยู่ในอก เห็นจะนิ่งอยู่มิได้ อันเมือง ชินเอี้ยเป็นหัวเมืองเล็กเพียงแค่มือเดียว ไม่สมควรที่จะต้องรบจนถึงท่านอัศวินหาเสนาบดีให้ยกกองทัพมา เราจะยกกองทัพไป ด้วยตัวเองเหยียบเมืองชินเอี้ยเสียให้ราบเป็นหน้ากลอง ลิเตียนจึงท้วงว่าอันการสงครามนั้นพึงประมาณสถานการณ์ให้ถูกต้องก่อนจึงค่อยทำการ เล่าปี่แม่ตั้งอยู่ที่เมืองชินเอี้ยอันเป็น หัวเมืองเล็กแต่ก็มีสติปัญญาหลักแหลม มีประสบการณ์ในการสงครามเป็นอันมาก หากควรที่จะดูเบาเล่าปี่ไม่ มิฉะนั้นก็จะเสียที่แก่เล่าปี่ซ้ำอีก

โจหยินได้ฟังดังนั้นก็ขัดเคืองใจลิเตียน แล้วว่าตัวท่านเจรจาความดังนี้เหมือนกับเกรงกลัวเล่าปี่นักหนา หรือว่าตัวท่านมีใจเป็นสองลิเตียนจึงว่าข้าพเจ้ากล่าวความทั้งนี้ตามเหตุผลของการศึก ไซ้จะเป็นการกล่าวเพราะเกรงกลัวฝีมือเล่าปี่ก็หาไม่ ข้าพเจ้ากล่าวความโดยสุจริตใจ หวังให้เป็นอุทาหรณ์เตือนสติท่านมิให้ตั้งอยู่ในความประมาท และว่า "คำโบราณกล่าวไว้ว่าถ้าจะทำการสงครามพึงให้รู้ลักษณะในไส้ศึกก่อน จึงจะทำการได้ชัยชนะโดยง่าย" ลิเตียนได้เตือนสติโจหยินต่อไปว่า ลิคองและลิเซียงเสียที่แก่กองทัพเล่าปี่ก็เพราะยกไปโดยรู้แต่เราไม่รู้เขา ตัวท่านยามนี้ก็เหมือนกันยังไม่รู้สภาพการทางข้างกองทัพของเล่าปี่ว่าตั้งลึกหนาบางแข็งอ่อนประการใด หากถอยยกไปโดยที่ยังไม่รู้เขาจะดีแล้ว ข้าพเจ้าเกรงว่าท่านจะเสียที่แก่เล่าปี่ให้เป็นที่อัปยศซ้ำเข้าไปอีก โจหยินได้ฟังลิเตียนทัดทานดังนั้นความขัดเคืองก็เพิ่มขึ้นกลายเป็นความโกรธ ตัดพ้อต่อว่าลิเตียนว่าท่านกล่าวความเหมือนประหนึ่ง ยกย่องกองทัพเล่าปี่ว่าล้ำเลิศเสียเต็มประดา ท่านไม่รู้หรือว่าเล่าปี่นี้เป็นเพียงพวกหนีศึก ทำสงครามกับท่านอัศวินหาเสนาบดีคราวใดก็มีแต่ความพ่ายแพ้ทุกครั้งคราว จะเกรงกลัวอันใดกับกองทัพเล่าปี่เพียงเท่านี้ ท่านมาท้วงเรารุ่นนี้เป็นเพราะท่านมีสองใจ ฝึกฝดด้วยเล่าปี่เป็นแน่แท้แล้วโจหยินจึงยื่นคำขาดแก่ลิเตียนซึ่งเป็นแม่ทัพรองว่าหากตัวท่านกลัวเล่าปี่ก็ จงอนุรักษ์เมืองห้วนเสีย ตัวเราแต่ผู้เดียวจะนำกองทัพไปตัดศีรษะเล่าปี่ให้จงได้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม**ค่ายกพลหยะประตูปราการทองคำแปดทิศ (ตอนที่ 190)**

โจหยินแม่ทัพใหญ่ของโจโจ๋ที่ยกมาตั้งคุมเชิงเมืองเกงจิวอยู่ที่เมืองหวนเสี่ย ร้อนด้วยแรงแห่งความอภัยศที่พ่ายศึกแรกแก่กองทัพของเล่าปี่จึงไม่ฟังคำทัดทานของลิเตียนแม่ทัพรองที่ว่า การทำศึกโดยไม่รู้เขารู้แต่เรานั้น จะเสียทีแก่กองทัพเล่าปี่ให้ได้รับความอภัยศข้าสอง จึงดำหนิลิเตียนอย่างรุนแรงว่าเป็นคนสองใจ ฝักฝ่ายด้วยเล่าปี่ ลิเตียนได้ฟังคำตัดพ้อต่อว่าของโจหยินก็ยังคงยืนยันความเห็นเดิมว่าในเมื่อท่านไม่ฟังคำทัดทานของข้าพเจ้า ท่านก็จงยกกองทัพไป ตามความคิดของท่านเถิด ตัวข้าพเจ้าจะคุมทหารรักษาเมืองหวนเสี่ยไว้ให้ปลอดภัย โจหยินได้ฟังดังนั้นก็ยิ่งโกรธลิเตียน ครั้นถึงกับออกปากประณามว่า ตัวท่านมีน้ำใจเป็นสองฝักฝ่ายด้วยเล่าปี่เป็นแน่แท้แล้ว จึงไม่เจ็บริบร้อนด้วยกองทัพ และไม่คิดอ่านธำรงรักษาเกียรติยศของท่านอันครมหาเสนาบดี ปล่อยให้ข้าศึกเหยียบย่ำได้ตามอำเภอใจ กล่าวดังนั้นแล้วโจหยินก็แสดงความไม่พอใจ ลูกขึ้นยืนแล้วว่าเสร็จศึกแล้วกลับไปเมืองหลวงเราจะได้เห็นตักัน อันโจหยินผู้นี้โจโจ๋ยกย่องว่าเป็นญาติ และใช้แซ่โจเหมือนกัน จึงไว้วางใจให้คุมกำลังทหารตลอดมา มาครั้งนี้ก็มีฐานะเป็นถึงแม่ทัพใหญ่ พอลิเตียนเห็นโจหยินโกรธแค้นถึงขนาดนี้ก็เกรงใจ เพราะคำนึงถึงศักดิ์และศรีของโจหยินแล้วมีน้ำหนักและคุณค่าที่โจโจ๋จะรับฟังมากกว่าความเห็นตัว ทั้งโดยฐานะของแม่ทัพใหญ่ก็เป็นผู้บังคับบัญชาของตัว การที่ขัดขวางความคิดอ่านของแม่ทัพใหญ่ในขณะที่ได้ตัดสินใจเด็ดขาดแล้วเป็นการผิดกฎอัยการศึก ลิเตียนตระหนักถึงผลร้ายที่จะเกิดขึ้นในภายหลังดังนั้นจึงว่าข้าพเจ้ากล่าวความเตือนสติท่านด้วยความสุจริตใจ หาใช่เพราะเกรงกลัวความคิดและมีมือของเล่าปี่ไม่ แต่เมื่อท่านแม่ทัพใหญ่ตัดสินใจเป็นเด็ดขาดดังนั้นแล้ว ก็ขออย่าได้ระแวงแคลงใจข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้าจะติดตามท่านไปในกองทัพ ช่วยคิดการศึกภายใต้การ นำของท่านโดยไม่เกรงกลัวต่อความตายเป็นอันขาด

โจหยินเห็นดังนั้นก็ค่อยคลายโทสะลง เรียกบรรดาแม่ทัพนายกองมาสั่งการให้จัดทหารทั้งหมดของเมืองหวนเสี่ยเป็นจำนวนถึงสองหมื่นสี่พันคน เพื่อจะยกไปเหยียบเมืองชินเอี้ยให้ราบเสียในคราวเดียว เมื่อกองทัพทั้งปวงพร้อมเพรียงแล้ว โจหยินและลิเตียนจึงนำกองทัพเคลื่อนออกจากเมืองหวนเสี่ยตรงไปเมืองชินเอี้ย และด้วยแรงแห่งโทสะที่ได้รับอภัยศจากการพ่ายศึกครั้งแรก กลายเป็นไฟเผาไหม้ อยู่ในใจของโจหยิน จึงให้กองทัพเคลื่อนไปโดยรวดเร็วทั้งกลางวันและกลางคืน กองทัพของโจหยินที่ยกไปในครั้งนี้มีกำลังพลมากกว่ากองทัพของลิเตียนและลิซียงที่ยกไปในครั้งแรกถึงห้าเท่า สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้ระบุว่าน้ำใจโจหยินที่ยกกองทัพใหญ่ไป ครั้งนี้ "หมายจะไปเหยียบแผ่นดินเมืองชินเอี้ยให้จมลงในมหาสมุทร" ทางฝ่ายเมืองชินเอี้ยเมื่อเล่าปี่ได้รับชัยชนะยกทัพกลับเข้าเมืองแล้ว ดันฮกจึงเข้าไปว่าแก่เล่าปี่ว่า โจหยินซึ่งเป็นแม่ทัพใหญ่ของโจโจ๋ ยกมาตั้งคุมเชิงอยู่ที่เมืองหวนเสี่ยนี้เป็นคนเจ้าโทสะ และมีใจมานะ คงจะได้รับความอภัยศจากการที่กองทัพเสียทีในศึกครั้งแรก และเสียแม่ทัพคนสำคัญถึงสองคน คงจะอดรันทนต่อแรงโทสะไม่ได้ทั้งมีน้ำใจละอายแก่ทหารทั้งปวง เห็นทีว่าโจหยินจะยกกองทัพมาตีเมืองชินเอี้ยในเร็วๆ นี้เป็นมั่นคง

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงว่า ความอันท่านกล่าวนี้ชอบนัก ข้าพเจ้าเองก็วิตกว่าโจหยินคงจะยกกองทัพมาในเร็ววัน แลโจหยินยกกองทัพมา ครั้งนี้คงจะเป็นกองทัพใหญ่ ท่านจะคิดอ่านวางแผนการรับศึกครั้งนี้ประการใด ดันฮกจึงว่าข้าพเจ้าได้คาดคะเนว่ากองทัพของโจหยินที่ยกมาครั้งนี้คงเกณฑ์ทหารของเมืองหวนเสี่ยมาในกองทัพทั้งสิ้น แต่กระนั้นท่านอย่าได้วิตกเลย ข้าพเจ้าจะคิดการให้เมืองหวนเสี่ยตกแก่ท่าน ทั้งจะตีกองทัพของโจหยินให้แตกพ่ายไปจงได้ เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ ปรึกษาดันฮกว่าแผนการของท่านเป็นประการใด ดันฮกลุกเดินเข้ามาใกล้เล่าปี่แล้วกระซิบความที่ข้างหูเล่าปี่แต่เบาๆ มิให้ใครได้ยินว่า โจหยินยกกองทัพมาครั้งนี้เมืองหวนเสี่ยเหมือนว่างเปล่าอยู่แล้ว ให้ท่านสั่งวานอุคมทหารยกกลับไปยึดเมืองหวนเสี่ยคงจะได้เมืองหวนเสี่ยโดยง่าย และให้เตียวหุยคุมทหารยกไปซุ่มอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำที่จะข้ามกลับไปยังเมืองหวนเสี่ย รอโอกาสเมื่อโจหยินแตกทัพจะกลับไปเมืองหวนเสี่ยแล้วค่อยยกออกไปโจมตี ตัวท่านคอยรับศึกโจหยินอยู่ที่เมืองนี้ ข้าพเจ้าจะคิดอ่านตีกองทัพของโจหยินให้แตกไปจงได้

เล่าปี่ได้ฟังแผนการของดันฮกดังนั้นก็มีความยินดี จึงสั่งให้กวนอู และเตียวหุยนำทหารยกไปดำเนินการตามแผนการของดันฮกทุกประการ ในขณะเดียวกันเล่าปี่ก็ได้สั่งการให้ทหารในเมืองชินเอี้ย เตรียมพร้อมเพื่อรับมือกับกองทัพโจหยิน ต่อมาหน่วยสอดแนมได้เข้ามารายงานแก่เล่าปี่ว่าบัดนี้โจหยินได้ ยกกองทัพเข้ามาถึงชายแดนของเมืองชินเอี้ยแล้ว เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงปรึกษากับดันฮกถึงข่าวศึกดังกล่าวแล้วยกทหารออกไปตั้งค่ายอยู่นอกเมืองชินเอี้ยระยะห่างร้อยเส้นเพื่อเตรียมรับศึกครั้งนี้ ฝ่ายโจหยินได้นำทัพเคลื่อนมาอย่างรวดเร็วข้ามเขตพรมแดน เมืองชินเอี้ย พอทราบข่าวว่าเล่าปี่ได้ยกกองทัพออกมาตั้งค่ายสกัดไว้ที่นอกเมือง โจหยินจึงให้เคลื่อนทัพต่อไป แล้วให้ตั้งค่ายประชิดไว้กับค่ายของเล่าปี่ พอรุ่งขึ้นทั้งสองฝ่ายได้ยกทหารออกไปที่หน้าค่าย เว้นลานรบไว้ตรงกลาง เตรียมรบกันด้วยกำลังทหารเอก เล่าปี่และโจหยินต่างฝ่ายต่างยืนม้าอยู่หน้าทหาร

ทั้งปวงท่ามกลางธงทิวประจำกองทัพพลีสุลุมหนาวปลิวไสว ตระการตาเต็มท้องทุ่งนอกเมืองซินเอี๋ยนั้น เล่าปีได้สั่งให้จูล่งออกรบ จูล่งรับคำสั่งแล้วค้ำบเล้าปีและซึกม้าออกไปยืนอยู่กลางลานรบ โจหยินเห็นดังนั้นจึงสั่งให้ลิเตียนออกไปรบกับจูล่ง พอทหารเอกของทั้งสองฝ่ายออกไปอยู่กลางลานรบ กลองศึกของทั้งสองฝ่ายก็ดังขึ้นเป็นสัญญาณให้ทหารเอกในลานรบลงมือต่อสู้กันได้ ทั้งสองฝ่ายต่างซึกม้าเข้าหากัน ประทวนกันด้วยกำลังแรง เสียงทวนดังเปรี้ยงแต่ครั้งทั้งสองแขนของลิเตียนก็สะท้อน พอถึงเพลงที่ยี่สิบลิเตียนก็ทวนกำลังจูล่งไม่ไหว เห็นว่าขึ้นต่อสู้ต่อไปคงต้อง ตายภายใต้คมทวนของจูล่ง จึงซึกม้าควมหนีกลับเข้าค่าย จูล่งเห็นดังนั้นก็ซึกม้าไล่ตามลิเตียนไปจนถึงหน้าค่ายทหารภายในค่ายของโจหยินเห็นดังนั้นก็ระดมยิงเกาทัณฑ์สกัดจูล่งไว้ไม่ให้เข้ามาใกล้ประตูค่าย ลูกเกาทัณฑ์ถูกยิงมาราวห้าฝน จูล่งเห็นเหลือกำลังที่จะไล่ตามดีเข้าไปในค่ายจึงซึกม้ากลับมาที่กองทัพของเล่าปี

ต้นสอกเห็นกองทัพเล่าปีได้ชัยชนะประเดิมศึกครั้งนี้แล้ว และพอทราบกำลังศึกของฝ่ายโจหยิน จึงเสนอให้เล่าปีสั่งทหารตีระฆังสัญญาณให้ยกกลับเข้าค่าย ในขณะที่ทางด้านโจหยินนั้นเห็นลิเตียน เสียที่แก่จูล่ง จึงให้ทหารตีระฆังสัญญาณถอยกลับเข้าค่ายเช่นเดียวกัน พอโจหยินกลับเข้าไปถึงค่ายได้ตรงเข้าไปที่เต็นท์บัญชาการ ซึ่งลิเตียนได้คอยพบอยู่ก่อนแล้ว ลิเตียนพอเห็นหน้าโจหยินจึงว่าทหารของเล่าปีซึ่งรบกับข้าพเจ้าผู้นี้มีกำลังฝีมือเข้มแข็งกล้าหาญนัก หากต่อสู้กันตัวต่อตัวด้วยลำพังฝีมือทหารเอกแล้ว แม้ข้าพเจ้าหรือตัวท่านออกรบด้วยตัวเองก็เห็นจะไม่ได้ชัยชนะแก่ทหารเอกคนหนึ่งของเล่าปี จึงขอให้ท่านยกกองทัพกลับเมืองห้วนเสียก่อน แล้วคอยคิดอ่านทำการสืบไป โจหยินได้ฟังดังนั้นก็โกรธ จึงว่าก่อนที่จะยกกองทัพมาตัวท่าน ก็ไม่เต็มใจ บิดพลีด้วยประการต่างๆ จนเราได้ประจักษ์หน้าใจท่านมาครั้งหนึ่งแล้ว มาบัดนี้พอออก รบครั้งแรกก็แพ้แก่น้ำมือทหารของ เล่าปี ทำให้กองทัพเสียขวัญและเสียที่แก่ข้าศึกเป็นที่อัปยศนัก โทษของท่านครั้งนี้เป็นความผิดถึงประหารตามพระอัยการศึก ว่าแล้วโจหยินจึงสั่งทหารให้คุมตัวลิเตียนแล้วให้เอาไปประหารเสีย บรรดาแม่ทัพนายกองซึ่งอยู่ในที่นั้นเห็นเหตุการณ์ก็ตกใจ พากันคุกเข่าคำนับร้องขอให้โจหยินยกโทษให้แก่ลิเตียน โจหยินเห็นบรรดาแม่ทัพนายกองร้องขอให้อภัยโทษพร้อมเพรียงกันก็เกรงใจ จึงสั่งให้ยกโทษแก่ลิเตียน แล้วว่าเมื่อตัวไม่เต็มใจที่จะทำการศึกก็จงมา เป็นกองหลังทำหน้าที่คุ้มครองรักษาเสปียงให้ปลอดภัย ลิเตียนคำนับขอบคุณโจหยินที่เว้นโทษตายและรับคำสั่งไปเป็น กองระวังหลังรักษาคลังเสปียง บรรดาแม่ทัพนายกองเห็นดังนั้นจึงคำนับลาโจหยินออกมา

พอรุ่งขึ้นโจหยินจึงเรียกระบรดาแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาสั่งการว่าในวันนี้เราจะยกทหารออกไปรบด้วยเล่าปี ด้วยค่ายกลพยุหะ ให้แม่ทัพนายกองทุกคนคุมทหารไปตั้งค่ายกลพยุหะตามตำแหน่งและสัญญาณที่เคยฝึกซ้อมไว้จงทุกประการ สั่งการและซึกซุ่มความเข้าใจแล้วโจหยินจึงยกทหารออกนอกค่าย แล้วให้ตั้งขบวนเป็น ค่ายกลพยุหะที่มีชื่อว่า "ปักขุนคิมโชตัน" ซึ่งสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แปลว่าค่ายกลพยุหะประแจทองมีประตูแปดด้าน พอตั้งค่ายกลพยุหะเสร็จ โจหยินจึงสั่งให้พลกลองและม้าล่อตีกลองและม้าล่อ ก้องกระหึ่ม ธงทิวแต่ละสีประจำกองทัพของแต่ละขบวนรวมแปดขบวนที่ประกอบเป็นค่ายกลพยุหะปลิวไสว โจหยินเห็นดังนั้นจึงสั่งทหารให้ซึกมาตรงที่หน้าค่ายเล่าปี แล้วร้องว่าในกองทัพของเล่าปีรู้จักค่ายกลพยุหะชนิดนี้หรือไม่ และทำให้เล่าปียกกองทัพออกมารบเล่าปีได้ทราบรายงานแล้วจึงปรึกษาด้วยต้นสอกแล้วพาทหารไปที่หน้าค่าย เห็นโจหยินตั้งกำลังเป็นค่ายกลพยุหะประหลาดกว่าแต่ก่อน แต่ดูในที่ราบเห็นไม่ถนัด ต้นสอกจึงชวนเล่าปีซึกม้าอ้อมไปทางด้านหลังค่ายขึ้นไปบนเนินเขาแล้วมองลงมายังค่ายกลพยุหะนั้น

ทางด้านโจหยินเมื่อตั้งค่ายกลพยุหะแล้ว มันใจว่า ในกองทัพเล่าปี ไม่มีผู้ใดรู้จักค่ายกลพยุหะชนิดนี้ และไม่มีผู้ใดสามารถตีค่ายกลพยุหะนี้ให้แตกไปได้ ถ้าหากเล่าปียกทหารเข้าตีค่ายกลพยุหะโดยที่ไม่รู้จักก็จะตกอยู่ในท่ามกลางวงล้อมของขบวนทหารที่ตั้งเป็นค่ายกลพยุหะนั้น แล้วจะสามารถจับกุมตัวเล่าปีได้โดยง่าย หรือถ้าหากเล่าปี ไม่กล้ายกทหารเข้าตีค่ายกลพยุหะนั้นก็เท่ากับว่าเล่าปียอมแพ้ ที่สำคัญก็คือเป็นการยอมพ่ายแพ้ในทางสติปัญญาและความรู้ทางการสงคราม โจหยินจึงกระหึ่มยิ้มอย่างยั้งนัย ครั้นเล่าปียังไม่ออกมารบแต่กลับพาทหารจำนวนหนึ่งไปที่เนินเขาด้านหลังค่าย โจหยินก็ยังมันใจว่าเล่าปีจะต้องพ่ายแพ้แก่ค่ายกลพยุหะในครั้งนี้ จึงให้พลกลองลั่นเพลงราเริงชัยบำรุงขวัญทหาร บรรดาทหารของโจหยินเห็นดังนั้นก็พากันโห่ร้องกึกก้องด้วยความคึก คะนองและมันใจในชัยชนะ อันเกิดแต่อาณาภาพของค่ายกลครั้งนี้

ตัวเล่าปีเองแม้เคยใช้ค่ายกลพยุหะ "เต็ง" ในการรบกับลิโป้ แต่ก็เพียงค่ายกลที่ใช้คนเพียงสามคน คือเล่าปี กวนอู และเตียวหุย เข้าล้อมลิโป้ไว้จนเป็นเหตุให้ลิโป้พ่ายแพ้ ทำให้ตั้งโตะสิ้นกำลังใจเผาเมืองลกเอี๋ยงราชธานีแล้วย้ายหนีไปตั้งเมืองหลวงใหม่ที่เมืองเตียงอัน ค่ายกลพยุหะเต็งในครั้งนั้นเป็นค่ายกลพยุหะขนาดเล็กเทียบไม่ได้กับค่ายกลพยุหะที่โจหยินจัดตั้งเป็นขบวนทัพในครั้งนี้ แต่เล่าปีก็ยังคงมีความมั่นใจในสติปัญญาและความคิดของต้นสอก จึงติดตามต้นสอกขึ้นไปบนเนินเขา พอต้นสอกกวาดสายตาไปยังกองทัพและขบวนที่ตั้งเป็นค่ายกลพยุหะนั้น ก็กล่าวกับเล่าปีว่าโจหยินขุนศึกอ่อนหัด คิดอ่านตั้งค่าย กลพยุหะมาต่อสู้กับท่านท่านอย่าได้ประมาทเลย อันค่ายกลพยุหะนี้เพื่อนของข้าพเจ้าทำไว้เป็นเพียงแค่รั้วบ้านเท่านั้น เล่าปีได้ฟัง

ดังนั้นก็หลากหลายว่า เพื่อนผู้หนึ่งของตนสภเป็นผู้ใด จึง มีสติปัญญาถึงขนาดที่ทำรื้อบ้านในลักษณะเป็นค้ายกลพยุหะ จึงได้ถามต้นสภว่าเพื่อนของท่านที่ว่าเป็นใครและพำนักอยู่ที่ตำบลใด ต้นสภได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะ แต่ไม่ตอบคำถามของเล่าปี่ คงทอดสายตามองไปยังกองทหารของโจหยิน

ต้นสภพิจารณาค้ายกลพยุหะของโจหยินครู่หนึ่ง จึงเข้าไปที่ขบวนพยุหะนั้นแล้วว่า ค้ายกลพยุหะนี้มีชื่อว่าค้ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศ ประกอบด้วยทหารแปดขบวนใหญ่ ตั้งขบวนเป็นรูปยันต์แปดทิศหรือไ้ยก่าย

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

วิพากษ์ค้ายกลพยุหะ (ตอนที่ 191)

การรบด้วยค้ายกลพยุหะขนาดใหญ่ครั้งแรกในสามก๊กกำลังจะเกิดขึ้น ในขณะที่โจหยินกระหึ่มยืมย่องว่าในกองทัพของเล่าปี่นั้นไม่มีผู้ใดรู้จักค้ายกลพยุหะชนิดนี้ และหวังใช้อานุภาพของค้ายกลพยุหะนี้เอาชนะชนะในการศึกกับเล่าปี่ แต่ขณะเดียวกันต้นสภผู้บัญชาการใหญ่ของกองทัพเล่าปี่กลับรู้จักค้ายกลพยุหะเป็นอย่างดี ถึงขนาดกล่าวกับเล่าปี่ว่าเพื่อนคนหนึ่งของตนทำค้ายกลพยุหะชนิดนี้เพียงแค่เป็นรื้อบ้านเท่านั้น พอต้นสภบอกเล่าปี่ว่าค้ายกลพยุหะนี้มีชื่อว่า "ค้ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศ" แล้วจึงว่าทหารของโจหยินกำลังคิดคณองว่าอานุภาพของค้ายกลพยุหะจะทำให้ได้ชัยชนะแก่กองทัพของท่านนี้ ขอให้ท่านสั่งทหารไปลวงโจหยินว่าขอเวลาอีกหนึ่งชั่วยาม เพื่อคิดหาวิธีเข้าตีค้ายกลพยุหะเพื่อให้ทหารของโจหยินอ่อนล้าอิดโรยเสียก่อน แล้วจึงค่อยเข้าโจมตี เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงสั่งทหารให้ลวงไปที่หน้าค่าย แล้วร้องตอบทหารของโจหยินไปว่าเล่าปี่ขอเวลาคิดอ่านหาวิธีโจมตีค้ายกลพยุหะสักชั่วยามหนึ่ง หากคิดอ่านหาวิธีไม่ได้ก็จะยอมแพ้แก่สติปัญญาของโจหยิน พอโจหยินทราบความดังนั้นก็ยิ่งกำเริบ ประารถกับแม่ทัพนายกองทั้งปวงว่าอันค้ายกลพยุหะนี้ยุทธศาสตร์แต่อดีตได้คิดค้นศึกษามานับร้อยปี เล่าปี่จะอาศัยเวลาเพียงชั่วยามศึกษาหาวิธีเข้าตีค้ายกลพยุหะนี้ย่อมไม่มีทางสำเร็จ เล่าปี่คงเสียทีแก่เราเป็นมั่นคง ประารถดังนั้นแล้วก็ส่งพลกลงให้ตีกลองสัญญาณปลุกใจทหาร บรรดาทหารของโจหยินต่างพากันร่าเริงล้าพองโดยถ้วนหน้ากันทั้งกองทัพ โดยหารู้ไม่ว่ายังโหรงล้าพองใจเท่าใดก็ยิ่งเร่งความอ่อนล้าอิดโรยให้เกิดเร็วขึ้นและมากขึ้นเท่านั้น

ทางด้านเล่าปี่และต้นสภยืนม้าอยู่บนเนินเขาเห็นกองทหารของโจหยินจัดตั้งเป็นค้ายกลพยุหะท่ามกลางธงทิวแปดสีปลิวไสว ต้นสภจึงกล่าวกับเล่าปี่ว่าอันการจัดตั้งค้ายกลพยุหะนั้นย่อมประกอบขึ้นจากสภาวะธรรมชาติสามประการ คือความสมดุลแห่งยินและหยางประการหนึ่ง ความผันแปรแห่งธาตุทั้งห้าประการหนึ่ง และความสัมพันธ์ระหว่างสภาวะธรรมชาติกับธาตุทั้งห้าและคนเราก็คือประการหนึ่ง ประกอบกันเข้าแล้วจึงจะเกิดเป็นอานุภาพที่ยิ่งใหญ่ และว่า "ค้ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศ" นี้ประกอบด้วยกองทหารแปดขบวนแต่ละขบวนตั้งแถวเป็นปราการสามชั้น โดยปราการแต่ละชั้นนั้นจำลองมาจากสัญลักษณ์ของฟ้าและดิน หรือหยินและหยาง ประการหยางเป็นปราการที่มีประตูไร้สภาพ (มีลักษณะแถวทหารเป็นแถวเดียว คือ) ส่วนปราการหยินเป็นปราการที่มีประตูเป็นช่องอยู่ตรงกลาง (มีลักษณะแถวทหารเป็น สองแถว คือ) และมีจุดสมดุลแห่งยินหยางอยู่ตรงกลางยึดโยงปราการทั้งแปดขบวนรวม 36 แถวให้ประสานรุกรับเปี่ยมด้วยพละภาพปราการแต่ละด้านจัดวางประจำทิศ ยักย้ายถ่ายเทไปตามลักษณะแห่งพยุหะ จำนวนแถวทหารของทิศที่ตรงกันข้ามเมื่อรวมกันแล้วจะเท่ากับเก้าแถวเสมอไป เช่น จำนวนแถวทหารทางปราการ ประจำทิศตะวันออกเมื่อรวมกับจำนวนแถวทหารทางปราการทิศตะวันตกจะรวมได้เก้าแถว หรือจำนวนแถวทหารทางปราการประจำทิศเหนือเมื่อรวมกับจำนวนแถวทหารทางปราการประจำทิศใต้ก็จะรวมได้เก้าแถวเช่นเดียวกัน แต่ละปราการมีชื่อประจำและมีธงสัญลักษณ์ประจำปราการนั้นๆ คือปราการดิน ปราการฟ้า ปราการน้ำ ปราการลม ปราการไฟ ปราการภูเขา ปราการทะเล ปราการอสนีบาต มีธงสัญลักษณ์ประจำแต่ละปราการคือธงดิน ธงฟ้า ธงน้ำ ธงวายุ ธงอัคนี ธงภูเขา ธงทะเล และธงอสนีบาต รวมเป็นแปดกองธง

ปราการทั้งแปดมีประตูที่เห็นได้ด้วยตา คือประตูมีสภาพ และประตูที่มองไม่เห็นด้วยตา คือ ประตูไร้สภาพ มีชื่อประจำประตูทั้งแปดปราการ คือประตูหมดหวัง ประตูธรรมชาติ ประตูบาดเจ็บ ประตูตกใจ ประตูกำเนิด ประตูปิด ประตูมรณะ และประตูเปิด แล้วต้นสภจึงว่าหากการจัดตั้งค้ายกลพยุหะเป็นไปอย่างสมบูรณ์ เต็มรูปแบบแล้วในแถวทหารแต่ละแถวจะประกอบด้วยหมู่ทหารที่ตั้งขบวนแถวโดยจำลองจากรูปแบบสัญลักษณ์ของดิน ฟ้า น้ำ ไฟ ลม อสนีบาต ภูเขา และทะเล โดยสมดุลกับธาตุทั้งห้าจึงจะสามารถ ผันแปรโดยไม่มีที่สิ้นสุดเหมือนกับรสทั้งห้าแห่งอาหาร เมื่อผ่านการปรุงแต่งจากพ่อครัวผู้ชาญฉลาดแล้ว ก็สามารถสร้างรสชาติที่ไม่

ที่สิ้นสุดได้ หรือนัยหนึ่งก็เหมือนดังเสียงดนตรีทั้งแปดเสียงเมื่อผ่านการ รั้งสรรคจากคิดกวีแล้ว ก็สามารถสร้าง ทำนองเพลงได้ไม่มีที่สิ้นสุดจะนั้น

เล่าปีได้ฟังคำตันสภพรรณาคความเกี่ยวกับค่ายกลพยุหะอย่างกว้างขวางก็ตะลึงพริ้งเพริด ทอดสายตาไปดู ค่ายกลพยุหะของโจหยินแล้วเห็นประกอบด้วยปราการทั้งแปดสมคำตันสภทุกประการ ตันสภเห็นเล่าปีมีท่าที่ ตื่นเต้นกับสิ่งที่ได้พบเห็นจึงว่าค่ายกลพยุหะของโจหยินที่จัดตั้งในครั้งนี้เป็นเพียงแบบแผนชั้นประถมเท่านั้น เพราะแถวทหารแต่ละแถวในแต่ละขบวนล้วนจัดวางเป็นแถวทหารธรรมดา หาใช่จัดตั้งตามรูปสัญลักษณ์แห่ง ดิน ฟ้า น้ำ ลม ไฟ อสุณีนาค ภูเขา และทะเลแต่ประการใดไม่ ว่าแล้วตันสภจึงขึ้นไปที่ศูนย์กลางของค่ายกล พยุหะ แล้วว่าตรงจุดศูนย์กลางของค่ายกลคือจุดสมมูลแห่งหยินและหยางที่เป็นตัวควบคุมบัญชาการความผัน แปรของค่ายกลพยุหะและยึดโยงลักษณะรุกรับของค่ายกลพยุหะให้เปี่ยมด้วยพลานุภาพยิ่งว่างเปล่าอยู่ แสดง ให้เห็นว่าเป็นค่ายกลพยุหะตาย ไม่สามารถพลิกพลั้วแปรขบวนเป็นรูปลักษณะอย่างอื่นได้ ทั้งไม่สามารถ บัญชาการรุกรับได้เต็มตามอานุภาพ

เมื่อเป็นค่ายพลพยุหะตายตั้งนี้แล้วย่อมง่ายแก่การเข้าตี ตันสภขึ้นไปยังธงประจำตัวแม่ทัพของโจหยินซึ่งอยู่ที่ ดันขบวนของปราการด้านทิศเหนือ แล้วว่าโจหยินตัวแม่ทัพใหญ่ยืนมาอยู่ใต้ธงประจำตัวแม่ทัพทางหัวขบวน ปราการด้านทิศเหนือ นั้น เป็นการยื่นผิที่ผิดตำแหน่ง และคาดการณ์ได้ว่าโจหยินเองคงมุ่งประสงค์ที่จะล่อให้ ฝ่ายเข้าตีหลงทางไปทางปราการด้านทิศเหนือ นี่เป็นการตั้งอยู่ในความประมาท และหมิ่นความคิดฝ่ายเราเป็น อันมาก โจหยินจะต้อง ปราชัยเป็นมั่นคง ตันสภกล่าวความถึงตอนนี้สีหน้าเต็มไปด้วยความอึมเฉิบลามปลื้ม ยิ่งนัก มองขึ้นไปบนฟ้าสุดสายใจลึกไกลอย่างโล่งใจ เล่าปีเห็นดังนั้นจึงถามว่าตันสภท่านคิดอะไรอยู่ในใจหรือ ตันสภจึงว่าข้าพเจ้าเห็นค่ายกลพยุหะตั้งนี้แล้ว ใจก็หวนรำลึกถึงเพื่อนสนิทอีกสีกคน เพื่อนคนหนึ่งของข้าพเจ้า สันหัดจัดจ้านในค่าย กลพยุหะยิ่งนัก ยามว่างจากการสนทนาเพื่อนผู้นี้มักเอากิ่งไผ่มาวางเรียงเป็นค่ายกล พยุหะ ให้เพื่อนอีกสามคนลองความคิดสติปัญญา แล้วพลิกพลั้วค่ายกลพยุหะนั้นอย่างไม่สิ้นสุด ประดุจดัง สายน้ำแยงซีที่ไหลลงทะเลไม่เคยหยุดยั้งจะนั้น

เล่าปีได้ยินตันสภเอ่ยถึงเพื่อนอีกครั้งหนึ่ง ใจที่ยังฝังตรึงอยู่กับนาม "สภหลง" และ "สองซุ" ก็แวบขึ้นใน ความคิดอีกครั้งหนึ่ง ชักมาเข้ามาใกล้มาของตันสภแล้วระลึกระลึกถามว่าเพื่อนของท่านผู้นี้เป็นผู้ใดกัน ตันสภ ไม่ตอบคำเล่าปี เบือนหน้าไปทางค่ายกลพยุหะของโจหยิน เขามือชี้ไปที่ค่ายกลทางด้านตะวันออก แล้วว่าโจ หยินตั้งค่ายกลพยุหะครั้งนี้ วางประตูหมดหวังไว้ทางปราการด้านตะวันออก วางประตูธรรมชาติไว้ทางปราการ ด้านตะวันตก วางประตูบาดเจ็บไว้ทางปราการด้านทิศใต้ วางประตูตกใจไว้ทางปราการด้านทิศเหนือ วาง ประตูกำเนิดไว้ทางปราการด้านทิศตะวันออกเฉียงใต้ วางประตูปิดไว้ทางปราการด้านทิศตะวันตกเฉียงใต้ วาง ประตูมรณะไว้ทางปราการ ด้านทิศตะวันตกเฉียงเหนือ วางประตูเปิดไว้ทางปราการด้านทิศ ตะวันออกเฉียงเหนือ แล้วว่าให้ท่านจัดทหารมาห้าร้อยให้จุล่งเป็นผู้คุมกองทหารหน่วยนี้เข้าตีค่ายกลพยุหะ ของโจหยินให้แตกพ่ายไปจงได้ เล่าปีได้ยินดังนั้นก็สงสัยจึงถามว่าโจหยินใช้กำลังทหารเกือบสองหมื่นคน จัดตั้งเป็นค่ายกลพยุหะขึ้น ท่านจะให้จุล่งนำทหารมาเพียงห้าร้อยคนเข้าตีค่ายกลนี้จะไม่เสียที่แก่ข้าศึกดอก หรือ ตันสภหัวเราะแล้วว่าค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศนี้มีชื่อเรียกอีกอย่างหนึ่งว่า "ค่ายกลพยุหะ ประแจทองคำแปดทิศ" อันว่าประแจหรือกุญแจต่อให้ใหญ่โตแข็งแรงสักเพียงไหนแต่สามารถไขให้คลายได้ ด้วยลูกกุญแจอันน้อยฉั้นใด ค่ายกลพยุหะที่มีกำลังคนสองหมื่นของโจหยินครั้งนี้ก็สามารถทำลายให้แตกพ่าย ไปได้ด้วยทหารมาเพียงห้าร้อยนายฉั้นนั้น

เล่าปีจึงถามว่าจะให้จุล่งนำทหารเข้าตีค่ายกลพยุหะอย่างไร ตันสภจึงว่าประตูปราการทั้งแปดด้านนั้น มีทั้ง ประตูตัน ประตูมงคล และประตูอัปมงคล ประตูตันก็คือประตูที่ตาย และประตูปิด หากยกเข้าตีทางปราการด้าน นี้ก็เหมือนเข้าโจมตีกำแพงและภูเขาไม่อาจจะทำลายค่ายกลได้ ประตูอัปมงคลคือประตูบาดเจ็บ ประตูตกใจ และประตูหมดหวัง หากยกเข้าตีทางประตูนี้ก็จะถูกรุมกระหน่ำตี จากทุกทิศและจะตกเป็นฝ่ายพ่ายแพ้ ส่วน ประตูมงคลนั้นคือประตูกำเนิด ประตูเปิด และประตูธรรมชาติ ถ้าเข้าตีทางสามประตูนี้ก็จะได้รับชัยชนะแล้วว่า ให้ท่านบัญชาจุล่งให้ยกกำลังทหารเข้าตีทางปราการด้าน ทิศภาคเนย์ซึ่งเป็นประตูกำเนิด แล้วตีฝ่าตรงเข้าไป ยังจุดศูนย์กลาง ของค่ายกลออกไปทางประตูธรรมชาติทางปราการด้านทิศตะวันตก แล้วตีตลบย้อนเข้ามาใน ทิศทางเดิมอีกครั้งหนึ่ง ค่ายกลพยุหะนี้ก็จะแตกพ่ายไปโดยง่าย ตันสภกล่าวต่อไปว่า ในการเข้าตีค่ายกลครั้งนี้ ดูที่ท่าของโจหยิน แล้วจะลวงให้ตีไปทางด้านทิศเหนือซึ่งเป็นประตูตกใจ และเป็นอัปมงคลดังนั้น ให้ท่าน ก้าซิบจุล่งให้มีใจมั่นคงในทิศทางที่เข้าตีที่กล่าวนี้ อย่าได้หวั่นไหวกับการล่อลวงให้หลงไปในทิศทางอื่นเป็น อันขาด เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ชวนตันสภให้กลับลงไปค่าย ตันสภจึงว่าท่านจะร้อนใจไปใยเวลายังมี อยู่อีกมาก ปล่อยให้โจหยินล่าพองจนอ่อนล้าอึดโรยสีกหน้อยจะดีกว่า เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงหยุดมาและปรารภ ขึ้นว่ายุทธจารย์แต่อดีตช่างชาญฉลาดนัก จึงคิดอ่านวางแบบแผนค่ายกลพยุหะได้ล้าลึกถึงปานนี้ ตันสภจึงว่า นับแต่ฟูซีเป็นผู้ปกครองดินแดนมนุษย์ครั้งบุพกาลแล้ว ได้คิดค้นสภาวะธรรมชาติและความสัมพันธ์ของ

ธรรมชาติกับธาตุทั้งห้าและคนเราเป็นแบบแผนขึ้นครั้งแรก และได้รับการพัฒนาต่อมาในชั้นหลัง แดกแยกเป็นหลายแขนง ทั้งภาคการทหาร ภูมิสถาปัตยกรรม และภาคพยากรณ์ แล้วว่าในทางการทหารนั้นขุนหวู่ผู้เป็นปรมาจารย์แห่งพิชัยสงครามได้ปรับปรุงพัฒนาความรู้ของคนรุ่นก่อนจนเป็นแบบแผนที่ละเอียดลึกซึ้ง สิบบุญขุนหวู่แล้วคัมภีร์นี้ได้ตกทอดมายังขุนปิ่นผู้หลาน ในยุคเลียดก๊กเว่ยอ๋องได้ให้ฝ่งจวนและขุนปิ่นประลองความรู้เกี่ยวกับค่ายกลพยุหะ ขุนปิ่นทราบลักษณะค่ายกลพยุหะของฝ่งจวน แต่ฝ่งจวนไม่ทราบลักษณะค่ายกลพยุหะของขุนปิ่น จึงลวงถามความนัยจากขุนปิ่น ขุนปิ่นวางใจเพื่อนร่วมสำนักจึงบอกเคล็ดลับของค่ายกลพยุหะที่ประลองกันนั้นแก่ฝ่งจวน การประลองครั้งนั้นจึงได้ผลเสมอกัน แต่ฝ่งจวนมีความคิดริษยาที่ขุนปิ่นมีความรู้มากกว่า เกรงจะเป็นอุปสรรคต่ออนาคตทางการเมืองในภายหน้า จึงใช้อุบายใส่ความขุนปิ่นเอาเป็นคนโทษจนขุนปิ่นต้องทำเป็นบ้าใบ้เพื่อเอาตัวรอด เมื่อขุนปิ่นได้หนักกลับมาแคว้นฉีแล้ว แต่นั้นมาก็ไม่ปรากฏว่ามีการใช้ค่ายกลพยุหะในการสงครามอีกเลย ทั้งคัมภีร์นั้นก็สูญหายไป

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ถามว่าเพื่อนของท่านมีคัมภีร์นี้หรือไหน จึงสามารถทำค่ายกลพยุหะเป็นของเล่นสนุกในยามว่างดังที่ท่านได้ว่าไว้ ดันฮกได้ฟังดังนั้นก็ตอบคำถามเล่าปี่ แหงหน้าขึ้นมองตะวันเห็นใกล้เที่ยงและมองไปยังค่ายกลพยุหะของโจหยินได้ยินเสียงโห่ร้อง ของทหารเบาเสียงลงและทหารก็อ่อนล้าอิดโรยลงจากเดิมเป็นอันมาก ดันฮกจึงชวนเล่าปี่ว่าบัดนี้ได้เวลาแล้วท่านจงลงไปบัญชาการทหารตามแผนการที่กำหนดนั้นเถิดเล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็เหยียบบังโคลนม้าเป็นสัญญาณ แล้วขี่ม้าพาดันฮกลงไปที่ค่ายตรงไปที่กองทหารซึ่งเตรียมพร้อมอยู่แล้ว

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ยุทธการของ"ตัน"ผู้ซ่อนกาย (ตอนที่ 192)

โจหยินกรีธาทัพสองหมื่นสี่พันคนจากเมืองห้วนเสียหมายจะเหยียบแผ่นดินเมืองชินเอี้ยให้จมลงในมหาสมุทร ในขณะที่เล่าปี่มีกำลังพลเพียงหมื่นคนเท่านั้น แต่เป็นหมื่นคนที่บัญชาการโดยตันฮก หรือ "ตัน" ผู้ซ่อนกาย ดังนั้นความหมายของการศึกครั้งนี้จึงเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมโดยสิ้นเชิง ตันฮกผู้นี้แม้จะเป็นผู้มีสติปัญญา และเชี่ยวชาญการพิชัยสงครามมากที่สุดคนหนึ่ง ในสามก๊ก แต่วันเวลาที่แสดงผลงานให้ปรากฏมีเพียงน้อยนิด ประดุจดั่งดาวตกที่ร่วงจากฟ้าชั่วคราวก็สาบสูญ ดังนั้นยุทธการชินเอี้ยที่ "ตัน" ผู้ซ่อนกายวางแผนการกำหนดขึ้นจึงเป็นยุทธการเดียวที่จะเผยให้เห็นถึงสติปัญญาความสามารถในการสงครามของตันฮก เหตุนี้จึงเป็นยุทธการที่ควรแก่การทำความเข้าใจในรายละเอียดอย่างยิ่ง

ในพลันที่ทางเมืองชินเอี้ยทราบข่าวศึก ตันฮกได้กำหนดแผนยุทธการครั้งนี้ออกเป็นสามส่วนคือส่วนแรก ตันฮกคาดการณ์ว่ากองทัพเมืองห้วนเสียที่ยกมาในครั้งนี้เต็มไปด้วยแรงมานะและประมาทเล่าปี่ จึงยกทหารเกือบทั้งหมดมาจากเมืองห้วนเสีย ทำให้เมืองห้วนเสียว่างเปล่า จึงกำหนดการยุทธทางด้านเมืองห้วนเสียให้กวนลู่คุมทหารพันห้าร้อยคนลอบยกไปยึดเมืองห้วนเสีย ส่วนที่สอง ตันฮกคาดการณ์ว่าการศึกครั้งนี้โจหยินจะต้องตกเป็นฝ่ายปราชัย แล้วถอยทัพกลับเมืองห้วนเสียซึ่งต้องข้ามลำน้ำใกล้ชายแดนเมืองชินเอี้ยกับเมืองห้วนเสีย จึงกำหนดแผนการยุทธชาติโดยให้เดี่ยวหุยคุมทหารพันคนยกไปตั้งขุมอยู่ที่ท่าข้ามแม่น้ำ คอยซุ่มตีกองทัพโจหยินเมื่อแตกถอยทัพกลับจากเมืองชินเอี้ย ส่วนที่สาม ซึ่งเป็นส่วนสำคัญที่สุดที่ซัดซาดแพะชนะของสงครามครั้งนี้คือการยุทธ ณ หุ่นนอกเมืองชินเอี้ย ตันฮกมั่นใจในความคิดแลสติปัญญาที่จะทำศึกแตกหัก ณ หุ่นชินเอี้ยให้จงได้ จึงกำหนดแผนการยุทธถนัดถนัดกำลั้งเจ็ดพันห้าร้อยนายให้เล่าปี่ยกไปตั้งค่ายนอกเมืองเพื่อรับมือกับกองทัพสองหมื่นสี่พันคนของโจหยิน

ทางด้านกวนลู่ และเดี่ยวหุย รับแผนการจากเล่าปี่และตันฮกแล้วต่างลอบยกทหารตรงไปยังที่หมาย ซึ่งเป็นเวลาเดียวกับที่กองทัพของโจหยินได้เคลื่อนข้ามลำน้ำตรงไปเมืองชินเอี้ย เดี่ยวหุยเลือกภูมิประเทศอันเหมาะสมแก่การวางจุดขุมแล้วจึง วางกำลังขุมคอยที่กองทัพโจหยินที่จะแตกพ่ายมาตามแผนการทุกประการ ทางด้านกวนลู่ได้พาทหารเดินทัพโดยกะเวลาว่าให้เข้าถึงชายแดนเมืองห้วนเสียในเวลาล่วงสองยามแล้ว พอยามใกล้รุ่งจึงเคลื่อน กำลังตรงเข้าไปที่กำแพงเมือง ทางฝ่ายในเมืองห้วนเสียนั้น หลังจากโจหยินยกกองทัพไปแล้ว ไม่คาดคิดว่าจะมีข้าศึกยกกลับมายึดเมือง ดังนั้นประตูเมืองจึงคงเปิด ปิดตามปกติเพื่อให้ราษฎรได้เข้าออกท่ามาหากินในขณะที่มีทหารรักษาเมืองอยู่ไม่ถึงพันคน ในขณะที่พระอาทิตย์ใกล้จะทอแสงยามอรุณ กวนลู่ก็ยกกองทัพไปถึงประตูเมือง ครั้นประตูเมืองเปิดออกตามปกติ กวนลู่ก็นำทหารมาบุกเข้าไปในเมืองห้วนเสีย พอสว่างขึ้นกำลังหลักก็เข้ายึดกองทัพของเมืองห้วนเสียทหารในเมืองห้วนเสียไม่ถึงพันนายไม่ได้เตรียมพร้อมจึงถูกทหารของกวนลู่จับเป็นได้เกือบทั้งหมด ทหารเหล่านี้เคยรู้จักกิตติศัพท์ของกวนลู่มาเป็นอย่างดี จึงยอมเข้าสวามิภักดิ์ด้วยกวนลู่จนหมดสิ้น กวนลู่ให้ทหารยึดเมืองห้วนเสียและเข้าควบคุมสถานการณ์

ไว้ได้ตั้งแต่เช้าตรู่ของวันนั้น แล้วสั่งให้ปิดประตูเมือง ห้ามราษฎร เข้าออกเป็นการชั่วคราว ยกเว้นราษฎรที่เดินทางออกไปนอกเมืองก่อนหน้าแล้วขอเดินทางกลับก็อนุญาตให้กลับเข้าเมืองได้

กวนอูสั่งให้คงธงทิวของกองทัพโจโฉไว้บนเชิงเทียนและกำแพง เมืองตามปกติ และสั่งให้ปิดขบวนการยึดเมืองหวันเสียไว้อย่างเงียบเชียบ พอดกสายกวนอูจึงนำกำลังตรงไปที่ศาลาว่าราชการเมืองหวันเสีย เรียกขุนนางข้าราชการของเมืองหวันเสียมาประชุม จัดแจงปรับปรุงระบบการปกครองใหม่ตามแบบของเมืองซินเอี้ยทุกประการ บรรดาขุนนางข้าราชการต่างได้ทราบกิตติศัพท์ของเล่าปี่ที่โอบอ้อมอารีรักษาราษฎรจึงเต็มใจสวามิภักดิ์ กวนอูจึงยึดอำนาจปกครองเมืองหวันเสียได้โดยไม่เสียเลือดเนื้อ จากนั้นกวนอูจึงกลับมาที่กองบัญชาการทหารสั่งให้เตรียมกำลังให้พร้อมที่จะรับมือกับกองทัพของ โจหยินที่จะแตกกลับมาทางเมืองหวันเสีย

ทางด้านเล่าปี่เมื่อพาตันฮกลงจากเนินเขาแล้วตรงไปที่กองทหาร ซึ่งเตรียมพร้อมอยู่ จูล่งเห็นเล่าปี่มาที่กองทหารจึงเข้าไปคำนับตามธรรมเนียม เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงให้ตันฮกออกคำสั่งทางยุทธการให้กองทหารปฏิบัติตันฮกคำนับเล่าปี่แล้วสั่งให้จัดทหารเป็นสองกอง กองหนึ่งให้จูล่งคุมทหารมาห้าร้อยนาย ส่วนที่เหลือเล่าปี่และตันฮกเป็นผู้บัญชาการ ตันฮกจึงกล่าวกับจูล่งว่าโจหยินตั้งค่ายกลพยุหะประดุจปราการทองคำแปดทิศ ตั้งขบวนทหารเป็นแนวปราการแปดด้าน มีประตูแปดทิศ ให้ท่านคุมกำลังทหารมาห้าร้อยนายยกเข้าตีปราการด้านทิศใต้ แล้วตรงเข้าไปยังจุดศูนย์กลาง จากนั้นให้ตีออกไปทางประตูทางทิศตะวันตก จากนั้นให้ท่านตีย้อนกลับเข้าสู่จุดศูนย์กลางอีกครั้งหนึ่ง แล้วมาออกทางประตูด้านทิศใต้ พอท่านตีกลับมาถึงประตูทางด้านทิศใต้ เล่าปี่จะคุมกำลังทหารไปสมทบแล้วตีกลับไปทางศูนย์กลางออก ไปทางประตูด้านทิศตะวันตกอีกครั้งหนึ่ง ท่านจะต้องนำทหารเข้าตีตามที่กำหนดอย่าให้พลาดพลั้งเป็นอันขาด แม้จะถูกล่อลวงไปทาง ด้านอื่นท่านอย่าตามไป จงปฏิบัติตามแผนการนี้อย่างเคร่งครัด ค่ายกลพยุหะนี้ก็จะแตกพ่ายไป

จูล่งคำนับรับคำสั่งจากตันฮกแล้วจึงพากองทหารมาห้าร้อยนายออกจากค่ายไป ตันฮกจึงว่ากับเล่าปี่ว่า กองทหารมาของจูล่งจะทำหน้าที่ไขกุญแจประตูปราการให้คลายออก พอจูล่งตีย้อนกลับมาทางประตูด้านทิศใต้แล้ว ให้ท่านนำกำลังทหารเจ็ดพันนายยกเข้าไปหนุน จูล่งตีตรงเข้าไปยังจุดศูนย์กลาง แล้วออกทางทิศตะวันตก ค่ายกลพยุหะของโจหยินก็จะแตกพ่ายไป จากนั้นจึงค่อยตามตีกองทหารที่แตกตั้นั้น เล่าปี่จึงพาทหารเจ็ดพันห้าร้อยนายออกจากค่าย ไปคอยที่อยู่ด้านหน้าค่าย

ฝ่ายจูล่งคุมทหารมาห้าร้อยนายตีฝ่าเข้าไปทางประตูด้านทิศใต้ พอพันแฉกทหารที่สามโจหยินได้ชักม้ามาสกัดหน้าจูล่งไว้แล้วทำทีถอยไปทางปราการด้านทิศเหนือ จูล่งก็หยุดม้าไว้ไม่ยอมไล่ตาม โจหยินเห็นดังนั้นจึงเข้ามารบล่อใหม่ พอประทอนกันได้เพลงเดียวโจหยินก็ชักม้าหนีไปทางด้านเหนืออีก จูล่งยึดมั่นในแผนการยุทธที่ตันฮกได้กำหนดไว้เคร่งครัดนัก ประจักษ์เท่าที่ของโจหยินดังนั้นก็เข้าใจว่าเป็นอุบายที่จะลวงให้กองทหารมาไล่ตามตีไปทางปราการด้านทิศอื่น คิดดังนั้นแล้วจูล่งจึงออก คำสั่งให้ทหารตีฝ่าตรงเข้าไปยังศูนย์กลางซึ่งว่างเปล่าอยู่ แล้วตีฝ่าออกไปทางประตูด้านทิศตะวันตก กองทหารของโจหยินตั้งเป็นค่ายกลพยุหะ แต่ขาดศูนย์กลางบัญชาการ ดังนั้นพอถูกกองทหารมาของจูล่งบุกเข้าตีตามช่องประตูที่ตันฮกกำหนดขึ้น จึงประจวบตั้งกฎแฉกที่ถูกลูกกุญแจไขถูกจึงหวะ ทหารตามปราการสองข้างทางที่กองทหารมาตีฝ่าเข้าไปจึงพากันแตกตื่นแยกออกเป็นทาง ในขณะที่แฉกทหารแฉกที่สองและแฉกที่สามจะหนุนเนื่องเข้ามาก็ติดขัด และทหารในปราการด้านอื่นๆ ก็ต้องหยุดนิ่งอยู่กับที่เพื่อมิให้เสียลักษณะของค่ายกลพยุหะ ดังนั้นทั้งค่ายกลพยุหะจึงถูกกระแทกด้วยกองทหารมาของจูล่งกระแทกกระเทือนไปสิ้น แล้วพากันแตกตื่นอลหม่านขึ้น

พอจูล่งตีฝ่าไปถึงประตูด้านทิศตะวันตกแฉกนอกสุด ทหารของโจหยินที่ปราการด้านตะวันตกก็แตกกระจัดกระจาย จูล่งจึงนำกองทหารมาตีกลับตามเส้นทางเดิมอีกครั้งหนึ่ง ทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก สองข้างทางที่กองทหารมาผ่านไปก็แตกถอยร่นขยายแนวกว้างขึ้นจนค่ายกลถูกกระแทกกระเทือนครั้งใหญ่ ทางด้านเล่าปี่คุมกองทหารมาคอยที่อยู่นอกค่าย พอเห็นจูล่งตีฝ่ากลับมาถึงจุดศูนย์กลางจึงสั่งให้ทหารเคลื่อนกำลัง พอจูล่งตีฝ่าย้อนกลับมาถึงประตูด้านทิศใต้แฉกนอก เล่าปี่จึงยกทหารเข้าสมทบ พอเล่าปี่ยกทหารเข้าสมทบทำให้กองกำลังฝ่ายเข้าตีเพิ่มขึ้นเป็นแปดพันนาย มากกว่าเก่ากว่าสิบเท่า แนวรบจึงขยายตัวกว้างขวางขึ้น จูล่งเห็นดังนั้นจึงชักม้ากลับหลังตีฝ่าเข้าไปในทิศทางเดิมอีกครั้งหนึ่ง ตันฮกคุมทหารอยู่ในค่ายเห็นเหตุการณ์สมคะเนแล้วจึงสั่งให้พลกลองลั่นกลองเพลงเผด็จศึก เสียงกลองศึกจากค่ายเล่าปี่ดังกระหึ่มสนั่นท้องทุ่งปลุกเร้าขวัญทหารให้ฮึกห้าวเหิมหาญยิ่งนัก

กองทหารของเล่าปี่ได้ตีฝ่าเข้าไปในค่ายกลพยุหะอันเป็นช่องกุญแจอย่างรวดเร็ว และด้วยแนวรบที่ขยายตัวกว้างขวางขึ้นนั้นจึงทำให้ค่ายกลพยุหะกระแทกกระเทือนอย่างรุนแรง ทหารของโจหยินถูกทหารของเล่าปี่ฆ่าฟันบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก พอกองทัพของเล่าปี่บุกเข้ามาถึงศูนย์กลางของค่ายกลพยุหะ อานภาพของแผนการยุทธที่มีจำนวนทหารเพิ่มมากขึ้น จึงกดดันให้ค่ายกลพยุหะหลายลง ทหารของโจหยินที่ประจำ

ตำแหน่งในขบวนแถวของปราการด้านต่างๆ จึงแตกตื่นอลหม่าน หนีตายเอาตัวรอดอย่างซุ่มนพอกกองทัพเล่าปีดีไปถึงปราการด้านทิศตะวันตกอีกครั้งหนึ่ง ค่ายกมลพยุหะของโจหยินก็แตก เล่าปีและจูล่งนำทหารเข้าฆ่าฟันทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายจนเลือดนองท้องทุ่งเมืองซินเอี้ย โจหยินและลิเตียนเห็นทหารแตกตื่นตกใจคุมกันไม่ติดตั้งนั้นจึงพาทหารที่เหลือตายหนีกลับเข้าไปในค่ายทหารของเล่าปีได้จับเอามาและอาวุธยุทธโธปกรณ์ตลอดจนทหารของโจหยินได้เป็นอันมาก ดันฮกเห็นเหตุการณ์ได้ก็จึงให้ทหารตีระฆังเป็นสัญญาณให้เล่าปีถอยทัพกลับเข้าค่าย

โจหยินถอยทัพกลับเข้าค่ายแล้วสูญเสียทหารไปเป็นอันมาก และเห็นว่ากำลังทหารที่เหลืออยู่ไม่เพียงพอที่จะเอาชนะกองทัพเล่าปีได้ จึงเชิญลิเตียนเข้ามาปรึกษาว่าการศึกครั้งนี้เล่าปีคิดอ่านตีค่ายกมลพยุหะประตูปราการทองคำแปดทิศแตกไปได้แสดงให้เห็นว่าในกองทัพของเล่าปีมีคนที่สติปัญญาช่วยคิดอ่านการศึก ข้าพเจ้าประมาทเล่าปีไปจึงเสียทีแก่ข้าศึก และบัดนี้กองทัพเล่าปีเข้มแข็งขึ้นในขณะที่กองทัพของเราอ่อนแอลง ท่านจะคิดอ่านประการใด ลิเตียนจึงว่าข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาแต่ก่อนแล้วว่า อย่าประมาทเล่าปีแต่ท่านก็ไม่ฟัง กลับโกรธและตำหนิข้าพเจ้าว่าเป็นใจด้วยข้าศึกจึงเสียทีแก่เล่าปีจะนี้ แล้วว่าบัดนี้กำลังทหารของเราเสียขวัญเป็นรองแก่กองทัพของเล่าปี หากจะทำศึกต่อไปคงไม่ได้ชัยชนะ ข้าพเจ้าเป็นห่วงก็แต่เมืองห้วนเสียด้วยมีทหารน้อยตัวและไม่มีความรู้รบรักษาเมืองเกรงว่าเล่าปีจะยกทหารลอบไปยึดเมืองห้วนเสียก็จะเสียเมืองห้วนเสียอีก โจหยินซึ่งเคยหมิ่นนำใจลิเตียนมาแต่ก่อน พอปราศัยเล่าปีก็ได้สติยังคิด ครั้นได้ฟังคำของลิเตียนที่เป็นห่วงเมืองห้วนเสียก็พรั่นใจ แล้วว่าความเป็นห่วงของท่านนั้นก็ชอบอยู่ แต่ทว่าเราได้ยกทัพมาถึงแดนเมืองซินเอี้ยแล้ว หากจะเลิกทัพกลับไปก็จะได้รับความอับยศนัก ขอให้ได้รบพุ่งกันจนสิ้นฝีมือเสียก่อนแล้วค่อยคิดอ่านผ่อนผันในภายหลัง

ลิเตียนได้ฟังดังนั้นจึงถามว่า ตัวข้าพเจ้านี้ไม่เห็นหนทางที่จะเอาชนะกองทัพเล่าปีได้ แต่เมื่อท่านต้องการจะรบพุ่งกันให้สิ้นฝีมือก็ใครจะทราบว่าคุณมีความคิดอ่านแผนการรบประการใด โจหยินจึงว่ากองทัพเล่าปีได้รับชัยชนะในวันนี้คงจะฮึกเหิมตั้งอยู่ในความประมาท ดังนั้นคืนวันนี้ข้าพเจ้าจะยกกองทัพเข้าปล้นค่ายเล่าปี คงจะได้รับชัยชนะโดยง่าย หากการสมความคิดก็จะยกเข้าตีเมืองซินเอี้ยต่อไป แต่ถ้าหากคืนนี้การไม่สมความคิดเราจึงค่อยเลิกทัพกลับไปเมืองห้วนเสีย ลิเตียนจึงท้วงว่าเล่าปีเป็นคนมีความคิดแลสติปัญญา คงจะคิดอ่านป้องกันระวังตัวไม่พลั้งเผลอ ดังนั้นหากท่านยกทหารเข้าปล้นค่ายเล่าปีในขณะที่กองทัพเล่าปีฮึกเหิมอยู่ในชัยชนะและระวังตัวแล้ว ท่านก็จะเสียทีแก่เล่าปีซ้ำอีกครั้งหนึ่ง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

อานภาพแห่งปัญญา (ตอนที่ 193)

โจหยินปราศัยในการยุทธ์ที่ทุ่งหน้าเมืองซินเอี้ยด้วยการรบแบบค่ายกมลพยุหะแก่เล่าปีสูญเสียทหารเป็นจำนวนมากก็เสียใจ ครั้นได้ฟังคำท้วงติงของลิเตียนที่เป็นห่วงเมืองห้วนเสียว่าอาจถูกเล่าปีลอบยกกำลังไปยึดก็พรั่นใจ แต่แรงแมจะยังเปี่ยมอยู่ในหัวใจและคิดว่าเล่าปีได้ชัยชนะแล้วจะตั้งอยู่ในความประมาท จึงคิดที่จะยกกำลังเข้าปล้นค่ายเล่าปี หากไม่สำเร็จแล้วจึงจะเลิกทัพกลับเมืองห้วนเสีย

ครั้นได้ฟังคำทักท้วงจากลิเตียนอีกว่าไม่ควรประมาทแก่ เล่าปีหากยกกำลังเข้าปล้นค่ายเล่าปีก็อาจจะเสียทีซ้ำสอง โจหยิน ก็ขุ่นเคือง ลิเตียนอีกครั้งหนึ่งแล้วว่า "อันการสงครามแม้คิดกลัวแพ้อยู่เหมือนท่านว่าจะนี้ แล้วจะทำศึกสืบไปกระไรได้" โจหยินไม่ฟังคำห้ามปรามของลิเตียน สั่งการให้จัดกำลังเตรียมพร้อมไว้เพื่อทำการปล้นค่ายเล่าปีในคืนนี้ทางด้านเล่าปีหลังจากได้รับชัยชนะในการทำลายค่ายกมลพยุหะประตู ปราการทองคำแปดทิศในเวลาเที่ยงวันอย่างงดงามแล้ว พอยกทหารกลับเข้า ค่ายก็เรียกประชุมบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองเพื่อสรุปผลการรบในครั้งนี้ ในขณะที่กำลังปรึกษากันอยู่นั้น พลันมีลมพายุหมุนโดยรอบธงชัยประจำกองทัพที่ปักอยู่หน้าค่ายจนผืนธงชัยปลิวขึ้นไปอยู่ทางด้านบนเป็นที่อัศจรรย์ใจ เล่าปีจึงถามตันฮกว่าพายุหมุนดังนี้ เป็นนิมิตร้ายดีประการใด ตันฮกจึงว่าเทศกาลหนานี้เวลากลางวันกระแสลมจะพัดจากทิศเหนือสู่ทิศใต้ นำความหนาวจากเหนือลงใต้ การที่มีกระแสลมเปลี่ยนทิศทางโดยจับปล้นจากทิศใต้สู่ทิศเหนือแรงลมสองกระแสปะทะกันจึงกลายเป็นพายุหมุนโดยรอบธงชัยแล้วดันขึ้นสูงตั้งนี้จึงเป็นนิมิตเกี่ยวข้องด้วยการสงครามว่าแล้วตันฮกได้จึงไปที่ธงชัยประจำกองทัพ เห็นเงาธงเริ่มทาบไปทางเบื้องตะวันออก คำนวณเวลาตามตำราแล้วจึงหมายมือขวาขึ้นแล้วเอาหัวแม่มือซ้ายไปตีนิ้วนางข้อแรกวนไปตามนิ้วกลางข้อแรกผ่านนิ้วชี้ข้อแรกมายังนิ้วชี้ข้อที่สองแล้วหยุดอยู่ที่ข้อที่สาม ตันฮกนั่งอยู่ครู่ใหญ่แล้วจึงว่าเวลาเกิดพายุหมุนนี้ต้องด้วยปมมอสุนีบาต เป็นนิมิตหมายว่าโจหยินจะปล้นค่ายของเราในคืนนี้ ตันฮกไล่จับนิ้วต่อไปจากนิ้วชี้ข้อล่างไปทางนิ้วกลางข้อล่างจึงหยุด แล้วว่าข้าพเจ้าตรวจดูตามตำราพิเคราะห์แล้วเห็นว่าโจหยินคิดอ่านว่าท่านได้รับชัยชนะแล้วตั้งอยู่ในความประมาท จึงเตรียมการยกกำลังเข้าปล้นค่ายของเราในเวลาสองยามคืนนี้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าซึ่งโจหยินจะยกกำลังเข้าปล้นค่ายครั้งนี้ท่านจะคิดอ่านป้องกันประการใด ดันสวกหัวเราะแล้วตอบว่าท่านอย่าได้ประมาทในเรื่องนี้อีกเลย การเข้าปล้นค่ายของโจหยินครั้งนี้คือการรบครั้งสุดท้ายของการศึกครั้งนี้เป็นมั่นคง ข้าพเจ้าขอรับเป็นธุระวางแผนการตีทัพโจหยินให้แตกพ่ายไปในคืนนี้จึงได้ว่าแล้วดันสวกจึงสั่งให้จัดทหารเป็นสามกอง กองแรกจำนวนห้าร้อยนายให้เตรียมเชื้อเพลิงฟืนฟางเป็นอันมาก ในยามแรกให้ทหารกองนี้นำฟืนฟางและเชื้อเพลิงไปกองวางไว้หน้าค่ายห่างจากค่าย หนึ่งเส้นเป็นแนวยาว ยี่สิบเส้นตลอดแนวหน้าค่าย รอฟังสัญญาณแล้วให้จุดไฟขึ้นพร้อมกัน กองที่สองจำนวนห้าร้อยนายให้เตรียมธนูเพลิงลอบยกไปที่ค่ายของโจหยิน เมื่อยามแรกผ่านพ้นไปแล้วโดยให้ดูสัญญาณจากกองไฟหน้าค่ายเมื่อเห็นไฟหน้าค่ายลุกขึ้นเมื่อใดก็ให้ระดมยิงธนูเพลิงเข้าไปในค่ายของโจหยิน กองที่สามให้จุล่งคุมทหารสามพัน ออกไปซุ่มกำลังอยู่นอกค่าย ทางด้านที่กองทัพโจหยินจะยกมา วางกำลังซุ่มห่างจากค่ายสิบเส้น และให้ดูสัญญาณไฟจากหน้าค่ายเมื่อไฟหน้าค่ายลุกขึ้นแล้วให้จุล่ง คุมทหารตีตลบหลังกองทัพของโจหยิน ส่วน ดันสวกและเล่าปีคุมกำลังทหารที่เหลืออยู่รักษาค่ายและให้เตรียมพลเกาทัณฑ์ไว้ให้พร้อมคอยระดมยิงทหารของโจหยินในทันทีที่จุดเพลิงหน้าค่ายขึ้นแล้ว สั่งการเสร็จแล้วเล่าปีจึงกำชับให้ทหารทุกกองเตรียมพร้อมใน ที่ตั้งแล้วรีบหุงข้าวกินเสียก่อนตะวันพลบ จากนั้นให้ทหารพักผ่อนหนึ่งชั่วยามเตรียมปฏิบัติการณ์ยามแรก ของราตรีผ่านพ้นไป วันนั้นเป็นคืนเดือนมืด พอค่ำลงกระแสดลมเริ่มเปลี่ยนทิศอีกครั้งหนึ่ง ลมจากทิศเหนือ ชะลดตัวลง ในขณะที่ลมตะวันตกจากทะเลหลวงค่อยๆ พัดแรงขึ้น ครั้นเวลาสองยามโจหยินจึงให้ทหารรักษา ค่ายไว้แต่เพียงสองพัน ทหารนอกจากนั้นให้ติดตามโจหยินยกไปปล้นค่ายเล่าปีทั้งสิ้น

โจหยินยกทหารออกจากค่ายซึ่งตั้งอยู่ทางด้านตะวันตกของค่ายเล่าปี แต่พอไปถึงหน้าค่ายของเล่าปีพลัน เสียงประทัดก็ดังขึ้นสนั่นหวั่นไหว แสงเพลิงเป็นแนวยาวลุกขึ้นตลอดแนวหน้าค่ายของเล่าปี และเสียงทหาร โห่ร้องกองกระหึ่ม มีลูกเกาทัณฑ์จำนวนมากระดมยิงมายังกองทหารของโจหยิน ในขณะนั้นเล่าปีและดันสวกได้ ยกทหารออกจากค่ายเข้าโจมตีทหารของโจหยินอย่างดุเดือด โจหยินเห็นดังนั้นก็รู้ว่าต้องกลของเล่าปีจึงสั่ง ทหารให้รีบถอยทัพ แต่ในขณะที่ทหารยังไม่ทันกลับหลังถอยทัพกลับ เสียงประทัดสัญญาณจากด้านหลังก็ดัง ขึ้นเคล้ากับเสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมาก โจหยินก็ตกใจจุล่งคุมทหารตีตลบมาจากด้านหลังไล่ฆ่าฟันกอง หลังของโจหยินซึ่งลี้เตียนเป็นผู้ควบคุม ฆ่าฟันทหารกองหลังของโจหยินบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก ทหารใน กองหลังของโจหยินถูกโจมตีโดยไม่ทันรู้ตัวก็แตกตื่นวิ่งหนีไปทางด้านหน้า ปะทะเข้ากับทหารกองหน้าที่โจ หยินสั่งให้ถอยมาจากหน้าค่ายของเล่าปี ชนและเหยียบกันเองบาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมาก บ้างก็สำคัญว่า เป็นทหารฝ่ายข้าศึกจึงฆ่าฟันกันเองบาดเจ็บล้มตายลงอีกส่วนหนึ่ง ทั้งกองหน้าและกองหลังปะทะกันเองอยู่ครู่ หนึ่งจึงพากันแตกตื่นหนีกระจัดกระจายคุมกันไม่ติด จุล่งนำทหารบุกตามตีตลบ ไปตลบมาจนทหารของโจหยิน แดกกระจายไปหมดสิ้น ตัวโจหยินและลี้เตียนจะพาทหารเท่าที่คุมกันได้กลับเข้าค่ายก็พลันเห็นแสงไฟลุก ขึ้นในค่ายจากการระดมยิงของธนูเพลิงของทหารเล่าปีก็รู้ว่าเล่าปีได้ส่งทหารเข้าปล้นค่ายก็ตกใจ พากันหนี กลับไปทางเมืองห้วนเสีย

ฝ่ายทหารที่รักษาค่ายของโจหยิน พอกองทัพโจหยินยกออกจากค่ายก็มั่นใจว่าจะได้รับชัยชนะกลับมา ต่างคน จึงต่างขาด ความระมัดระวังตัวเตรียมเข้าที่หลบนอนพักผ่อนแต่ไม่ทันหลับ แสงไฟก็ลุกขึ้นในค่ายต่างคนต่าง ตกใจแตกตื่น ครั้นจะดับไฟก็ไม่ทันเพราะลมราตรีแรงจัดนัก ประกอบทั้งธนูเพลิงก็ถูกยิงเข้ามาไม่ขาดสาย บาดเจ็บล้มตายลงเป็นอันมากพวกที่เหลือเห็นว่าจะรักษาค่ายไว้ไม่ได้ ทั้งมองไปทางด้านกองทัพของโจหยิน ที่ไปปล้นค่ายของเล่าปีก็เห็นแสงไฟลุกโชติช่วงขึ้น เสียงโห่ร้องของทหารฝ่ายความเจ็บบของราตรีให้ได้ยิน อย่างชัดเจนก็รู้ว่าโจหยินเสียที่แก่เล่าปีแล้ว จึงพากันหนีเอาตัวรอดกลับไปทางด้านเมืองห้วนเสีย โจหยิน ลี้ เตียน และทหารที่แตกหนีมาทั้งทางหน้าค่ายเล่าปีและที่หนีมาจากค่ายของโจหยินเองมาทันกันที่กลางทาง ปรากฏว่าสูญเสียชีวิตทหารไปเกือบห้าพันคน โจหยินเสียน้ำใจนักสั่งให้เดินทัพกลับเมืองห้วนเสียอย่างรีบด่วน ครั้นเดินทัพมาถึงท่าข้ามแม่น้ำที่จะไปยังฝั่งแดนเมืองห้วนเสียก็จัดแจงหาเรือลำเลียงทหารจะข้ามแม่น้ำ ใน พลันนั้นเสียงประทัดดังสนั่นขึ้นเคล้าด้วยเสียงโห่ร้องของทหารจำนวนมาก ปรากฏเป็นเด็ยวหุยนำทหารม้ายก ออกจากที่ซุ่มริมแม่น้ำเข้ารุกไล่ฆ่าฟันกองทหารของโจหยินอย่างดุเดือด

โจหยินและลี้เตียนรู้ว่าถูกซุ่มก็ตกใจไม่รู้ว่าทหารฝ่ายที่ซุ่มมากน้อยเพียงไหน จึงรีบกระโดดลงเรือข้ามแม่น้ำ หนีไปยังปากเมืองห้วนเสียได้ ทหารของโจหยินที่เหลือพากันแตกตื่นตกใจ วิ่งหนี ลงแม่น้ำจมน้ำตายเป็นอัน มาก พวกที่เหลืออยู่บนฝั่งก็ถูกทหารของ เด็ยวหุยสังหารจนหมดสิ้น ทหารของโจหยินนับหมื่นคนถูกทำลาย ล้างอย่างสิ้นเชิง ณ ท่าข้ามแม่น้ำไปเมืองห้วนเสียด้วยประการฉะนี้

โจหยินและลี้เตียนพาทหารที่เหลือรอดรีบเดินทางกลับเมืองห้วนเสียตลอดทั้งคืน พออรุ้งก็ถึงประตูเมืองห้วน เสีย สังเกตเห็นธงทิวที่เรียงรายอยู่บนเชิงเทินและกำแพงยังคงเป็นธงประจำกองทัพของโจโจจึงคิดว่า เหตุการณ์ยังคงเป็นปกติก็คลายใจ แล้วร้องเรียกนายประตูให้รีบเปิดประตูเมืองรับ ในทันใดนั้นเสียงประทัด

ด้านหลังประตูเมืองก็ตั้งสนั่นหวั่นไหวขึ้น โจหยินและลิเตียนซึ่งยืนมาอยู่หน้าประตูเมืองตกตะลึงว่าเกิดเหตุประการใดขึ้นภายในเมือง ในพลันนั้นประตูเมืองก็เปิดออกปรากฏเป็นกวนอูนำทหารจำนวนมากบุกตีทะลุเข้ามาอย่างรวดเร็วและดุเดือด โจหยินและลิเตียนเห็นกวนอูนำทหารยกออกมาตั้งนั้นก็ตกใจ ต่างคนต่างหวาดกลัวฝีมือของกวนอูจึงพากันชักม้าหนีไปอย่างรวดเร็ว กวนอูนำทหารฆ่าฟันทหารของโจหยินบาดเจ็บล้มตายหลายพันคน ครั้นเห็นว่าโจหยินและลิเตียนหนีไปไกลแล้วกวนอูจึงสั่งทหารให้ถอยกลับเข้าไปในเมือง โจหยินและลิเตียนเหลือทหารหนีติดตามไปเพียงไม่ถึงสามพันคนจึงรีบหนีกลับไปเมืองสุโต ในระหว่างเดินทางนั้นต่างคนต่างสงสัยว่าเหตุใดจึงพ่ายแพ้แก่กองทัพเล่าปี่อย่างง่ายดายดังนั้น ในขณะที่สองแม่ทัพผู้ปราชัยกำลังปรารถนาความสงสัยกันนั้นก็ได้ทราบรายงานจากทหารที่แตกหนีมาด้วยกันว่าบัดนี้ในกองทัพของเล่าปี่ได้ตั้งสภามาเป็นที่ปรึกษาช่วยคิดอ่านแผนการสงคราม ทำให้เล่าปี่ได้รับชัยชนะในครั้งนี้

เล่าปี่และตันสกนำทหารไล่ตามตีทหารของโจหยินมาตลอดทางจนกระทั่งถึงเมืองหวนเสี๋ย ครั้นตกสายเล่าปี่และตันสกจึงพา ทหารไปที่หน้าประตูเมือง กวนอูรู้ว่าเล่าปี่ยกทหารตามมาก็มีความยินดีรีบเปิดประตูเมืองออกมาต้อนรับเล่าปี่ แล้วเชิญเข้าไปในเมือง กวนอูเชิญเล่าปี่เข้าไปที่ศาลาว่าราชการเมืองหวนเสี๋ย และเรียกบรรดาขุนนางข้าราชการเมืองหวนเสี๋ยมาประชุมพร้อมกัน ในที่นั้นเล่าปี่ตั้งซึ่งเป็นกรมการเมืองผู้ใหญ่ของเมืองหวนเสี๋ย เป็นเชื้อพระวงศ์และแซ่เดียวกับเล่าปี่ ครั้นได้เห็นเล่าปี่ก็มีความยินดีรายงานความทั้งปวงที่เป็นไปในเมืองหวนเสี๋ยให้เล่าปี่ทราบทุกประการ

ครั้นเลิกประชุมแล้วเล่าปี่ตั้งสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงเล่าปี่ กวนอู และบรรดาทหารของเล่าปี่ ในขณะที่กินโต๊ะอยู่นั้นเล่าปี่สังเกตเห็น "หนุ่มน้อยรูปร่างอ่าโถง" ยืนอยู่ข้างหลังเล่าปี่ตั้ง จึงถามว่าทหารหนุ่มน้อยนี้เป็นผู้ใด เล่าปี่ตั้งจึงว่าทหารหนุ่มน้อยนี้มีชื่อว่าเค้าสองเป็นบุตรของพี่สาวข้าพเจ้า บิดาแลมารดาหาชีวิตไม่แล้ว ข้าพเจ้าจึงเอามาเลี้ยงไว้ คอยติดตามรับใช้ใกล้ชิด ว่าแล้วจึงสั่งเค้าสองให้คำนับเล่าปี่ เล่าปี่เห็นดังนั้นใจหนึ่งก็ต้องการจะผูกน้ำใจเล่าปี่ตั้งซึ่งเป็นคนแซ่เล่าด้วยกันให้แน่นแฟ้นขึ้น ใจหนึ่งก็พึงใจเค้าสองที่มีบุคลิกสง่างาม จึงกล่าวกับเล่าปี่ตั้งว่าข้าพเจ้าเห็นเค้าสองกำพร้าก็มีใจสงสาร ใครได้ไว้อุปถัมภ์ค้ำจุนเลี้ยงดูแทนท่าน จงยกเค้าสองให้เป็นบุตรบุญธรรมของข้าพเจ้าเถิด เล่าปี่ตั้งฟังดังนั้นก็มีความยินดีหันไปกล่าวกับเค้าสองว่า เป็นวาสนาของเค้าสองเจ้าแล้วที่พระเจ้าอาเล่าปี่มีเมตตาตั้งนี้ เจ้าจงคำนับเป็นบุตรบุญธรรมของพระเจ้าอาเล่าปี่เถิด เค้าสองได้ฟังดังนั้นก็คุกเข่าลงคำนับเล่าปี่เป็นบิดาบุญธรรม เล่าปี่เห็นดังนั้นก็มีความยินดีลุกออกมาจากโต๊ะประคองเค้าสองให้ลุกขึ้นแล้วว่าบัดนี้เจ้าเป็นบุตรบุญธรรมของเราแล้ว เราจะเปลี่ยนชื่อแซ่ใหม่ให้เจ้าให้ใช้แซ่เล่าตามอย่างเรา แต่ไปเจ้ามีชื่อว่าเค้าสอง เค้าสองได้ฟังดังนั้นก็คำนับเรียกเล่าปี่เป็นบิดา

เล่าปี่จึงมือเค้าสองไปที่โต๊ะของกวนอู เดียวหุย แล้วว่านี่คือกวนอู เดียวหุย เป็นน้องร่วมสาบานของเรา ให้เจ้ารีบคว่ำหน้าอาทั้งสอง เล้าสองก็รีบปฏิบัติตาม กวนอูสังเกตเห็นนัยนตาของเล้าสองกลอกกลิ้งนั้นก็จึงทักขึ้นว่าเวลานี้บุตรท่านก็มีอยู่ไหนจึงเอากลูกคนอื่นมาเลี้ยง เอามีแยงเขา มาอม สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ระบุว่ากวนอูทักท้วงว่า "เหตุใดจึงเอาผู้อื่นมาเป็นเนื้อ เหมือนหนึ่งเลี้ยงลูกปลุกหอย นานไปเห็นจะได้ความเดือดร้อน" เล่าปี่จึงว่าแม่มีไขเลือดเนื้อในอก แต่เรารักใคร่เสมอตั้งบุตร เล้าสองยอมต้องมีน้ำใจกตัญญูรักดีไม่คิดร้ายต่อเราเป็นมั่นคง กวนอูเห็นเล่าปี่ยืนย่นขื่นแข็งดังนั้นก็ไม่สบอารมณ์ แต่เกรงใจเล่าปี่จึงนิ่งอยู่มิได้โต้ตอบประการใด

เล่าปี่กลับมาที่โต๊ะอีกครั้งหนึ่ง ปรึกษากับตันสกแล้วจึงให้จุล่งคุมทหารพันหนึ่งรักษาเมืองหวนเสี๋ย ส่วนเล่าปี่ กวนอู เดียวหุย และตันสกจะยกกลับไปเมืองชินเฮีย ในใจเล่าปี่นั้นเต็มไปด้วยความอึดอัดใจที่ได้สัมผัสกับอำนาจแห่งปัญญาของกุนซื่อ ที่ทำให้อาณาเขตทางการทหารของกองทัพเล่าปี่เปลี่ยนโฉมหน้าไปอย่างสิ้นเชิง

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

เมื่อไม่ได้ด้วยใจก็ต้องเอาด้วยกล (ตอนที่ 194)

โจหยินแตกทัพพาทหารที่เหลือไม่กี่พันคนหนีกลับเมืองหลวง อย่างทุลักทุเลท่ามกลางความประหลาดใจในความปราชัยที่เกิดขึ้นแบบไม่คาดคิด ครั้นถึงเมืองหลวงแล้วจึงเข้าไปรายงานการศึกษาให้โจโจทราบ ทั้งโจหยินและลิเตียนพอได้พบโจโจก็คุกเข่าลงร้องไห้ แล้ววิงวอนขอภัยโทษที่พลาดพลั้งพ่ายแพ้เสียที่แก่ข้าศึกอย่างยับเยินในครั้งนี้ โจโจมั่นใจในฝีมือและประสบการณ์ในการสงครามของโจหยินมาแต่ก่อน ทั้งตามรายงานก็ประจักษ์ว่ากำลังทหารของโจหยินที่ยกไปมีมากกว่ากำลังทหารของเล่าปี่กว่าสองเท่าก็สงสัย จึงชักใช้ไล่เลี้ยง ตั้งแต่โจหยินเริ่มเคลื่อนไหวจนกระทั่งแตกพ่ายกลับมาอย่างละเอียด พอทราบความที่โจหยินปราชัยด้วยการรบแบบค่ายกลพยุหะ และต้องกลหลายครั้งหลายหนเสียตัวอย่างยับเยิน ก็ปรารถนาขึ้นว่าการครั้งนี้เกินกว่า

สติปัญญาของเล่าปี่นัก เห็นทีในกองทัพของเล่าปี่คงจะมีผู้มึปัญญามาช่วยคิดอ่านวางแผนการสงครามเป็นแน่แท้ ว่าแล้วโจโฉจึงปลอบใจโจหยินและลิเตียนว่า "ท่านอย่าวิตกเลย อันธรรมดาว่าสงครามจะหมายชนะฝ่ายเดียนั้นไม่ได้ ย่อมแพ้บ้าง ชนะบ้าง" โจโฉกล่าวต่อไปว่าการศึกครั้งนี้ในกองทัพเล่าปี่มีผู้มึปัญญาลึกลับซึ่งในการศึกช่วยคิดอ่าน ท่านทั้งสองไม่อาจรับมือได้ เราจึงไม่เอาโทษ แต่อยากจะทราบว่าคุณใดเป็นที่ปรึกษาของเล่าปี่ช่วยคิดอ่านวางแผนการ ในครั้งนี้

โจหยินจึงว่าข้าพเจ้าไม่เคยทราบมาก่อนว่าคุณใดเป็นที่ปรึกษาของเล่าปี่ แต่ในระหว่างเดินทางกลับเมืองหลวงได้รับรายงานว่า เล่าปี่ได้ที่ปรึกษาชื่อตันฮกมาคิดอ่านวางแผนการศึกในครั้งนี้ โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงลุกขึ้นเดินวนไปวนมา ในขณะที่ในใจนั้นคิดว่าตันฮกผู้นี้เป็นใครกันหนอ เหตุไฉนเราจึงไม่เคยได้ยินชื่อหรือรู้จักมาก่อน โจโฉเดินครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก็นึกไม่ออกว่าตันฮกเป็นผู้ใด จึงปรารถนาขึ้นว่ามีใครรู้จักตันฮกผู้นี้บ้าง เทียหยกได้ฟังดังนั้นจึงหัวเราะแล้วว่า "ตันฮกคนนี้ได้มาชื่อชชีอยู่ เมืองเองจิว เมื่อหนุ่มนั้นเป็นคนมีเพื่อนมากเที่ยวเรียนวิชา ครั้นอายุมาไปฆ่าเขาตายแล้วแกล้งทำอาการเป็นบ้า ครั้นเขาจับได้เอาตัวไปโดยดีไต่ถามก็มิได้บอกชื่อเสียและเหตุผลทั้งปวงโดยจริง แกล้ง นิ่งเสีย ผู้พิจารณาจึงเอาตัวมัดใส่เกวียนไปเที่ยวตระเวนตีฆ้องร้องป่าวว่าผู้ใดยังรู้จักชื่อคนนี้อย่าง บรรดาชาวบ้านร้านตลาดทั้งปวงซึ่งรู้จักกันนั้นก็กลัวชชีจะฆัดเอา มิอาจจะบอกได้ ครั้นตระเวนไปปะพวกเพื่อนชชีเข้าจึงเอาตัวไปได้ ชชีจึงหนีไปเรียนวิชาอยู่กับสุมาเต็กโซ เปลี่ยนชื่อว่าตันฮกทราบเท่าทุกวันนี้" เทียหยกที่ปรึกษาของโจโฉได้เล่าประวัติความเป็นมาของชชีให้ โจโฉทราบโดยละเอียด โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงถามว่าอันสติปัญญาความสามารถของชชีผู้นี้กับตัวท่าน หากจะเปรียบเทียบแล้วเป็นประการใด เทียหยกจึงว่าอันสติปัญญาความสามารถของชชีผู้นี้มากกว่าข้าพเจ้าเหลือประมาณนัก หากเปรียบเทียบชชีเป็นดุจดั่งพระจันทร์ ดินเพ็ญ ข้าพเจ้าก็เพียงดุจดั่งหิ่งห้อยเท่านั้น

โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าเวลาที่เล่าปี่ได้ผู้มึสติปัญญาความสามารถ ไปเป็นที่ปรึกษาดังนี้ย่อมคิดอ่านกำเริบมากกว่าแต่ก่อน อุปมาดังพญาพยัคฆ์ติดปีกก็จะผาดโผนโจนไปได้ทั่วโลกกว้าง ทำใจจะตัดปีกเล่าปี่เสียให้ได้ แลเมื่อชชีมึสติปัญญาดังนี้ทำใจจะจะได้ตัวไว้ใช้ในราชการ โจโฉคิดอ่านช่วงชิงเอามั่นสมองของกองทัพเล่าปี่เพื่อให้เล่าปี่อ่อนเปลี้ยสิ้นฤทธิ์พิฆะสงไม่เป็นอุปสรรคขวางหนามอีกต่อไป ในขณะที่เดียวกันก็ต้องการมั่นสมองอันล้ำเลิศนี้มาเสริมกำลังกองทัพของ ตัว เทียหยกที่ปรึกษาจารย์นายได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าในเมื่อท่านอัศจรรย์หาเสนาบดีมีความปรารถนาดังนี้ ถึงแม้ชชีจะอยู่กับเล่าปี่ข้าพเจ้าก็จะคิดอ่านให้ท่านได้ตัวชชีไว้ใช้ในราชการจงได้ โจโฉได้ฟังก็ยินดียิ่งถามขึ้นว่าท่านมีแผนการประการใดจึงจะได้ตัวชชีมา เทียหยกจึงว่าชชีผู้นี้เป็นบุตรกตัญญูหาผู้ใดเสมอเหมือนมิได้ ชชีนั้นบิดาตายแล้ว เหลืออยู่แต่มารดาผู้ชรา เดิมอาศัยอยู่กับชชีของ ผู้น้องของชชี แต่บัดนี้ชชีของก็ตายลงอีกคนหนึ่ง มารดาของชชีจึงกลายเป็นคนอนาถาไร้ผู้อุปการะดูแลขอให้ท่านรับเอาตัวมารดาของ ชชีมาเลี้ยงไว้ แล้วเกลี้ยกล่อมเอาใจให้เป็นใจด้วยท่าน จากนั้นจึงให้มารดาของชชีมีหนังสือไปว่ากล่าวให้ชชีมาอยู่ด้วยท่าน ชชีมีน้ำใจ กตัญญูคงจะไม่ขัดคำของมารดา ท่านก็จะได้ชชีไว้ใช้ในราชการดังปรารถนา

โจโฉได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจ สั่งการให้เจ้าหน้าที่พิธีการทูตของเมืองหลวงรีบจัดแจงรับตัวมารดาชชีมาอุปการะเลี้ยงดูไว้ที่เมืองหลวง มารดาชชีเป็นหญิงชราบ้านนอกไม่รู้ความนัย ครั้นได้ทราบข่าวทางมารดาที่มีความเมตตาให้ความช่วยเหลืออุปการะดูแลก็มีความยินดี แล้วยินยอมเข้าเมืองหลวงตามคำเชิญนั้น โจโฉครั้นทราบข่าวมารดาชชีมาถึงเมืองหลวงแล้ว จึงสั่งให้จัดแจงที่พักและผู้คนรับใช้ดูแลเป็นอย่างดี จากนั้นจึงให้เชิญมารดาชชีมาพบแล้วว่า "บัดนี้เราแจ้งข่าวบุตรของท่านคนหนึ่งมีสติปัญญาไปอยู่ด้วยเล่าปี่อันเป็นกบฏต่อแผ่นดินหาควรไม่ประดุจหนึ่งเอาแก้วไปทิ้งไว้ที่ตาม สำหรับแต่จะอัปไป ทุกวันนี้เราคิดเสียตายมิรู้แล้ว อนึ่งก็มีใจเอ็นดูแก่ท่านนัก จึงให้ไปรับมาหวังจะให้หนังสือไปถึงชชีบุตรท่านให้มาอยู่ทำราชการด้วยเราในเมืองหลวง จะช่วยพิชิตทูลพระเจ้าเหียนเต้ให้เป็นขุนนางสืบไป" โจโฉมีใจใคร่ได้ชชีไว้เป็นกำลัง ทั้งเป็นการลดทอนกำลังอำนาจ ทางทหารของเล่าปี่ไปในตัวจึงมีความเร่งร้อน พอได้พบหน้ามารดาของชชีก็รูกเร้าด้วยการสรรเสริญสติปัญญาของชชีแล้วประณามเล่าปี่ว่าเป็นกบฏต่อแผ่นดิน ไม่ควรที่ชชีจะไปอยู่ด้วย หากชอบที่จะมารับราชการในเมืองหลวงแล้วจะได้พิชิตทูลให้มีอำนาจสืบไป

ว่าแล้วโจโฉก็สั่งให้พนักงานเจ้าหน้าที่เอากระดาษ พู่กัน และที่ฝนหมึกมาให้มารดาของชชีเพื่อให้เขียนหนังสือเรียกชชีมาเมืองหลวง มารดาชชีแม้เป็นหญิงชราบ้านนอกแต่ก็เป็นสตรีที่เฉลียวฉลาด ได้ฟังดังนั้นจึงแสวงถามโจโฉว่า ซึ่งท่านตำหนิว่าเล่าปี่เป็นกบฏต่อแผ่นดินนั้น ท่านรู้จักเล่าปี่ว่าเป็นบุตรเป็นลูกตาเหล่าใครหรือไม่ โจโฉได้ฟังดังนั้นจึงว่าเล่าปี่เป็นชาวเมืองตงกวน เป็นคนอนาถา ทอเสื่อขาย หาตระกูลอันใดมิได้ ตัวเล่าปี่เองเป็นคนปลิ้นปล้อนกลอน ช่างเจรจาความหลอกลวงให้คนทั้งปวงหลงเชื่อว่าเป็นเชื้อพระวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต้ ต่อภายหลังกระทำเป็นคนมีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่คนทั้งปวง แต่ภายในมิได้คิดซื่อตรงต่อผู้ใดคิดคดอยู่ในข้อ งออยู่ในกระดุก และเปี่ยมไปด้วยความมั่งคั่งใหญ่ใฝ่สูงคิดจะช่วงชิงเอาราชสมบัติ โจโฉคิดว่าหญิงชราชาวบ้านนอกผู้นี้ไม่รู้ประวัติและกิตติศัพท์ของเล่าปี่ พอลงความดังนั้นแล้วก็ลุกขึ้นเดินเช็ดหน้าด้วย

ความกระหึ่มยืมย่อง มารดาซีซีได้ฟังดังนั้นก็โกรธแล้ววาดใสโจโจว่า "มึงเป็นคนชั่วหาความอายุมิได้ แสร้งใสโทษเล่าปีว่าเป็นคนไม่ดี อันเล่าปีนี้กูรู้มาแต่เดิมว่าเป็นเชื้อสายพระเจ้าเหียนเต๋ แล้วมึงน่าใจสดียื้อต่อแผ่นดิน โอบอ้อมอารีแก่อาณาประชาราษฎร์ แต่เดี๋ยวมึงก็รู้ว่าเล่าปี เป็นคนดี บัดนี้ลูกกูไปอยู่ด้วยเล่าปีก็เป็นที่สำนักอันใหญ่หลวงอยู่แล้ว แลตัวมึงซึ่งว่ามีความสดียื้อ จะช่วยทำนุบำรุงแผ่นดินพระเจ้าเหียนเต๋นั้นก็เห็นว่ามึงเป็นศัตรูแผ่นดินอีก ซึ่งจะให้ลูกกูปราศจากเล่าปีมาอยู่ทำราชการด้วยตัวมึงนั้นก็เหมือนออกจากที่สว่างมาเข้าที่มืดหาควรไม่"

มารดาของซีซีคิดว่าโจโจอย่างไม่เกรงอกเกรงใจสิ้นค่าแล้วก็เอาแท่งฝนหมึกขว้างใสโจโจ โจโจหลบได้ทันทีที่มีความโกรธแค้นเป็นอันมากที่หญิงชราบ้านนอกเพียงเท่านั้นมีน้ำใจบังอาจกระทำหยาบช้ำด้วยวาจาและกิริยาอาการต่อตัวถึงเพียงนี้ จึงสั่งทหารให้เอาตัวมารดา ของซีซีไปประหาร เทียหยกเห็นดังนั้นก็ตกใจ รีบกล่าวขึ้นว่าขออย่าเพิ่งประหาร แต่ให้ทหารเชิญมารดาซีซีไปที่เรือนพักก่อน โจโจได้ฟังเทียหยกว่าดังนั้นเห็นกิริยามีความนัยอยู่ จึงพยักหน้าเป็นที่ให้ทหารทำตามคำของเทียหยก ทหารจึงเชิญตัวมารดาซีซีไปที่เรือนพักพอมารดาซีซีออกไปแล้ว เทียหยกจึงว่ากาที่ท่านจะประหารมารดาของซีซีนั้นไม่ชอบ เพราะหญิงบ้านนอกคนนี้มี ความเฉลียวฉลาดนัก คาดการณ์ว่าท่านจะอาศัยยืมมืออึ่งเอาความกตัญญูเรียกซีซีมาที่เมืองหลวง จึงคิดย้อนความคิดท่านยืมมือท่านสังหารตัวเสียเพื่อปกป้องซีซีไม่ให้มาทำราชการอยู่ด้วยท่าน ดังนั้นหากท่านสังหารนางก็เท่ากับว่าส่งเสริมนางให้บรรลุความประสงค์ อนึ่งเล่า หากท่านประหารหญิงบ้านนอกนี้แล้ว ความทราบถึงซีซีก็จะผูกอาฆาตพยาบาทท่าน แล้วคิดอ่านการสงครามแก่เล่าปีเพื่อแก้แค้นแทนมารดา ท่านก็จะได้รับความยากลำบากสืบไป ทั้งการสังหารหญิงชราบ้านนอกนี้หากความแพร่พรายไปความครหานินทา ก็จะมีแก่ท่านว่าเป็นผู้มีน้ำใจโหดเหี้ยมอำมหิต ทำให้เป็นที่เกลียดชังของเหล่าบัณฑิตทั้งปวง แล้วเทียหยกจึงสรุปว่า การประหารมารดาของซีซีมีแต่ทางเสียในทุกทาง จึงเป็นการที่ไม่ควรกระทำโดยเด็ดขาด และเสนอว่าสมควรที่จะเลี้ยงดูมารดาซีซีเอาไว้ก่อน ถึงแม้ว่านางจะไม่เต็มใจเรียกซีซีมารับราชการในเมืองหลวง ข้าพเจ้าก็มีแผนการอุบายอาศัยนางเอาตัวซีซีมามอบแก่ท่านจงได้

โจโจได้ฟังดังนั้นจึงว่าเมื่อท่านมีแผนการในใจจะนี้แล้วจงจัดการ ไปตามความคิดของท่านตามที่เห็นควรเถิด เทียหยกได้ฟัง ดังนั้นจึงคำนับลาโจโจแล้วออกมาสั่งเจ้าหน้าที่ต้อนรับให้ดูแลเอาใจใส่ความเป็นอยู่ของมารดาซีซีเป็นอย่างดี วันหนึ่งเทียหยกจึงทำทีไปเยี่ยมมารดาซีซี เข้าไปคำนับอย่างนอบน้อมแล้วว่าตัวข้าพเจ้าชื่อเทียหยก เป็นสหายสนิทรักใคร่กับซีซีมาแต่ก่อน ตัวท่านเป็นมารดาของซีซีจึงเหมือนหนึ่งเป็นมารดาของข้าพเจ้าด้วย ขอจงให้โอกาสข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติรับใช้ท่านแทนซีซีด้วย มารดาซีซีเห็นกิริยาอาการของเทียหยกน่าเชื่อถือและฟังว่าเป็นเพื่อนสนิทของบุตรตัวก็ดีใจ ต้อนรับขับสู้เทียหยกเป็นอันดี หลังจาก โสภาปราศรัยกันตามสมควรแล้วเทียหยกก็คำนับลากลับออกมา หลังจากวันนั้นแล้วเทียหยกก็หมั่นไปเยี่ยมเยียน นำอาหารและ ของฝากตลอดจนเสื้อผ้าไปคำนับมารดาซีซีมิได้ขาด บางครั้งไม่ไปด้วยตนเองก็อ้างว่าติดราชการแล้วเขียนเป็นหนังสือไปคำนับมารดาของซีซี มารดาซีซีแม้เป็นหญิงบ้านนอกแต่ก็รู้ขนบธรรมเนียมมารยาท ครั้นคราวใด เทียหยกมาคำนับด้วยตนเองไม่ได้และมีหนังสือมาคำนับแทนตัวมารดาซีซีก็วางใจหนังสือตอบขอบคุณกลับไปทุกครั้ง

เทียหยกได้รับหนังสือตอบจากมารดาซีซีหกเจ็ดฉบับก็จับทางลีลาการเขียนหนังสือของมารดาซีซีได้ จึงตั้งหน้าฝักหัดเขียนเลียนแบบทั้งลายเขียนและลายชื่อจนเหมือนกับลายเขียนและลายชื่อของมารดาซีซีไม่ผิดเพี้ยน เมื่อเทียหยกมั่นใจว่าสามารถลอกเลียนลายมือและลายเขียนของมารดาซีซีไม่ผิดเพี้ยนดังนั้นแล้ว จึงเขียนจดหมายปลอมถึงซีซีฉบับหนึ่งว่า "เราผู้เป็นมารดาบอกมาถึงซีซีผู้บุตรให้รู้ ด้วยซีซีของผู้นองเจ้านั้นถึงแก่ความตายแล้ว ตัวแม่เป็นคนชราหาผู้ใดจะเลี้ยงรักษาพยาบาลมิได้ โจโจจับเอาแม่มาทำโทษแล้วจะให้เอาไปฆ่าเสีย เพราะเหตุเจ้ามาอยู่ด้วยเล่าปีคิดจะทำร้ายโจโจ หากเทียหยกเมตตา แม่เห็นว่าเป็นคนชรา ช่วยว่ากล่าวให้จงได้ไว้จึงมิตาย แม้ว่าเจ้ามีความ กตัญญูเอ็นดูแม่มาหาโจโจแล้ว ชีวิตแม่ก็จะไม่มีอันตราย แม่เจ้าไม่อาลัยถึงแม่ มิได้มาตามหนังสือนี้เมื่อใด แม่ก็จะตายเพราะอาญาโจโจเป็นมันคง" เทียหยกปลอมจดหมายเสร็จแล้วจึงสั่งให้คนสนิทถือจดหมายนั้นไปให้แกซีซี ณ เมืองชินเอี้ย แล้วกำชับให้แจ้งแกซีซีว่ามารดาของซีซีว่าจ้างให้ลอกถือหนังสือมา ส่วนความอย่างอื่นนั้นมิได้แจ้งเล่าปีเพิ่งสัมผัสกับสติปัญญาของคณะระดับขุนซื้อ มีความอึดมอกมึนใจนัก ไม่ได้สังหรณ์ใจว่ากำลังถูกสรวรค์กลั่นแกล้ง พากายอด กุณซื้อไปจากตัว ด้วยอุบายอันโสมมในครั้งนี้

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม**เมื่อเสียนกัได๋หยก (ตอนที่ 195)**

เทียหยกที่ปรึกษาของโจโฉอาศัยอ่านวางแผนพรากซีซีจากเล่าปี่เพื่อตัดกำลังและอาณาเขตทางการเมืองของกองทัพเล่าปี่ให้มาอยู่กับโจโฉ ครั้นมารดาซีซีไม่เต็มใจเรียกซีซีมาเมืองหลวง เทียหยกจึงวางอุบายแล้วปลอมลายเขียนและลายมือของมารดาซีซี อ้างเอาความกตัญญูเรียกซีซีมาเมืองหลวงเพื่อช่วยชีวิตของมารดาไว้จากอาญาของโจโฉ คนสนิทของเทียหยกเดินทางไปเมืองซินเอี้ยแล้วสืบถามหาบ้านพักของซีซีพบแล้วจึงนำหนังสือนั้นมอมแก่ซีซี ซีซีรับหนังสือมาอ่านดู เห็นเป็นลายมือของมารดาจำได้ถนัดก็ตกใจแล้วร้องไห้รักมารดา แรงแห่งกตัญญูที่มีอยู่ประจำใจได้บดบังความคิดซีซีมิให้คิดหน้าคิดหลังและเหตุผลต้นปลาย หลงเชื่อความในหนังสือนั้นโดยสนิทใจ จึงถือหนังสือนั้นเข้าไปหาเล่าปี่ เล่าปี่เห็นซีซีเข้ามาพบกับสีหน้าเศร้าหมองก็หลากใจ ถามว่าต้นสกกท่านมีเรื่องราวชวนข้องหมองใจประการใดหรือ ซีซีจึงว่าข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านนานแล้วแต่ไม่เคยได้เล่าความจริง เกี่ยวกับประวัติความเป็นมาของข้าพเจ้าให้ท่านทราบ ว่าแล้วซีซีจึงเล่าประวัติความเป็นมาแต่ต้นให้เล่าปี่ทราบทุกประการ

ซีซีได้กล่าวต่อไปว่านับแต่ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านแล้ว ท่านได้ให้ความเมตตาซบเลี้ยงถึงขนาดให้ความไว้วางใจอย่างเต็มที่ ยกที่จะหาผู้ใดมีน้ำใจเสมอด้วยท่าน ข้าพเจ้ามีความกตัญญูคิดถึงคุณ ประราธนาจะสนองคุณท่านให้สำเร็จตามปณิธาน แต่บัดนี้กรรมตามมาทันข้าพเจ้าแล้ว ด้วยโจโฉทราบว่าคุณมาอยู่ด้วยท่านช่วยคิดอ่านการสงครามจึงแค้นเคืองข้าพเจ้า แล้วให้ทหารไปจับเอามารดาข้าพเจ้าไปคุมขังไว้ และจะลงโทษประหาร มารดาข้าพเจ้าจึงให้คนถือหนังสือมาตามข้าพเจ้าให้ไปหาโจโฉ หากข้าพเจ้าไม่ไปโจโฉก็จะฆ้ามารดาข้าพเจ้าเสีย ข้าพเจ้าก็จะเสียไปซึ่งความกตัญญูที่มีต่อมารดา โทษแผลความครหาจะมีแก่ข้าพเจ้าไปภายหน้าหมั่นหนัก แม้ตัวข้าพเจ้าเองเล่าเติบโตมาถึงบัดนี้ก็ไม่เคยได้ทดแทนคุณของมารดา จะขัดคำให้มารดาต้องตกตายเพราะขาดความกตัญญูดังนี้ข้าพเจ้าก็ไม่อาจมีชีวิตเป็นผู้เป็นคนได้สืบไป จึงจำต้องมาบอกกล่าวให้ท่านทราบ ขอท่านจงกรุณาให้ข้าพเจ้าได้แทนคุณมารดาไปหาโจโฉเพื่อไถ่ชีวิตของมารดาไว้ ข้าพเจ้าไปแล้วจะไม่ไปสืบ แต่จะคิดอ่านกลับหลังมาสอนคุณท่านให้จงได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็สงสาร ในขณะเดียวกันก็เสียดายซีซีเป็นอันมาก ใจหนึ่งอยากไถ่ตัวซีซีไว้แต่ใจหนึ่งก็เห็นแก่ความกตัญญูรักคุณมารดา ไม่อาจทำใจห้ามปรามซีซีได้ เล่าปี่พะว่ะพะวังดังนั้นก็ร้องไห้แล้วว่า "อันธรรมดามแม่ลูกกันนี้ก็เหมือนชีวิตเดียวกัน เมื่อมีเหตุฉะนี้ก็เป็นประเพณีบุตรจะสงเคราะห์แก่มารดา ใครหอนจะอาจทิ้งมารดาเสียได้ ซึ่งท่านจะไปหาโจโฉก็ตามเถิด เมื่อมารดาท่านพ้นภัยแล้วจึงคิดอ่านกลับมาช่วยสั่งสอนเราสืบไป แต่ทว่าบัดนี้ตัวท่านกับเราจะจากไปแล้ว จงยับยั้งอยู่สักคราตรีหนึ่งก่อน เวลาพรั่งนี้เราจะแต่งโต๊ะเลี้ยงท่านให้สบายใจแล้วจึงค่อยไป" เล่าปี่และซีซีต่างคนต่างร้องไห้อาลัยรักกันเป็นอันมาก ครั้นครุณแก่เวลาแล้วเล่าปี่จึงว่าต้นสกกท่านจงกลับไปเรือนเตรียมตัวเดินทางให้พร้อมเถิด ซีซีได้ฟังดังนั้นจึงคำนับลาเล่าปี่ออกมาจัดเตรียมข้าวของเพื่อเดินทางไปหามารดา

ต้นสกกออกไปถึงประตูจวน สวนกับขุนเขียนที่ปรึกษา ขุนเขียน เห็นสีหน้าต้นสกกหมองหม่นองนักก็เกรงใจหักท่ายกันพอเป็นพิธีแล้วขุนเขียนจึงเข้ามาหาเล่าปี่ แล้วว่าข้าพเจ้าสวนทางกับต้นสกกเห็นผิดปกติไป มีสิ่งใดเกิดขึ้นหรือ เล่าปี่จึงเล่าความที่ต้นสกกจะไปหาโจโฉช่วยชีวิตมารดาให้ขุนเขียนฟังทุกประการ ขุนเขียนได้ฟังดังนั้นก็ตกใจแล้วว่าต้นสกกมีสติปัญญาเป็นอันมาก มาอยู่รับราชการด้วยท่านก็ได้รับความไว้วางใจจากท่านถึงขนาด รู้ต้น สักหนาบางทั้งในด้านกองทัพและในด้านเมืองซินเอี้ยเป็นอย่างดีทุกประการ หากปล่อยให้ต้นสกกไปอยู่กับโจโฉแล้ว โจโฉก็จะบำรุงเลี้ยงดูถึงขนาด น้ำใจคนก็ยอมเปลี่ยนไป ความดีต้นสกกบางทั้งปวงที่รู้อยู่ก็จะบอกกล่าวแก่โจโฉสิ้น ดังนั้นต้นสกกไปครั้งนี้อันตรายจะเกิดแก่ท่าน แล้วขุนเขียนจึงเสนอว่าสมควรที่ท่านจะต้องกักตัวหรือหาทางรั้งต้นสกกไว้ เมื่อต้นสกกไม่ไปหาโจโฉ โจโฉก็จะประหารมารดาของต้นสกกเสีย ความโกรธแค้นพยาบาทก็จะมีแก่ต้นสกกเป็นอันมาก ดังนั้นแล้วต้นสกกก็จะเต็มใจทำราชการด้วยท่าน ช่วยคิดอ่านแผนการท่าสงครามกับโจโฉอย่างเต็มกำลังเพื่อล้างแค้นให้แก่มารดา

เล่าปี่จึงว่าความอันท่านกล่าวทั้งนี้ฝันใจข้าพเจ้านัก เพราะเป็นความที่ล่วงคุณธรรม ทำให้แม่ลูกพรากกัน ก่อให้ลูกสิ้นความกตัญญูต่อมารดา เหมือนหนึ่งรังลูกให้ฆ้ามารดาผิดธรรมเนียมที่มีมาแต่ก่อน แม้ผู้คนไม่ทราบความนี้เทพยดาฟ้าดินและน้ำใจเราเองก็จะลงโทษตัวเรามีให้มีความสุขสืบไปเลย และว่าเราเห็นแก่คุณธรรมเป็นที่ตั้ง แม้อันตรายจะเกิดแก่เรามากแต่แต่ชะตาฟ้าดินกำหนด เหตุนี้เราจึงปลงใจอนุญาตให้ต้นสกกกลับไปหามารดาได้ตั้งประสงค์ แม้ในภายหน้าต้นสกกจะไม่ตรีของเราเสีย คิดอ่านแผนการให้โจโฉทำร้ายเราแม้ถึงตายเราก็จะไม่ยอมละความสัตย์นี้เป็นอันขาด เล่าปี่กล่าวความท่ามกลางใบหน้าอันเศร้าสลด ความเสียดายอาลัย

ในตัวต้นสวกประดิ่งเข้ามาในหัวอก น้ำตาเล่าปีก็ไหลอาบแก้มโดยไม่รู้สึกตัว ชวนเขียนและบรรดาทหารซึ่งอยู่ในที่นั้นเห็นดังนั้นจึงพากันสรรเสริญน้ำใจเล่าปีที่ตั้งมั่นในคุณธรรมยิ่งนัก

ตลอดราตรีนั้นทั้งเล่าปีและซีซีต่างรู้สึกว่ายาวนานเหลือประมาณนัก ต่างคนต่างนอนไม่หลับ ครุ่นคิดถึง ความเมตตาอาหารและความวางใจที่มีแก่กันและกัน ครุ่นคิดถึงวันเวลาในภายหน้าว่าจะเป็นประการใด หรือว่าสิ้นชั่วราตรีนี้แล้วจะต้องพรากจากกันชั่วคราวไปเสียจนคนรุ่งทั้งเล่าปีและซีซีจึงสามารถหลับตาลงได้สนิทรุ่งขึ้นเล่าปีตื่นแต่เช้าสั่งให้แต่งโต๊ะเลี้ยงส่งต้นสวก เมื่อได้เวลาก็ให้ทหารไปเชิญต้นสวกมากินโต๊ะ พอซีซีเข้ามาต่างคนต่างคำนับทักทายกันแล้วเข้ามาสวมกอดกันด้วยความอาลัยเป็นนักหนา จากนั้นเล่าปีจึงพาซีซีเข้าไปนั่งที่โต๊ะ เล่าปีได้หยิบจอกสุราชวนซีซีดื่มรำล้า พอซีซีจับจอกสุราขึ้นจึงกล่าวว่า "ข้าพเจ้ารู้ว่าโจโจจับมารดาไปทำโทษจำจองไว้จะนี้ หัวใจข้าพเจ้าร้อนดจเพลิงสมอยู่ในอก ถึงมาตรว่าจะเอาของอันมีโอฆารสมาให้กินก็มิลงคอเลย" เล่าปีจึงปลอบว่า "อันท่านทุกข์ถึงมารดาที่เป็นประเพณีอยู่แล้ว แต่ทุกข์ของเราซึ่งท่านจะจากไปบัดนี้ ก็ร้อนอยู่ในอกเหมือนกัน ถึงจะเอาดับหงส์แลดับมังกรอันมีรสจืดหนึ่งว่าเป็นทิพย์นั้นมากิน ก็หารู้จักว่าเป็นรสอันใดไม่" กล่าวดังนั้นแล้วเล่าปีจึงชวนซีซีดื่มสุราพร้อมกัน พอวางจอกสุราลงต่างคนต่างก็ร้องไห้

ครั้นกินโต๊ะเสร็จเล่าปีจึงจัดมาให้ซีซีขี่ ตัวเล่าปีขี่ม้าเด็กเลาพาซีซีมาที่พักเพื่อชวนสัมภาระสิ่งของแล้วเล่าปีก็ขี่ม้าเคียงคู่กับซีซีออกไปส่งซีซีถึงประตูเมือง พอถึงประตูเมืองซีซีได้ลงจากหลังม้า คำนับคารวะเล่าปีแล้วว่า ข้าพเจ้ามาอยู่ด้วยท่านได้รับความกรุณาจากท่านเป็นอันมาก ยามที่จะพรากจากกันนี้ก็ยิ่งได้รับความเมตตาออกมาส่งถึงที่ประตูเมือง พระคุณนี้ล้นฟ้าล้นหัวใจข้าพเจ้านัก ภายภาคหน้าหากไม่ตายเสียก่อนก็จะคิดอ่านสนองคุณท่านให้จงได้ เล่าปีลงจากหลังม้ารับคำนับซีซีแล้วเข้าไปกุมเอามือทั้งสองของซีซีไว้แล้วว่า ตัวข้าพเจ้านี้ขอมาตั้งขอนไม้ล่องลอยอยู่ในแม่น้ำ เป็นไปตามยถากรรม ไม่เห็นทางสว่างข้างหน้าว่าปณิธานที่จะกอบกู้แผ่นดิน ท่านบำรุงราษฎรจะเป็นผลสำเร็จ ครั้นได้พบท่านความสว่างก็บังเกิดขึ้นแลเห็นว่าเป็นชีวิตนี้คงไม่เสียที่เปล่านั้นแลสติปัญญาของท่านคือเครื่องนำทางชีวิตใหม่ให้แก่ข้าพเจ้าไปบรรลุถึงปณิธานนั้น แต่ข้าพเจ้านี้วาทสนานน้อยนัก ได้พบแสงสว่างแห่งปัญญาท่านไม่ทันนานก็ต้องถึงกาลพลัดพรากจากกัน เมื่อสิ้นท่านช่วยสั่งสอนบำรุงแล้วก็เหมือนหนึ่งวาสนาของข้าพเจ้าสิ้นตามไปด้วย เล่าปีว่าแล้วก็ร้องไห้

ซีซีจึงว่าแม้ข้าพเจ้าอยู่ด้วยท่านไม่นานแต่ก็ประจักษ์ด้วยน้ำใจรักแลเมตตาของท่าน น้ำใจนี้จึงซึ่งอยู่ในอกไม่อาจลืมเลือนได้ชั่วชีวิต ถึงแม้กรรมตามมาทัน ก็พรากข้าพเจ้าให้ไปจากท่านก็แต่ตัวดอก ใจนี่ยังมันอยู่ในความกตัญญูต่อท่านไม่ผันแปรเลย แล้วว่าแม้ข้าพเจ้าจะไปอยู่ด้วยโจโจ ถึงโจโจจะท่านบำรุงข้าพเจ้า สักเพียงไหนก็ดี ข้าพเจ้าขอสาบานไว้ต่อฟ้า ณ เบื้องหน้าท่านนี้ว่าสืบไปเมื่อหน้าข้าพเจ้าจะไม่คิดอ่านแผนการอุบายใดๆ ให้แก่โจโจเพื่อทำร้ายหรือเป็นผลกระทบต่อท่านในทางร้ายเป็นอันขาด แม้หากข้าพเจ้าละค่าสาบานนี้ ณ บัดใจขอเทพดาฟ้าดินได้ประหารข้าพเจ้าเสีย ณ บัดนั้น เล่าปีจึงว่าตัวท่านมีสติปัญญาความสามารถเป็นอันมาก ได้ช่วยอบรมสั่งสอนคิดอ่านการสงครามจึงทำให้ข้าพเจ้ามีความหวังว่าปณิธานจะสำเร็จ เมื่อสิ้นท่านแล้วความหวังแลปณิธานนั้นเป็นอันมอดตาม ข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเมื่อไร้ผู้อบรมท่านบำรุงทางสติปัญญาความคิดอ่านจะนี้แล้วอยู่เมืองสืบไปก็ไร้ความหมาย มีแต่จะถูกคนอื่นเขาเหยียบย่ำซ้ำร้าย ฉะนั้นข้าพเจ้าจะหลีกหนีไปอยู่เสียในป่าให้ควรแก่วาสนาที่อาภัพอัปจนจะนี้

ซีซีจึงว่าตัวท่านเป็นเชื้อพระวงศ์ มีน้ำใจโอบอ้อมอารีแก่อาณาประชาราษฎรทั้งปวง ทั้งความคิดสติปัญญาที่มีอยู่ จะมาทอดทิ้งปณิธานเสียเพราะข้าพเจ้านี้ไม่ชอบ ถึงแม้ข้าพเจ้าจะจากท่านไปแต่แผ่นดินก็ไซ้ว่าจะไร้ซึ่งผู้มีความคิดสติปัญญา เมื่อท่านมีมานะพยายามก็คงจะแสวงหาได้ดังปรารถนา ซีซีว่าดังนั้นแล้วจึงว่ากับทหารที่ตามเล่าปีมาว่าข้าพเจ้าขออลาท่านในบัดนี้แล้ว ขอพวกท่านจงอยู่รับใช้เล่าปีด้วยความสัตย์สุจริตต่อไปเถิดเมื่อใดที่เล่าปีทำการสำเร็จดังปณิธานแล้ว ท่านทั้งปวงจะมีความสุขโดยถ้วนหน้ากัน อย่าได้เอาเยี่ยงอย่างข้าพเจ้าซึ่งแม้มีน้ำใจ ก็ไม่สามารถทำการสนองคุณเล่าปีได้ดังประสงค์เลย ซีซีกล่าวดังนั้นแล้วจึงขึ้นมาในขณะทีทหารทั้งปวงฟังคำซีซีแล้วต่างพากันส่งสารร้องไห้อาลัยรักซีซีทุกตัวคน

ซีซีขึ้นมาแล้วคำนับลาเล่าปีอีกครั้งหนึ่งแล้วชักบังเหียนม้าเตรียมจะจากไป เล่าปีเห็นอาการดังนั้นก็มีความอาลัยละเหี่ยใจนัก ไม่อาจกลับเข้าเมืองได้ในทันทีจึงขี่ม้าตามไปส่งซีซีอีกพักใหญ่ จนถึงแนวพุ่มไม้ไกลพอประมาณแล้ว ซีซีจึงหันมากล่าวกับเล่าปีว่าท่านตามมาส่งข้าพเจ้านี้เป็นทางไกลนักหนาแล้ว พระคุณนี้ซึ่งตรึงใจข้าพเจ้านัก แต่ถึงอย่างไรข้าพเจ้าก็ต้องจากท่านไปวันยังค่ำ ขอท่านจงกลับเข้าเมืองไปเถิด เล่าปีชักม้าเข้าไปเทียบม้าซีซี จับมือซีซีมากุมไว้แล้วว่าเราจากกัน ครั้นนี้แล้วอีกเมื่อไหร่จะได้พบกันอีก ว่าแล้วก็ร้องไห้ชบหน้าลงกับคอมา ซีซีเห็นดังนั้นก็ล้นน้ำตามือร้องไห้ตามแล้วตัดใจขี่ม้าวิ่งออกไป

เล่าปีเห็นซีซีขี่ม้าจากไปดังนั้นก็ทอดสายตามหลังซีซีจนลับแนวพุ่มไม้ไป ด้วยน้ำใจอาลัยรักซีซียังล้นอยู่ในอกไม่อาจหักใจกลับ เข้าเมืองได้ เล่าปีจึงสั่งทหารให้ตัดพุ่มไม้ข้างหน้าเสีย ในขณะทีทหารระดมกำลังกันตัด

พุ่มไม้ข้างหน้า ทหารที่อยู่ใกล้ เล่าปีสงสัยจึงถามว่าท่านให้ตัดพุ่มไม้เสียทั้งนี้เพื่อประสงค์สิ่งใด เล่าปีจึงว่า
 นำใจเราอาลัยรักชัชชิ่ง พุ่มไม้นี้บังตาเราไม่ให้เห็นชัชชิ่ง เราใครจะเห็นชัชชิ่งจนลับไปจากครรลองสายตาจึงให้ตัด
 พุ่มไม้นั้นเสีย ครุหนึ่งพุ่มไม้ด้านหน้าก็ถูกทหารตัดลงจนเตียนโล่ง ในพลันนั้นเล่าปีเห็นชัชชิ่งมาเลียวกลับหลัง
 ชัชชิ่งตรงเข้ามา เล่าปีก็มีความยินดีด้วยสำคัญว่าชัชชิ่งเปลี่ยนใจจะไม่ไปหาโจโจ และกลับมาอยู่ด้วยตัวเหมือน
 ดั้งเดิม สีหน้าเล่าปีก็ยิ้มแย้มแจ่มใสขึ้น แล้วกระด้นมาช้อออกไปข้างหน้า พอชัชชิ่งเข้ามาใกล้เล่าปีจึงร้องถามว่า
 ท่านกลับมาทั้งนี้มิสิ่งใดจะว่ากล่าวกับข้าพเจ้าอีกหรือ ความรักที่บริสุทธิ์ จริใจ และเปี่ยมด้วยคุณธรรมยอม
 ได้รับความกรุณาจากสวรรค์ ดั่งนั้น การที่ชัชชิ่งพึ่งอำลาจากไปแล้ว ชัชชิ่งกลับมาในครั้งนี้จึงมิใช่เป็นการ
 ย้อนกลับมาด้วยมือเปล่าเป็นแน่นอน

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทยาคม

ไขความลับแห่งฟ้า (ตอนที่ 196)

ความอาลัยอาวรณ์เปี่ยมล้นในหัวอกของเล่าปี จึงสั่งให้ทหารตัดพุ่มไม้ที่บังสายตาเพื่อจะได้เห็นชัชชิ่งจนพ้น
 ครรลองแห่งนัยน์ตา พลันเห็นชัชชิ่งชัชชิ่งกลับมาก็ยินดีสำคัญผิดคิดว่าชัชชิ่งจะเปลี่ยนใจ แต่ตัวชัชชิ่งนั้นกลับมารครั้งนี้
 เนื่องจากลืมความสำคัญที่จะต้องบอกแก่เล่าปี ครั้นปะหน้าเล่าปีแล้ว ชัชชิ่งจึงว่า "ข้าพเจ้าจะบอกเนื้อความแก่
 ท่านก็ยังมีทันที่จะเจรจาเลย ด้วยจะจากกันกับท่าน หัวใจข้าพเจ้าประดงคั่วข้าวตอก เพราะความทุกข์มิทันคิด
 บัดนี้พอรำลึกได้ข้าพเจ้า จึงกลับมาหวังจะบอกเนื้อความแก่ท่าน คือมีคนผู้หนึ่งอยู่นอกเมือง ชงหยง มีปัญญา
 ความคิดหลักแหลม ขอให้ท่านไปเชิญตัวผู้นั้นมาจะได้ช่วยคิดอ่านทำการสืบไป"

ชัชชิ่งมิได้บอกนามของผู้มีสติปัญญานั้น เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงว่าท่าน ผู้มีปัญญานี้อยู่แห่งหนตำบลใด ท่านจง
 เอ็นดูพาข้าพเจ้าไปแนะนำให้ได้รู้จักตัวสักหน่อยหนึ่ง ชัชชิ่งว่าตัวข้าพเจ้านี้แม้จะเร่งด่วนกลับไปหามารดาแต่ก็
 พอที่จะนำพาท่านไปได้ได้อยู่ แต่ทว่าหากไปพบผู้มีสติปัญญานั้นจะทำโดยหักหาญหรืออาศัยปัจจัยอย่างอื่นยอม
 ไม่ควร ขอบที่ท่านจะอุทิศสำหรับตั้งความจงรักภักดีไปค่านับแล้วเชิญเข้าทำราชการจึงจะควร แล้วว่าอันบุคคลผู้นี้
 หากได้มาทำราชการด้วยแล้ว "ก็เหมือนพระเจ้าฮั่นโกโจได้เดิยวเหลียงผู้มีปัญญามาไว้เป็นที่ปรึกษา" เล่าปีได้
 ฟังดังนั้นก็ตะลึงงัน เพราะพระเจ้าฮั่นโกโจปฐมกษัตริย์ แห่งราชวงศ์ฮั่นนั้นแต่เดิมมาก็เหมือนดังผู้ไว้ราสนา
 และมีชะตาคล้ายกับตัวเล่าปีนัก ทำการศึกกับฉ้อป้าองค์ครั้งใดก็พ่ายแพ้ เล่าปีหรือพระเจ้าฮั่นโกโจพ่ายแพ้
 การสงครามแก่ฉ้อป้าองค์ติดต่อกันถึงเจ็ดครั้ง ครั้นได้เดิยวเหลียงผู้ชาญการพิชัยสงครามมาเป็นที่ปรึกษาแล้ว
 สถานการณ์สงครามก็พลิกผันไปอย่างสิ้นเชิง ในที่สุดก็สามารถเอาชนะชนะแก่ฉ้อป้าองค์และสถาปนาราชวงศ์
 ฮั่นได้สำเร็จ กิตติศัพท์ของเดิยวเหลียงเป็นที่เลื่องลือต่อเนื่องมาถึงสี่ร้อยปี จนแม้ในศาลพระเทพบิดรแห่ง
 ราชวงศ์ฮั่นอันเป็นที่ตั้งพระป้าของอดีต พระมหากษัตริย์ก็ปรากฏว่าข้างพระบรมสาทิสลักษณ์ของพระเจ้าฮั่น
 โกโจก็ประดับไว้ด้วยภาพขุนพลคู่บารมีชายช้วนคือเดิยวเหลียงและฮั่นสิน เพื่อเป็นอนุสรณ์แห่งวีรชนให้คนรุ่น
 หลังได้ศึกษาและเอาแบบอย่าง แม้ถึงวันนี้วันเวลาผ่านไปร่วมสองพันปีแล้ว เกียรติคุณ และเกียรติศักดิ์ของ
 เดิยวเหลียงก็ยังได้ชื่อว่าเป็นขุนพลผู้เรืองปัญญา คู่บารมีพระเจ้าฮั่นโกโจ

เล่าปีสงสัยในตัวบุคคลผู้นี้จึงถามชัชชิ่งว่าอันผู้มีสติปัญญาตามคำท่านนี้หากจะเทียบกับตัวท่านแล้วจะเสมอ
 กับท่านหรือเป็นประการใด ชัชชิ่งว่าคนผู้นี้เรื่องปัญญาจางริสยงนัก ความคิดแลสติปัญญาของข้าพเจ้าไม่อาจ
 นำไปเทียบเทียบได้ ไกลกันเหลือคณานับ หากจักอุปมาคนผู้นี้เป็นพญาหงส์ ข้าพเจ้าก็เป็นได้เพียงกาแก่ที่มี
 นัยน์ตาอันฝ้าฟางเท่านั้น หรือหากอุปมาคนผู้นี้เป็นพญาไก่เลน ข้าพเจ้าก็เป็นได้เพียงม้าแก่อันมีกำลังน้อย
 เท่านั้น ความคิด ความรู้ และสติปัญญาของคนผู้นี้เลิศล้ำกว่าผู้ใดในแผ่นดิน ภูมิปัญญาของคนผู้นี้ประดงฟ้า
 ครอบคลุมดินแดนนั้น สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) ได้พรรณนาความตอนนีไว้ว่า "ซึ่งจะเอาความคิดแล
 ปัญญาข้าพเจ้าไปเปรียบนั้นไกลกันนัก ตัวข้าพเจ้าอุปมาเหมือนหนึ่งกาจะมาเปรียบพญาหงส์นั้นไม่ควร อนึ่งมา
 อาชามีกำลังอันน้อยหรือจะมาเปรียบพญาหงส์ได้ อันคนคนนี้มีปัญญาลึกซึ้งกว้างขวางนัก อาจสามารถที่จะ
 หยั่งรู้การในแผ่นดินแลอากาศ เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว ซึ่งจะหาผู้ใดเปรียบเสมอ ถึงสองนั้นมิได้" เล่าปีได้ฟัง
 ดังนั้นก็มีความยินดียิ่งนัก ถามต่อไปว่าคนผู้นี้มีชื่อเสียงเรียงนามประการใด ท่านจงว่าให้แจ้งเถิด ชัชชิ่งว่าคนผู้นี้
 นี้มีแซ่จูกัด มีชื่อว่าเหลียง หรือชงเบ้ง อายุรุ่นราวคราวเดียวกับข้าพเจ้า แต่หาบิดามารดาไม่แล้ว อยู่อาศัยอยู่
 กับจูกัดกินผู้เป็นน้องชาย ทำไร่ไถนาเลี้ยงชีวิตอยู่ ณ เขาโง่ลังกั้ง หรือ เทือกเขามังกรหลับ ตาบลงเสีย หรือ
 นัยหนึ่งก็คือตำบลมังกรชุม ชาวบ้านในย่านนั้นเรียกชงเบ้งตามสมญานามของผู้ปฏิบัติแห่งลัทธิเต๋าว่าชกหลง
 หรือ "มังกรผู้ซ่อนกาย" หากท่านอุทิศสำหรับตั้งความจงรักภักดีเชิญชงเบ้งมาทำราชการด้วยแล้ว การจะปราบปรามยุค
 เชิญ สถาปนาสันติภาพ สันติสุขขึ้นในแผ่นดิน ย่อมอยู่ในวิสัยที่จะสำเร็จได้เป็นมั่นคง

เล่าปีจึงว่าเมื่อครั้งข้าพเจ้าพลัดไปที่บ้านของสุมาเต็กโชนั้น สุมาเต็กโชได้เอ่ยนามผู้มีสติปัญญาให้ไว้จักไว้
 สองคน คือชกหลง แลสองชู วาสองคนนี้มีสติปัญญาหลักแหลมกว้างไกลนัก หากได้คนใดคนหนึ่งมาร่วมทำ

การแล้ว ก็จะสามารถปราบยุคเข็ญ ท่านบำรุง แผ่นดินให้เป็นสุขได้ นามของคนตามที่ท่านได้กล่าวนี้คือสกล
หลงหรือ สองชู คนใดคนหนึ่งตามที่สุมาเด็กโง่ได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบใช่หรือมิใช่ ชีชีจึงว่าบุคคลผู้นี้คือสกล
หลง ส่วนสองชูนั้นมีชื่อว่าบังทอง อยู่ ณ เมืองชงหยง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็มีความยินดี ประมอ้มแขนหน้าขึ้น
มองฟ้าแล้วว่าสวรรค์เมตตาแก่ตัวเราแล้ว คนดีมีสติปัญญาอยู่ใกล้เพียงสายตาเท่านั้น แต่เราหาได้รู้จักไม่ ดีที่ว่า
ท่านได้กล่าวความนัยให้รู้จึงได้ทราบวาทังสกลหลงและสองชูสองผู้เรื่องปัญญาแห่งแผ่นดินมีถิ่นฐานอยู่ ณ เขต
แดนเมืองชงหยงนี้เอง

ความรู้สึกของเล่าปีในขณะนี้มีแว่นใสในอารมณ์ จิตเต็มไปด้วยความปรีดาปราโมทย์ สามก๊กฉบับ
เจ้าพระยาพระคลัง (หน) บรรยายไว้ว่าเล่าปีนั้น "มีความยินดีสว่างในอารมณ์ ดุจหนึ่งบุคคลหลับตาอยู่แลลึม
ขึ้น" ชีชีบอกความแก่เล่าปีสิ้นแล้ว จึงคำนับลาเล่าปีแล้วชักม้าผละไป ส่วนเล่าปีก็พาทหารกลับเข้าเมืองชิน
เฉีย ฝ่ายชีชีเมื่อชักม้าผละจากเล่าปีแล้ว ความอาลัยอาวรณ์เล่าปียังคงครอบงำความรู้สึกนึกคิดอย่างเต็มเปี่ยม
เกิดความคิดห้วงใยว่าเล่าปีจะไปเชิญขงเบ้งไม่สำเร็จ จึงควมมาแวะไปทางเขาโง่ลิ่งกั้ง เข้าไปพบขงเบ้งตั้งที่
คั่นเคียวมาแต่ก่อน ขงเบ้งเห็นชีชีมาหาด้วยอาการรีบร้อนก็ประหลาดใจนัก ถามชีชีว่าท่านแวะมาหาเราในครั้งนี้
มีธุระประการใดหรือ ชีชีจึงเล่าความที่ได้ไปอยู่กับเล่าปีจนกระทั่งต้องพลัดพรากจากกันให้ขงเบ้งฟังทุก
ประการ แล้วว่าก่อนที่ข้าพเจ้าจะอำลาเล่าปีมาได้แนะนำเล่าปีให้มาเชิญท่านซึ่งเป็นผู้เรื่องปัญญาไปช่วยคิด
อ่านปราบยุคเข็ญของแผ่นดิน เพื่อท่านบำรุงสองเต๋และอาณาประชาราษฎร์ให้เป็นสุข อันตัวท่านนี้มีสติปัญญา
เป็นอันมาก ขอบที่จะรับใช้แผ่นดินเพื่อประโยชน์แห่งมหาชน หากควรปล่อยให้ความรู้อลสติปัญญานั้นมลาย
หายไปกับวันเวลา เสียทีที่เกิดมาแล้วตายไปโดยเปล่าประโยชน์

ขงเบ้งได้ฟังดังนั้นก็โกรธชีชี แล้วดำหนิว่า "ท่านจะไปจากเล่าปีนั้นไม่มีสิ่งใดจะให้เล่าปีหรือ จึงจะมาเอาเราไป
เป็นเครื่องเซ่น" ขงเบ้งกล่าวดังนั้นก็แล้วจึงสะบัดชายแขนเสื้อไหลไว้ข้างหลัง แล้วหันกลับเดินเข้าไปในบ้าน
ชีชีเห็นดังนั้นก็รู้สึกละอายใจจึงรีบออกมาขึ้นม้ารีบเดินทางไปเมืองสุโต ทางฝ่ายเล่าปีครั้นกลับเข้าเมืองชินเฉีย
แล้วก็เตรียมจัดแจงข้าวของจะออกไปคำนับขงเบ้ง ณ เขาโง่ลิ่งกั้ง ในขณะนั้นทหารรักษาการณ์ได้เข้ามา
รายงานว่ามีอาจารย์ในลัทธิเต๋าผู้หนึ่งรูปร่างสง่างามนักจะมาขอพบท่านเล่าปีได้ยืนดั่งนั้นอารมณ์ความรู้สึกที่
ครุ่นคำนึงถึงขงเบ้งเต็มอยู่ในหัวอกจึงสำคัญผิดคิดว่าขงเบ้งมาขอพบก็ดีใจ รีบวางข้าวของแล้วผลุนผลัน
ออกมาที่ห้องรับรอง ปรากฏว่าแขกผู้มาเยือนหาใช่ขงเบ้งไม่ แต่กลายเป็นสุมาเด็กโง่ เล่าปีเห็นดังนั้นก็มีความ
ยินดี ตรงเข้าไปคำนับสุมาเด็กโง่ แล้วว่าเป็นบุญของข้าพเจ้าที่ได้พบท่านอีกครั้งหนึ่งในวันนี้ นับแต่จากกันวัน
นั้นแล้วข้าพเจ้ายังคิดคำนึงถึงท่านตลอดมา และคอยหาเวลาอันควรจะไปคำนับท่านถึงที่ ว่าแล้วเล่าปีก็ส่งเด็ก
รับใช้ให้ไปยกน้ำชามาคารวะสุมาเด็กโง่ แล้วถามว่าท่านมาเยือนข้าพเจ้าครั้งนี้มีธุระสิ่งใดหรือ สุมาเด็กโง่จึง
ว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนบ้านป่า หามีกิจธุระสิ่งใดไม่ แต่ที่มาครั้งนี้เนื่องเพราะได้ยินกิตติศัพท์ว่าชีชีมาอยู่รับ
ราชการด้วยท่านแล้ว มีใจรำลึกถึงจึงแวะมาเยือน

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ใจ รีบถามขึ้นว่าโจโฉเดินทางไปเมืองสุโตแล้ว และได้เล่าความแต่หนหลังให้สุมาเด็กโง่ฟังทุก
ประการ สุมาเด็กโง่ฟังคำเล่าปีแล้วลุกขึ้นยืน แล้วว่าชีชีมันอยู่แต่ความกตัญญู ความคิดแลสติปัญญาจึงถูกบด
บัง ไม่เฉลียวใจถึงกลของโจโฉ อันมารดาชีชีนี้มีความซื่อสัตย์ต่อแผ่นดินและพระราชวงศ์สันนิก นำใจยอมจก
ปรารถนาให้ชีชีอยู่รับราชการด้วยท่านซึ่งเป็นเชื้อพระวงศ์ เพื่อจะได้ช่วยคิดอ่านท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข
แล้วว่าอันน้ำใจมารดาชีชีนี้ถึงมาตรแม้นว่าโจโฉจะจับกุมลงทัณฑ์ทรมาณสักปานใด คงไม่ยินยอมพร้อมใจเรียก
ชีชีให้ไปทูลราชการด้วยโจโฉ คงจะอดทนแม้สาหัสสักก็คงยอมตายเฉพาะตัว การที่มีจดหมายของมารดาชีชี
มาครั้งนี้คงเป็นอุบายของโจโฉปลอม จดหมายนั้น ชีชีไปเมืองสุโตครั้งนี้จึงเท่ากับเป็นการฆ่ามารดาเสียเป็น
มันคง

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ใจ รีบถามขึ้นว่าโจโฉมาจนถึงคาคการณ์ดั่งนี้ สุมาเด็กโง่จึงว่า น้ำใจมารดาชีชียอมต้องการ
ให้บุตรอยู่รับราชการด้วยท่าน เมื่อเห็นบุตรเสียที่แก่ความคิดของโจโฉยอมเป็นที่ขัดเคืองใจและได้รับความ
อับยศนักคงจะฆ่าตัวตายเสียเป็นแน่ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ใจ ใจ การคาดคะเนของท่านครั้งนี้มีทางที่จะเป็นไปได้
อย่างยิ่ง เล่าปีกล่าวความแล้วก็สลดใจ เพราะรู้สึกว่าการปล่อยให้ชีชีกลับไปครั้งนี้ตัวเองมีส่วนร่วมในการทำให้
มารดาชีชีต้องถึงแก่ความตายอยู่ด้วย แล้วว่าตัวข้าพเจ้านี้สติปัญญาต้อยนัก จึงไม่ทันคิดและไม่ได้หักท้วง แต่
แม้หากจะไม่ให้ชีชีไปก็จะขัดต่อคุณธรรมที่บุตรพึงมีความกตัญญูต่อบุพการี เล่าปีกล่าวต่อไปว่าก่อนที่ชีชีจะ
จากไปได้แนะนำให้ข้าพเจ้าไปเชิญ ขงเบ้งมาทูลราชการด้วย อันขงเบ้งผู้นี้คือคนที่ชื่อสกลหลงซึ่งท่านได้เคย
บอกเล่าแก่ข้าพเจ้าใช่หรือไม่ สุมาเด็กโง่จึงว่าจกดีเหลือย-ขงเบ้งก็คือสกลหลง คนเดียวกับที่ข้าพเจ้าได้บอก
กล่าวแก่ท่าน คนผู้นี้รูปร่างราวเดียวกับชีชี บังทอง และยังคบหาเพื่อนสนิทอีกสองคน ล้วนมีสติปัญญาเป็น
อันมาก เล่าปีจึงถามขึ้นด้วยความแปลกใจว่าเหตุใดเมืองชงหยงจึงมีผู้มีสติปัญญามารวมตัวกันอยู่เป็นอันมาก
ดังนี้

สุมาเด็กโซจึงไขความแกล่เล่าปีว่าเมื่อสามปีก่อนหน้านี้ ในขณะที่ ข้าพเจ้าและซี้ซี้กำลังตีมน้ำชาเล่นหมากล้อม กันอยู่นั้น มีซินแสชาผู้หนึ่งแวะผ่านมาร่วมสนทนาด้วย ในระหว่างการสนทนานั้นซินแสผู้นี้ได้ปรารภขึ้นว่า ได้ สังเกตการณ์ในอากาศตลอดระยะเวลาสิบกว่าปี มาแล้ว พบว่าบนท้องฟ้าเหนือดินแดนเมืองซงหยงนี้มี ปรากฏการณ์ประหลาด ดาวพฤหัสบดีโคจรมาสัมผัสกับดวงจันทร์ โดยมีดาวพระศุกร์เข้ามาร่วมในรัศมี ใน ขณะเดียวกันก็มีดาวดวงใหม่ประหลาดนักโคจรเข้ามาสมทบ ดาวดวงนี้ยังไม่มีใครรู้จักเท่าที่สังเกตเป็นดาวที่ ส่งผลให้แก่การค้นพบสิ่งใหม่ในจักรวาล และการเกิดปรากฏการณ์อันลึกลับ ซินแสได้ไขความลับให้ทราบว่ ปรากฏการณ์ทั้งหมดนี้คือสัญญาณจากฟ้าที่บ่งบอกว่าผู้เรืองปัญญาในแผ่นดินได้จุดและมารวมตัวกันอยู่ ณ แดนเมืองซงหยงนี้ และคนหนึ่งในจำนวนนี้มีสติปัญญาและความรู้กว้างขวางแจ้งฟ้าจบดินเป็นหนึ่งในอยู่แต่ผู้ เดียวในพิภพ คนผู้นี้จะทำให้ชะตาแห่งราชวงศ์อันที่สวรรคกำหนดให้ถึงคราวดับสูญได้ยืนยาวสืบไป

สุมาเด็กโซเล่าต่อไปว่าได้ไต่ถามซินแสนั้นว่าคนผู้นี้หมายถึงผู้ใด ซินแสได้ไขว่าคนผู้นี้มีบทบาทเกี่ยวกับ บัลลังก์จักรพรรดิ ดังนั้นชื่อหรือฉายาของคนผู้นี้จึงต้องเกี่ยวข้องกับความหมายแห่งมังกร เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าและ ซี้ซี้จึงเชื่อว่าคนผู้นี้ย่อมหมายถึงสกลหลิง จุกัดเหลี่ยม-ซงเบ้ง นั่นเอง เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงกล่าวขึ้นว่าตัวข้าพเจ้า นี้ไขความสันทักภพ เกรงว่าซงเบ้งจะไม่ยอมรับคำเชิญเข้ามาร่วมทำการกับข้าพเจ้า สุมาเด็กโซได้ฟังดังนั้นไม่ ตอบคำเล่าปี แหงหน้าขึ้นแล้วรำพึง ว่าซี้ซี้เอ๋ย...ตัวเจ้าจะจากไปไหนจึงไม่ไปแต่ตัว "จะให้ซงเบ้งได้ความ ระกำใจ รากโลหิตดอกเมื่อภายหลังนี้หาควรไม่" เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ประหลาดใจ จึงถามว่าไหนท่านจึงกล่าว ความดังนี้ สุมาเด็กโซจึงว่า "เราเห็นซงเบ้งจะมาอยู่ทำราชการด้วยท่านนี้เป็นการใหญ่หลวงนัก เห็นจะต้องคิด อ่านผ่อนผันทุกเวลา ก็จะซ้ออกหนักใจจึงว่าทั้งนี้ อันซงเบ้งมีสติปัญญาเป็นอันมากเหมือนกับขั้วดวง จักเย ซึ่ง ได้ท่านบำรุงแผ่นดินครั้งซุนลิวนั้น"

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

ความฉลาดที่ขาดความเฉลียว (ตอนที่ 197)

ซี้ซี้อุปมาซงเบ้งเสมอด้วยเตี้ยวเหลี่ยม วีรชนคู่บารมีของพระเจ้าฮั่นโกโจ มาบัดนี้สุมาเด็กโซก็ได้เปรียบซงเบ้ง ว่ามีสติปัญญาเป็นอันมากเหมือนกับขั้วดวง จักเย ซึ่งเป็นผู้เรืองปัญญาในยุคเลียดก๊ก มีตำแหน่งเป็นอัครมหา เสนาบดีแล้วได้คิดอ่านท่านบำรุงแผ่นดินจนเป็นสุข และเจริญรุ่งเรือง มีกิตติศัพท์ลือเลื่องประดุจฟ้ากลม แผ่นดินทลาย

กวนลู่ซึ่งอยู่ในที่นั้นด้วยได้ฟังคำสุมาเด็กโซยกย่องซงเบ้งเสมอ ด้วยขั้วดวง จักเย ซึ่งเป็นวีรชนของผู้คนทั้ง แผ่นดินตลอดระยะเวลาอันยาวนานก็ขัดใจ ไม่ปลงใจเชื่อว่าจะมีผู้ใดในแผ่นดินมีสติปัญญาเสมอด้วยขั้วดวง แล้งกเย จึงท้วงขึ้นว่าคำอันท่านกล่าวนี้นั้นข้าพเจ้าไม่เห็นพ้องด้วย อันขั้วดวงแล้งกเยนั้นเป็นวีรชนผู้มีคุณแก่ แผ่นดินมาแต่ก่อน มีกิตติศัพท์ กิตติคุณงดงามยิ่งใหญ่งอกทั่วฟ้าแลมหาสมุทร ไฉนจึงเอาซงเบ้งซึ่งเป็น ชาวบ้านปลายกขึ้นมาเปรียบเทียบกับวีรชนทั้งสองท่านดังนี้ สุมาเด็กโซได้ฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วตอบว่า "เราว่า แต่เพียงนี้เป็นประมาณดอก พิเคราะห์ดูสติปัญญาของซงเบ้งนั้นจะเปรียบได้ถึงก่งสง ผู้เป็นที่ท่านบำรุง แผ่นดินพระเจ้าจิวนอ่อง ซึ่งได้เสวยราชสมบัติสืบมาได้ถึงแปดร้อยปีนั้นอีก" อันก่งสงผู้ประวัติดิศาสตร์จีนใน ยุคก่อนสามก๊กได้ยอมรับนับถือว่าเป็นผู้เรืองปัญญาแลความสามารถยิ่งกว่าผู้ใด พระเจ้าจิวนอ่องได้เสด็จ ออกจากพระนครไปเชิญก่งสงให้มาทำราชการด้วยพระองค์เอง และเมื่อคราวก่งสงเดินทางเข้าเมือง พระเจ้า จิวนอ่อง ซึ่งเป็นพระมหากษัตริย์อันประเสริฐก็ได้ถ่อมพระองค์เชิดชูเกียรติคุณของก่งสงให้ปรากฏไว้ใน แผ่นดินโดยเสด็จพระราชดำเนินออกไปต้อนรับก่งสงถึงนอกเมือง หลังจากก่งสงเข้าทำราชการแล้วได้สร้าง วีรกรรมและผลงานมากมายยิ่งกว่าผู้ใดในประวัติศาสตร์ เพราะเหตุนี้วีรชนผู้นี้จึงมีกิตติศัพท์ลือเลื่องว่าเป็นผู้ วางรากฐานแห่งการปฏิรูปทั้งด้านการเมืองและการปกครอง แลการพัฒนาประเทศจีนใน ยุคประวัติศาสตร์ และ ทำให้ราชวงศ์ของพระเจ้าจิวนอ่องมั่นคงสถาพร สืบทอดต่อเนื่องยืนยาวนานได้ถึงแปดร้อยปี ยาวนานที่สุด ในประวัติศาสตร์จีน

สุมาเด็กโซกล่าวสิ้นคำแล้วก็คำนวณเล่าปี เล่าปีจะชักชวนให้อยู่กินโต๊ะก็ไม่ยอมรั้งหรือรับเล่าปีแล้วเดินกลับ ออกไป พอเดินออกมาถึงประตูจวน สุมาเด็กโซก็เงยหน้าขึ้นมองฟ้า หัวเราะแล้วว่า "สกลหลิงจะได้นายบัดนี้ก็ สมควรอยู่แล้ว แต่เราคิดเสียดายด้วยเป็น คนอาภัพหาบุญมิได้" ว่าแล้วสุมาเด็กโซก็สะบัดแขนเสื้อพลั่วไสว เอามือทั้งสองมาไพล่ ไวข้างหลังแล้วเดินลับตาไป ทางด้านซี้ซี้เมื่อออกจากเขาโง่ลังกั้งแล้วได้ขี่ม้ารีบ เดินทางไปยังเมืองฮูโต พอเดินทางล่องเข้าถึงด้านชายแดน นายด่านเห็นซี้ซี้เป็นชาวเมืองอื่นและเดินทางมา จากทิศทางของแดนเมืองก่งจิว ซึ่งเป็นปรีภักษ์อยู่กับเมืองหลวงจึงเชิญซี้ซี้มาซักไซ้ไต่ถาม ซี้ซี้จึงแจ้งความ ทั้งปวงให้นายด่านได้ทราบ พอนายด่านทราบความแล้วเห็นจะเป็นความชอบแก่ตัวจึงรีบสั่งให้ม้าเร็วรีบ เดินทางล่องหน้าไปเมืองหลวงเพื่อรายงานความให้โจโฉทราบ แล้วจัดแจงเลี้ยงดูต้อนรับซี้ซี้เป็นอย่างดี

พอโจโจได้ทราบความว่าซีซีกำลังเดินทางมาเมืองหลวงก็ตั้งใจที่เห็นแผนการสมคะเน คิดที่จะผูกใจซีซีให้ยินยอมพร้อมใจทำราชการอยู่ในเมืองหลวงจึงเรียกขุนสวกและเทียหยกเข้ามาสั่งการให้แต่งขบวนเกียรดิยศยกไปรอต้อนรับซีซีที่หน้าประตูเมือง ขุนสวกซึ่งเป็นขุนนางชั้นผู้ใหญ่และเทียหยกที่ปรึกษาคนสำคัญของโจโจรับคำสั่งแล้วค่านับลาโจโจออกมาจัดแจงเตรียมการแล้ว ขบวนออกไปตั้งรอต้อนรับซีซีอยู่ที่นอกประตูเมืองทางฝ่ายซีซีหลังจากยินยอมรับการต้อนรับรับรองจากนายด่านอย่างสมเกียรติแล้ว ได้ค่านับลาแล้วรีบเดินทางเข้าสู่เมืองหลวง พอมาถึงประตูเมืองเห็นขบวนกองเกียรดิยศตั้งเป็นทิวแถว ครั้นซีซีเข้าไปใกล้ก็มีทหารรักษาการณ์วิ่งตรงเข้ามาค่านับแล้วถามว่าตัวท่านนี่คือใคร เดินทางมาจากที่ไหน ซีซีตอบว่าตัวเรานี้คือซีซีเดินทางมาแต่เมืองเกงจิว ต้องการจะเข้าพบท่านอัศวมหาเสนาบดี ทหารรักษาการณ์ผู้นั้นทราบความแล้วจึงรีบวิ่งเข้าไปรายงานให้ขุนสวกทราบ

ครั้นทราบความแล้ว ขุนสวกและเทียหยกจึงซีซีมาหยุดไว้ข้างหน้าม้าของซีซี ค่านับซีซีแล้วว่าท่านอัศวมหาเสนาบดีทราบที่ท่านจะเดินทางมาเมืองหลวงจึงมีความยินดียิ่งนัก ให้ข้าพเจ้าทั้งสองคนนำกองขบวนเกียรดิยศออกมารอต้อนรับ ขอเชิญท่านไปพบท่านอัศวมหาเสนาบดีพร้อมกันเถิด ซีซีได้ฟังดังนั้นครุ่นคิดคำนึงถึงมารดาที่คอยคลาไคล เพราะคาดว่าอีกไม่กี่ช่วยยามก็จะได้พบหน้ามารดาให้สมกับที่ได้ตั้งต้นมาแต่ทางไกล จึงรับคำขุนสวกและเทียหยก ขุนสวกและเทียหยกได้นำซีซีพร้อมด้วยขบวนกองเกียรดิยศเดินทางเข้าประตูเมือง แล้วตรงไปยังจวนของโจโจ พอไปถึงที่หน้าจวนเห็นโจโจออกมายืนต้อนรับอยู่ก่อนแล้ว ขุนสวกจึงบอกซีซีว่านั่นแล้วคือท่านอัศวมหาเสนาบดี ว่าแล้วทั้งสามคนก็ตรงเข้าไปค่านับโจโจตามอย่างธรรมเนียม พอค่านับเสร็จขุนสวกจึงรายงานแก่โจโจว่าบัดนี้ซีซีได้เดินทางมาเมืองหลวงตามคำของมารดาแล้ว จึงพร้อมกันมาคารวะท่าน โจโจได้เชิญทั้งสามคนเข้าไปนั่งที่ห้องรับรองในจวน แล้วจึงกล่าวกับซีซีว่า "ตัวท่านเป็นคนมีสติปัญญาอยู่ เหตุใดจึงไปอยู่กับเล่าปี่ซึ่งเป็นคนหาบรรดาศักดิ์มิได้" ซีซีเป็นคนมีสติปัญญาและรู้การธรรมเนียม ได้ฟังคำโจโจแล้ว แม้จะขุนข้องอยู่ในใจแต่สู้ข่มไว้แล้วตอบไปด้วยน้ำเสียงอันราบเรียบว่า "ซึ่งข้าพเจ้าไปอยู่กับเล่าปี่นั้นเพราะแต่ก่อนข้าพเจ้าทำความคิดเป็นข้อใหญ่กลัวเขาจะจับได้จึงเปลี่ยนชื่อเสีย แล้วเที่ยวหนีซอกซอนไป ถึงเมืองซินเอี้ย พอพบเล่าปี่ได้พูดจาเป็นมิตรรักใคร่กัน ข้าพเจ้าจึงอยู่ด้วย บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่ามีอุปราชเอามารดาข้าพเจ้ามาไว้ ข้าพเจ้าก็มีความยินดีนักข้าพเจ้าจึงมาหา" โจโจได้ฟังดังนั้นจึงว่า ท่านเดินทางมาครั้งนี้ก็ดีแล้ว เป็นเครื่องแสดงให้เห็นว่าท่านนี้มีความกตัญญูกตเวทีต่อมารดาผู้เป็นบุพการี สองแม่ลูกได้พบหน้ากันจะได้ปรนนิบัติรับใช้มารดาให้มีความสุขตามประเพณีสืบไป ตัวเรามีความยินดีที่ได้เห็นผู้มี ความกตัญญูดังนี้จึงตั้งใจจะทำนุบำรุงท่านให้มีเกียรติยศปรากฏในแผ่นดิน

แล้วโจโจจึงว่าท่านเดินทางไกลมาเหนื่อยนัก จงไปพบมารดาแล้วพักผ่อนอยู่ด้วยกันแต่เวลานี้เถิด วันเวลาว่างลงเมื่อใดเราจะได้เชิญท่านมากินโต๊ะสนทนาให้เป็นทีเบิกบานใจ ซีซีรับคำโจโจแล้วค่านับลาโดยมีทหารนำทางไปที่เรือนพักของมารดา ครั้นมาถึงเรือนพักแล้วซีซีจึงแจ้งให้หญิงรับใช้เข้าไปรายงานให้มารดาทราบ มารดาซีซีทราบความก็ดีใจเป็นอันมากที่ได้พบบุตรซึ่งพลัดพรากจากกันเป็นเวลานาน จึงรีบออกมาที่ห้องรับรอง ซีซีเห็นมารดาแล้วก็ร้องไห้ คุกเข่าค่านับหมอบอยู่แทบเท้าของมารดา แต่พอมารดาของซีซีได้สติยังคิดก็ประหลาดใจว่าเหตุใดซีซีจึงมาเยือนถึงเมืองหลวงจึงรีบถามว่า เหตุใดเจ้าจึงทราบที่เราพำนักอยู่ที่นี้แล้ว มาเยือนเราได้ถูกที่ ซีซีได้ฟังดังนั้นก็ลงใจ จึงเล่าความตั้งแต่ได้พบกับเล่าปี่ ช่วยคิดอ่านการศึกษา จนได้ชัยชนะแก่กองทัพของโจหยิน แล้วมารดามีหนังสือไปบอกว่าคุณโจโจจับกุมตัว ให้รีบมาช่วยเหลือ มิฉะนั้นจะไม่พ้นโทษประหาร

มารดาซีซีได้ฟังดังนั้นตรงความแล้วก็รู้ว่าซีซีต้องกลของโจโจ ลวงเอาตัวมาจากเล่าปี่ก็โกรธซีซีเป็นอันมาก เอามือตบแก้มจี้จนถ้อยและกาน้ำชาพลัดตกลงแล้วว่า "อ้ายจี้ญี่ไรโจดเขลาหาปัญญามิได้ ธรรมเนียมมีหรือเกิดมาเป็นชาย มิได้พิณพิเคราะห์ ได้แต่หนังสือ แล้วก็ขอพึ่งเอา เสียแรงที่เยาวเรียนวิชามาแต่น้อยคุ่มใหญ่ คิดว่าจะดีเทียมคน มิรู้เลยว่ากลับซ้ำร้ายไปอีก กูจะอยู่ให้คนเห็นหน้าก็จะพลอยอายด้วย" มารดาซีซีดาซีซีด้วยถ้อยคำอันรุนแรงเพราะน้ำใจนางนั้นยึดมั่นกตัญญูจงรักภักดีในพระราชวงศ์ชั้น แรกได้ฟังว่าซีซีไปอยู่รับราชการด้วยเล่าปี่ซึ่งเป็นเชื้อสายของพระเจ้าเหียนเต๋ นำใจก็ลั่นด้วยพิติเพราะคิดว่าเกิดมาเป็นข้าแผ่นดินได้รับใช้เชื้อพระวงศ์ดังนี้ยอมไม่เสียที่ที่เกิดมา แต่พอฟังลำดับมาถึงความที่ซีซีถูกโจโจใช้ขบถลวงมาจากเล่าปี่ก็เสียน้ำใจนักที่บุตรผู้มีสติปัญญาแต่ขาดความเฉลียว เฟื่องเอาแต่ความกตัญญูจนเกินการ ทำให้สติปัญญาถูกบดบัง จึงถูกศัตรูแผ่นดินลวงเอาดังนี้ ด่าซีซีสิ้นคำแล้วแม่เฒ่าก็หันหลังเดินกลับเข้าไปที่ข้างใน

ซีซีได้ฟังคำมารดาที่รู้ว่าถูกโจโจแต่งอุบายปลอมจดหมายไปลวงตัวมาจากเล่าปี่ก็เสียใจ ก้มหน้าร้องไห้อยู่กับที่จนแม่เฒ่าลับประตูห้องโถงเข้าไป ซีซีก็ยังร้องไห้หมอบนั่งอยู่ที่นั่น แม่เฒ่าตรงเข้าไปที่ห้องนอน ลั่นกลอนประดูแล้วผูกคอตาย ในขณะที่แม่เฒ่าตรงรี่เข้าห้องนอนด้วยความร้อนหุดสุดแสนประมาธนั้น หญิงรับใช้ประจำเรือนสังเกตอาการก็พรันใจ เห็นแม่เฒ่าเข้าห้องไปครู่หนึ่งแล้วก็เจียบเสียงจึงสงสัย เข้าไปเคาะที่ประตูก็ไม่มีเสียงขานรับ ร้องเรียกเท่าใดก็ไม่มีเสียงตอบจากแม่เฒ่า ให้รู้สึกตกใจนัก ออกไปตามพรรคพวกหญิงรับใช้

ด้วยกันแล้วพลักดันประตุนกลอนที่ลั่นดานไว้นั้นหักสะบั้น พอประตูเปิดออกภาพที่ปรากฏแก่ตาทุกคนทำให้หญิงรับใช้ทุกคนร้องออกมาพร้อมกันว่าแม่เฒ่าผูกคอตายแล้ว หญิงรับใช้คนหนึ่งได้สติก่อนเพื่อนจึงรีบวิ่งออกมาที่ซีซี แล้วบอกว่าแม่เฒ่าผูกคอตายเสียแล้ว ซีซีได้ฟังดังนั้นก็ตกใจ รีบวิ่งเข้าไปข้างใน โดยมีหญิงรับใช้วิ่งนำไปที่ห้องของแม่เฒ่า ซีซีเห็นภาพแม่เฒ่าผูกคอตายก็เสียใจร้องไห้ รีบเข้าไปแก้มเฒ่าออกจากบ่วงที่คล้องคอแต่ไม่ทันการณ์ แม่เฒ่าสิ้นลมเสียก่อนแล้ว

ซีซีก็อดแม่เฒ่าแล้วร้องไห้จนสิ้นสติสมประดีไป พักหนึ่งก็ฟื้นขึ้นจึงให้จัดแจงแต่งการศพของมารดาผู้วายชนม์ โจโลได้ทราบความที่มารดาซีซีผูกคอตายก็ตกใจ คาดคิดไม่ถึง ว่าหญิงชราชาวบ้านนอกผู้นี้จะมีน้ำใจเด็ดเดี่ยวถึงเพียงนี้ แต่คิดที่จะถนอมน้ำใจซีซีไว้ต่อไปจึงสั่งเจ้าหน้าที่ให้จัดแจงแต่งการศพของมารดาซีซีอย่างสมเกียรติ ทั้งมอบข้าวของเงินทองเป็นอันมากเพื่อบำรุงขวัญของซีซี ซีซียอมรับเอาแต่การพิธีงานศพของมารดา ส่วนบรรดาข้าวของทั้งปวงนั้นไม่ยอมรับ กลับมอบคืนแก่โจโลจนสิ้น

ครั้นเสร็จพิธีการศพแล้ว ซีซีจึงให้นำศพมารดาไปฝังไว้ที่นอกเมืองสุโตทางทิศใต้ ตัวซีซีเองออกไปไว้ทุกข์เฝ้าหน้าหลุมฝังศพตามธรรมเนียมอยู่ถึงเดือนหนึ่ง พอเสร็จงานศพมารดาซีซีแล้ว โจโลจึงเชิญบรรดาที่ปรึกษาและแม่ทัพนายกองทั้งปวงมาปรึกษาเตรียมการยกทัพลงใต้ปราบปรามเล่าเปียวและขุนกวน ขุนสกุได้ฟังปรารภของโจโลดังนั้นจึงหักท้วงว่าขณะนี้เป็นเวลา เดือนอ้าย อยู่ในเทศกาลหน้าหนาว หากจะกรีธาทัพในยามนี้ทหารจะได้ยากลำบากนัก ทั้งเป็นฤดูกาลที่ไม่ควรแก่การยกทัพ เพราะเพียงเข้าศึกตั้งรับอยู่แต่ในเมืองก็จะเสียที่แก่ข้าศึกโดยง่าย ไ้ถึงฤดูร้อนแล้วจึงค่อยยกกองทัพไป โจโลได้ฟังคำท้วงดังนั้นก็เห็นด้วย จึงสั่งให้งดกองทัพไว้ และมีคำสั่งให้เร่งฝึกปรือทหารเพื่อการรบทางเรือตามที่ใต้เตรียมการไว้ที่ริมฝั่งแม่น้ำเจียงโหยนั้น

ฝ่ายเล่าปี่เมื่อสุมาเต็กโง้อาลาจากไปแล้ว ได้สั่งการให้เจ้าหน้าที่ เตรียมข้าวของเป็นก้านัลในการที่จะออกไปค้ำบั้งเบ้ง ณ เขาโง่ลิ่งกั้ง รุ่งขึ้นเวลาเช้าลมหนาวโชยมาเย็นเยือก เล่าปี่ก็มีใต้อยท้อพา กวนอู เตียวหุยพร้อมทั้งข้าของที่เตรียมไว้นั้นออกจากเมืองซินเอี้ยจะไปหาขงเบ้ง ณ เทือกเขามังกรหลับ เล่าปี่ในวันนี้ตระหนักแน่แนวมั่นคงแล้วว่า หนทางก่อสร้างสร้างตัวปราบยุคเข็ญ สร้างความร่มเย็นแก่แผ่นดิน ทำนุราชวงศ์ขึ้นให้สถาพรจักสำเร็จได้ก็แต่โดยการแสวงหาผู้มีปัญญาหลักแหลมมาเป็นที่ปรึกษา และคนผู้นี้คือ อาจารย์ชกหลง ลูกคิด-เหลี่ยม ขงเบ้ง

สามก๊กฉบับคนชายชาติ: เรื่องวิทยาคม

เยือนแดนมังกรหลับ (ตอนที่ 198)

ปลายเจี้ยนอันศกปีที่สิบเอ็ด เดือนอ้ายข้างแรมจัต เป็นเทศกาลฤดูหนาว ลมหนาวพร่าพร่างโชยพัดหิมะอันเบาหวิวปลิววอน ปกคลุมเรือกสวนไร่นาป่าเขาชาวโพลน เล่าปี่และสองน้องร่วม สาบานขีมาจากเมืองซินเอี้ยแต่เข้าดรุ ออกประตูเมืองด่านตะวันตก มุ่งหน้าไปตำบลลงเสีย พลังวิริยะภาพในใจของพี่ใหญ่ของคำสาบานแห่งสวนท้อร้อนรุ่ม เต็มหัวอกคุดคองเพลิงลุกโชติช่วง ขจัดความหนาวเหน็บของร่างกาย จนสร้างสิ้น ในขณะที่น้องร่วมสาบานทั้งสองกลับเข้าไม่ถึงซึ่งพลังนี้ ดังนั้นความเย็นเยือกจึงกระทบกายแล้วสะท้อนเข้าไปถึงหัวใจ แม้กระนั้นความรักดีต่อผู้พี่ใหญ่มั่นคงนัก จึงมิได้ระยอทอดออยทั้งๆ ที่ภายในใจสงสัยนกว่าเทศกาลฤดูหนาวที่แม้การศึกษาสงครามก็ยังต้องงดไว้นั้น โจนผู้เป็นพี่ใหญ่จึงมียอมรั้งรอ ทนฝ่าลมหนาวให้ได้ยากลำบากถึงปานนี้

เล่าปี่ กวนอู เตียวหุย ขีมาฝ่าลมหนาวยามอรุณผ่านชุมชนบ้านเรือนราษฎรสู่ท้องทุ่งมุ่งหน้าไปตำบลลงเสียได้สองชั้วยามก็ล่วงเข้าเขตป่าเขาแดนมังกรข่มนั้น มหายุทธนาการระหว่างเชื้อพระวงศ์เพนจรผู้มีปณิธานมั่นในอันที่จะกอบกู้ฟื้นฟูพระราชวงศ์ขึ้น ทำนุบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข แต่อ่อนด้อยปัญญาความสามารถในยุทธศาสตร์และการสงคราม มีเพียงคุณธรรมและความนอบน้อมเป็นอาวุธ กับพญามังกรผู้แจ้งฟ้าจบดิน เรื่องอานาภาพทางปัญญาเป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียว และมุ่งมั่นปลื้กวีเวกเพื่อถึงซึ่งธรรมชาติตามวิถีแห่งเต๋ากำลังเริ่มขึ้นแล้ว

บัลลังก์มังกรทองและความสถาพรแห่งพระราชวงศ์ขึ้นจึงถูกเติมพันด้วยความสำเร็จหรือความล้มเหลวของมหายุทธนาการนี้ว่า พลังอำนาจแห่งคุณธรรม ความศรัทธาแลความอดสาหะจะสามารถเอาชนะใจจงพญามังกรที่ซ่อนกายปลื้กวีเวกอยู่ ณ ตำบลมังกรข่ม ให้เลื้อยลงจากเขาโง่ลิ่งกั้งได้สำเร็จหรือไม่

หิมะที่ปกคลุมยอดไม้ในแนวป่าต้องแสงพระสุริยันยามเริ่มคล้อยผ่านศิระชะค้อยจางลง ความเขียวขจีปรากฏครอบงำทั่วเทือกเขามังกรหลับ ประพรมไออุ่นแก่สามพี่น้องพอได้คลายความเหน็บหนาว ตกบ่าก็ถึงด่าน

เหนือของแนวเขาเป็นทิวเทือก ทอดตัวเป็นทิวยาวสงบนิ่งราวกับเป็นกริยาของพญามังกรนอนขดตัว ดูขริมขลังน่าเกรงขามสมนามเทือกเขามังกรหลับตามคำรำลือนั้น พอผ่านพ้นแนวป่าด้านเหนือของเทือกเขาเป็นทุ่งราบกว้าง พลันได้ยินเสียงเพลงในทำนองพื้นบ้านดังแว่วมาตามสายลมว่า "นภากาศกว้างไกล แผ่นดินผืนใหญ่ไพศาล ชีพชนมีไม่เนิ่นนาน เกิดแล้วผ่านล่วงลับลาเหลือเพียงความดีชั่ว อยู่แทนตัวตราดินฟ้าสิ่งสิ้น บุตรภรรยา ไขว่จะตามตัวไปกระนั้นในวันนี้ ยังมากมีผู้หลงไหลหาสุขกลับทุกซี้ใจ เหมือนสมไฟไ้ร่วมทรงยังแบกยั้งหนักบา ยังมีหน้าไปแหนหวงพอละวางสิ่งทั้งปวง จึงพันห้วงสว่างใจอาศัยในความว่าง หิมะพรางปลิวไสวสายลมโลมพงไพร กล่อมขับให้มังกรนอน" เสียงเพลงพื้นบ้านนี้ไม่ปรากฏความในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แต่ในสามก๊กฉบับสมบูรณนั้นปรากฏว่ามีเสียงเพลงพื้นบ้านตรงกัน โดยมีเนื้อความว่า "ปากฟ้าประดุดฟ้าครอบกลมพื้นธรณีประดุดกระดานหมากรุกโลกียชนแบ่งชั่วและดี ชวงชิงศักดิ์ศรีหรืออภัยศมศักดิ์ศรี ย่อมเป็นสุขผู้อภัยศมวุ่นวายน้ำเอียงมีผู้ชอนเร้นอาศัยหลบลอยอย่างสูงส่งแต่่นอนไม่เพียงพอ"

เล่าปีฟังเสียงเพลงที่ลอยมาตามลมด้วยความสนใจ เพราะเนื้อหาอันปรากฏในเพลงนั้นหาใช่เพลงพื้นบ้านธรรมดาไม่ หากบ่งนัยถึงความอันล้าลึกแสดงธรรมแห่งลัทธิเต๋า มีเนื้อหาที่สอดคล้องรองรับกับหลักแห่งพระไตรลักษณ์และสัจจะในพระพุทธศาสนา เล่าปีจึงเร่งฝีเท้ามาไปทางเสียงเพลงนั้น เห็นชาวไร่หาคันกำลังทำไร่อยู่ ณ ทุ่งราบแห่งนั้น เล่าปีจึงตรงเข้าไปแล้วลงจากหลังม้าเดินเข้าไปถามว่าเพลงพื้นบ้านอันพวกท่านได้ร้องอยู่เมื่อครุนี้มีเนื้อความลึกซึ้งกินใจนัก ขอทราบว่ามีผู้ใดเป็นผู้แต่ง ชายชาวไร่เห็นแขกผู้แปลกหน้าสนใจในเพลงพื้นบ้านที่พวกเขา ร้องเล่นเป็นปกติก็หัวเราะแล้วตอบว่าเพลงนี้อาจารย์สกลหลงเป็นผู้แต่งให้บรรดาชาวไร่ชาวไร่นานี้ได้ขับร้องเล่นในยามทำไร่มาเพื่อบรรเทาความเหนื่อยล้าให้คลายหาย

เล่าปีได้ยินนามอาจารย์สกลหลงตรงกับนามของคนที่ตั้งมุ่งหน้า มาคำนับก็มีความยินดีนัก จึงถามต่อไปว่าตัวข้าพเจ้าเดินทางมาบ้านนี้ มีความปรารถนาได้เสวนาคำนับกับอาจารย์สกลหลง แต่มีธุระแห่งสำนักกว่าอยู่แห่งไหน พวกท่านคงเป็นคนพื้นบ้านย่านนี้ของมีเมตตาช่วยบอกทางให้ข้าพเจ้าได้สมปรารถนาเถิด กลุ่มชายชาวไร่ฟังถ้อยคำเล่าปีสกลพออน้อมระรื่นหนักก็ใจเมตตา จึงบอกว่าจากที่นี้อ้อมไปทางขวามือแล้วอ้อมสันเขาลงไปทางทิศใต้เป็นเขาโง้งสูง มีป่าสนดงใหญ่ให้เป็นที่สังเกต ท่านจงตรงเข้าไปในดงสนนั้นก็จะพบบ้านของอาจารย์สกลหลง แล้วว่าที่หน้าบ้านมีต้นไม้ใหญ่เป็นสำคัญ กระโจมดิน เครื่อง ประตุน่าต่างทำด้วยไม้ไผ่หลังคามุงด้วยฟาง หลังต้นไม้ใหญ่นั้น แล้วคือสำนักของอาจารย์

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ดีใจ กลับมาขึ้นม้าขี่อ้อมสันเขาไปทางขวามือ ตรงไปแล้ววกลงใต้ราวสามสิบเส้น พอพ้นทิวเขาที่เป็นวงประดุดวงแขนมาถึงต้นเขาที่มีลักษณะคล้ายศีรษะมังกรกลางหุบเขา เป็นที่ลาดราบปกคลุมด้วยป่าสนเขียวชอุ่ม เล่าปีหยุดม้ามองไปข้างหน้าเห็นแต่ความเขียวขจีแผ่ปกคลุมไปทั่วแต่มองไม่เห็นสำนักหรือต้นไม้ใหญ่ตามคำของชาวไร่ก็จงใจ แต่ด้วยความมั่นใจว่าคำของชาวบ้านเป็นคำซื่อไม่เจ้อด้วยเล่ห์กลแลลลมวงเหมือนกับค่านักการเมือง จึงขับม้าตรงเข้าไปในดงไม้นั้น การที่เล่าปีมาถึงชายป่าแล้วเห็นแต่ป่าเขียวชอุ่มเนื่องเพราะมายาภาพแห่งวิชาบังไพรที่สามารถสร้างมายาภาพปกบังอาคารสถานที่ หรือบุคคลได้ตั้งปรารถนามืออยู่สองแขนงวิชาคือวิชาบังไพรที่อาศัยวิชาคม ดั่งตัวอย่างที่ปรากฏตามคำรำลือถึงการสร้างมายาภาพปกบังเมืองลับแลไว้ทั้งเมือง ส่วนอีกแขนงวิชาหนึ่งคือวิชาบังไพรที่อาศัยการจัดวางต้นไม้ แนวป่า หรือวัตถุ สร้างมายาภาพให้เห็นสิ่งมีเป็นสิ่งที่ไม่มี

เล่าปี กวนอู เตียวหุย ซีม้าฝ่าเข้าไปในดงสนท่ามกลางเสียงสนพลิวลูมหนาวดังหวิวหวิไม่ขาดสาย ครุหนึ่งจึงมาถึงสะพานข้าม ลำธารที่มีหิมะลอยฟูฟ่องเต็มท้องน้ำ เล่าปีพิณิจที่เคราะห์ความสงบร่มรื่นเห็นสมเป็นบรรยากาศอันเป็นที่สถิตแห่งผู้เรืองปัญญาก็รู้สึกเลื่อมใสผู้เลือกเฟ้นสถานที่แห่งนี้เป็นที่พำนักยิ่งนัก ครั้นข้ามสะพานไปถึงอีกฝั่งหนึ่งก็เขียวชอุ่มด้วยไร่มอน บรรยากาศอันสงบศานติแผ่ปกคลุมทั่วทั้งดงหมอน เล่าปีค่อยชะลอ ม้าลงแต่ยังคงขี่ตรงไปข้างหน้า พอพ้นลับจากดงหมอนก็ถึงสะพานข้ามลำธารขนาดเล็อีกแห่งหนึ่ง

พอพ้นสะพานมองไปตรงหน้าเห็นกระโจมน้อยหลังหนึ่งตั้งอยู่กลางดงไฟ เล่าปีสังเกตเห็นดงไฟเป็นที่ประหลาดนัก คลับคล้ายคลิบคลาวจะเคยเห็นมาแต่ก่อนจึงหวนรำลึกถึงคำของซีซีเมื่อครั้งที่อธิบายค้ายกลพยู่ประดุดปรากฏการทองคำแปดทิศซึ่งครั้งนั้นซีซีได้ปรารภขึ้นว่าใจหยินเป็นขุนพลอ่อนหัดจัดวางค้ายกลพยู่ในการศึก แล้วว่าเพื่อนของตนคนหนึ่งได้ทำค้ายกลพยู่นี้เป็นเพียงรั้วประตูบ้านเท่านั้น เล่าปีรำลึกดังนี้แล้วก็หยุดม้าไว้ที่เชิงสะพาน ทอดสายตามอง ทิวแถวแนวไฟโดยรอบกระโจมน้อยก็ประจักษ์แจ้งว่ามีลักษณะการเป็นอยู่อย่างเดียวกันกับค้ายกลพยู่ประดุดปรากฏการทองคำแปดทิศ เล่าปีก็ยิ่งมั่นใจว่าคนผู้นี้แล้วคือผู้แจ้งฟ้าจบดินที่เป็นเอกอยู่แต่ผู้เดียวหาผู้เสมอสองมิได้

เล่าปีจึงขี่ม้าหน้ากวนอู เตียวหุย ตรงเข้าไปตามประตูปรากฏ ดิน ซึ่งเป็นแนวตรงไปยังตัวกระโจมน้อย พอพ้นแนวปรากฏการแถวที่สามก็มีซุ้มประตูหลังคาคลุมด้วยฟางหญ้าคล้ายกับมีป้ายอยู่ที่ซุ้มประตูนั้น แต่เมื่อดูแล้ว

กลับไม่มีเนื้อความประการใด กลายเป็นความว่างเปล่าหรือว่าเป็นคือความเป็นอันปริศนาแห่งลัทธิเต๋า อันการที่กระต้อมน้อยของขงเบ้งตั้งอยู่กลางหุบเขานั้น หากถือตำราภูมิสถาปัตยกรรมหรือฮวงจุ้ยในปัจจุบันก็ประจักษ์ชัดว่าขัดกับหลักฮวงจุ้ยตั้งแต่บรรพแรกสุดซึ่งห้ามตั้งอาคารบ้านเรือนในหุบเขา ถ้าเช่นนั้นการที่ขงเบ้งตั้งบ้านอยู่กลางหุบเขาดังนี้จะไม่หมายความว่าขงเบ้งไร้ความรู้เกี่ยวกับภูมิสถาปัตยกรรมหรือ ความประการนี้แม้คัมภีร์พิชัยสงครามที่มีมาทุกฉบับว่าด้วยภูมิประเทศแลยุทธภูมินั้นก็ต้องตรงกันว่าห้ามตั้งทัพในหุบเขา เหตุผลแห่งพิชัยสงครามอยู่ตรงที่ภูมิประเทศในหุบเขานั้นเป็นที่ลุ่มและมักเป็นวิสัยของการเดินทัพที่ยากจักสำรวจภูมิประเทศโดยถ้วนถี่ หากมีฝนตกหรือน้ำหลากแล้ว น้ำก็จะท่วมค่ายทหารแลไพร่พลจนพินาศสิ้น หรืออีกประการหนึ่งหากเข้าศึกเจนนุภูมิภาคก็อาจยกทหารขึ้นไปบนเนินเขาแล้วระดมยิงด้วยเกาทัณฑ์ก็จะเสียที่แก่ข้าศึกดังที่คนรุ่นหลังได้เรียนรู้จากการที่กองทัพเวียดมินต์ระดมทหารและปืนใหญ่ขึ้นไปตั้งบนยอดเขาแล้วระดมยิงมายังป้อมเตียนเบียนฟูของฝรั่งเศส ซึ่งฝรั่งเศสภูมิใจและมั่นใจนักหนาว่าเป็นป้อมปราการที่ไม่มีข้าศึกเหนือเสือได้จะทำลายได้โดยเด็ดขาด ป้อมเตียนเบียนฟูจึงพังพินาศไปและทำให้การศึกในเวียดนามเหนือพลิกโฉมหน้า นำความปราชัยครั้งยิ่งใหญ่สู่กองทัพฝรั่งเศส

แต่ทว่าความอันบัญญัติไว้ในพิชัยสงครามแลคัมภีร์ภูมิสถาปัตยกรรมนั้นเป็นเพียงความทั่วไป วางไว้สำหรับผู้ที่ไม่เจนนุภูมิภาค เพื่อยึดถือเป็นหลักปฏิบัติในการรักษาตัวให้รอดปลอดภัยจากภัยธรรมชาติและข้าศึกเท่านั้น อัน "ฮวงจุ้ย" คือ "ฮวง" และ "จุ้ย" "ฮวง" ได้แก่มล ความในพระสูตรระบุว่าลมมีต้นกำเนิดอยู่ที่พิภพ แผ่นพื้นผิวดินรองรับด้วยน้ำ น้ำรองรับด้วยลม ลมรองรับด้วยไฟ อันเป็นใจกลางของพิภพ เมื่อลมกำเนิดแล้วส่วนหนึ่งได้ขึ้นไปหล่อหุ้มบรรยากาศของโลกเป็นต้นลม มีความวิปริตแรงกล้าเมื่อใดก็กลายเป็นพายุ มีอานุภาพทำลายล้างได้สุดจะหยั่งคาด ช่องทางเดินของลมบางที่มีพลังชนิดหนึ่งเจือปนเรียกว่า "พลังชี" มีอานุภาพต่อร่างกายทำให้สุขภาพแข็งแรงสมบูรณ์อายุยืนยาว ลมเมื่อเคลื่อนไหวเข้าสู่กายกลายเป็นปราณ หล่อเลี้ยงชีวิตให้ดำรงอยู่ ฮวงที่ดีจึงต้องเป็น ฮวงที่ปกติ หากมีพลังชีอยู่ด้วยแล้ว ย่อมนับว่าเป็นฮวงอันเลิศ แต่ปราณนั้นหากเกิดความผิดปกติขึ้นในกายก็อาจเป็นอันตรายโดยลำดับแม้ถึงแก่ชีวิต

"จุ้ย" คือน้ำ มีต้นกำเนิดอยู่ที่พิภพรองรับไว้ด้วยลม แลน้ำนั้นรองรับพื้นผิวดินอยู่ จากแหล่งกำเนิดนี้ส่วนหนึ่งของน้ำได้หล่อหุ้ม บรรยากาศของโลกเป็นต้นน้ำ ครั้นกลายเป็นน้ำตกลงยังภูเขา แลแผ่นดินแล้วไหลลงตามคลอง หนอง บึง บาง เป็นกลางน้ำ แล้วไหลเรื่อยรินลงสู่ทะเลแลมหาสมุทรเป็นปลายน้ำ ในกายอันยาววาหวนา คีบก็คุดตั้งพิภพที่มีน้ำอยู่เป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นจุ้ยที่ดีจึงต้องเป็นจุ้ยที่มีความเป็นปกติสะอาดบริสุทธิ์ ไม่ว่าจะป็นน้ำนอกหรือในกาย แลน้ำนั้นหากผิดปกติขึ้นเมื่อใดก็จะกลายเป็นฝนหลัง ฟ้าหลาก น้ำท่วม เป็นพลังจักรวาลที่สามารถทำลายล้างได้สุดคณาไม่ต่างกับลม หากผิดปกติขึ้นในกายก็จะกลายเป็นโรคร้ายที่ทำลายได้แม้กระทั่งชีวิต

"ฮวงจุ้ย" ก็คือลมและน้ำ ดังความหมายอันได้แสดงทั้งสองประการนั้น

อันภูมิสถาปัตย์อันเป็นที่ตั้งกระต้อมน้อยของขงเบ้งนี้ ด้านหลังแม้อิงเขาอยู่ข้างทิศเหนือ หันหน้าไปข้างทิศใต้ และอยู่ในหุบ เขาก็จริง แต่ด้านหลังบ้านนั้นมีลำธารไหลผ่าน ดังนั้นหากมีน้ำหลาก มากก็จะไหลลงสู่ลำธารแล้วไหลไปตามสายธารหุบห้วยจนถึงปลายน้ำ ไม่เป็นอันตรายแก่ตัวบ้านหรือผู้คน โดยเฉพาะการวางตำแหน่งบ้านไว้ตรงมุมกลางแห่งหยินหยางของค่ายกลพยุหะประตูปราการทองคำ แปรทิศ ก็บงบอกอยู่ในตัวว่าผู้เป็นเจ้าของบ้านมิได้อนาทรร้อนใจใน ภัยธรรมชาติใดๆ จะมาแผ้วพาน เพราะมีปราการลำธารธรรมชาติ ขวางกันคุ้มครอบป้องกันเป็นอย่างดี

แลอาคารที่วางหลังบ้านอิงเขาด้านทิศเหนือ หน้าบ้านผินสู่ทิศใต้นั้นย่อมหมายความว่าผู้เป็นเจ้าของบ้านมิได้ใฝ่ในอำนาจ หากหมายเอาความสงบสุขสันติเป็นที่ตั้ง ตรงกันข้ามกับการตั้งบ้านผินหน้า บ้านสู่ทิศเหนือซึ่งบ่งบอกว่าแรงปรารถนาในใจของผู้เป็นเจ้าของบ้านคืออำนาจแลวาสนาอันเป็นที่ป้องไฟของปฤช

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิหยาคม

ฮวงจุ้ยสำนักมังกร (ตอนที่ 199)

กระต้อมน้อยของขงเบ้งตั้งอยู่ในหุบเขามังกรหลับ หากจะพิจารณาแต่ผิวเผินเพียงประมก้อาจเห็นว่าขัดต่อหลักแห่งฮวงจุ้ย คิดไปจากคัมภีร์ภูมิสถาปัตย์ แต่หาเป็นเช่นนั้นไม่เพราะผู้เรื่องปัญญาที่แจ้งฟ้าจบบดินนี้ไหนเลยจะตั้งบ้านฐานถิ่นโดยไม่คำนึงถึงสิ่งนี้ แม้ว่ากระต้อมน้อยนี้ตั้งอยู่ในหุบเขา แต่เนื่องจากเป็นเทือกเขาที่ทอดยาวเป็นขนดประหนึ่งมังกรนอนขนดข่มตัวอยู่บนฟองคลื่น ดังนั้นจึงไม่อัปถม สายลมสามารถพัดผ่านได้

ตามช่องเขาทุกฤดูกาล ทั้งยังมีธารน้ำอันอุดมโดยรอบไหลริน เป็นที่ตั้งแห่งความมั่งคั่งช้วนาดาปี ภูมิทำเลดังนี้ จึงนับเป็นภูมิทำเลที่อุดมและบริบูรณ์ด้วย "สวาง" และ "จฺย" ยิ่งกว่าปุมอันเลิศที่ระบุไว้ในคัมภีร์เสียอีก

สามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) จึงพรรณนาภูมิสถาปัตยกรรม บ้านขงเบ้งไว้ว่า "ภูมิลานบ้านเรือนเห็นสะอาด สะอาดชอบมาพากล แม้เทศกาลร้อนก็มีได้ร้อนเพราะลมพัดมาได้ เมื่อถึงฤดูฝนก็เป็นที่ร่มปิดหยาดฝนมิได้ ถูกต้อง หนักฤดูหนาวก็มีได้เย็นด้วยละอองน้ำค้าง สมควรเป็นที่อยู่ผู้มีสติปัญญาจริง"

ในขณะที่เล่าปีกำลังขี่ม้าฝ่าเข้าไปในดงสน บรรดานกที่มีปกติสขสงบอยู่ในดงไม่ว่าใครผู้รบกวนได้ยินเสียงฝีเท้า มาดั่งมาแต่ไกลก็พากันตกใจ ร้องและบินอีกทีกพลานเป็นแนวตามทางที่เล่าปีขี่ม้าไปนั้น ในขณะนั้นจุกัดเหลียง-ขงเบ้ง นั่งอ่านหนังสืออยู่ในกระท่อมน้อย ได้ยินเสียงนกร้องเป็นที่ผิดสังเกต มองไปข้างหน้าเห็นคนสามคนขี่ม้ามาแต่ไกลก็นึกถึงคำของซีซีว่าเล่าปีจะมาค่านับเชิญไปรับราชการจึงคิดขึ้นแต่ในใจว่า "เขาเล่าปีออกอยู่ว่าเล่าปีมีสติปัญญา ประกอบด้วยอัธยาศัยและความเพียรเป็นอันมากนั้น จะจริงหรือประการใด ครั้นจะอยู่ให้พบตัว บัดนี้ก็จะไม่แจ้งว่าเล่าปีมีความเพียร แลหาเพียรไม่ ซึ่งเราจะไปอยู่ด้วยนั้นใหญ่หลวงนัก ยังจะเป็นประโยชน์หรือมิเป็นประโยชน์ จะลองดูให้รู้หน้าใจเล่าปีก่อน"

เมื่อคำนี้ดังขึ้นแล้วจึงเรียกศิษย์ตัวน้อยเข้ามาสั่งความที่จะโต้ตอบกับเล่าปี ลั่นสั่งแล้วขงเบ้งจึงเข้าไปซ่อนอยู่ในห้องข้างใน ความอันปรากฏขึ้นในห้วงสำนักของขงเบ้งนี้บังชี้ชัดเจนว่าพญามังกรแห่งเขาโง่สังกั๋งได้หยั่งคาดการณ์ในเบื้องหน้าแจ่มแจ้งแก่ใจแล้วว่าชะตาฟ้าได้กำหนดให้ต้องลงจากเขาโง่สังกั๋งไปทำราชการ ด้วยเล่าปี ซึ่งการนั้น "ใหญ่หลวงนัก" จึงหวังจะประจักษ์ความเพียร แลอัธยาศัยน้ำใจของเล่าปีเสียชั้นหนึ่งก่อน

เล่าปีหยุดม้าอยู่ที่เชิงสะพาน กวาดสายตาสังเกตอาณาบริเวณ โดยรอบเห็นริมธารนั้นมีกังหันน้ำสำหรับชักน้ำเข้าสู่ไร่มอน เห็นเสาไม้ปักอยู่กลางแจ้งมีรอยขีดเป็นเครื่องหมายบนพื้นดินโดยรอบรัศมี ประหนึ่งว่าจะเป็นการรวบรวมข้อมูลหรือสถิติอันเกิดแต่ความสัมพันธ์ระหว่างแสงตะวันกับเงาไม้อยู่เป็นประจำ

เล่าปีพิณฉพิเคราะห์ด้วยความตะลึงพรึงเพริดอยู่ครู่หนึ่งจึงลงจากหลังม้า ตรงเข้าไปที่ลานบ้าน สังเกตเห็นตัวบ้านตั้งอยู่ในตำแหน่งอันเป็นจุดศูนย์กลางแห่งหิวน หายางของค่ายกลพยุหะประดู่ปรากฏทองคำแปดทิศก็ยิ่งอัศจรรย์ใจ

ที่บริเวณหน้าบ้านเป็นลานสะอาดสะอ้าน ข้างซ้ายมีไม้ปักไว้กลางแจ้งอีกแห่งหนึ่ง บนพื้นทางด้านทิศตะวันตก และทิศตะวันออก มีเครื่องหมายบ่งบอกเวลาตั้งแต่เช้าจรดบ่าย ส่วนทางขวามีไม้ปักไว้กลางแจ้งอีกอันหนึ่งผูกปลายไว้ด้วยกุ้งอันแลเห็นได้ว่าเป็นที่หมาย สังเกตแห่งทิศทางลมแลอากาศ ตรงลานหน้าบ้านมีไม้เป็นท่อนวางเป็นรูปวงกลมโดยท่อนหนึ่งคล้ายกับเป็นโต๊ะกลาง ส่วนอีกสี่ท่อนคล้ายกับเป็นเก้าอี้ นั่ง รู้สึกได้ว่าเจ้าของบ้านใช้เป็นที่นั่งต้อนรับแขกในฤดูอันร้อน

เล่าปีกวาดสายตาไปโดยรอบก็ประจักษ์ว่ากระท่อมน้อยนี้ตั้งอยู่ ท่ามกลางหุบเขา บนพื้นอันเป็นที่ราบโดยแนวด้านหลังบ้านนั้นมีธารธาร น้ำไหลผ่านวกเวียนอ้อมรอบทางหน้าบ้าน สายลมโชนมากระทบหน้าแต่แผ่วแผวยสบายอารมณ์ยิ่งนัก ความรู้สึกของเล่าปี ณ บัดนี้สว่างไสวและรื่นเริงในอารมณ์ เป็นความอิมเอิบเปรมใจที่ไม่เคยสัมผัสมาแต่ก่อน

เล่าปีเดินตรงเข้าไปที่ประตูบ้าน เห็นเด็กน้อยเดินออกมาที่ประตูเล่าปีก็มีความยินดีเป็นอันมาก มีทันที่จะได้กล่าวความ เด็กน้อยก็ถามขึ้นก่อนว่าท่านเป็นใคร มีชื่อเสียงเรียงนามประการใด เหตุไฉนจึงได้มาถึงที่นี่

เล่าปีจึงว่า "เราชื่อหวนจงกุนยี่เสงเต็งเฮาเล่าปี เป็นเชื้อวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋ จะมาค่านับอาจารย์ของท่าน"

เพียงปะหน้ากับเด็กน้อยในสำนักของขงเบ้ง เล่าปีก็เกรงถ้อยคำ ว่าจะป็นอันไม่สุภาพ จึงกล่าวนามและตำแหน่งเดิมของตนตามทางราชการ ซึ่งแปลให้ตรงกับควมหมายและความรู้สึกของคนไทยได้ว่า "ข้าพเจ้าแม่ทัพปีกซ้ายชั้นพระยาในตำแหน่งเจ้าเมืองซินเอี๋ย มีฐานะเป็นพระเจ้าอาของพระเจ้าเหียนเต๋ชื่อเล่าปี"

เด็กน้อยได้ฟังดังนั้นก็ส่ายหน้า แล้วเอ่ยขึ้นว่าชื่อเสียงเรียงนามของท่านนี้ยาวนาน ข้าพเจ้าฟังไม่ทันจำไม่ได้ของบอกชื่อแต่สั้นๆ เกิด เล่าปีจึงว่าเมื่อเป็นเช่นนี้ก็จงบอกอาจารย์ของท่านเถิดว่าข้าพเจ้า เล่าปีมาค่านับ

เด็กนั้นจึงว่า "บัดนี้อาจารย์ข้าพเจ้าไม่อยู่ จะไปตำบลใดมิได้แจ้ง"

เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกผิดหวังแต่ถามต่อไปว่าอาจารย์เจ้าออกจากบ้านไปทั้งนี้จะกลับมา ณ วันเวลาใด

เด็กน้อยจึงตอบว่าอาจารย์ของข้าพเจ้านี้ การไปกลับมีปกติไม่แน่นอน บางทีไปวันหนึ่งกลับ บางทีไปสามวันกลับ บางทีไปห้าวันกลับ บางทีก็ถึงสิบวัน ครั้นนี้อาจารย์ก็ได้บอกว่าจะกลับมาเมื่อใด เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ อึ้งอยู่ กวนอุ เดียวหุย เห็นว่าเป็นเวลาเย็นแล้ว แลลมหนาวก็เริ่มแรง ทิมะเริ่มโปรยหนักมากขึ้น จึงเตือนเล่าปีว่าบัดนี้เมื่อขงเบ้งไม่อยู่เรือนและไม่แน่ว่าจะกลับวันเวลาใด หากจะรั้งรออยู่เกรงว่าขงเบ้งไม่กลับมาในวันนี้ก็จะเดินทางกลับยากลำบาก เพราะเหตุพายุทิมะส่อเค้าวจะพัดมาในยามใกล้ค่ำ อยากระนั้นเลย ขอให้ใหญ่จงกลับเมืองซินเจี๋ยเสียก่อนแล้วคอยแต่งผู้คนมาสอดแนม ทราบข่าวชัดเจนว่าขงเบ้งกลับมาเมื่อใดแล้วจึงค่อยมาอีกครั้งหนึ่ง

เล่าปีฟังคำเตือนของกวนอุ เดียวหุย ก็เงยหน้าขึ้นฟ้า ทอดตา ไปตามป่าไฟ เห็นทอดใบไหวเอนแลหิมะนั้นปลิวว่อน ลมหนาวกระทบกายเย็นเยะเยือก เห็นสมจริงตามคำกั้ทอดถอนใจใหญ่ แล้วหันมากล่าวกับเด็กน้อยว่า เวลาวันนี้เราจะกลับไปก่อน อาจารย์เจ้ากลับมาเมื่อใดแล้วจงบอกให้ทราบว่าตัวเราชื่อเล่าปีเป็นเชื้อวงศ์พระเจ้าเหียนเต๋มาค่านับแต่ไม่พบ จะกลับมาค่านับใหม่ในวันหน้า

เด็กน้อยก็รับคำแล้วว่าท่านจงวางใจ อาจารย์ข้าพเจ้ากลับมาเมื่อใดแล้วก็จะแจ้งความตามคำท่าน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ยิ้มให้กับเด็กน้อย แล้วพากวนอุ เดียวหุย ขึ้นม้ากลับออกจากบริเวณบ้านของขงเบ้งจะกลับไปเมืองซินเจี๋ย ครั้นเล่าปีขึ้นมาได้สามสิบเส้นพบชายคนหนึ่งอยู่ในวัยสามสิบ ใบหน้าผ่องใส ดวงตาประกายเจิดจ้า แต่งตัวเรียบง่ายแบบนักศึกษา "รูปร่างกิริยาสมควรเป็นอาจารย์" มีลักษณะผิดแปลกกว่าชาวป่าทั้งปวงเดินสวนทางมาที่สำคัญผิวดูคิดว่าเป็นขงเบ้ง จึงรีบลงจากหลังม้าตรงเข้าไปค่านับ แล้วถามว่าท่านนี่ชื่ออาจารย์ชกหลงหรือ ชายนั้นรับค่านับตามธรรมเนียมแล้วว่าตัวเรานี้มีชื่ออาจารย์ชกหลงดอก เราชื่อขุยเป้งเป็นเพื่อนของขงเบ้ง ท่านนี่ชื่อใด และเดินทางมาจากแห่งหนตำบลใด เล่าปีจึงตอบว่าตัวข้าพเจ้าชื่อเล่าปี เป็นเชื้อวงศ์ของพระเจ้าเหียนเต๋ จะมาค่านับขงเบ้งแต่ไม่พบตัว เห็นเป็นเวลาเย็นแล้วจึงจะกลับไปก่อน มาปะหน้าท่านซึ่งเป็นเพื่อนขงเบ้งก็ถือว่าเป็นบุญตัวนัก ดังนั้นเมื่อมีวาสนาได้พบหน้าท่านแล้วขอท่านได้เมตตาให้โอกาสสนทนากับข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง

ขุยเป้งเห็นเล่าปีมีกิริยามารยาทอันงามและอ่อนน้อมก็สงสาร เหลียวไปเห็นในที่ใกล้มีเนินหินพอเป็นที่นั่งสนทนาได้จึงผายมือเชิญเล่าปีไปนั่งสนทนากันที่เนินหินนั้น แล้วถามว่าท่านมาหาขงเบ้งในยามฤดูหนาวเหน็บดังนั้นมีประสงค์สิ่งใดหรือ เล่าปีจึงว่าแผ่นดินบัดนี้เป็นจลาจล ขุนศึกต่างๆ พากันแก่งแย่ง แข่งอำนาจทำสงครามกันไม่หยุดหย่อน อาณาประชาราษฎร์ได้รับความเดือดร้อนตกอยู่ในทุกข์เข็ญทุกหย่อมหญ้า ตัวข้าพเจ้าเป็นเชื้อวงศ์ไม่อาจดูตายด้วยเอ็นดูราษฎรนัก จึงตั้งปณิธานที่จะช่วยท่านบำรุงแผ่นดินให้เป็นสุข แต่ข้าพเจ้ามีสติปัญญาน้อย คิดอ่านทำการไม่ตลอด จึงเดินทางมาบ้านนี้หวังจะค่านับเชิญขงเบ้งไปอยู่ช่วยทำราชการปราบปรามยุคเข็ญให้เป็นสุขสืบไป

ขุยเป้งฟังดังนั้นก็หัวเราะแล้วว่าป็นธรรมดาแห่งสรรพสิ่ง มีเกิดขึ้น ตั้งอยู่แล้วดับไป ความหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงเป็นธรรมชาติที่ไม่ว่าจะมีผู้ใดยับยั้งแปรผันให้เป็นอย่างอื่น แต่กระนั้นน้ำใจท่านที่เอ็นดูราษฎร ยอมยากลำบากมาหาขงเบ้งถึงบ้านนี้ต่องนับว่าเป็นน้ำใจ อันดีงามควรแก่เชื้อพระวงศ์ แต่ทว่าท่านจะฝันถึงฟ้าดินเป็น การใหญ่หลวงนัก แผ่นดินแต่ก่อนมาตั้งแต่ครั้งพระเจ้าฮั่นโกโจก็สุข เป็นสุขแล้วก็เป็ศึกกลายเป็นจลาจล เพราะอองมิ่งเป็นขบถแย่งชิงเอาแผ่นดินจนพระเจ้าฮั่นกงอู๋ปราบปรามกบฏได้สำเร็จ ชิงแผ่นดินกลับคืน เสรีศักดิ์แล้วแผ่นดินก็เป็นสุข สงครามแลสันติภาพ การศึกแลศานติเกิดขึ้นหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงไปดังนี้สิร้อยปีแล้วบัดนี้แผ่นดินถึงคราวเป็นจลาจล ซึ่งท่านจะคิดอ่านปราบปรามการจลาจล ยามที่จะต้องเป็นจลาจลให้เป็นสุขนั้น เป็นการขัดต่อวิถีแห่งฟ้า เกลือกไม่สมปรารถนาก็จะป่วยการเสียเปล่า อันเกิดมาเป็นคนทุกวันนี้ฟังพิจารณาเห็นสังขธรรมแลความผันแปรนั้น บุญกรรมกรรมแต่งประการใดย่อมเป็นไปตามนั้น จะหักห้ามหรือฝืนวาสนาอันเป็นลิขิต ฟ้าดินนั้นมิได้

เล่าปีได้ฟังดังนั้นจึงตั้งว่าความอันท่านกล่าวนั้นก็ชอบอยู่แต่ตัวข้าพเจ้าเป็นข้าแผ่นดิน เป็นเชื้อวงศ์แห่งพระเจ้าฮั่นโกโจ เห็นแผ่นดินเป็นจลาจลแลราษฎรทุกซอรอนหนักอยู่ดังนี้จะนิ่งเฉยเสียก็จะเหมือนสิ้นซึ่งความกตัญญูรู้คุณต่อแผ่นดิน จ่าจะเพียรพยายามไปตามกำลังความสามารถ ขุยเป้งจึงยกความในคัมภีร์วิถีแห่งฟ้าขึ้นแสดงว่า "กระทำการ ได้อย่างสอดคล้องกับวิถีแห่งฟ้าย่อมเกิดมงคล กระทำการ ได้อย่างสับสนไม่สอดคล้องกับวิถีแห่งฟ้าย่อมเกิดอัปมงคล การได้รับผลดีก็เพราะครองตัวสอดคล้องกับกฎเกณฑ์ของฟ้า เกิดวิบัติก็เพราะครองตัวแปลกแยกกับกฎเกณฑ์ของฟ้า หลักเหตุผลย่อมเป็นไปเช่นนี้อย่าได้ลงโทษโทษใครว่าฟ้าบันดาลเลย" และกล่าวต่อไปว่า "เมื่อรู้การควร ไม่ควร ฟ้าดินย่อมมารับใช้เรา สรรพสิ่งย่อมมารับใช้เรา พฤติกรรมก็ย่อมดงามเพียงพร้อม จิตใจก็ย่อมดีงามเพียงพร้อม ชีวิตย่อมไม่มีภัยอันตรายใดทำร้าย ดังนั้นปราชญ์จึงว่าคือผู้เข้าถึงฟ้า"

กล่าวสั้นค่าลงขยเป้งจึงลุกขึ้นยืนแล้วว่า เมื่อท่านมีความมุ่งมั่นปรารถนาแรงกล้าจะนี่แล้ว ก็จงไปคิดอ่านกับขงเบ้งเถิด เล่าปี่จึงว่าซึ่งท่านมีเมตตาสั่งสอนความอันลึกซึ้งสอดคล้องกับวิถีดำเนินแห่งธรรมชาติทั้งปวงนั้นเป็นคุณแก่ข้าพเจ้านัก แต่อย่าคิดว่าข้าพเจ้าลบลเหตุไม่รู้คุณเลย ตัวข้าพเจ้านี้มีความมุ่งมั่นเด็ดเดี่ยว ที่จะช่วยท่านบำรุงราษฎร์ให้เป็นสุข กำจัดยุคเข็ญให้สิ้นสูญสุสันติ จำจะต้องพบขงเบ้งให้จงได้ ขอท่านได้เมตตาช่วยแนะนำให้ได้พบ กับขงเบ้งตามความปรารถนาก็จะเป็นคุณนัก ขยเป้งจึงว่าตัวข้าพเจ้ามาบัดนี้ก็ต้องการจะมาหาขงเบ้งก็แลเมื่อตัวท่านไปหาขงเบ้งก่อนแล้วมิพบตัว ข้าพเจ้าก็ไม่อาจทราบได้ว่า ขงเบ้งไปแห่งหนตำบลใด และจะกลับเมื่อใด

เล่าปี่นับแต่ชีพรากจากไปแล้ว ในใจนั้นให้รู้สึกว้าเหวเป็นอันมาก ครั้นได้พบกับขยเป้งและฟังคำเจรจาเป็นหลักฐานก็รู้สึกศรัทธา แม้จะฟังว่าขยเป้งไม่ต้องการคิดอ่านฟันลิขิดแห่งฟ้า แต่ก็ขมใจแล้วเอ่ยปากถามขยเป้งว่า ตัวท่านทุกวันนี้ทำอาชีพการงานสิ่งใดหรือ ขยเป้งจึงว่าตัวข้าพเจ้าเป็นคนบ้านป่า มีอาชีพทำนาไร่ ยามว่างก็ศึกษาหาความรู้ท่องโคลงกลอน เล่นหมากล้อมตามประสาชาวบ้าน เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงออกปากเชิญขยเป้งให้ออกไปทำราชการ ณ เมืองซินเอี้ย ขยเป้งจึงตอบว่าตัวข้าพเจ้าเป็นชาวป่าบ้านนอก ปรารถนาแต่ความสุขสบายส่วนตัว ไม่ปรารถนายศถาบรรดาศักดิ์ ขอขอบใจใน น้ำใจท่าน หากวันเวลาข้างหน้าว่างเว้นแล้วจะเข้าไปในสนทนาด้วยท่าน ว่าแล้วขยเป้งก็คำนับลาเล่าปี่แล้วเดินไปทางเขาโง่สังกั

สามก๊กฉบับคนขายชาติ: เรื่องวิทย์าคม

มหายุทธนาการครั้งที่สอง (ตอนที่ 200)

เล่าปี่ไปเยือนกระท่อมน้อยของขงเบ้งเป็นครั้งแรกแล้วต้องผิดหวังกลับเมืองซินเอี้ย ในขณะที่การทดลองน้ำใจเล่าปี่ของขงเบ้ง ในครั้งแรกได้ผ่านพ้นไป เหมือนยุทธนาการระหว่างผู้เชิญกับผู้ถูกเชิญได้ผ่านพ้นไปยกหนึ่งแล้วแต่ยังไม่สิ้นสุด

หลังจากนั้นอีกสี่ห้าวันเล่าปี่จึงให้ทหารไปสืบข่าวคราวของขงเบ้ง ที่เขาโง่สังกั ครั้นทหารนั้นกลับมารายงานว่าบัดนี้ขงเบ้งอยู่ที่บ้าน เล่าปี่ก็มีความยินดี สั่งการให้เจ้าหน้าที่จัดแจงสิ่งของกำนัลจะออกไป คำนับขงเบ้งในวันรุ่งขึ้น

เดี๋ยวหุยเห็นผู้เป็นพี่ใหญ่สาละวนคิดอ่านอยู่แต่เรื่องของขงเบ้งไม่ว่างเว้นแม้แต่สักวันหนึ่งก็รู้สึกขัดใจ จึงกล่าวกับเล่าปี่ว่าไฉน พี่ใหญ่จึงลุ่มหลงแต่คำลือนับถือว่าขงเบ้งเป็นผู้มีสติปัญญา ความจริง จะเป็นประการใดยังไม่มีการประจักษ์แจ้ง ขงเบ้งนั้นไม่ว่าประการใดก็เป็นแต่เพียงคนบ้านนอก หากครที่พี่ใหญ่ซึ่งเป็นที่ถึงเจ้าเมืองแลเชื้อพระวงศ์จะส่วยกตรากตร้าออกไปหาถึงบ้านป่า หากแม้พี่ใหญ่ปรารถนาจะได้ตัวจริงแล้วข้าพเจ้าขออาสาสังหารให้ไปคุมตัวขงเบ้งมาพบพี่ใหญ่ให้จงได้

เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็โกรธเดี๋ยวหุย แล้วว่าขงเบ้งมีสติปัญญาเป็นอันมาก กิตติศัพท์ปรากฏลือเลื่องอยู่ ตัวเราแม้ยังไม่พบตัวขงเบ้งแต่ได้ประจักษ์ถึงความคิดแลสติปัญญาของคนผู้นี้ดีกว่าใคร ไฉนเจ้าจึงคิดอ่านหยาบช้าปรามาสขงเบ้งดังนี้ เดี่ยวหุยได้ฟังพี่ใหญ่ขุนเคืองถึงเพียงนี้ก็เกรงใจ เล่าปี่เห็นดังนั้นจึงว่าฟุ้งนี้เราจะไปคำนับขงเบ้งแต่เช้า ตัวเจ้าและกวนอูแม้ไม่พอใจจะไปหาขงเบ้งก็จงอยู่รักษาเมืองซินเอี้ย ว่าดังนั้นแล้วเล่าปี่ก็กลับเข้าไปในที่พัก

ครั้นรุ่งขึ้นเล่าปี่ตื่นแต่เช้า ออกมาขึ้นม้าซึ่งทหารเตรียมไว้ที่หน้าจวน พบกับกวนอู เดี่ยวหุย เตรียมม้ารอคอยที่อยู่ก่อนแล้ว เล่าปี่ เห็นน้องร่วมสาบานทั้งสองดังนั้นจึงถามว่าเจ้าทั้งสองเต็มใจจะไปหาขงเบ้งพร้อมกับเราหรือกวนอู เดี่ยวหุย คำนับเล่าปี่แล้วว่าพี่ใหญ่จะไปแห่งหนตำบลใด พวกเราก็จะติดตามไป เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นจึงขี่ม้าพากวนอู เดี่ยวหุย แลทหารรับใช้ซึ่งคุมข้าวของที่จะไปคำนับขงเบ้งออกจากเมืองซินเอี้ย วันนั้นเป็นกลางฤดูหนาว อากาศหนาวเหน็บมากกว่าครั้งก่อน หิมะหนาปลิวว่อน สองข้างทางแลทิวป่าขาวโพลนหนาทึบ สามพี่น้อง แห่งสวนท้อขี่ม้าฝ่าลมหนาวอันเย็นเยือกสั่นสะท้านไปทั้งตัวก็มีได้ยอท่อ แต่พอเดินทางออกจากเมืองซินเอี้ยมาได้สามสิบเส้นความ หนาวเหน็บที่แรงขึ้นด้วยลมอันพัดผ่านท้องทุ่งยิ่งทำให้สามพี่น้องได้รับความทรมาณนัก

เดี่ยวหุยเริ่มจะทนกับความหนาวไม่ได้จึงกล่าวกับเล่าปี่ว่า "เทศกาลนี้เป็นฤดูหนาว อันยามหนาวเช่นนี้แม้จะคิดอ่านทำการสงครามเอาบ้านเอาเมืองนั้นก็ยังต้องอดไว้ ควรแล้วหรือมานับถือขงเบ้งซึ่งเป็นชาวบ้านนอกนี้หาประโยชน์ไม่ ขอท่านกลับไปเมืองก่อนเถิด" เล่าปี่ได้ฟังดังนั้นก็ตอบว่า "อันธรรมดาคะปรารถนาของดีก็ยอม

ประกอบด้วยความอดสาหัสจึงจะได้ ซึ่งเราทรมาณกายมาทั้งนี้ก็ปรารถนาจะให้ได้ขงเบ้ง อนึ่งจะให้ขงเบ้งรู้ว่าเรามีความรักแลเพียรเป็นอันมาก ซึ่งตัวท่านกลัวแต่ความลำบากทนนหาวิธีได้ก็ให้เร่งกลับไปในเมืองเถิด"

เดี๋ยวหยุดได้ฟังเล่าปียืนยันมันเหมาะดังนั้นจึงแสรงกล่าวไปเสีย อีกทางหนึ่งว่าข้าพเจ้ากลัวความเพราะเกรงว่าผู้ใหญ่จะลำบากกายแล้วจะไม่สบายจึงตัดทอนดังนี้ เล่าปีฟังคำเดี๋ยวหยุดแล้วรู้ว่าเป็นการแก้ตัวจึงตัดบทเสียว่าแต่นี้ไปเจ้าอย่าได้กล่าวความจะนี้อีก

สามพี่น้องแห่งสวนท้อพากันขึ้นมาท่ามกลางสายหิมะที่ตกลงมาอย่างหนัก อีกครู่หนึ่งจึงเห็นโรงเตี๊ยมข้างทางอยู่เบื้องหน้า เล่าปีและสองพี่น้องร่วมสาบานหาวิธีเยือกทรมาณนักก็คิดหยุดพักที่โรงเตี๊ยมนี้สักครู่หนึ่ง พอได้ไออุ่นจากเตาผิงแล้วค่อยเดินทางต่อไป จึงขี่ม้าตรงไปที่โรงเตี๊ยมนั้น

พอเข้าไปใกล้ก็ได้ยินเสียงคนสนทนากันดังมาแต่ไกล คนหนึ่งพูดว่า "จักรวาล โลกธาตุ ฤดูกาล พระสุริยัน จันทรา มีการหมุนเวียนเปลี่ยนผันเป็นวัฏจักร เพราะมีกฎเกณฑ์แห่งธรรมชาติอันแน่นอน สังคมมนุษย์เราย่อมจำเป็นต้องมีกฎกติกาเป็นแบบแผนจึงจะเป็นปกติสุขได้ เพราะเหตุนี้ต้องสร้างธรรมรัฐขึ้น จึงจะฟื้นฟูแผ่นดินให้เป็นสุข" อีกคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า "อันธรรมรัฐนั้นเป็นแต่คำกล่าวเพื่อความระรื่นหู หาสาระแก่นสารอันใดมิได้ ประหนึ่งต้นไม้ไม่มีราก ภาพที่เห็นเป็นต้นไม้อีกจริง แต่ไม่อาจอาศัยดอกผลประการใดได้ ต้องล้มแต่เพียงแผ่วเบาใกล้ล้มครืนลงแล้ว รัฐที่เต็มไปด้วยโจรานุโจรกระทำการแบบโจรโดยโจรและเพื่อโจรก็ชื่อว่าธรรมรัฐ รัฐที่เต็มไปด้วยนักพรตและผู้ปฏิบัติธรรมก็เป็นธรรมรัฐ รัฐที่เต็มไปด้วยพวก ที่ไม่เอาไหน ไม่รู้จักรับผิดชอบก็เป็นธรรมรัฐ เพราะคำว่า "ธรรม" นั้น ย่อมหมายถึงธรรมอันเป็นกุศล คือกุศลลาภธรรม ธรรมอันเป็นอกุศล คืออกุศลลาภธรรม และธรรมอันเป็นกลางคืออัปายาคะตาธรรม สังคมมนุษย์เราเป็นป่วนเป็นจลาจล ประชาชนทุกข์เข็ญ ก็เนื่องด้วยวิญญูชนจอมปลอมเทียวเสกสรรปั้นแต่งถ้อยคำระรื่นหูขึ้นลงโลกจะนี้"

เล่าปีฟังคนที่สองกล่าวสิ้นคำลงมาถึงก็มาถึงโรงเตี๊ยม พลันได้ยินเสียงอีกคนหนึ่งกล่าวขึ้นว่า "ป่วยการไยที่จะเอ่ยถึงความเพ้อฝัน ลงโลกในเวลากลางวัน เราท่านก็แลเห็นอยู่มิใช่หรือว่าในป่าบ้านนี้มีฝูงนกมากหลาย ต่างหากินทำรังร้องเพลงขับขานด้วยความสุขสนุก สนาน มูลฐานหาได้อยู่ที่กฎเกณฑ์ กติกา หรือธรรมรัฐอะไรไม่หาก อยู่แต่อหารอันอุดม และร่มป่าอันสมบูรณ์ ไร่การเบียดเบียนนั้นต่างหาก แผ่นดินก็เหมือนกันแต่ครั้งพระเจ้าจิวบงองค์พระมหากษัตริย์ผู้ประเสริฐก็ทรงเนนการทำให้อาณาประชาราษฎร์มีหน้าที่การงานอย่างทั่วถึง ส่งเสริมให้ปลูกพืชพันธุ์ธัญญาหารอันอุดมสมบูรณ์ การเพาะปลูก การเลี้ยงสัตว์ การประมง ได้ผลดีมีราคาดีตลอดรัชกาล อาณาประชาราษฎร์ในแผ่นดินของพระองค์มีรายได้เหลือกินเหลือใช้ การค้าขายตั้งแต่ขนบซื้อขายแดนถึงราชธานีจึงรุ่งเรืองเฟื่องฟูตาม ชาวค้าขายต่างเมืองจึงพากันหลั่งไหลเข้ามาค้าขายลงทุนตั้งสายน้ำหลากในฤดูฝน แผ่นดินสามารถจัดเก็บภาษีอากรได้เป็นอันมาก จนเงินท่วมพระคลังหลวง สามารถนำไปจับจ่ายใช้สอยพัฒนาแผ่นดินได้ทั่วทุกตำบล บ้านเมืองจึงเป็นสุข ราษฎรอยู่ดีกินดีเพราะเหตุจะนี้ กฎเกณฑ์ กติกา และความคิดใดๆ หากไม่เป็นไปเพื่อประโยชน์และความสุขแห่งมหาชนแล้วย่อมเป็นเรื่องเหลวไหลไร้สาระ หาแก่นสารอันใดมิได้"

ความตอนนีไม่ปรากฏในสามก๊กฉบับเจ้าพระยาพระคลัง (หน) แต่ในสามก๊กฉบับสมบูรณได้ระบุว่าเล่าปีได้ยินเสียงคนท่องโคลงซึ่งเป็นเรื่องราวพรรณนาสติวิกรรมของวีรชนในยุคเสียดก๊ก เล่าปีหยุดม้าฟังคำสนทนาของคนในโรงเตี๊ยมสิ้นคำแล้ว เห็นถ้อยร้อยเจรจาเกี่ยวกับความแผ่นดินและการปกครองหลักแหลมนักก็สำคัญว่าคนใดคนหนึ่งในกลุ่มนี้คือขงเบ้ง จึงลงจากหลังม้าเข้าไปแอบดู เห็นบุคลิกหน้าตาท่าทางของคนเหล่านั้นมีลักษณะเป็นผู้คงแก่เรียน ดุจมิชาน มีความรู้แลสติปัญญาเป็นอันมาก จึงเข้าไปคำนับแล้วถามว่าท่านผู้ใดคืออาจารย์ชกหลง

คนหนึ่งได้ตอบว่าพวกเราในที่นี้ไม่ใช่อาจารย์ชกหลง แต่พวกเราเป็นเพื่อนกับขงเบ้ง เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็รู้สึกเลอะอายใจที่หักคนผิด จึงรีบคำนับลา แล้วขึ้นไปเขาโง่ลังกั้ง ครั้นไปถึงชุมประตูหน้าบ้านของขงเบ้ง เล่าปีกวนอู เดี่ยวหยุด จึงลงจากหลังม้าเดินเข้าไปที่ประตูบ้าน พอได้เด็กน้อยคนเดิมได้ออกมาที่ชุมประตู เล่าปีเห็นดังนั้นก็ถามว่าวันนี้อาจารย์ท่านอยู่บ้านหรือไม่ เด็กน้อยนั้นจึงว่าอาจารย์ข้าพเจ้านอนดูหนังสืออยู่ เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็ตั้งใจ สำคัญว่าขงเบ้งนอนดูหนังสืออยู่ในบ้าน จึงกล่าวกับเด็กน้อยว่าเจ้าจงเมตตาพาเราเข้าไปพบอาจารย์ของเจ้าเถิด

พอเล่าปีกล่าวสิ้นคำก็เห็นชายผู้หนึ่งอายุราวสี่สิบห้า เดินออกมาจากประตูบ้าน เล่าปีสำคัญผิดคิดว่าเป็นขงเบ้ง จึงรีบเดินตรงเข้าไปคำนับแล้วว่า "ข้าพเจ้านี้ชื่อว่าเล่าปี แต่ได้ยินเขาเล่าลือไปก็ช้านานแล้ว ข้าพเจ้าเป็นคนวาสนาน้อย ตั้งใจจะมาคำนับท่านก็มีธุระแห่งเลย ต่อซี้ซิบออกสำคัญให้ ข้าพเจ้าเสาะมาหาท่านครั้งหนึ่งแล้วก็มีพบ วันนี้มีเสียที่ข้าพเจ้าตำหนาคางทรมาณกายมาได้พบท่านเป็น บุญตัวนักหนา"

ชายนั้นค่อมตัวรับค่านับเล่าปีแล้วว่า "ท่านนี้หรือชื่อเล่าปีเป็นเชื้อสายพระเจ้าเหียนเต๋ ตัวข้าพเจ้านี้ชื่อจุกัดกิน เป็นน้องของขงเบ้ง ดอก ฟีน้องสามคนด้วยกัน คนหนึ่งก็ชื่อจุกัดกินเป็นผู้ใหญ่ ไปทำราชการอยู่ด้วยขุนกวน ณ เมืองก่งตั้ง" เล่าปีได้ฟังคำก็สำนึกว่าทักคนผิดอีกแล้ว รู้สึกละเอียดใจนัก แต่ก็ยังบากหน้าถามต่อไปว่าบัดนี้ ขงเบ้งพี่ของท่านอยู่ที่ไหนเล่า จุกัดกินจึงว่าขงเบ้งพี่ข้าพเจ้าไม่อยู่ เพราะเพื่อนมาชวนไปเที่ยวแต่เช้าตรู่วันนี้ แล้ว

เล่าปีจึงถามต่อไปว่าขงเบ้งพี่ท่านไปเที่ยวกับเพื่อน ณ แห่งไหนตำบลใด ข้าพเจ้าใครจะตามไป

จุกัดกินตอบว่าข้าพเจ้าไม่ทราบแน่ชัดว่าขงเบ้งไปเที่ยวแห่งไหนตำบลใด เพราะบางทีก็ไปทางบก บางทีก็ไป เรือ และไม่ทราบกำหนดว่าจะกลับเมื่อใด เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็เสียใจ ทอดถอนใจใหญ่แล้วว่าตัวข้าพเจ้านี้ วาสนาน้อยอาภัพนัก สู้ตรากตรำฝ่าหิมะและลมหนาวมาสองครั้งแล้วก็ไม่มีโอกาสได้พบกับขงเบ้งพี่ของท่าน

เดียวหุยยืนอยู่ข้างหลังได้ฟังดังนั้นก็คิดว่าเวลานี้พายุนิมะกำลังพัดกล้า ขอพี่ใหญ่ได้กลับเข้าไปในเมืองซินเอี้ย เสียก่อน เล่าปีได้ฟังดังนั้นก็หันมาม่าว่ากับเดียวหุยว่า เราตรากตรำฝ่าความหนาวแลหิมะมาถึงเขาโง่งงังได้ ยากลำบากนัก ยังไม่ทันจะได้กล่าวความสักค่าสองค่าเลยเจ้าจะมาตัววนรเร้าให้เรารีบกลับเข้าเมืองไป หาประโยชน์สิ่งใดเล่า หากเจ้าไม่เต็มใจอยู่ก็รีบกลับไปก่อน

เดียวหุยเห็นสีหน้าและน้ำเสียงของเล่าปีขุนเคื่องดดันก็ถอยออกมาข้างหลังแล้วนั่งอยู่ เล่าปีจึงกล่าวกับจุกัดกินต่อไปว่า "เราได้ยินเขาเลื่องลือว่าพี่ท่าน มีสติปัญญา ร่ำเรียนวิชาหลักแหลมเป็นอันมาก ตัวท่านเป็นน้องยัง แจ่มว่าทุกวันนี้ยังเรียนสิ่งใดอยู่" เล่าปีพยายามสอบถามหาข้อมูลเกี่ยวกับความรู้แลสติปัญญาของขงเบ้ง เพิ่มเติมจากจุกัดกินเพราะเห็นว่าเป็นคนที่ใกล้ชิดสนิทสนมกับขงเบ้งมากที่สุด จุกัดกินได้ตอบเล่าปีว่า พี่ ข้าพเจ้ามีสติปัญญานั้นจริงแล้ว แต่จะเล่าเรียนวิชาประการใดบ้างข้าพเจ้าไม่แจ่ม จึงไม่รู้ที่จะตอบท่านประการ ใด เล่าปีจึงว่าข้าพเจ้ามาค่านับขงเบ้งพี่ของท่านสองครั้งแล้วแต่ไม่พบ บัดนี้ตะวันจะพลบแล้ว พายุนิมะกำลัง พัดกล้าจ่าจะขอลาไปก่อน แต่จะขอฝากกลายน้าหมึกแทนใจเราไว้คารวะขงเบ้ง พอให้รู้ว่าเราได้มาหาถึงสอง ครั้งแล้ว

จุกัดกินได้ฟังดังนั้นก็เชิญให้เล่าปีนั่งที่เก๋งหน้ากระโจม แล้วเข้าไปหยิบเอาพู่กัน หมึกจีนและกระดาษออกมา ให้เล่าปี เล่าปีรับเอาเครื่องเขียนมาจากจุกัดกินแล้วเขียนหนังสือถึงขงเบ้งเป็นใจความว่า "ข้าพเจ้าชื่อเล่าปี มีความอุตสาหมาหาอาจารย์ฮกหลง ด้วยข้าพเจ้าแจ้งกิดดิศพล์เลื่องลือไปว่าท่านมีปัญญาวิชาคุณอันประเสริฐ หาผู้เสมอมิได้ ข้าพเจ้ามีความยินดีนัก อุตสาหทรมาณมาหาท่านถึงสองครั้งแล้วก็มีพบ เป็นคนบุญน้อยอาภัพ นัก ขอท่านได้กรุณาแก่ข้าพเจ้าอย่าให้สูญเสียความปรารถนาเลย ถ้าจะเมตตาแก่ข้าพเจ้าก็ขอให้ข้าพเจ้าได้พบสัก ครั้งหนึ่งเถิด แลมาบัดนี้ก็หวังจะฟังปัญญาวิชาคุณของท่าน เชิญไปทำราชการช่วยท่านบำรุงแผ่นดินอันเกิด จลาจลให้เป็นสุขสืบไป จะได้ปรากฏกำลังปัญญาแลความคิดของท่าน"

เล่าปีเขียนหนังสือเสร็จแล้วจึงมอบหนังสือนั้นแก่จุกัดกิน แล้ว คำนับลาขึ้นม้าขี่กลับออกไป

พอขึ้นนั่งบนหลังม้าเด็กน้อยได้ชี้ไปด้านหลังของเล่าปีแล้วร้องว่า "อาจารย์ผู้เฒ่ามานอนแล้ว"

หนังสือพิมพ์ผู้จัดการออนไลน์ <http://www.manager.co.th>